

Книга 1
от
поредицата
Лу-Сан-Тер

Луана
Винсу

Луана Винсу

КНИГА НА ВОИНА

КНИГА

КНИГА

НА ВОИНА

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ЖЕНАТА НА ВОИНА

Превод: Ralna

chitanka.info

ЖЕНАТА ВОИН

Опасната красавица Тедра се е посветила на изучаването на изкуството на сраженията и никой, още по-малко някой мъж, не е в състояние да пробие твърдата ѝ броня. Но настъпва денят, в който тя е принудена да напусне дома си, за да потърси начин да спаси планетата си Кастран от управлението на злия Крад Се Моер. И така, безстрашната и независима Тедра намира убежище в силните ръце на един варварин с бронзова кожа.

ВЕЛИЧЕСТВЕНИЯТ ВАРВАРИН

В общество, където воините са най-висшата власт, Чалън е най-силният и най-могъщият измежду тях. Той решава да предяви претенциите си към Тедра по собствения си деспотичен начин. Но въпреки че той възпламенява в тялото ѝ непознати за нея страсти, гордата жена не би позволила на никого да доминира над нея. Тедра предизвиква Чалън на двубой и му доказва, че може да му бъде достоен партньор и заедно биха могли да покорят света.

ГЛАВА ПЪРВА

Кистран, 2139 С.К. (След Колонизацията)

Демонстрацията срещу избиването на *боскрати* продължаваше вече трети ден. Студентите маршируваха пред лабораторията Фаня Сайънс, проекторните им банери мигаха с неонова светлина, протестирайки срещу унищожението на един цял животински вид в името на науката. Очакваното стълкновение не се състоя, така че сега наоколо бе пълно с хора, които се присъединяваха към отегчените и разочаровани граждани на Фаня, в търсене на малко вълнение и на нещо, с което да се разтоварят от напрежението.

В това бяха замесени само трима еколози, които сега протестираха пред арт форума и не се очакваше да създадат никакви неприятности. Местната Стрес Клиника обаче, беше затворена миналата седмица за реконструкция и разширение и гражданите на Фаня, които не бяха в двойно съжителство, станаха малко по-невъздържани от обикновено.

— Ако не правят секс поне веднъж на ден, в клиниката започват да мислят, че светът е към своя край — бе казал Ръководителят на учените във Фаня на Директора на Кистран — Гар Се Бернн. — Тези млади хора нямат представа какво беше преди да създадем Стрес Клиники във всеки по-голям град.

— Нито пък ние — бе отвърнал сухо Директорът и въпреки това изпрати най-добрия Охранител от Служба за сигурност 1, за да успокои разтревожения мъж.

Тедра Де Ар беше „щастливият доброволец“, на който Фаня възложи да отговаря за местния Отдел за сигурност. Още след първия си час там, тя разбра, че ако нарастващата тълпа излезе от контрол, не би могла да направи много, без да нанесе сериозни щети на живота или крайниците на замесените.

Отделът за сигурност на Фаня не бе нищо повече от група млади охранители, които не бяха в състояние да различат пулсарно оръжие от комуникаторите си и причината за това бе, че никога не им бяха давани

истински задължения. Така че ако гражданите решаха да станат настъпателни, докато спасяват малките грозни *боскрати*, тя не виждаше как би могла да ги спре с подкреплението, което можеше да получи в този малък град.

С едва четиридесет охранители на разположение и с поне сто цивилни, чукащи на входната им врата, Тедра започна да обмисля възможността за тихо измъкване през задния вход. За това бяха виновни страхливите учени, а нея въобще не я бе грижа за люспестите малки гадина, които я бяха оставили да защитава. Защита, как не! Тя самата не можеше да трае тези отвратителни животинки. Защо си мислеха, че би искала да ги защитава?

Без да споделя мислите си с мъжете, които я бяха избрали за тази временна длъжност, Тедра повдигна закачената на колана ѝ компютърна свръзка и се свърза с Марта — нейния личен компютър Мок II.

— Знаеш каква е статистиката, Марта, а те са почти на прага ни. Каква е вероятността някой да грабне *боскрат* и да хукне да бяга?

— Около шестдесет към едно — от малкия ръчен комуникатор се чу изключително женственият глас на Марта. — Ако Стрес Клиниката не бе затворена...

Тедра я изключи буквално с ръмжене и върна комуникатора на колана си.

— Проклет секс — измърмори тя. — Откога се превърна в лекарство за всичко. „*Без него не мога, иначе ще се разпадна или ще стана агресивен.*“

— Каза ли нещо, Охрана 1?

Тедра се обърна към детето зад себе си. То наистина бе дете, едва ли беше на повече от осемнадесет години. Разбира се, когато самата тя бе на осемнадесет, бе най-добрата в класа си, работеше активно от година, макар че още продължаваше обучението си, и вече бе ненадмината в своята сфера на работа. А това беше преди цели пет години. Преди четири години Тедра бе заслужила личния ранг Охрана 1, най-високият възможен за оръжеен експерт и специалист в ръкопашния бой.

Младата жена, която я заговори, бе най-много Охрана 5. Това бе най-ниският ранг, а се очакваше, че това дете ще ѝ помага. Трябваше да им бъде забранено да работят, преди да придобият достатъчно опит,

но, разбира се, нямаше начин човек да каже това на Администрацията, особено при този недостиг на охранители. Голяма част от новите студенти предпочитаха да се обучават в по-перспективни и по-малко опасни за живота кариери, особено на планета, която не е във война и членува в Лигата на планетите, посветени на мира и печелившата търговия.

— Не, не съм ти казала нищо, Охрана 5, но сега ще ти кажа. Ще оставим гражданите да правят каквото си поискат, защото не вярвам, че си заслужава да умрем заради една сграда пълна с грозни, вонящи *боскрати*. Стой настрана от пътя им и се надявай всичко това да приключи бързо. В случай че се приближат към теб, стреляй със зашеметяващото оръжие и ако това не помогне, тичай колкото ти държат краката. И запомнете добре, че имате право само да ги зашеметите. Ако има дори един мъртвец, когато всичко това приключи, ще отговаряте лично пред мен — не добави, че ако се стигне до това, ще им се иска те да са били на мястото на умрелите. Охранител 1 не беше човек, който би могъл да подцениш. Най-малкото, което щеше да направи, бе да избърше пода с теб и останалите Охранители знаеха това.

За жалост сред тълпата, която най-последно премина и последната врата на огромната сводеста лаборатория, имаше и няколко еколози. Те бяха свободни граждани, лишени в продължение на цяла седмица от дневната си доза секс терапия. Горките те! И сега използваха проклетите *боскрати*, за да изразходят част от натрупания стрес по най-старомодния начин, прибъгвайки до насилие. Нарушителите се насочиха директно към оборудването и започнаха да блъскат и трошат всичко, до което се успяваха да се докопат. Използването на зашеметяващите оръжия не постигна особен успех с първите нападатели.

Тедра Де Ар прекара следващия половин час в трошене на кости и разбиване на лица. Този следобед местният Медицински център, щеше да има доста работа, но поне никой не беше сериозно ранен. Въпреки това, тя все още бе дяволски ядосана. Не ѝ харесваше да слуша как мъжете пицят, докато троши костите им. Не и когато ставаше въпрос за някакви проклетии *боскрати*. Добре поне, че повечето жени припаднаха по мебелите и лабораторните маси, иначе щеше да се наложи да слуша и техните писъци, а тях ги мразеше много

повече от тези на мъжете. Тедра определено не се нуждаеше от допълнителни фактори, които да влошават настроението ѝ.

Цялата тази история бе просто едно фиаско и истинско похабяване на таланта ѝ. Тя все още бе ядосана, когато се върна във временната стая, която ѝ бяха дали. Хлапето, онова, за което смяташе, че няма никаква работа на тази длъжност, бе успяло да се простреля в крака със собствения си пулсар. Какво ли не би дала да остане насаме с инструктора му само за пет минути... след това нямаше да си позволява да освобождава студенти, преди да са напълно подготвени.

Тя стигна до вратата си и плесна длан върху разпознавателния панел за отключване, без дори да забави ход. В следващия миг се блъсна в затворената врата. Тедра разтърка удареното място и си наложи да се успокои, а после сложи отново ръка на панела и зачака да преминат условните две секунди, необходими за разпознаването ѝ. Вратата се плъзна безшумно встрани, отваряйки се пред ядосания ѝ поглед.

Въобщо не се бе успокоила.

Следващия път, когато на Гар Се Бернн му хрумнеше, че би оценила някое от допълнителните назначения, които ѝ е уредил, щеше да му каже, точно какво да направи със себе си, без да се интересува дали всички на планетата ще я чуят или не.

Тя бе Охрана 1 и нейно задължение бе да брани и закриля лидерите на планетата, а не да бъде давана под наем на някакъв проклет треторазреден департамент. Работата ѝ бе най-високо заплатена и трябваше да се определя от Правителствената сграда и то от самия Директор.

Гар Се Бернн знаеше, че наскоро си е купила къща в покрайнините на града и вероятно смяташе, че се нуждае от допълнителни средства, за да я изплати. Може би е решил, че ѝ прави услуга. След като се успокоеше, вероятно би могла да обмисли и идеята да му благодари, когато се върне в Галион Сити, но все пак трябваше да почака да се успокои.

Поемайки си дълбоко дъх, тя отиде до санитарната стена в ъгъла на квадратното едностайно помещение, натисна активатора на стената и започна да се съблича. Междувременно, стените започнаха да я заграждат и тя се озова в едно помещение, широко пет стъпки. Светлините се включиха автоматично, когато новосъздадената стая в

стаята се затвори с леко щракване. Появиха се тоалетна чиния, в случай, че се наложеше да я използва, съоръжение за смяна на цвета на косата и очите, както и чекмедже, пълно с лосиони, парфюми и няколко мъжки одеколони, останали след последния обитател. Но в момента, Тедра се интересуваше единствено от банята.

Тя изхлузи униформата си, състояща се от една част, направена от зимен соларен памук в сребристо сив цвят, отговарящ на ранга ѝ. Тялото, което се отрази в огледалната стена отляво, бе дългокрако със здрави мускули и идеални пропорции. Личеше си, че е силна, но без изпъкнали мускули, които да нарушават женствените извивки на тялото ѝ. Това тяло бе резултат от петнадесет години интензивни тренировки и обучение, които го бяха превърнали в бойна машина. Тедра все още съжеляваше за трите пропиленни години, които бе прекарала в програмата „Откриване на света“, това беше вторият ѝ избор за кариера, преди да стане достатъчно висока, за да ѝ позволят да започне обучението си там, където искаше от самото начало.

Спря, когато зърна отражението си в огледалната стена и видя, че лицето ѝ е изкривено в намръщена гримаса. Нуждаеше се от нещо, което да я освободи от натрупаното напрежение и знаеше, че банята няма да помогне. Имаше нужда от масажора си, но тези машини бяха рядкост и не влизаха в стандартното оборудване на стаите. Използваха се само на няколко места в цял Кистран. В този апартамент бе открила някои от удобствата, които притежаваше собственият ѝ дом, но за жалост масажорът не бе едно от тях.

Знаеше, какво щеше да ѝ каже Марта и се радваше, че Стрес клиниката на Фаня не работи, защото за пръв път в живота си, наистина беше изкушена да я посети. Резултатът щеше да бъде просто раздвижване на тялото, подобно на това, което бе упражнила по-рано днес. С тази разлика, че за това упражнение щеше да има повече желаещи, отколкото за предишното. Въпреки високия си ръст, тя привличаше мъжете и само рангът ѝ на Охрана 1, ги възпираше да не я преследват постоянно. Често се чудеше, колко ли по-лошо щеше да бъде, ако беше малко по-ниска. Но тя бе над средния ръст, като дори надвишаваше с два и половина сантиметра средната височина за мъжете от сто седемдесет и пет сантиметра. Най-високият ръст, достиган от кистранците, бе сто и осемдесет сантиметра и всеки подобен гигант бе привличан в Службите за сигурност. Което за нея

щеше да е добре, ако се интересуваше от тези неща, но тя не се интересуваше.

Тедра вярваше, че някога ще се появи мъж, когото да не може да направи на пух и прах и тогава щеше да се радва, че тялото ѝ е стройно и с приятни хармонични пропорции, че гърдите ѝ щедро изпълват шепите, талията ѝ е по-тясна от тази на повечето жени, а бедрата ѝ са заоблени, а не кокалести и изпъкнали. Кожата с цвят на златна праскова, огромните бадемови очи, аристократичният нос и меката коралово розова уста също не бяха за подценяване. Правата кестенява коса и цветът на очите ѝ не бяха естествените ѝ, но заедно с тялото ѝ образуваха много добра комбинация. Беше доволна от начина, по който изглежда. Всъщност никога не бе намирала причина да оценява нещо друго в телосложението си, освен високия ръст, който бе основната причина да получи пост в Службите за сигурност.

Остави униформата си на пода, защото знаеше, че веднага щом стените се спуснат, роботът чистач щеше да се погрижи за нея. Никой не би обвинил Тедра, че е прекалено подредена. Ако не беше такава, роботите чистачи щяха да обикалят из стаята през голяма част от времето и ужасно да я разглежат, като поддържат всичко искрящо чисто, хигиенично и на мястото му. Машината, на височина достигаше до бедрата ѝ, движеше се тихичко и никога не се пречкаше из краката на човек. В интерес на истината, Тедра почти не я забелязваше, докато тя шеташе около нея. Домашният ѝ робот дори бе програмиран да ѝ носи закуската в леглото, ако я домързеше или нямаше сили да се изправи, за да натисне копчето на доставчика за храна и да си поръча закуската сама. По дяволите, проклетото нещо дори щеше да измие зъбите ѝ, ако му бъде наредено.

Соларната баня бе по-малка от тази в дома ѝ, ваничката за краката бе поне с тридесет сантиметра по-тясна, а и едва успяваше да я побере на височина. Когато стъпи и с двата си крака вътре, плъзгащата се врата на банята се затвори бавно и цилиндричното помещение се изпълни с червена светлина. След три секунди светлинният лъч се изключи, а вратата се отвори автоматично, мълчаливо предлагайки ѝ да излезе навън. Тедра излезе от банята почистена от глава до пети, като дори изкуствено оцветената ѝ в кафяво коса, блестеше от чистота.

Тя не знаеше на какъв принцип работят соларните бани. Те бяха навлезли в употреба преди петдесет години по времето на това, което

сега се наричаше „Великият недостиг на вода“, но продължаваха да се използват и сега, тъй като бяха много по-ефективни. Домашната ѝ баня бе много по-нов модел и соларната ѝ светлина можеше да почиства и дрехите. Униформата ѝ бе тънка и достатъчно удобна, за да спи с нея, което ѝ спестяваше време за преобличане, освен ако не се наложеше да ходи другаде, освен на работа. Само няколко цивилни граждани все още помнеха какво е да си вземаш душ по стария начин.

Назначението ѝ приключваше днес, така че когато излезе от банята тя реши да облече панталона и блузата, доставени ѝ по-рано днес, заедно с останалите вещи, които бе донесла за краткия си престой във Фаня. Едва миналата седмица се бе напарфюмирала с любимия си аромат, затова не се налагаше да го прави отново. Малкото грим, който използваше, тънка черна линия, подчертаваща миглите ѝ и лек руж, имаха голяма трайност, така че не се налагаше да се занимава и с тях.

След като работата ѝ тук бе приключила, Тедра можеше да се отърве от безличния цвят на косата си. Тя прекара следващите двадесет секунди, за да го смени. Спря се на енергично лимонено жълто, което не изглеждаше добре с нищо друго, освен с кафяви сенки за очи. Стегнатият кок, в който бе завързана косата ѝ по време на работа, трябваше да бъде развален заради почистването и боядисването. Използва машината за коса, за да навие бретона си, така че да не пада пред лицето ѝ. За всичко това ѝ бяха необходими по-малко от пет минути.

Роботът чистач вече бе започнал да се труди, още когато стените се отвориха и изчезнаха по местата си.

— Събери багажа ми, миличка — каза тя, без да си дава труда да измисли име на временния си компютърен помощник, защото знаеше, че домашният ѝ компютър ще ревнува, ако това се случеше. И макар че не бе свободно мислещ компютър, като Марта, тя не искаше да рискува да обиди малката машинка, която управляваше стаята.

Докато чакаше да съберат и опаковат вещите ѝ, тя поиска аудио-визуална конзола, за да се обади на шефа си и да му докладва колко щастливо бе завършила мисията ѝ. Всички *боскрати* бяха изнесени от лабораторията, докато студентите еколози събираха приятелчетата си натръшкани по пода. Всъщност, в действителност, тя не се бе провалила, сградата все още бе цяла, нямаше мъртви и бяха нанесени

минимални повреди на оборудването в лабораторията. Никой не ѝ бе казал, че трябва да попречи на боскратите да напуснат загражденията си.

Тедра седна на приспособяващия се стол, който незабавно зае формата на тялото ѝ, и се обърна към конзолата. Тъкмо се канеше да активира далеко обхватния канал, за да се свърже с отдалечения на хиляда и петстотин километра Галион Сити, когато големият, широк три метра екран се активира сам и пред нея се появи лицето на мъж, който ѝ се стори смътно познат. Ръката на младата жена застина във въздуха и тя се облегна назад, изненадана, че екранът не извести, че има входящо повикване и се включи, без да е подадена гласовата команда „Отговори“. Хората не се свързваха така без разрешение с аудио-визуалните конзоли, тъй като връзката бе двупосочна и човек лесно можеше да наруши чуждото уединение. И все пак мъжът бе там, гледаше я, седнал зад бюрото, което със сигурност познаваше. То се намираще в офиса на Директора на Кистран. Но мъжа определено не беше Гар Се Берн.

Шокът ѝ се разсея, когато осъзна, че мъжът от екрана не можеше да я види. Очевидно това бе многократно предаване, което в момента бе гледано и от много други хора. Тя знаеше, че това може да бъде направено, че всеки аудио-визуален приемник може едновременно с много други да улови електронна вълна, предавана на цялата планета, но тъй като никога до сега не бе правено, никой не можеше да я осъди, че малко се бе стреснала. Но шокът се завърна, когато мъжът започна да говори.

— Поздрав, Граждани — гласът му бе компютърно модулиран. Изглеждаше като щастлив мъж и ако можеше да се вярва на съобщението му, бе точно такъв. — Някои от вас може би ме помнят от абдикацията ми от Директорския пост през 2134 година след колонизацията... преди пет години.

Вече знаеше къде го бе виждала, с тази негова кафява коса, малко по-тъмно мускусна, отколкото бе нейната допреди минути и със сивите, подобни на разтопена стомана очи. Преди да бъде преместена в Управляващата Сграда, докато рангът ѝ все още беше Охрана 2, беше имало борба за Директорския пост. Тя помнеше добре колко свирепи бяха гражданите към опитите на този мъж да купи гласовете на Съвета на деветте. По онова време те притежаваха най-голямата власт и само

на девет години, по време на предизборните кампании, не вземаха значимите решения. През останалото време, властта над планетата бе в техните ръце.

— Може би ме помните, а може би не, това не е важно — каза той, сякаш бе прочел мислите на Тедра. — Това, което трябва да знаете, е, че аз съм Крад Се Моер и съм новият ви Директор...

— Какво, по дяволите, говориш! — изкрещя тя и за малко да пропусне останалата част от речта, тъй като той не спря, за да уважи гнева ѝ.

— ... по силата на най-силния. От този ден аз поемам контрола над Управляващата Сграда и нямам намерение да се предавам. Превратът бе осъществен с минимални жертви. И вярвам, че ще се радвате да узнаете, че предишният ви Директор няма да бъде наранен, освен ако някой не се опита да го освободи от Управляващата Сграда, където той ще се наслаждава на гостоприемството ми. И ако покажете доброто си поведение и не ми създавате проблеми, през годините, в които ще управлявам, той ще остане жив и здрав. Нека ви уверя, че при моето Директорство няма да има никакви значими промени. Работата и животът ви, добри граждани, ще продължат както досега, с изключение на Службите за сигурност. От днес те имат нов Директор, който ще ги води към мир и просперитет, нов Директор, когото да защитават и почитат. Аз съм този Директор, Крад Се Моер.

Екранът почерня, а в мислите на Тедра избухна вихър от възмущение и недоверие. Това бе шега, и то една от най-лошите, които бе чувала. И все пак думата „почитат“ продължаваше да ехти в съзнанието ѝ. Той изискваше почит? Това бе крайно деспотично. Гар Се Бернн бе обичан и уважаван, той нямаше нужда да изисква почит от народа си. По силата на най-силния? Охранител срещу Охранител? Не! Невъзможно!

Ами, ако бе истина?

Тя активира далеко обхватния канал и се свърза директно с Управляващата Сграда. Пръстите ѝ се отпуснаха на облегалките на стола, докато чакаше екранът да се включи отново. Охраната в Управляващата Сграда бе най-добрата. Как е възможно да са били победени? Подкуп? Разплата? Възможно ли бе да работи с тези мъже толкова години и да не ги познава? По дяволите! По дяволите! Защо не бе там? Можеше и да успее да направи нещо, да промени случилото се.

Екранът остана черен отказвайки да отговори.

Веднага опита друг район, докато сигналът все още бе отворен. Срещу нея се появи лицето на най-близкия ѝ приятел — Рурк Се Дел, шефът на Реликвената Зала.

— Благодаря на звездите, Тедра, страхувахме се, че те... — той замълча и закри за миг с ръка сините си очи, показвайки ужасна умора или облекчение. При тази негова реакция сърцето ѝ отново затуптя лудешки и тя зачака да чуе най-лошото. — Слушай, сладурче, и не ме прекъсвай! Ако си видяла същото, което видяхме и всички ние, трябва да знаеш, че е истина или поне фактът, че са превзели Управляващата Сграда и са се барикадирали вътре. Директорът все още е жив, поне доколкото знаем. Всичко останало е една огромна лъжа. Няма да повярваш какви неща чухме... проклетата тиня се е разплискала навсякъде... толкова много промени и всичко това, ще му се размине.

— Просто ми кажи как, Рурк.

— Ще го направя, веднага щом дойдеш тук...

— Рурк!

— Няма време, Тедра! — каза той с раздразнение и тревога, каквито и самата тя изпитваше. — Ще оставя тази линия отворена за Слейкър. Той твори магията си в компютърната лаборатория. Когато не успях да се свържа с теб, предположих, че все още си във Фаня. Писах, че си загинала при вчерашните размирици, така че те няма да те търсят. В момента изработваме новата ти самоличност, но има някакви проблеми в архивния компютър. Вероятно вече са се досетили, че някой е проникнал в данните и сигурно са сложили парола на файловете. Но Слейкър работи по въпроса, а ти знаеш колко е добър.

— Да, аз...

— Просто се върни тук възможно най-скоро, Тедра, и ела направо при мен. Дори не си помисляй да отидеш в Управляващата Сграда, в Охранителния Комплекс или в новото си жилище. Не говори с никого и се опитай да не се тревожиш. Двамата със Слейкър все някак ще те изведем от планетата.

— Да ме изведете от планетата? — каза тя с тих, невярващ глас. — Трябва да напусна планетата?

— Това или нещо по-лошо, сладурче. Крад Се Моер е намерил начин да плати на наемниците си. И първата вноска е всяка жена Охранител, която успеят да заловят.

Тедра се олюля.

— Наемници, за Охранители? Кои са?

— Ша-Ка'арци.

Но Ша-Ка'арците са воини, които се бият с мечове, бе последната ѝ мисъл, преди екранът пред нея отново да потъмнее.

ГЛАВА ВТОРА

Четириместният кръстосвач на Тедра я върна в Галион Сити за по-малко от двадесет минути. Паркирането му обаче ѝ отне няколко часа, защото апартаментът на Рурк се намираше в центъра на Галион. Откриването на място за паркиране на въздушен кръстосвач никога не е било лесно, а днес това бе почти невъзможно. Искаше ѝ се да бе посмяла да отиде до дома си в предградията и да замени кръстосвача с по-малкия Флайтуинг II, с който обикновено пътуваше из града, но след изричното предупреждение на Рурк, щеше да е истинска лудост да го направи. Тя все още не знаеше какво, по дяволите, се бе случило в Управляващата Сграда и докато не разбере всичко, щеше да изпълнява нарежданията на Рурк.

След като направи още една обиколка на паркингите по покривите на сградите, откри едно място на три блока разстояние от апартамента на Рурк и приземи кръстосвача преди някой Флайтуинг да профучи и заеме мястото.

Вероятно излъченото от Крад Се Моер съобщение, бе виновно за това ужасно задръстване. Тедра нямаше търпение да научи какво се случваше в действителност.

Мислите ѝ продължаваха да се въртят около това, в което според нея нямаше никакъв смисъл. Бе чувала много малко за Ша-Ка'арците, но в компютърните файлове трябваше да има тонове информация, тъй като Кистран търгуваше с Ша-Ка'ар още откакто малката планета бе открита в далечния северен сектор на Звездната Система Сентура преди няколко години. Всичко, което знаеше, бе че са смятани за раса на гиганти, които все още държат на остарели вярвания и обичаи. Пленяваха хора, поробваха ги, и въпреки това, тези варвари бяха пожелали да се възползват от по-напредналите технологии на другите светове, за да подобрят начина си на живот. Последното, което беше чула за тях, бе, че все още държаха роби и се биеха с мечове и точно в това нямаше никакъв смисъл, освен ако Се Моер не ги бе обучил и не

им бе предоставил модерни оръжия, за нападението над Управляващата Сграда.

В мига, в който стигна до този извод, пред очите ѝ буквално изникна живото опровержение на теорията ѝ в лицето на двама мъже със затъкнати в коланите мечове, а не лазерни оръжия. Бяха се качили на една от транспортните ленти, които придвижваха хората три пъти по-бързо в желаната посока, отколкото ако ходеха пеша. Тя, от своя страна, бе предпочела да повърви в опит да стои настрана от претъпканите ленти, защото непрекъснато си напомняше предупреждението на Рурк — „Не разговаряй с никого!“

Видът на мъжете, движещи се сред множеството, с глави, стърчащи над всички наоколо, накара адреналина в тялото ѝ да запрепуска из вените ѝ. И макар да знаеше, че са смятани за гиганти, тя осъзна, че досега не е могла истински да си представи колко едри са те в действителност. Измежду мъжете на Кистран имаше и високи екземпляри, макар да не се срещаха често, но нито един от тях не бе толкова мускулист. Двамата Ша-Ка'арски воители бяха огромни, дори нямаше място за сравнение. Единият от тях надвишаваше сто осемдесет и пет сантиметра, а другият беше поне десет сантиметра по-висок, като и двамата бяха толкова мускулисти, колкото повечето хора можеха само да си мечтаят. Звезди небесни, дали всички мъже от тази раса са такива?

Но Небеса, те носеха мечове. Отново не намираше смисъл. Изправени срещу един пулсар, те все едно бяха невъоръжени. Нейните оръжия бяха в сака ѝ, но тя нямаше да успее да се добере до тях достатъчно бързо, ако ѝ се наложеше. Макар че ако се изправеха срещу нея само с мечовете си, тя нямаше да се нуждае от оръжие. Ненапразно бе получила ранг Охрана 1. Бе усъвършенствала бойните си умения в продължение на години, а тренировъчната програма, която бе съставила сама, я правеше по-смъртоносна от което и да е оръжие. Рурк, който работеше в Реликвената Зала, я снабдяваше с всички записи, от които имаше нужда. Той я бе увлякъл по всеобщата древна история, която бе станала нейната втора страст, след работата.

Дори да бе мислила, че нищо няма да се случи при вида на воините, бумтящият в кръвта ѝ адреналин доказва обратното. Много скоро те застанаха пред нея. Явно я бяха забелязали заради височината. Тъй като и двамата бяха много високи и широкоплещести, беше

невъзможно човек да мине покрай тях, освен ако не излезе на релсите, по които се движеха различните превозни средства. Те бяха застанали на пътя ѝ с определена цел. Тедра си помисли, че една гоненица между превозните средства не е точно забавата, която би предпочела в момента, особено сега, докато се опитваше да не се набива на очи.

Те се хилеха нагло и изглеждаха така, сякаш тя бе нещо, което са изгубили отдавна и най-после са го намерили отново. А после заговориха на някакъв странен език, вероятно Ша-Ка'арски, което бе наистина много грубо от тяхна страна, тъй като очевидно не се бяха постарали да научат някои от Кистранските Символи, за да могат да се разбират с хората на планетата, с която търгуваха. Дори да не бяха дошли подготвени за комуникация, би трябвало езикът да им е бил даден още през първата им нощ на планетата. Те все пак спяха, нали? Повечето хуманоиди се нуждаеха поне от няколко часа сън на ден, а те определено бяха хуманоиди, при това дяволски привлекателни.

Носеха униформи, подобни на тези на охраната — от една част, с дълги ръкави и крачоли, изработени от някаква странна тъмносиня материя, която тя не успя да разпознае. Предположи, че е по-плътна, защото създаваше илюзията, че мускулите им са толкова големи, че всеки миг ще разпорят дрехата. Ботушите им бяха от стандартен материал, същият, от който се правеха и тези на Кистран, но коланите им бяха много по-различни от техните. Очевидно бяха създадени да носят само и единствено меча им.

Въпреки странния им говор, те ѝ направиха толкова голямо впечатление, колкото и тя на тях. Безсмислиците им обаче започваха да я дразнят. Тя можеше да говори всеки от седемдесет и осемте езика в Планетарния Съюз на Лигата Сентура в Звездната Система Сентура. Кистран, дванадесета по значение планета в Лигата, беше най-големият износител на луксозни стоки, като соларни бани, съоръжения за смяна на цвета на косата и очите, приспособяващи се столове и легла, въздушни одеяла, всички тези дребни нещица, които правиха живота по-лесен и удобен. Поради тази причина, в Кистран пристигаха много посетители от Лигата Сентура, но Ша-Ка'ар не беше член на Планетарния Съюз. Нямаше причина да преспиват в Суб-Лим, ако Кистран не притежава файл за техния език.

Тя тъкмо щеше да спомене нещо за грубостта им, когато повисокият от двамата проговори. Той изговаряше думите много бавно и

старателно, сякаш не бе уверен, че този нов език наистина се намира в главата му, което, ако се замисли човек, беше доста смешно. Много малко хора от далечните светове вярваха, че биха могли да научат един език само за няколко часа, особено, когато не се налага да си буден, за да го слушаш. В началото, винаги бяха настроени скептично, не се доверяваха на новите думи в подсъзнанието си и им бе необходимо известно време, за да посвикнат. Освен това, бе необходимо малко по-дълго време, за да започнеш да мислиш на другия език.

— Ти си от Охраната нали така, жено?

Звезди, дали я бяха разпознали по стойката ѝ? Беше готова да ги нападне, ако направеха и едно погрешно движение. Или пък я разкриха заради височината ѝ? Всъщност те само предполагаха. Тя просто трябваше да ги накара да размислят.

— Охрана? Аз?! Сигурно се шегувате, сладурчета. Наистина ли ви приличам на Охранител?

Тя разпери ръце встрани, блузата ѝ се повдигна и разкри голия ѝ корем. Надяваше се, че така ще успее да отвлече мислите им от идеята, че тя е Охранител.

— Аз съм програматор към Износ и Обмен — каза тя, ако те все още имаха подозрения. — Бях преместена преди цели три години, но все още не съм свикнала да живея в града. Звезди, удобствата над всичко! Отразяват се пагубно на тялото, ако се сецате какво искам да кажа. Трябва да се махна за почивните дни или ще полудея.

— Почивните дни, са дните, в които не работят — каза единият от воините на другия.

Нито един от двамата обаче не бе напълно сигурен в това. Винаги когато учиш нов език срещаш някои думи или изрази, в които не намиращ никакъв смисъл, защото такава дума не съществува в собствения ти език. Такива думи изискваха малко устни обяснения, ако се налагаше да използваш този език за по-дълъг период от време.

— Вие двамата сте гости в нашия град, нали?

Въпросът бе логичен в този момент, защото наемниците на Се Моер не бяха споменали Ша-Ка'ар и един обикновен гражданин нямаше как да знае, че тези воители биха могли да имат нещо общо с преврата. Освен това Тедра предполагаше, че им е наредено да не осведомяват обикновените граждани кои са и какво правят, а те не

биха отговорили на този въпрос, ако я смятаха за Охранител. Тя бе отрекла, че е Охрана и се надяваше, да ги е подвела успешно.

По-високият от воините пристъпи към нея, което я принуди да отметне глава назад, за да запази зрителния им контакт. Подобно нещо не ѝ се беше случвало досега. Беше малко плашещо. Никога не се беше налагало да изпробва уменията си върху човек с подобни размери. Разбира се, височината и теглото на противника не бяха от особено значение за движенията ѝ, но винаги имаше малък шанс опонентът ѝ да извади късмет. Ако ръцете и краката ѝ не бяха свободни, силата можеше наистина да изиграе решителна роля. Обучението ѝ бе такова, че да не позволява на врага да се приближи достатъчно близо, че да използва силата си върху нея, но ако отстъпеше сега те можеха да станат подозрителни.

— Радваме се, че времето ти е свободно, жено. Нашето също е свободно, затова ти ще го споделиш с нас.

Не каза „искаш ли“ или „какво ще кажеш да“, а — „ще“. Току-що бе научила още един важен факт за Ша-Ка'арците. Те бяха невероятно арогантни. А тя очевидно бе изиграла прекалено добре ролята на безгрижна снежинка и те не се чувстваха застрашени от нея.

Тя ахна изненадано, когато по-високият от двамата плъзна ръка под блузата ѝ и притисна голямата си длан към корема ѝ, давайки ѝ недвусмислено да разбере какви са намеренията му за времето, което очаква да прекарат заедно.

Тедра използва това като оправдание и отстъпи назад, преструвайки се на обидена.

— Да споделим? Тримата?! За каква ме вземате, по дяволите, за работничка в Стрес Клиника ли?

Той бе невероятно бърз и я хвана за китката, преди да успее да се отдръпне на безопасно разстояние от него. Можеше да се освободи за по-малко от две секунди, но тогава щеше да се разкрие и с малкия ѝ маскарад щеше да бъде свършено.

— Хей... — започна тя, но я прекъснаха.

— Избирай тогава.

О, значи можеха да бъдат разумни, стига поне единият от тях да получише това, което желае. Е, това беше добре или поне по-добре от първоначалната им идея. Вече бе допуснала грешката да се държи приятелски с тях, затова бе прекалено късно да променя отношението

си. Ако се съдеше по погледите, които ѝ отправяха, либидото им вече работеше извънредно, така че дори и да сменеше държанието си, нямаше да има никаква полза. Тя трябваше да остане с единия воин и докато положението не се променеше, щеше да ѝ се наложи да играе на сигурно.

Тедра се обърна с усмивка към воина, който бе само с няколко сантиметра по-висок от нея, надявайки се, че с него ще успее да се справи по-лесно.

— Толкова ли си добър, колкото изглеждаш, бебчо, или след това ще ми се наложи да изпробвам и приятелчето ти?

Тя направи избора си и беше освободена на момента, но само след секунда избраникът ѝ пристъпи напред и обви с ръка талията ѝ.

— Ако си толкова добра, колкото изглеждаш... бебчо, никой от двамата ни няма да остане разочарован.

Нищо не се получаваше така, както ѝ се искаше, помисли си тя и се насили да се усмихне.

— Тогава какво чакаме? Апартаментът ми е малко по-надолу по улицата.

Мъжът отново каза нещо на грамадния звяр, използвайки езика, който оставаше неразбираем за нея. Тедра имаше чувството, че все още възнамеряват да си я споделят, тъй като, след като я бяха „открили“, очевидно я считаха за общо притежание, но все пак се разбраха да се разделят. Е, това бе едно притеснение по-малко. За нейно голямо облекчение, по-едрият се изгуби в тълпата, но другият ѝ *проблем* остана и по всичко личеше, че не желае да я освободи от силната си хватка. Изненадващо, на мъжа му хрумна нова идея.

— Ще бъде много по-... лесно... ако отидем на кораба ми.

Проклятие, няма шанс, едва не изкрещя тя, но си спомни, че Рурк ѝ бе казал какво заплащане е обещано на тези мъже. Страхуваше се, че това заплащане, не е еднократно. Все пак Ша-Ка'арците бяха поробители.

В жаркия поглед, който му хвърли, не се отрази нито частица от нарастващия ѝ гняв.

— Сигурно си се объркал, сърчице. Космическото пристанище е чак в другия край на града. Наистина ли искаш да чакаш толкова дълго?

Той я стисна така, че едва не изпотроши ребрата ѝ.

— След това ще дойдеш да видиш кораба ми.

— Радвам се, че бях предупредена — каза тя неопределено, — но ще видим.

Вероятно мъжът реши, че това е най-доброто, което ще успее да измъкне от нея в момента, затова кимна и тръгна в посоката, която му бе посочила. Тедра отново можеше да диша спокойно и започна да планира как да извади от строя тези сто осемдесет и пет сантиметра уверен, арогантен, влюбчив, силен воин. Техниката ѝ Фримера май щеше да бъде най-подходяща. Той дори нямаше да разбере откъде му е дошло.

И наистина не разбра. Когато стигнаха до апартамента на Рурк, тя постави ръка върху разпознаващата конзола, в която бе запаметен отпечатък на дланта ѝ, а другата вече бе обвила около врата на воина. Трябваше просто да сложи пръстите си на точното място и да упражни премерен натиск, докато той гледаше отварянето на вратата.

Само че той не се срина веднага на земята. Дори успя да се обърне, за да я погледне, и за четири ужасяващи секунди, тялото ѝ се обля в студена пот. След това обаче, започна да се свлича и най-после се срина на пода. Значи за мъж с неговите размери е нужно малко повече време. Сигурно беше заради дебелиите мускули на врата му.

Звезди, как само се изплаши! Уплахата ѝ обаче бледнееше пред ужаса, с който Рурк гледаше как Тедра преминава през вратата, влачейки след себе си изпадналия в безсъзнание Ша-Ка'арски воин.

ГЛАВА ТРЕТА

— Какво искаш да кажеш с това, че няма да го убиеш? — Рурк на практика крещеше.

— И аз не знам — отвърна му Тедра с въздишка. — Той ми каза името си по пътя за насам. Ако не ми беше казал името си...

— Тедра!

— Е, ръцете на мъжа бяха навсякъде по мен и аз въобще не възразих. Знаеш ли от колкото дълго време чакам да се случи нещо такова?

При тези думи той просто се втренчи в нея. През цялото това време Тедра Де Ар се стараяше да забрави, че е жена, защо ѝ беше точно сега да си го припомня? Цели четири години се опитваше да я уреди с един или друг мъж, а тя винаги ги предизвикваше, *пребиваше* ги и повече никога не споменаваха имената им.

Той знаеше какъв е проблемът ѝ. Бяха много близки приятели почти от пет години и просто нямаше как да не го знае. И честно казано, ѝ съчувстваше за това. На него нямаше да му е комфортно да бъде в двойно съжителство с жена, която би могла да го сравни със земята всеки път, когато я ядосаше. Секс партньорите се караха понякога. Това бе неизбежно. Но на един мъж *нямаше* да му е приятно да знае, че ако партньорката му си изпусне нервите, би могъл да се озове сериозно ранен или дори мъртъв. Тя очакваше да срещне мъж, който след една такава кавга, щеше да може да ходи сам, без чужда помощ. И чакаше от много дълго време.

— Нали не обмисляш сериозно да се обвържеш... да се обвържеш с врага?

Тя изсумтя.

— Извадих го от строя, нали? Той нямаше никакъв шанс — но съществуваха и онези четири секунди, когато бе помислила, че тактиката ѝ Фримера се бе провалила. Съществуваха и онези нови чувства, които се появиха, когато Коуан спря точно преди да достигнат

вратата на Рурк и я целуна. Проклет воин. Защо му трябваше да я целува.

— Просто не искам да го убивам, ясно? — ядосано изръмжа тя и не позволи на истинските ѝ чувства да се проявят.

— Добре, добре — съгласи се бързо Рурк, за да си спести ръмженето ѝ. За момент се загледа във воина, който бяха довели през стаята и подпрели на един стол. — Има и друг начин, можем да го накараме да забрави всичко, случило се през последните двадесет и четири часа, но аз нямам достъп до...

— Марта има.

Рурк се завъртя, а лицето му просветна.

— Разбира се, тя има достъп. Бях забравил, че Марта е Мок II. Звезди, Тедра, знаеш ли, че има само три компютъра Мок II на цялата планета? Това, че ти получи един, като спечели бас...

— Гар никога не съжали и прие достойно загубата. Но Марта не му струваше много, просто трябваше да отмени всички вносни такси върху стоките от Морилия в продължение на една година.

Той се засмя и прокара ръка през червената си коса.

— Въобще не е много, предвид това, че коприната от Морилия струва цяло състояние? Е, това поне решава проблема с този твой приятел. Като се замисля, Марта би могла да влезе в Архивите много по-лесно, отколкото Слейкър. Имаш ли в себе си свръзка?

— Да, но да не искаш да кажеш, че стоим тук и си бърбим, докато бъдещето ни е заложено на карта?

— До довечера Слейкър ще успее да направи пробив в системата. Ще ни бъдат нужни и ден-два да заредим кораба ти с припаси...

— Вече си ми намерил кораб?

Той поклати глава.

— Първо трябва да ти направим документи за пилот-изследовател, преди да ти потърсим кораб — той вдигна ръка, когато тя се опита да го прекъсне. — Замълчи. Прати Марта на конзолата на Слейкър и го остави да се погрижи за всичко, докато аз ти разкажа какво знам.

Тя го направи, но, разбира се, преди това Марта поиска обяснение, защо трябва да прави каквото и да е било. Последва малка дискусия на тема кой е шефът и кой трябва да изпълнява нареждания.

Рурк се заливаше от смях, докато ги слушаше, а после Марта се свърза с компютъра на Слейкър и ужасно го изплаши, защото той не подозираше, че тя ще го навести.

Понякога нейният велик, ултрамодерен, свободно мислещ компютър ѝ носеше повече неприятности, отколкото помощ. По дяволите, така бе през по-голямата част от времето. Тедра трябваше да мине през много тестове, за да го вземе и той да бъде програмиран така, че да е съвместим с характера ѝ. Разбира се, тя бе истински ужасена, когато осъзна, че това нещо постоянно ще спори с нея и нарочно ще я дразни и провокира. Какво бе станало със съвместимостта? След това обаче бе осъзнала, че споровете са това, от което се нуждае най-много, а именно отдушник от работата ѝ. При условие, че не посещаваше Стрес Клиника, това бе единственият ѝ начин да се разтовари и тя започна истински да го оценява.

Тедра се обърна към Рурк, остави го да се насмее и нареди:

— Сега, кажи ми как са го направили Ша-Ка'арците? Как са преминали през охраната на Гар? Какви оръжия са използвали?

Думите ѝ го отрезвиха.

— С тези мечове и...

— Не ми ги разправяй тези! Те дори не биха могли да се приближат до някой Охранител, въоръжени само с мечовете си и ти много добре го знаеш.

— Ако ме оставиш да довърша, *и ти* ще разбереш точно как са успели. Мечовете и щитовете им са направени от някаква стомана, която не сме виждали никога преди, макар че ние не използваме почти никаква стомана. Тя се нарича *Торено* и само техните майстори знаят тайната за направата ѝ. Всеки, който се интересува, може да намери тази информация в Архива и да я прочете. Крад Се Моер явно се е поинтересувал, преди да напусне в немилост планетата. Нищо не може да пробие стоманата *Торено*, Тедра. Всичко, с което са ги нападнали Охранителите, е било отблъснато от щитовете им.

Тедра седна на стола, напълно объркана. Толкова лесно? Без секретни оръжия, без брилянтна стратегия, просто с щитове, зад които да се скрият. Тя се сгърчи на стола. *Нейните* Охранители бяха победени.

— Значи оръжията са били безполезни. Но Охрана първи ранг няма нужда от оръжие — напомни тя на Рурк. — Денят, в който няма

да мога да победа някой с меч, ще се оттегля, но как...

— Няма смисъл да се защитаваш пред мен. Погледна ли наистина някой от тези мечове? Те са дълги поне сто и двадесет сантиметра, да не споменаваме, че са и двойно заточени. А да не би да забрави щитовете, та те са дори още по-големи. Прибави към това и силата на тези гиганти. Ръцете им са дълги колкото мечовете им и трудно ще се добереш до тях, и на последно място, макар че едва ли ще си признаеш, никой от нашите Охранители не е толкова добър боец, колкото са те.

Той не го изрече на глас, но тя осъзна, че дори да беше там, нямаше да успее да стори нищо, за да попречи на случващото се. Дори можеше да си представи как всеки удар и ритник попадат в проклетото парче метал и всяка тактика, която знаеше, щеше да бъде безполезна, също като оръжията.

Тялото ѝ се плъзна леко по-надолу в стола.

— Как бихме могли да се преборим с нещо такова? Как ще успеем да си върнем планетата, Рурк?

— Няма да го правим, поне не веднага. Може дори да минат няколко години преди Крад Се Моер да се почувства достатъчно в безопасност, за да освободи стражите си. Нито един Охранител няма да бъде допуснат близо до Управляващата Сграда. Той ще ги използва в другите градове, но Управляващата Сграда, където държи затворен Гар Се Бернн, ще бъде пазена само от Ша-Ка'арци.

— Ако иска да остане жив, и той ще трябва да живее като затворник — предрече тя.

— Точно така — съгласи се Рурк. — Ние няма да стоим със скръстени ръце. Когато ни се удаде удобна възможност ще действаме.

— Но ако дотогава в града не остане нито един Охранител?

— Да не би да мислиш, че всички мъже трябва да са Охранители, за да могат да се бият, Тедра?

Тя сдържа усмивката си. Нямаше намерение да му намеква, че е страхливец. Но ако разчитаха цивилните граждани да се бият с Ша-Ка'арците, тази война щеше да се проточи цяла вечност.

— Щастлива съм, че има някой, който не приема ситуацията само с вдигане на рамене.

— О не, бъди сигурна, че има доста, които изобщо не ги интересува. Новият Директор и подчинените му няма да успеят да

въздействат на всички. Дори ще има такива, които ще харесат промените. Компютрите може да са сгрешили в предвижданията, като се има предвид, че работят само с готови данни, но изглежда, че Се Моер е доволен от това как Ша-Ка'арците си вършат работата. Една от възможностите е, че той иска да подчини жените ни, да ги свали от настоящите им властващи позиции и да ги върне на слугинското ниво, от което се пребориха да излязат преди хиляди години.

— Какво по дяволите е направил, за да предположиш подобно нещо?

— Всяка необвързана жена в Галион Сити, която ръководи важен бизнес, както и няколко, които са на второстепенни позиции, вече са били уволнени. Позициите са дадени на мъже.

— Без причина? — попита тя.

— Няма нужда от причини, щом заповедта идва от Управляващата Сграда. И сама знаеш това.

— Какво друго? — попита тя, а гневът я бе обзел по-силно от всякога.

— Вече са били регистрирани като неприемливи за работа.

— Но какво се предполага да правят, за да получат символи? Как биха могли да се изхранват и...

— Точно това е, Тедра, не могат. Те или трябва да нарушат закона, и в този случай да бъдат дадени на Ша-Ка'арците, или трябва да зависят от някой мъж, който да ги издържа. И двата варианта не са лесни за приемане от жените.

Не, не бяха лесни. Тедра знаеше, че тя не би могла да ги понесе. Да молиш един мъж за всичко, което желаеш или от което се нуждаеш, след като много добре знаеш, че и сама би могла да си го осигуриш... Или да ти бъде отказано, ако на мъжа така му хареса и да бъдеш принудена да молиш и да се подчиняваш...

— Какво каза за нарушаването на закона и предаването на Ша-Ка'арците?

— Няма да ти хареса, сладурче, но го чух от Дексал, който наблюдава Управляващата Сграда. Три жени са били доведени тази сутрин за някакви маловажни нарушения и нещата не са се разминали само с плясане през ръцете и предупреждение. По-късно и трите са били отведени на един от Ша-Ка'арските кораби. Този кораб вече

напусна планетата. Изглежда не само жените Охранители са били обещани на Ша-Ка'арците в замяна на помощта им.

Точно от това се страхуваше и тя.

— Тавра и Приш от моя отряд?

— И двете, на един и същ кораб. Изглежда Ша-Ка'арците специално са поискали жените Охранители и точно поради тази причина бях толкова разтревожен, преди да ми се обадиш. Явно им харесва идеята да направят робини тези, които според тях са жени-воини. Вече излезе заповед, която задължава всички жени Охранители да се явят в Управляващата Сграда. И те ще отидат, без да подозират какво ги очаква, освен ако не успеем да ги предупредим за това, което се случва в действителност. Но излизането от града е забранено и всички изходящи обаждания са спрени. Единственото, което можем да направим, е да ги спрем, преди да са пристигнали.

Тедра затвори очи, опитвайки се да осмисли всичко.

— Смяташ ли, че са решили да поробят *всички* Кистрански жени?

— Те възнамеряват да вземат колкото се може повече, по всеки възможен начин, без да предупредят предварително цялото общество. Закононарушителите са най-лесната им плячка. Могат да бъдат отведени без въпроси, а ако някой се поинтересува, просто могат да кажат, че изпращат жената в поправителен лагер. Вече бяха променени няколко закона и така много жени ще ги нарушат, без дори да знаят, че са извършили нещо незаконно. Дори ти... хм... си една от тях.

Очите ѝ се разшириха.

— Аз ли?

— Се Моер намали границата за Възрастта за Съгласяване при жените, от двадесет и пет на осемнадесет. Сега ти си нелегално необвързана.

Тя пребледня.

— Той не може да направи това! Аз не съм единствената жена, която никога не се е съгласявала да бъде с мъж.

Преди години бе решено, че на жените няма да им е позволено да се въздържат от сексуално споделяне, защото това по някакъв начин застрашавало здравето им. Тедра бе живото доказателство, че това не е така, но коя беше тя, че да променя законите? Веднага щом бе избрана граница за годините, двадесет и пет, на жените им бе дадено

достатъчно време да си намерят мъж, с който да влязат в двойно съжителство или да се запишат в Стрес Клиника. Ако до навършването на тези години тя не избере някой от двата начина за сексуално партньорство, тогава щеше да ѝ бъде избран партньор, разбира се, с помощта на компютър, който да е идеален за нея и на когото да му е законно позволено да я изнасили, ако тя все още се колебае.

Колкото повече Тедра се доближаваше до възрастта за съгласие, толкова повече започваше да я обзема паника, защото дори Охранителите, не можеха да избягат от този закон. Разбира се, дотогава тя щеше да избере *някого*, може би дори Рурк, за да спази проклетия нечестен закон. Но до днес бе смятала, че има достатъчно време.

— Не се мръщи така, сладурче — Рурк прекъсна мислите ѝ с лека усмивка. — Новият ти статус ще казва, че си разделена с партньора си и че си член поне на четири Стрес Клиники.

Тя се изчерви. Просто не успя да се сдържи. Нямахше много близки приятели, като Рурк, но тези, с които се бе сдобила, намираха за забавно отношението ѝ към секс партньорството, особено като знаеха, че тя няма нищо против него, а само ѝ е трудно да избере мъж, с когото да пожелае да бъде.

За нещастие, Марта се появи точно в този момент.

— Всичко е готово, момичето ми — заради Рурк Марта използваше сексапилния си глас. — Вече си Тамбър Де Ос, пилот-изследовател на „Откриване на света“. Предполагам, че вече харесваш работата на сътрудниците в „Откриване на света“.

— И така може да се каже — отвърна сухо Тедра. — Ако не ти създавам много грижи, моля те, погрижи се да ни снабдиш с компютри и достатъчно припаси за едно дълго пътуване.

— Нямах проблем, кукличке. Нещо друго?

— Да, искам...

Рурк посочи над рамото ѝ изпадналия в несвяст воин.

— Ти... хм... по-добре бързо направи нещо с този твой приятел. Ще кажа на Марта от какво още се нуждаеш.

Тедра вече бе преполовила стаята, за да застане зад воина, който вече се събуждаше. По дяволите, не бе останал в безсъзнание много дълго.

— Кажи на Марта да намери онова лекарство и да ми го достави — извика тя през рамо, борейки се с ръката, която се спусна към нея веднага щом проговори.

— Спокойно, бебчо — тя освободи пръстите му от косата си и се наведе, за да му прошепне в ухото. — Пиян си. Прекалено много хубаво Антурско вино. Но си прекара страхотно.

Явно той ѝ повярва, защото завъртя лице и устните му плениха нейните точно когато тя постави пръсти на тила му. Вълна от желание и нужда, които бе отричала прекалено дълго, я заля и почти я накара да забрави да притисне мястото, което щеше да го накара отново да загуби съзнание. Но все пак, тя го направи. Устните му отново се притиснаха към нейните преди той да се отпусне назад.

Тедра седна на петите си и въздъхна наблюдавайки го. Косата му бе къса и черна, като истинския цвят на нейната. Очите му бяха кехлибарени. Не мислеше, че някога бе виждала толкова прекрасно съчетани мъжки черти... е, освен може би чертите на по-високия му приятел. За проклет срам, по дяволите, точно те ли трябваше да са ѝ врагове!?

Не ѝ бе лесно да обезвреди този и се зачуди дали щеше да се справи, ако не го бе изненадала? Тя докосна огромната му ръка, която бе корава като скала дори и в отпуснато състояние. Ако тези ръце се обвинява около нея по време на битка, имаше голяма опасност да бъде победена. Той се бе опитал да я примами на онзи кораб. След като свършеше с нея, щеше да опита отново. Зачуди се колко ли други жени бяха отвлечени по този начин.

— Много лошо, сладурче — погали бузата му със съжаление. — Но не си падам по поробването, без значение колко добре изглежда поробителят. Накрая щяхме да се избием.

— Какво е това? — попита Рурк зад гърба ѝ.

— Нищо. Сигурен ли си, че няма да помни нищо, като му инжектираш лекарството?

— Няма да помни нищо. И ако загубата на паметта не помогне, поне ще има ужасно главоболие, което да го наведе на мисълта, че е препил.

— С него имаше още един воин, когато ме спря. Той може да напомни на Коуан...

— Тогава защо не го издереш или нещо от сорта, за да има причина да *желае* да не си спомни?

Тедра се ухили и се наведе отново, поставяйки устни върху гърлото на спящия воин. Когато свърши, там имаше малка синина, каквато често бе виждала на врата на Рурк, след като бе правил секс с Ксета.

— Това трябва да го накара да не се напива за доста дълго време — каза Рурк. — Сигурна ли си, че не искаш да се слееш с някой, преди да излезеш сама в космоса?

Тя го погледна и бе шокирана да види, че е сериозен.

— Рурк!

— Съжалявам — каза той и се изчерви. — Просто никога не съм те виждал толкова нежна.

Нима целувката на воина я бе разнежила? Испита раздражение. Все пак проклетникът искаше да я пороби.

Тя скочи ядосано на крака.

— Избра перфектния момент да ми напомняш, че съм жена.

Той веднага разбра, че Охранителят се е върнал.

— Просто се опитах да бъда полезен.

— Намери ли ми Изследовател?

— Не, но ти намерих нещо подходящо, с което няма да имаш никакви проблеми на космическото пристанище.

— Защо ми е да го взимам от космическо пристанище? Какъв друг еднопилотен, способен да пътува на дълги разстояния...

— Трябваше да се задоволим с това, което имаме в наличност, Тедра. Всички Изследователи са или извън планетата, или на ремонт. Взех ти Транспортен Роувър. Той ще те отведе толкова далеч, колкото Изследователя, дори може би по-далеч и много по-бързо. Просто е по-голям.

— По-скоро, *много по-голям*, Рурк. Как бих могла да управлявам толкова голям кораб? Не знам нищо за Роувърите. Учили са ме да пилотирам единствено Изследовател.

— Не се тревожи — той се ухили. — Кажи й Марта.

— Той е прав, момичето ми — гласът на Марта отекна в стаята, доказвайки, че бе слушала целия разговор. — Само трябва да ме свържеш към главния компютър на Роувъра и аз ще се погрижа за

всичко. Програмирана съм да управлявам всеки вид кораб. Според теб, защо съм толкова скъпа?

— *Винаги* съм се чудила — отвърна сухо Тедра само за да чуе как компютърът ѝ ще имитира сумтене.

— Стига, стига — намеси се Рурк, поглеждайки я с прикрита усмивка.

Тя само въздъхна.

— Откъде ще набавим припасите?

— За Роувъра припасите са строго регулирани — поясни Марта. — Само трябва да им кажа кога излитаме и веднага ще доставят всичко.

— За пълен екипаж? Роувърът *обикновено* потегля на път с пълен екипаж, сама го знаеш. Какво ще кажеш за това? От корабното пристанище ще ми позволят ли да напусна планетата?

— Ще бъдат уведомени, че ще подбереш екипажа си на Тара Тей.

— А в мига, щом се махнете от тук, ще кажа на Слейкър да изтрие цялата информация — добави Рурк. — Извънредните припаси могат да ти послужат добре, сладурче — тя повдигна едната си вежда и той ѝ напомни: — Може да минат години, преди да успееш да се върнеш. Освен това, може да пообиколиш галактиката, докато си в космоса.

Години, помисли си Тедра, чувствайки, че ѝ прилошава. Помисли си за новата къща в предградията, където се беше преместила само преди седмица. Всичко, което притежаваше беше там, приятелите ѝ...

— Звезди, нещата ми! — извика тя. — Кой ще вземе контролната конзола на Марта? Тук тя е само на свързка. Душата и сърцето ѝ са в новата ми къща.

— Не си помисли, че аз бих могла да забравя тези малки детайли, нали? — попита самодоволно Марта. — Приятелят на Рурк Слейкър вече се погрижи за това. Ще бъда отнесена на Роувъра много преди теб.

Тедра се ухили.

— Сети ли се да помислиш за Корд и Болт, когато изпрати някой да те вземе?

— Да забравя малките си приятелчета? Аз? Не аз съм тази, която забравя, че на отключващия панел на стаята му трябва две секунди, за да разпознае отпечатъка от ръката ми.

Лицето на Тедра почервения. Не искаше да знае как Марта бе разбрала за сблъсъка ѝ с вратата, наистина не искаше да знае.

— Нима ще оставиш това без коментар, момичето ми? — притисна я Марта.

— Не и в смесена компания — озъби се тя и погледна към Рурк предизвиквайки го да възрази.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Къде сме, Марта?

— Все още в дълбокия космос, момичето ми, на същото място, където бяхме и последния път, когато ме попита. След като си толкова нетърпелива, трябваше да избереш да останем в нашата Звездна Система. В нея имаше още стотици неизследвани планети, с които би могла да се разсееш.

— И да рискувам да ме разпознаят и да се обадят у дома? Аз съм жена-пилот, забрави ли?

— Аз съм пи...

— Не спори с мен — срязва я Тедра почти изгубила търпение. — Знаеш какво имам предвид. Това е само в сферата на вероятностите и не бих рискувала да се озова в списъка на издирваните от Кистран. Отказвам да бъда върната обратно у дома, преди да съм го решила. И след като имаме малко време за убиване...

— Ще си подскачаме от една Звездна Система в друга.

— От какво се оплакваш? Миналата седмица реши, че идеята е чудесна.

— Това беше, защото все още имах случаен астероид, който да избягвам. Този космос е толкова празен, че и слепец може да пилотира в него.

— Не ми казвай, че си отегчена, Марта — изкиска се Тедра — Налага ти се да се справяш с работа, за която е нужен цял екипаж, едва ли ти остава свободно време, за да ти стане скучно.

— Това си е детска игра.

— Не ми излизай с това. Ти обожаваш да имаш такъв контрол. Просто искаш да започнеш спор. От много време не сме спорили, нали? Но няма да стане, знаеш го. Все още съм прекалено доволна от теб за това, че успя да влезеш в Реликвената Зала, преди да тръгнем. Беше много сладко и мило.

Тишина. Тедра се разсмя. Марта мразеше, когато тактиките ѝ се проваляха. А Тедра бе открила, че е много забавно да осуетява

намеренията ѝ. Но, освен това, бе казала истината. Когато бе открила хилядите исторически записи във файловете на Марта, изпадна в див възторг. Бе решила, че ще трябва да се откаже от хобито си, докато не се върне отново у дома, а сега имаше достатъчно записи, за да ѝ стигнат за следващите няколко години. Освен ако не пуснеше всички на формат подходящ за използване в Суб-Лим.

— Тедра, не си заспала, нали? — гласът на Марта се появи след петнадесет минути.

— Все още не.

— Ти беше права, момичето ми, може би съм отегчена. Защо не обсъдим любовния ти живот?

Тедра почти се хвана и понечи да се изправи. Но след това отново се отпусна на приспособяващото се легло, което се бе уголемило, за да приюти до нея и Корд. Тя се намести отново в прегръдките му, но успя да види усмивката, която се появи на устните му, след предложението на Марта.

Тя погледна строго към андроида, но той се обърна към Марта:

— Защо вместо това не обсъдим твоя любовен живот, голямо момиче? Как я карате с инженерния компютър?

Последва изсумтяване. Марта много обичаше да издава този звук.

— Нека бъдем сериозни, става ли? На този кораб няма нито една машина, която да отговаря на *моите* стандарти. Но там, до теб има някой, който отговаря на твоите. Доведох детето, за да можеш да се възползваш от него. Защо не го правиш?

— Възползвам се — отвърна Тедра и обви ръката на Корт здраво около себе си.

Тя искаше само това от Корд, да я прегръща. Да пораснеш в един от детските центрове на Кистран, можеше да остави голяма празнина в живота ти. Сигурно затова толкова много млади хора отиваха в Стрес Клиниките, когато станеха достатъчно големи, търсейки любовта, която им бе липсвала, докато растяха. Детските центрове бяха само за учене. Те даваха одобрение, мотивация, самоуважение и още доста добри качества, но не и любов.

Тедра също чувстваше тази липса и затова преди година бе купила Корд. Той бе интелигентен андроид, проектиран да задоволява една жена по всеки възможен начин. В една малка степен, той също

като Марта, бе свободно мислещ, можеше да следи и да участва в разговор толкова дълго, колкото събеседникът му пожелаеше, а също и да дава предложения. Не можеше да спори, по начина, по който го правеше Марта, нямаше чувства, които да нараниш, нито имаше право да ти възразява, а Звездите ѝ бяха свидетели, Марта бе много добра в споровете. Той не бе агресивен, но за сметка на това бе спонтанен. Тедра само трябваше да го докосне сексуално и той се превръщаше в идеалния секс партньор, напълно отдаден на нейното удоволствие. Да го накара просто да я прегръща, без да проявява сексуални намерения, бе доста трудно за постигане, затова се налагаше да му го казва гласно.

— Марта е права, Тедра Де Ар — прошепна нежно зад нея Корд.
— Не се възползваш напълно от способностите ми.

— От теб получавам всичко, което желая, бебчо.

— Ще бъда нежен, когато се слеем.

Тедра се изправи и го изгледа подозрително.

— И откога имаш собствено мнение по този въпрос, Корд? — без да изчака отговора му, очите ѝ се насочиха към конзолата в центъра на големия диван, който бе взела, за да се излежава на него през по-голямата част от времето. — Случайно да си бърникала в програмата на Корд, Марта?

— Аз? — тя бе избрала да използва невинния си глас. — Защо ми е да правя това?

— Е, по-добре поправи това, което си направила, метална госпожице, или...

Корд я дръпна да легне отново.

— Отпусни се, Тедра Де Ар. Аз съм неспособен да те нараня.

Тя скочи от леглото върху дивана, изумена от промяната в него. Все пак, той бе машина и притежаваше силата на десетима мъже. А Марта му бе дала малко повече от доза агресия.

— Ще те убия, Марта!

— Стига, момичето ми, той просто е малко по-любвеобилен, това е всичко — беше отговорът на компютъра. — Всички тези ужасни спорове с теб ми се отразяват зле на нервите.

— Ти нямаш нерви, а конзола, нищожно ръждиво парче метал. И тя би могла да бъде изключена.

— Не можеш да ме изключиш, кукличке — сега гласът на Марта звучеше поучително, сякаш имаше право да наставлява Тедра. — Аз

управлявам кораба, помниш ли, осигурявам кислорода, храната ти, всичко. Ако ме изключиш, си заминаваш заедно с мен. Не мисля, че си готова за самоубийство.

— О, я млъкни! — озъби се младата жена. — А ти — тя погледна към андроида, който понечи да се изправи, — да не си помръднал и милиметър, иначе ще те ритам, докато те потроша.

— Не, не го прави, Тедра — каза Марта успокояващо. — Ако го счупиш, кой ще го поправи тук в космоса? Медитехът на Роувъра работи само с живи тела, нали знаеш.

— Тогава ще е по-добре да възстановиш предишните му настройки. Няма да бъда изнасилена от една машина.

— Той не би го направил — настоя Марта. — Просто е *малко* по-настоятелен. Успокой я, Корд.

Андроидът стана, но не, за да я успокои.

— Поведението ми не се е променило, Тедра Де Ар. Вече не ти харесвам, след като се запозна с Ша-Ка'арския воин.

— Значи си говорила с него за това, а голямо момиче? — попита още по-раздразнено Тедра.

— С него винаги си говорим — отвърна надутото Марта. — Помислих, че не трябва да остава неосведомен.

— Това ти е проблемът. Прекалено много мислиш. — И сега Корд имаше нужда от успокояване. Това беше нелепо.

— Обичам начина, по който изглеждаш, Корд. Ти си толкова красив, колкото не може да бъде никой друг мъж.

И наистина бе така. Външният му вид бе подбран точно според предпочитанията ѝ, модерно подстригана черна коса, прекрасни светлозелени очи, петнадесет сантиметра по-висок от нея и млад на външен вид. Ако беше жив, тя щеше да се моли, да живее с него в двойно съжителство. Но никога не забравяше факта, че той не е жив, дори и когато го използваше да задоволи нуждата ѝ от любов и грижи.

— Просто не искам да ме преследваш из кораба, бебчо — продължи тя и чу въздишка откъм конзолата на Марта. — А *ти* можеш да забравиш за това — заяви на компютъра. — Направи това нарочно, само за да ме ядосаш, и не си мисли, че не го знам.

Марта не ѝ отговори, но Корд бе решен да докаже колко ефективна е новата му програма.

— Но с мен ти ще се насладиш много повече на сливането, Тедра Де Ар.

— Не се обиждай, Корд, но... — тя спря, когато я осени идея. — Марта, той *може ли* да се обиди?

— Не.

Малка благословия. Тя отново погледна към андроида.

— Бебчо, нещата стоят така. Предпочитам първият ми сексуален партньор да бъде истински мъж. Това е нещо емоционално и искам да го споделя с някой, който ще изпитва същите емоции като мен.

— Марта може да ми даде емоции.

— По-добре да не го прави — сопна се Тедра, изгубила търпение. — Сега заминавай при нея и се отърви от желанието си да спориш с мен, защото иначе ще те изключат.

Той се поколеба за миг, но беше невъзможно да не се подчини на директната ѝ заповед. Когато се върна след няколко минути, тя попита.

— Както преди ли си?

— Такъв съм, какъвто ме искаш, Тедра Де Ар.

Тя въздъхна облекчено.

— Очарована съм. Какво ще кажеш за една игра на Уорфайър, за да се разсея от тези неприятности?

Той кимна и веднага премести конзолата, за да активира играта, а после донесе екрана от съседната стая, където бе складиран, когато не се ползваше. Тъй като Уорфайър бе симулация на реалния живот, играеща се с хора, които изглеждаха истински в свят, много подобен на истинския, играта можеше да се играе само на холограмния екран. Преди да се започне обаче, трябваше да се избере ерата, в която се развива действието, както и оръжието.

Екранът на Роувъра бе широк осем стъпки, но някои други екрани стигаха дължина над сто метра, в зависимост от местонахождението си и броя на публиката. Тъй като холограмните екрани бяха широко разпространени за гледане на истории от древните файлове, в тях участваха отново много реално изглеждащи хора. Разбира се, всички те, включително и тези отпреди хиляда години, бяха променени и изглеждаха модерно, което си беше истински срам, защото в оригиналния си вид, сякаш представяха историята на живо. Но повечето критици на Кистран не бяха запознати със своята древна история и бяха учили само модерната история на планетата след

колонизацията или въобще не бяха учили никаква история. Затова много малко или никоя от древните истории нямаше да им се види смислена в оригиналния си вариант.

Тедра се настани на единия от шестте стола пред екрана, в които имаше вградена контрола за поне дузина игри за холограмния екран. На Роувъра със сигурност нямаше нищо друго, с което би могла да се забавлява. Ако ѝ бяха дали Изследовател, щеше да е другояче. Бе направила достатъчно тренировки по време на обучението си в „Откриване на света“, за да може да пилотира едно пилотен Изследовател без никакъв проблем. На Роувъра единствената ѝ длъжност бе на посланик и преговарящ, ако и когато отиде в някой нов свят. И тя бе решена да си изпълни задълженията, защото искаше да научи и нови неща по време на отсъствието си от Кистран. Но каквито и контакти да успееше да осъществи в полза на Кистран, те нямаше да бъдат докладвани на настоящия Директор. Не, те щяха да изчакат, докато Гар Се Берн си върнеше властта.

ГЛАВА ПЕТА

— Може би ще трябва да доведе интелигентен модел и да го репрограмирам за удоволствие — отбеляза Тедра, докато очите ѝ следяха Крод, който подготвяше екипировката ѝ в другия край на залата. — Техните тела не са създадени да бъдат толкова... съблазнителни.

— Правилно ли чух? — прозвуча гласът на Марта от малката конзола зад гърба ѝ. — Да не би да си си променила мнението за сладкия Корд?

— Не — Тедра въздъхна и се просна отново на запотената рогозка, мечтаейки способността за чуване на Марта да не е толкова добра — Но ако бях прекарала малко повече време с воина Коуан, може би отговорът щеше да е различен.

— Я виж ти — възкликна Марта. — Значи щеше да позволиш на Ша-Ка'ареца да се слее с теб. Чудя се каква ли е причината. Сигурно, защото той можеше да те победи?

— Съмнявам се, че би могъл, но този път вероятността бе доста голяма.

— И смяташ, че е трябвало да се обвържеш толкова бързо? Чакаш толкова дълго, момичето ми. Какво са още няколко години?

— Звезди, как бързо смени тона си — изкиска се Тедра. — Тогава ми кажи, колко съвместими щяхме да бъдем с този воин?

— Щеше да е идеален за теб само за временно сексуално споделяне, сигурна съм, че и ти го знаеш. Но нямаше да е подходящ за двойно съжителство.

— Дори ако не беше враг?

— Дори и тогава. Забравяш, че в Ша-Ка'ар няма свободни жени. Ша-Ка'арските мъже не признават жените за друго, освен за робини и е така от няколкостотин години.

— Значи, искаш да кажеш, че той щеше да ме третира като робиня?

— Не третира, момичето ми. Щеше да бъдеш такава. А просто не е в твоята същност да позволиш да се отнасят с теб по този начин... или поне не за дълго.

— Какво пък трябва да означава *това*?

— Би могла да издържиш за известно време. Вероятно дори би ти харесало веднъж или два пъти, за забавление и на игра, но само докато ти го виждаш като нещо такова.

— Ти, универсална електрическа кутия с объркани жици такава, наистина си просиш боя, нали? — изгледа я гневно Тедра, а после отклони намръщения си поглед от малкия екран на интеркома, на който се виждаше контролната зала и главния компютър, където се помещаваше Марта.

— Само се шегувам, кукличке. Но не намирам нищо интересно в това, че смяташ да се сближиш с врага.

— Жените са го правили от началото на времето, поради една или друга отчаяна причина.

— Тук ключовата дума предполагам, е „отчаяна“?

— Тедра Де Ар не трябва никога да се чувства отчаяна — чу се глас зад нея.

Тя подскочи, когато почувства ръцете на Корд на бедрата си, а в следващия миг бе дръпната и притисната силно към него, за да ѝ напомни точно колко функционален може да бъде. С пламнало лице тя се обърна и го отблъсна.

— Марта!

Но видя, че малкият екран на интеркома е тъмен, Марта бе изчезнала, щом усети, че е хваната на местопрестъплението. Как смееше този месец се във всичко метален кошмар да игнорира директните ѝ заповеди?

Тедра погледна към Корд, който сега само я наблюдаваше.

— Мислех, че не можеш да лъжеш — обвини го тя.

— Не мога — отвърна кротко той.

— Наистина ли? Ти ми каза, че си станал същия, както преди. Но не го е направила, нали?

— Аз съм такъв, какъвто искаш да бъда, Тедра Де Ар — повтори той това, което ѝ бе казал преди два дни.

— И Марта какво те е накарала да мислиш, че искам да бъдеш Корд?

— Търпелив. Тя прибави търпение към програмата ми. Мога да чакам, докато не станеш готова да ме използваш.

— Но междуременно ти ще продължаваш да ме притискаш, така ли?

— Ако не ти напомням с какво нетърпение очаквам да ти доставя удоволствие, ти няма и да си помислиш да промениш мнението си.

Тедра завъртя очи. Звезди, как ѝ се искаше Марта да има гърло, което да може да стисне.

— Търпение, а? Аз съм тази, която ще трябва да има търпение, за да продължа да ти повтарям да стоиш настрана. А ти *ще* го направиш, нали, ако ти кажа ще се подчиниш?

— Разбира се.

— Тогава стой настрана, бебчо. Аз съм тук да потренирам с машините, не ти.

Той просто се ухили... и чак тогава тя осъзна колко двусмислено прозвучаха думите ѝ, и смеха ѝ огласи залата.

Внезапен силен удар на барабани разтърси стените и Тедра почти изскочи от леглото, преди да осъзнае, че не ги нападат, а е само музиката, която бе програмирала да я събуди, но с много по-усилен звук.

— Намали, моля! — изкрещя тя, преди звукът да спадне до поносими граници.

— Как можеш да търпиш тези древни крясъци? — чу се гласът на Марта.

Древната музика, с която бе свикнала бе съставена от неразбираеми думи и див ритъм. Кистранската музика не включваше думи, а само така наречените друми. Древната музика докарваше силно главоболие на повечето Кистранци, но според Тедра беше стимулираща, защото изпитваше нужда да раздвижи краката и тялото си, докато я слушаше. Точно сега обаче имаше желание единствено да игнорира Марта.

— Вчера ме пренебрегна, когато те повиках, страхливке. Днес няма да ти говоря — каза тя и зарови глава под възглавницата.

— Охрана 1 не се цупят, момичето ми.

Нямаше как да не се съгласи с думите ѝ. Хвърли възглавницата и Болт, роботът чистач, веднага дойде, за да я вдигне от пода. Тя почти не го забеляза и каза раздразнено:

— Липсва ми другарчето за спане, Марта.

— Тогава защо го отпрати?

— Защото откакто си бърникала в него, вече не мога да му се доверя, че само ще ме прегръща.

Тедра повика масажора си и влезе в него. На външен вид той много приличаше на Медитех, само дето не вършеше толкова много чудеса, а само едно — да успокоява напрегнатите мускули, а нейните бяха доста напрегнати, след изтощението, на което се подложи миналия ден, за да изкара яда си, задето Марта я бе игнорира с мълчание. Хиляди малки топченца и кожени преси се раздвижиха по тялото ѝ, от главата до петите, които едва не я приспаха. Заради реакцията ѝ масажорът сам се отвори, след като бе успокоил всичките ѝ мускули.

Тя чу музиката, когато вратичката се плъзна настрани, но щом погледна към аудио-визуалната конзола на компютъра в кабината, забеляза, че е включен, и разбра, че Марта все още чака отговора ѝ. Тедра я игнорира, докато сваляше дрехите си за спане и си вземаше соларна баня, но остави Санитарните стени отворени, в случай че Марта покажеше някакви признаци на нетърпение. Разбира се, това не ѝ отне дълго време, защото и тя самата чакаше обяснение от Марта.

— Добре — каза най-накрая, премествайки се към съоръжението за смяна на цвета на косата и очите, което се бе появило автоматично, когато активира банята. — Защо не промени Корд, след като ти наредих?

— Защото имаш нужда да бъдеш възбуждащо преследвана, момичето ми.

Тедра изпъшка. За един толкова брилянтен, свободно мислещ компютър, Марта можеше да бъде прекалено упорита за някои неща.

— Тогава трябваше да направиш така, че и Коуан да дойде с нас на Роувъра — каза Тедра, макар да не го мислеше сериозно. Но се надяваше, думите ѝ да покажат на Марта, че иска истински мъж от плът и кръв, вместо да се възползва от услугите на някой изкуствен. И въпреки че се бе изразила пределно ясно, понякога Марта се правеше,

че забравя. — Можех да го държа заключен и да получавам цялата възбуда, от която се нуждая.

— И аз мислих по този въпрос — призна Марта.

Тя най-вероятно наистина бе помислила за това, което накара Тедра да осъзнае, че може спокойно да се предаде. Марта щеше да продължи да се меси в любовния ѝ живот, докато тя не започнеше да има такъв, а *тогава* сигурно щеше непрестанно да ѝ изтъква какви ли не причини, поради които Тедра трябваше да се въздържа от секса. Имаше два варианта — или да игнорира компютъра си, или да полудее.

Тя избра да я игнорира.

— Изненадай ме — каза Тедра на съоръжението за смяна на цвета на косата и наистина бе изненадана. — Колко старомодно — възкликна тя, при вида на оригиналния си лъскаво черен цвят, който се стелеше по раменете ѝ.

— Какво ще кажеш за сиви очи, поръсени със златни точки? — чу гласа на Марта.

Тедра погледна към конзолата, за да види дали екранът се е включил и Марта може да я наблюдава. Бе забравила, че също може да я вижда. Това бе едно от нещата, които пилотите на космически кораби можеха да правят.

— Не, нека се придържаме към старомодното, мога за разнообразие да използвам всичките си естествени цветове. — И тя нареди на съоръжението за смяна на цвета на очите да премахне всички изкуствени цветове. Това, което остана бе чист, светъл аквамарин. Поглеждайки се в огледалото, Тедра се усмихна. — Бях забравила колко поразителен е собственият цвят на очите ми. Какво мислиш, Марта?

— Никой няма да повярва, че си Охранител, кукличке.

— Е, вече знаеш, защо трябва да си сменям цвета на косата и очите, когато работя — отвърна Тедра.

— Много жалко. Щеше да си се сляла с някой още преди години, ако...

— Я престани.

— Е, щеше да си.

— Някой можеше да се пробва, но нямаше да стане без моето съгласие. Сега, какво ще кажеш да ме оставиш сама, за да се облека на спокойствие.

— Още една скучна сива униформа, като тази, в която те виждам, откакто напуснахме Кистран? Не и днес, момичето ми. Една от онези дълги, копчинени дрехи, с които са пълни гардеробите ти, ще свърши чудесна работа, нещо светло с Кантурски камъни. Кантурските камъни са най-добрият еквивалент на бижутата в Звездната Система.

— Какво ти става тази сутрин, Марта? Знаеш, че никога не нося женски дрехи, които биха притискали краката ми и ще ограничават движенията ми.

— Тогава какво ще кажеш за едно от онези къси, оскъдни неща, които показват повече от кожата ти? *Те определено* не те ограничават.

— Ще ми кажеш ли защо трябва да се обличам така на Роувъра, който е в открития космос? Да не би да планираш да затоплиш въздуха... или си програмираше Корд да ми скочи, само като види кожата ми?

— Нито едно от двете — предаде се тя с въздишка. — Изглежда, че сме ти намерили планета. Може би ще искаш да огледаш дали има перспективи за търговия. Точно за това взехме тези крещящо ярки дрехи, за да ги използваш за размяна.

— От всички... Защо просто не каза това, Марта, вместо да ми губиш времето и да ме дразниш? *Знам* защо тези дрехи бяха сложени в багажа ми. Те са стандартни стоки за „Откриване на света“, предназначени да впечатлят всички с блясъка си. Достатъчно близо ли сме, за да ме трансферираш?

— В орбитата им сме от два часа.

— И ти ме остави да спя!

— Планетата няма да избяга никъде, момичето ми — екранът почерня и остави Тедра сама.

ГЛАВА ШЕСТА

— Не е зле, момичето ми — отбеляза Марта, щом Тедра влезе в Контролната Зала — сърцето на Роувъра — пълна с безброй мигащи светлинки и монитори, от които се изпълняваха всички функции на кораба. — Прекланям се пред вкуса ти.

Тедра повдигна чашата кафе, която носеше, приемайки комплимента. Избра да облече прилепнала дреха в две части, представляваща панталони, и дълга туника без ръкави, която я покриваше от шията до глезените и бе направена от материал, който определяха като перлен, заради гланцовия блясък, от който туниката блестеше като бижу под светлината. И ако това не бе достатъчно, за да впечатли всички, бе сложила двуредова огърлица покрита с кристали, които бяха кръстени на единствената луна на Кистран и бяха по-скъпи дори от Кантурските камъни, защото бяха живи, променяха цвета си, когато ги помолиш, и можеха да приемат вида на всеки камък, без значение дали е скъпоценен или не. Тедра бе помолила някои от камъните да станат кърваво червени, а други по-светлочервени и от време на време да се променят, за да допълват цветовете на тоалета ѝ.

Дългата ѝ коса бе издърпана назад и завързана на върха на главата ѝ с осем сантиметрова перлена лента, откъдето се спускаше свободно по гърба ѝ. Ниските ѝ ботуши бяха сребристи и се съчетаваха перфектно с колана ѝ, на който бе закачен комбинираният пулсар и компютърната свръзка, които щяха да се грижат за всичките ѝ нужди, но приличаха на невинна малка правоъгълна кутия. В колана бе вграден и сигнализиращ чип, с който Марта щеше да може да я проследи, ако се смесеше в тълпата.

Корд се бе настанил на стола на командира и правеше компания на Марта. Той се изправи, когато Тедра влезе, но тя му махна да седне, прекалено изнервена, за да остане на едно място. Сега, след като имаше планета, която да проучи, щеше да използва Трансферирането за пръв път. Много добре си спомняше, че две години бе имала кошмари, когато за пръв път научи какво е Молекулярно

Трансфериране, означаващо да слезеш от кораба на планетата, а после да се върнеш обратно, без да се налага той да каца. В един миг стоиш обграден от четирите метални стени и мигащите светлини на кораба, а в следващия, краката ти са на земята на планетата, на която са те изпратили. Трансферирането не отнемаше дори цяла секунда. Просто мигваш и си на друго място.

То бе възможно само при космическите кораби, захранвани с крисиллиум, какъвто се оказа и Роувъра. Крисиллиума бе най-силният източник на енергия, познат на човека, и единственото нещо, което бе достатъчно силно да позволи осъществяването на безопасен трансфер.

Бе чула думата „безопасност“, когато бе на осем, през втората ѝ година в класа. По това време изучаваха Изследователски технологии и започнаха да учат за Трансферирането. Това я бе накарало да си представи всички възможни начини нещата да се объркат и *тя* да се окаже единственият човек, при когото Трансферът не проработва. А също и че се озовава съвсем сама в трансфериращите канали, където ѝ да бяха те, и никой не може да я намери. Когато на осем влезе във военните части, си бе мислела, че никога няма да ѝ се наложи да преживее Трансфериране, но въпреки това, имаше кошмари още цяла една година.

Сега вече знаеше, че тези детски страхове са били нелепи, но въпреки това, бе ужасно изнервена. Докато Марта не разбере и не почнеш да ѝ се подиграва за това, всичко щеше да бъде идеално. А щом веднъж направеше трансфер, щеше да се успокои... или поне докато не дойдеше моментът да го направи отново.

— Е, къде е? — попита тя, насочвайки се към четирите наблюдателни екрана, които разделяха зоната на стаята, и в момента бяха празни. Но след миг в горната част на левия екран се появи огромна, синьо-зелена сфера и Тедра ахна.

— Има растителност!

— Малко сме далеч от нашата Звездна Система, за да търгуваме с храна, момичето ми — Марта реши, че бе наложително да ѝ го напомни.

— Нямам намерение да търгувам. Просто искам да я видя. Никога не съм смятала, че е честно да се забранява на Кистранските граждани да се разхождат в собствените си градини.

— Замърсяване, кукличке. Ако искаш да ядеш нещо, трябва да го държиш далеч от всички.

— Знам — въздъхна Тедра. — Но виж цялата тази градина. Много по-красива е за гледане от кафяво-сивата на Кистран. Затова ми кажи дали на тази планета има живот. Би трябвало да има. А хуманоиди?

— Широко обхватният скенер показва, че планетата не е гъсто населена, но има достатъчно хора, разпръснати на малки групички. Сигурно това е тяхната представа за градове, затова няма да имаш проблем да осъществиш контакт.

— Извадихме ли късмет да имаме езика им на файл, или ще трябва да комуникирам по универсалния начин?

— Направих проверка на всяко място с късообхватния скенер, който улавя само гласове, и изглежда, че езикът е разпространен на доста планети, но с по-различен акцент — късообхватният скенер можеше да долови цял разговор, само ако бе на не повече от три метра. Всичко на по-дълго разстояние щеше да звучи само като шум. — А езикът го научи наскоро, Ша-Ка'арски.

Тедра застина и се обърна да погледне към големия компютърен екран, който заемаше една цяла стена, плюс грамадната конзола, поставена в средата на Контролната Зала.

— Да не би да пропуснах нещо, докато спях, като например връщане у дома?

Гласът на Марта прозвуча обидено.

— Можеш да бъдеш напълно сигурна, че Кистран се намира на три седмици, четири дни, осем часа, единадесет...

— Знам колко далеч е това, по дяволите! Само ми кажи, че онова долу не е Ша-Ка'ар.

— Не е.

— Но нали си засякла техния език? — попита Тедра. — Да няма някаква грешка?

— Аз не правя грешки — обидата в гласа ѝ звучеше още по-ясно. Тедра въздъхна и се върна при наблюдателния екран.

— Извинявай, Марта.

— Чакай малко! Май ще получа токов удар.

— О, я млъкни — каза Тедра със смях. — Според теб никога не се извинявам на никого.

— Мисля го, само защото е така.

— Нека се върнем на темата, моля. Тази планета, която открихме, може ли да е майката планета на Ша-Ка'арците?

— Има такава възможност.

— Това не е добре — промърмори Тедра.

— Но не задължително — възрази Марта. — Ако си спомняш, Ша-Ка'арците са се появили в Звездната Система Сентура преди стотици години. Те нямат спомен от къде са дошли, не са взели със себе си никаква информация за дома си и не помнят почти нищо за това как са се заселили на новата си планета. Знаят само, че са били пленени, за да бъдат превърнати в роби, но вместо това, са избили своите похитители и са завзели планетата. Не знаем как светът им е еволюирал за всичките тези години. Освен това Ша-Ка'арците са завоеватели, а завоевателите поробват завладените народи. Всичко е борба за територии. Но това не означава, че те са били взети от поробена планета. Затова наистина няма как да знаеш какво в действителност те очаква там долу, освен, предположението, че мъжете са воители... и въобще не ми харесва този твой поглед.

— Шегуваш ли се, Марта! — попита развълнувана Тедра, осенена от нова идея.

Само като се сетеше за Кистранските жени, които бяха поробили, нейни приятелки, жени като нея, които през целия си живот се бяха борили и щяха да продължават да се борят, докато умрат или полудеят заради това, което им причиняваха поробителите. Те трябваше да бъдат спасени, по един или друг начин, преди поробителите им да ги унищожат. И сега, чудото, се бе случило.

— Крад Се Моер използва Ша-Ка'арците, за да превземе Кистран — каза тя. — Ще бъде наистина поетично възмездие, ако успеем да използваме предците им, за да си върнем планетата. Все пак, нашите оръжия са безполезни, срещу тях, а ние нямаме воители, които да се бият с мечове. Но едни воители, които са точно като тях...

— Само казах, че може да предположим, че има воители.

— Но ако са...

— Вероятно няма да могат да бъдат купени.

— А може би ще могат, затова спри да спориш с мен. Ще разбере дали е така, или не, едва след като се озова долу.

— Няма веднага да ги изненадаш с големия въпрос, нали? Както сама знаеш, може да не им допадне да се бият срещу своя собствен вид.

— Знам как да проверя какво е настроението, голямо момиче. Все пак имам и друга причина, поради която съм тук.

— А след като опиташ и ти откажат?

— Може би ще успее да се договори за тази стомана *Торено*. С тренировки човек може да се научи да върти меча.

Ако Марта притежаваше очи, сега щеше да ги извърти. Без да има нужда, тя присветна няколко пъти на дисплея си.

— Гравитацията е по-малка, но ще свикнеш. Лесно я засякох, така че гледай да не се изненадаш, когато слезеш долу. Освен това, въздухът е много по-чист отколкото си свикнала, но това не бива да е проблем за теб.

— Как е времето?

— Точно под нас е южното полукълбо и е умерено топло. Бих предложила да те трансферираме на два-три километра от най-близкото населено място. За предпочитане е пред това да те пуснем в центъра пред всички. Ако се появиш по този начин, може и да ти отрежат главата.

— Много смешно.

— И аз реших така — зарадва се Марта.

— А кое време на деня е?

— Късна сутрин. Но мога да те пусна и от другата страна на планетата, ако предпочиташ да се появиш при тях вечерта, когато има по-малка вероятност някой да забележи Трансфера ти.

— По този начин може и да не ме видят, но и аз няма да успея да видя много. Точно тук е перфектно и ако няма нещо друго...

— Не бързай толкова, момичето ми. Къде е лазерното ти оръжие?

— Пулсарът ще свърши работа.

— Не и ако ти се наложи да го използваш повече от веднъж.

— Официално, съм тук за търговия, Марта, не да превземам планетата. А ако започна да ги избивам, никога няма да успея да получа помощта им. Пулсарът ще е с мен, единствено за да използвам зашеметяващата му функция. Мощността му пада твърде бързо само когато е настроен за убиване. А Лазерът прилича прекалено много на оръжие. Откривателите на света никога не го използват, а сега аз съм

Откривател, не Охрана. Ако загазя, ще ти кажа и ти ще ме трансферираш.

— Тогава се постарай да не изключваш преподавателя.

— Не се тревожи, голямо момиче. Това е стандартна процедура при първия Трансфер. Скенерите ти ще те информират, че сигналът ми е активен и няма как да бъде изключен. Не можеш да ме изгубиш, дори и да се опиташ. Затова давай напред и ме трансферирай. Готова съм.

— Готова си, а? А каква е тази физиономия? — Тедра въздъхна и отвори стиснатите си очи, за да се намръщи на Корд, който стоеше пред нея.

— Желая ти безопасен трансфер, Тедра Де Ар.

— *Наистина* ми се иска да не го бе казвал, Корд.

Но програмата му бе еднопосочна.

— И докато се върнеш...

Той я повдигна и я целуна, а Тедра бе осенена от абсурдната мисъл, че не е възможно тези устни да са на машина, наистина не можеха да са. Когато я пусна отново на пода, Корд ѝ се усмихваше и не ѝ даде сърце да му се ядоса.

— Ок, бибчо, ясно изрази мнението си. Ще *помисля* над това, когато се върна — а след това каза: — Готова съм, Марта.

Тя затвори очи и зачака, но не се случи нищо. Когато отново отвори очи, беше в един друг свят.

ГЛАВА СЕДМА

Клонът, на който се бе излегнал в короната на дървото, вече ставаше доста неудобен, но нямаше да отнеме много време. *Тараанът* постепенно се приближаваше, бе едва на четиринадесет *йерда* и вече достатъчно близо, че да си струва да изчака. След като го убиеше, щеше да има достатъчно месо, за да се върне в Ша-Ка-Ра при следващия изгрев.

Чалън Ли-Сан-Тер вече не намираще достатъчно често време, за да ловува със своите воители. Откакто бе станал *шодан* на Ша-Ка-Ра, негов дълг бе да се грижи в града да има всичко, от което се нуждаеха хората му, а не да се забавлява с воителите, което бе обичал да прави най-много, преди да стане *шодан*.

Тараанът щеше да бъде третият му улов, откакто слънцето изгря, но двата малки *кисрака*, които вече бяха завързани за *хатаара* му, едва щяха да осигурят храна за един ден. Още откакто улови *кисрака*, Чалън чувстваше силен глад и си мечтаеше как ще го опече, затова се надяваше *тараанът* да се приближи по-бързо до него, което разбира се не се случи. Беше на няколко *рейзи* далеч от лагера и дори да успееше да повали *тараанът* след миг, пак нямаше да се нахрани скоро.

Сигурно точно мислите за храна попречиха на Чалън да види как на малката поляна се бе появила жена, защото само след миг, тя бе там, на пътеката, между него и *тараана*. Той нямаше обяснение как *не* я бе видял да идва, след като *браките* и *комтока* ѝ блестяха като гаалски камъни. Но сега тя бе там. Нямаше съмнение в това, което виждаше, а то бе, че жената не бе облечена с дрехи в цветовете на никой познат воин. Не, че тези жени излизаха без воина им да ги придружава, а тази бе напълно сама.

Той можеше да заложи *хатаара* си, че не е слугиня. Никой слуга не би могъл да притежава толкова необикновени, но очевидно, скъпи дрехи или пък бижутата, които бяха около врата ѝ. Освен това обаче, бе сигурен, че тя не е от никой от градовете в Кан-ис-Тра. Черната коса

бе нещо чуждо в Кан-ис-Тра. Дрехите също бяха чужди. Може би, тя бе от Ба-Тар-ах, от далечния север. Беше известно, че в тази страна се обличат странно и може би позволяваха на жените да носят дрехи, като на воините. Но какво правеше тя тук?

Той все още обмисляше това, когато *тараанът* също забеляза жената и хукна да бяга изплашен. Тогава тя се обърна и протегна ръката си по посока на шума. *Тараанът* просто падна на земята и от гърлото на Чалън се изтръгна тихо ръмжене. Едната причина бе самото ѝ присъствие. А другата, че му открадна плячката, макар че той нямаше ни най-малка представа как бе успяла да повали животното.

Тъкмо се канеше да издаде присъствието си, когато тя проговори, но той не можеше да разбере на кого, определено не и на него, защото все още гледаше *тараанът*. Това, че не приближи към животното го накара да спре, но когато тя се обърна и се отдалечи от него, той наистина се разяри. Значи не бе искала *тараана* за себе си? Тогава защо го уби? И по-важното бе как го уби?

Отново бе с лице към него и оглеждаше дърветата, обграждащи малкото пространство, може би търсеше други животни, докато продължаваше да си говори сама. Тогава Чалън забеляза малката бяла кутия в ръката ѝ. Тънка и правоъгълна — дали пък не бе убила *тараана* с нея? Не, това бе невъзможно. Кутиите не можеха да убиват, а дори и да бе обратното, законът забраняваше жените да носят оръжия. Беше време най-после да разбере коя е тази жена.

Тедра бе много изнервена, след срещата си с животното, наподобяващо елен. Инстинктът ѝ за самосъхранение бе игнорирал здравия ѝ разум и тя бе зашеметила животното преди дори да го види. Сега то лежеше и щеше да мине доста време, преди да се съвземе, а така можеше да стане нечия чужда плячка.

— Не знам защо се обвиняваш, момичето ми — отбеляза Марта, която бе успяла да види инцидента през мъничкия приемник в предната част на пулсара и бе чула как Тедра се вайка за стореното. — Може да е било за добро.

— Не трябваше да нагласям зашеметителя на толкова високо ниво — каза тя на говорителя монтиран върху плоската страна на пулсара. — Звезди, по средата на нищото съм, мога да видя всичко, което би тръгнало срещу мен и щях да имам достатъчно време да

увелича мощността при необходимост. Ако това създание беше по-малко, щях да го убия.

— Виж, това е първото ти посещение в друг свят. Няма как да не си нервна, това е напълно нормално. А и не ми се вярва там долу да имат Стрес Клиника, в която да ти помогнат да се успокоиш.

— Би ли се държала малко по-сериозно?

— Просто си махни пръста от бутона за зашеметяване и си поеми дълбоко дъх, преди да направиш нещо друго.

— Добре... олеле!

— Какво?

— Говорехме за това да си стъпя на краката — каза Тедра със страхопочитание.

— Да не си паднала, кукличке?

— Определено се чувствам така. Хвърли един поглед — тя насочи приемника към това, което бе скочило от дървото на не повече от три метра от нея.

— „Олеле“ е доста меко казано, ако питаш мен — гласът, излизащ от кутията, звучеше наистина впечатлено. — Толкова голям ли е, колкото изглежда от тук?

— По-голям. Звезди, той е поне двеста и петнадесет сантиметра висок! Какъв е според теб, освен че е гигант?

— Правилното предположение ще е да кажем, че е варварин, каквито щяха да бъдат и Ша-Ка'арците, ако не бяха научили колко полезни могат да са откритията на другите планети в Звездната Система.

— Варварин... проклет ад — разочаровано каза Тедра. Арогантен воин е едно. Но воин варварин е нещо съвсем друго. — Може би ще е по-добре да се върна на Роувъра.

— Толкова лесно ли се предаваш?

— Това, което държи в ръката си е един проклет, огромен меч, Марта.

— А това в твоята ръка е един проклет много мощен пулсар, момичето ми.

Тедра се ухили.

— Така е, нали? За какво да се тревожа? А и той е великолепен, не мислиш ли?

Това отново бе много меко казано. Този мъж можеше да засрами красивия Коуън по височина, мускули и външен вид. Дори Корд, чиито черти бяха аристократично перфектни, щеше да бледнее пред този варварин. Тук бяха налице едни наистина доминиращи признаци за мъжественост, с ръце, крака и гърди по-едри от всичко, което някога бе виждала. Тъмнорозовисти вежди се извиваха невероятно привлекателно над очите му. Брадичката му бе квадратна и агресивна, устните му бяха само сенчеста линия без нито един знак, че той може да се усмихва. Кожата му бе златиста, само с един нюанс по-светла от вълнистата му коса, която се спускаше по масивните му рамене — по голите му, масивни рамене. Единственото му облекло бяха чифт меки черни кожени панталони, толкова тясно прилепнали, че очертаваха мощните мускули по краката му. Носеше високи ботуши, направени от същата мека кожа, а от китката до лакътя на едната му ръка висеше щит със сложно издълбани по него рисунки. Единственият аксесоар в дрехите бе широкият колан на кръста му, както и огромния златен диск, висещ в средата на гърдите му и голям колкото юмрука на мъжа.

Тя не осъзнаваше, че го оглежда толкова обстойно, или поне толкова дълго, докато не вдигна очи, за да срещне погледа му.

— Той защо ме гледа така, Марта? — попита смутена. Той не точно ѝ се мръщеше, но погледът му показваше явно неодобрение.

— Може би, защото не разбира нито една твоя дума. Или защото никога не е виждал говореща кутия. Можеш да заложиш кристалите си, че той никога преди не е срещал нещо като *мен*, а и ти не се вписваш в определението „нормален“. Най-добре му се представи, момичето ми, преди да реши, че си зло видение, което трябва да прогони. Все пак, не знаем колко примитивни са вярванията им.

Докато Марта говореше, тъмните му очи се преместиха към пулсара. Той измъкна мечата си и Тедра отстъпи назад.

— Мисля, че го ядоса, голямо момиче — отвърна нехайно тя. — Смятам да те изключа за известно време, за да не го изкушаваш повече.

— Сега, чакай...

Свързката замлъкна и Тедра се усмихна. Не можеше да направи това на Роувъра, тъй като Марта контролираше всички комуникативни сигнали, затова изпита неземно удоволствие да го направи точно сега. Марта все още можеше да чуе какво се случва, чрез късочестотния

скенер, който бе прикрепен към локализиращия ѝ приемник. Но не можеше да каже и дума.

Мъжът забеляза усмивката ѝ и тъй като не знаеше, че не е отправена към него, насочи меча си към земята и малко се поуспокои. Все още не бе казал нищо и тя се зачуди дали не я е видял да се появява от нищото. Можеше да е в шок или нещо подобно, или да я мислеше за дявол, или вещица, ако тези хора вярваха, че съществува нещо подобно. Ако това бе истина, щеше да е най-добре да промени мнението му.

— Поздрави, воине — тя превключи на Ша-Ка'арски, за да може да я разбере, и явно улучи точно в десетката, наричайки го воин, защото той не се обиди. — Надявам се да не съм те стреснала с появата си. Ако съм, мога да го обясня, но е сложно и най-добре да го оставим за по-късно — никакъв отговор; това можеше да се приеме по двата начина. — Казвам се Тедра Де Ар.

Тя вдигна ръка в универсалния знак за приятелство. За жалост, варваринът явно не го знаеше. Но по изражението му пролича, че разбра думите ѝ. След като я бе слушал как говори на Кистрански, изненадата му бе очевидна, когато заговори на неговия език. Но явно не го бе успокоила достатъчно, че да свали меча си.

Тя опита отново.

— Идвам с мир...

— Защо си облечена така, жено?

Дори само това, че ѝ проговори, бе добро начало. Гласът му бе дълбок, властен и... арогантен. Беше му казала името си и въпреки това, той я бе нарекъл „жено“. Е, тя знаеше, че няма да ѝ е лесно да се справи с варварите. И трябваше да се скрие отзад, задето не се сети, че примитивна култура като тази би намерила дрехите ѝ за твърде странни.

— Това са дрехите, които носи моят народ — започна да обяснява.

— Това са дрехи на воин.

А, значи това било. Той не бе изумен от материала на дрехите, а това, че тя носеше нещо, което се смята за мъжка дреха. От записите от реликвената зала бе научила, че преди много години е било така, защото и на древната планета-майка на Кистран са имали примитивната представа, че жените не бива да носят панталони.

Тедра не искаше да се впуска в дълга дискусия за прогреса или поне не с него. На тази планета имаше лидери, *шодани*, които трябваше да впечатли с чудесата на другите светове, а не някакъв си обикновен воин.

За да реши настоящия, проблем тя каза.

— Сметнах, че е нужно да заема тези дрехи.

— Ще ги свалиш.

— Чакай малко, сега...

— Свали ги, жено.

Той не повиши глас. Но и не бе нужно, след като говореше с този тон. Това бе заповед, която напълно очакваше да бъде изпълнена, и за един миг Тедра бе склонна да му се подчини, и то възможно най-бързо, което бе истинска лудост. Тя не бе беззащитна жена, подвластна на мъжката воля. Съжаляваше, че той се чувства обиден от дрехите ѝ, но това си беше негов проблем и тя нямаше какво да стори по въпроса. Не възнамеряваше да съблича нищо — нито за него, нито за някой друг.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че на вашите жени не им е позволено да носят дрехи? — попита тя подозрително. Ако случаят бе такъв, щеше да си тръгне от тук моментално.

— Те носят *чаури*.

— Е, ами тогава — рече тя любезно, — ако ми дадеш едно *чаури*, мога да обмисля предложението ти да се преоблека. В противен случай ще задържа... какво...?

Думите ѝ заглъхнаха, щом той завъртя меча и го прибра в ножницата му, преди да тръгне към нея. При това положение, тя нямаше ни най-малко съмнение какви са намеренията му. Нейното предложение нямаше да бъде обмислено. Той ѝ бе наредил да си свали дрехите и тъй като тя не го направи, щеше сам да се погрижи за това.

— Виж сега, воине, мога да ти кажа... по-добре спри точно... казах спри!

Той не го направи, а скъсяваше разстоянието между тях и то бързо. Тедра можеше и да успее да измисли какво да му каже или нещо друго, с което да промени намеренията му. Но не можеше да позволи нещо толкова огромно да се приближи до нея прекалено близо, че да я хване.

— Проклет глупак — промърмори тя, преди да вдигне пулсара и да натисне бутона за зашеметяване.

Той спря на мига. Дори остана на крака — на големите си силни крака. Тя бе прекалено ядосана, за да го оцени. Не това бе начинът да започнеш приятелство с някого. Варваринът не бе осъзнал какво ще му стори тя, преди да го направи, но не това бе смисълът.

Тя отвори свръзката и попита.

— Чу ли това, Марта? Можеш ли да повярваш, колко е арогантен?

— Предполагам, че пулсарът ти е на режим изчакване и само си зашеметила воина?

— Какво друго бих могла да направя? Той смяташе да смъкне дрехите направо от тялото ми.

— Може би трябваше да му позволиш, момичето ми. Това щеше почти на сто процента да ти гарантира някои *много* приятелски преговори.

— Много смешно — каза Тедра, само дето тази възможност въобще не ѝ бе неприятна.

Не можеше да отрече силното привличане, което почувства още щом видя варварина. Сетивата ѝ бяха поразени от същото чувство, което бе изпитала, когато Коуан я бе целунал, а варваринът дори не бе близо до нея. Почувства го и в този момент, и то само като го гледаше. Сега, след като бе безопасно, тя се приближи, за да го огледа от близо.

Тази гола кожа с изпъкнали мускули бе неустоима и тя се поддаде на желанието да прокара пръсти по гърдите му. Кожата му бе топла, мека на допир, но не и гъвкава, бе като камък, покрит с кадифе. Когато любопитните ѝ пръсти се преместиха на бедрото му, тя установи, че кожата на панталоните му е много по-мека, отколкото изглеждаше, и не можа да не се зачуди как някоя толкова изостанала култура може да произведе нещо с толкова високо качество.

Тогава разгледа стоманеното оръжие, праметнато над лявото му рамо, което наистина изглеждаше като *Торено*, но не можеше да е сигурна, без да го изпробва, за да види дали ще ѝ бъде трудно да го пробие. Реши, че той едва ли ще оцени, ако го използва за опитите си, а и вече се чувстваше достатъчно виновна, задето го бе зашеметила. Чувството ѝ за справедливост възнегодуваше, задето го бе нападнала с нещо, което той не подозираше, че е оръжие, и особено след като можеше да го обезвреди по стотици други начини, но бе леко изплашена от размерите му.

Горната част на ръцете му, Звезди, та тя дори не би могла да ги обгърне и наполовина с дланите си, бяха невероятно мускулести. Щом се премести, за да застане точно пред него, се почувства малка и ранима, две непознати чувства, с които щеше да ѝ бъде много трудно да се справи. Главата ѝ дори не стигаше до рамото му, а гръдният му кош бе толкова широк, че тя не можеше да го сравни с нищо друго, което бе виждала.

Той бе наистина много по-висок от нея и щеше да си изкриви врата, ако искаше да го погледне в очите. Но когато отстъпи назад, за да разгледа лицето му, тъмните му очи я накараха да се почувства неловко. Те вероятно бяха кафяви, но цветът им бе толкова тъмен, че изглеждаха черни, и гледаха право към нея сякаш бе в съзнание, нещо, което не би могло да е възможно.

— Нека да предположа какво значи цялото това мълчание — чу се сухият глас на Марта от приемника.

Страните на Тедра пламнаха. Проклет компютър. Как го правеше това, след като свръзката не бе насочена към варварина, за да не може Марта да вижда какво става?

— Аз съм само човек — озъби се Тедра, уверена, че така поне ще може да отрече, че се възползва от състоянието на варварина. — Той няма да се обиди от нещо, за което не знае, нали? — тишината след този въпрос, накара Тедра да се почувства така, сякаш се дави, и погледна отново към тези тъмни очи, втренчени в нея.

— Марта?

— Съжалявам, че трябва да ти разваля купона, момичето ми, но истински се съмнявам, че зашеметителят е проработил правилно върху този грамаден извънземен, не и на ниската степен, на която нагласих пулсара ти. Там долу има нещо в атмосферата...

— Кое не работи? — прекъсна я Тедра с писък. — Той е зашеметен.

— Да, но не мисля, че умът му също е пуснат на пауза. Смятам, че може да те чуе, да те почувства...

— Ще те изхвърля на боклука, Марта, заклевам се! Защо не ми го каза веднага? Или искаш да ме изнасилят?

— Ще бъде ли наистина изнасилване? — попита търпеливо Марта. — Не забравяй, че чух онова „олеле“, кукличке.

Тедра бе толкова ядосана, че удари с юмрук свръзката, за да я изключи, защото се страхуваше, че може да я строши, ако чуе още една дума от Марта. Но по-голямо от гнева ѝ, бе унижението, и с това чашата преля, щом още веднъж срещна тези самурени очи и почувства, че я виждат с перфектна яснота. Буден. Варваринът бе буден и бе наясно с всичко, което бе направила, и тази мисъл я накара да отскочи стреснато назад. Но падането по задник не я засрами, защото нищо не бе в състояние да я унижи повече от това, което вече бе сторила.

Тя погледна нагоре към него, видя, че очите му са я последвали на земята и всичко, което искаше да направи, бе да се завърти и да си зарови главата в земята. Вместо това обаче, се изправи и застана пред него. Трябваше да се възползва от положението и да му обясни защо не може да мърда и защо е принуден да я слуша.

— Виж, съжалявам, наистина съжалявам. Не трябваше да те разглеждам така, воине. Нямах право и единственото ми извинение е... любопитството... да, точно то е виновно. Моето любопитство надделя. Там, откъдето съм, мъжете не стават толкова големи, като теб. По-скоро са високи колкото мен, което за теб може да не значи нищо, но за мен си е доста, преди да срещна Ша-Ка'арските воители, но дори и те не са толкова огромни, колкото си ти. Ти няма ли да си любопитен, ако видиш нещо, което не си виждал никога преди?

Той *наистина* я слушаше. Не можеше да направи друго, освен да я слуша. И това също бе странно. По принцип хората, които биваха зашеметени се чувстваха дезориентирани, но не си спомняха да са били зашеметявани. Можеха да се чудят защо са на различно място и защо около тях ги няма хората, които преди това са били там, но не помнеха да са видели пулсара, нито можеха да разпознаят какво представлява той. Те просто подминаваха инцидента като си казваха, че е необясним и го забравяха. Варваринът обаче, беше буден — *знаеше*, че не може да мърда, *знаеше*, че нещо му е било направено и сега със сигурност бе доста объркан, може би и леко изплашен. Вероятно никога през живота си не бе изпадал в подобна ситуация и едва ли му харесваше, но сам си бе виновен за това. Тя нямаше да поеме вината.

— Ако беше спрял, когато ти казах, воине, нямаше да те зашеметя. Но това, което ти направих, е само временно. Когато ефектът на пулсара отmine, ще си напълно добре. Трябваше да

изпаднеш в безсъзнание, но зарядът се оказа твърде лек, а ти си прекалено голям... и аз се уплаших, че ще се опиташ да ми го вземеш, но не мога да ти го позволя. Вече увеличих мощността. Следващият път ще те приспя, и ти го казвам, само защото не искам да има следващ път. Не ми харесва да зашеметявам хората, нито да го изпитвам върху себе си, затова ако стоиш далеч от мен, докато стигнем до някакво съгласие, няма да ми се наложи отново да използвам пулсара си върху теб. Толкова ли много искам от теб? Не съм тук да ви навредя или да нараня някого. Дойдох, за да търгувам с хората ви, и може би дори за още нещо, но това ще бъде решено от вашия *шодан*. Ако се съгласиш да ме заведеш при...

Тедра изпищя, защото той се раздвижи невероятно бързо, щом се съвзе от зашеметяването. Толкова бързо, че тя нямаше никаква възможност да направи нищо друго, освен да се опита да му избяга. Но и с това не се справи особено добре. Той я настигна, изтръгна пулсара от ръката ѝ и го захвърли далеч от себе си, докато тя се бореше да се изправи отново на крака. Обикновено не бе толкова непохватна и беше отвратително, че бе станала такава точно сега. Тя се просна на земята в цялата си дължина и погледна нагоре към варварина, който вече бе в пълно съзнание и си бе възвърнал способността да се движи. Будният и вече напълно *подвижен* варварин.

ГЛАВА ОСМА

Чалън беше прекалено разгневен, за да говори, и ако можеше щеше да обвини себе си, но не го показа. Беше действал много глупаво, приближавайки жената, след като бе видял какво бе сторила на *тараана* с помощта на малката си кутия. Това, че му бе причинила същото, бе достатъчно наказание за глупостта му. Как го бе направила, сега не бе важно, стига да не позволеше това да се случи отново. Но щом я бе видял в тези дрехи, бе излязъл извън кожата си, нещо, което не биваше да се случва на един *шодан*.

Още една причина за гнева му бе начинът, по който го бе разгледала. Не му допаднаха докосванията ѝ, защото той не можеше да ѝ отвърне по същия начин, и по-голямата част от гнева му произлизаше от факта, че все още не можеше да даде на тази жена онова, което в смелостта си бе поискала от него. Ех, само ако не бе пил сок от растението *дхая* тази сутрин. Обикновено воините го правеха, когато отиваха на лов за дълго време, и ако не го бе сторил, сега тя щеше да е под него и да получава точни инструкции как трябва да се държи с един воин. Но точно сега това нямаше как да стане, сокът от *дхая* потискаше нуждата на мъжа да бъде с жена и дори правеше задачата напълно невъзможна. Използваше се от воините именно за да не се разсейват с мисли за жени, а да се съсредоточат върху лова. Ако *дхая* се направеше на вино, имаше и друго предназначение — предпазваше от забременяване жените, с които се съединяваха воините, защото само другарката в живота на воина, можеше да износи децата му.

Тази жена го заинтригува със странния начин, по който сливаше думите, както и заради другия език, който му бе напълно непонятен. Освен това, тя бе много приятна гледка за очите, нещо, което не бе забелязал, поразен от дрехите ѝ, преди да застане пред него. И нейната смелост, кълнеше се в гаалските камъни, никога не бе виждал толкова смела жена. Жените изразяваха нуждите и желанията си с няколко думи или погледи, и се надяваха воинът да се заинтересова. Те никога

не докосваха никого, преди да получат позволение или окуражаване за това, защото тази награда се даваше, а не се взимаше.

Най-после Чалън се усмихна, когато си спомни, че жената пред него, не е под защитата на никой мъж, което му позволяваше, ако пожелае, да ѝ предложи своята закрила. Тя може би бе жена от повисока каста, ако се съдеше по тези одежди, но законите важаха както за слугините така и за господарките. Той можеше да я поиска или да я използва, изборът беше негов, и ако тя игнорираше този закон, щеше да изгуби правото си да му откаже.

А точно от този закон, Чалън никога преди не се бе възползвал. Жените идваха при *шодана*, за да търсят закрилата му, старици, вдовици, сираци. Те никога нямаше да изпитат нужда някой да ги поиска, когато им предоставяше дома си. Разбира се, той не можеше да се възползва от жените, на които е предложил закрилата си, макар че те често да го молеха да ги използва. Но ако една жена бъдеше поискана, тя нямаше думата по този въпрос.

Тедра въобще не хареса усмивката, която ѝ отправи мъжа. Той изглеждаше прекалено доволен, за да е за нейно добро. Значи сега, варваринът смяташе, че вече има преимущество над нея? Тя просто трябваше да го изведе от тази заблуда.

— Може да си хвърлил пулсара ми надалеч — каза тя и седна, — но това не значи, че съм беззащитна. Затова гледай да не ти хрумват разни идеи, защото и двамата ще съжаляваме.

Усмивката му, вместо да се стопи, се разшири и не бе трудно да познае, че намира думите ѝ за забавни.

— Ти си сама, жено, без защитата на воин, което наистина те прави беззащитна... и свободна за поискване. Веднага трябваше да помолиш за моята защита, защото щях да бъда длъжен да ти я дам. Но след като не го направи, ти ми показа, че можеш да бъдеш поискана.

Тедра се намръщи.

— Ако това значи онова, което си мисля, можеш да го забравиш. С нищо не съм показала, че някой може да прави с мен каквото и да е, и нямам нужда никой да ме защитава.

Това стопи усмивката му и бе единственият признак, че е чул думите ѝ.

— Аз те искам, жено. Да не би да възнамеряваш да ми откажеш?

— Няма да ти позволя да ме изнасилиш, ако това имаш предвид под отказване.

— Когато мъжът поиска жена, това не значи изнасилване. След като не си под нечия защита, не можеш да откажеш.

— Но аз не бях без защита. Пулсарът, който ти хвърли, беше единствената защита, от която се нуждаех. Все пак те спрях с него, нали?

Напомнянето не му допадна.

— Оръжието ти е непознато за мен, но все пак е оръжие, а на жените им е забранено да носят такива. И тъй като ще си останат забранени, само защитата на мъж може да те предпази да не бъдеш поискана.

Тя въобще не разбираше какво ѝ говори, но това не ѝ попречи да се опита отново да го спре.

— Ами ако мога да го предотвратя?

Той се наведе към краката ѝ и ръцете му посегнаха да я хванат. Прииска ѝ се да се дръпне по-далеч от него, но си спомни колко бързо можеше да се движи той. Освен това си спомни, че седи на земята с разтворени крака, сякаш нямаше за какво да се тревожи. Дори имаше и някои тревоги, които искаше да сподели. Марта, която чуваше какво става, можеше да я трансферира далеч от тази ситуация, но Тедра знаеше, че няма да го направи. Компютърът ѝ щеше да е повече от съгласна този варварин да я изнасили, защото според нея това бе нещото, от което Тедра се нуждаеше. Този проклет компютър винаги си мислеше, че знае кое е най-доброто за Тедра.

— Имаш някое друго странно оръжие, което все още не съм видял? — попита я варварина.

— Странно, по твоите стандарти, но не и по моите.

Сега наистина привлече вниманието му.

— Ще ми покажеш ли това оръжие, жено?

— И да разваля изненадата? Приличам ли ти на глупачка, воине?

Той се засмя. Звукът ѝ хареса извънредно много. Воинът ѝ харесваше извънредно много. Колко жалко, че настояваше за тази работа с поискването. Тя не желаше да бъде поискана от мъж от този свят, тъй като не смяташе да остава тук задълго, а и това, което искаха от нея на тази планета, много приличаше на поробване. Характерът ѝ не позволяваше да се примири с подобно нещо.

Когато той се насмя, очите му станаха още по-тъмни и заблестяха оценяващо.

— Каквито и изненади да криеш, ще ги разберем, когато те отървем от тези твои *браки* и *комток*.

Тедра не опита да сдържи стона си. Той бе шумен и дълъг.

— Пак ли това? Мисля, че изказах становището си по този въпрос. Отново ли ще се опитваш да ми свалиш дрехите, като последния път? Те си остават на мен и това е последната ми дума. А и без това, на теб няма да ти станат.

Той изсумтя, давайки ѝ да разбере какво мисли за думите ѝ, но тя и сама знаеше, че не иска дрехите ѝ за себе си. Той просто не желаше тя да ги носи. И сега я гледаше небрежно, и все повече я изнервяше с близостта си.

— Вече си поискана, жено. Както добре знаеш, това значи, че трябва да се подчиняваш на волята ми. А ти продължаваш да ме предизвикваш, рискувайки да бъдеш наказана. Никога не съм срещал жена, която като теб направо да се моли да бъде наказана.

Той или беше искрено озадачен от отношението ѝ, или завоалирано се опитваше да ѝ покаже какво ще ѝ се случи, ако не се подчини на исканията му. Тедра бе готова да заложи на второто, а изобщо не харесваше заплахите, били те завоалирани или не.

— И все още не си срещнал такава, воине. Това, което пропускаш, е, че досега никога не съм чувала за проклетото ви поискване, затова не знам какви са правилата на тази игра. Това е думата, която чух от едни Ша-Ка'арци и не знам в какъв смисъл я използвате. Но каквото и да е, аз просто няма да бъда поискана. Звучи ми подозрително, като че ли ще ме поробваш, а аз ще убия всеки мъж, който се опита да го направи. Това ми напомня за нещо, което трябваше да попитам веднага. *Вие* имате ли собствени роби?

Тедра виждаше, че той изгаря от желание да ѝ каже нещо, но все пак благоволите да ѝ отговори.

— Ние в Кан-ис-Тран нямаме нужда от роби. Слугите ни са от принадлежащите ни от векове земи Дараша. Някои страни на изток, поробват пленниците си, но ние се отнасяме различно с тях.

— Колко различно?

— С тях се държим като с поискани жени.

— Ясно — въздъхна тя. — И каква е разликата между двете.

— С поисканата жена не може да се злоупотреби, да бъде продадена или убита, което често се случва с робините. Също така, тази жена, може да стане майка на децата на воина, ако той избере да ѝ окаже тази чест. Това, което тя не може да направи е да откаже да се подчини на воина.

— А ако го направи?

— Вече ти казах какви ще бъдат последствията.

— Наказание, а ти каза, че не може да злоупотребявате — озъби се Тедра.

— Има един вид наказание, което причинява много малко вреда.

Тя можеше да се обзаложи, че е така, и той явно знаеше всеки проклет начин, по който да се възползва от наказанията.

— Е, радвам се, че изяснихме това. Бях сигурна, че твоето поискване няма да ми допадне и стана точно така. Просто ще трябва да игнорираш факта, че не съм дошла тук придружена от... чакай малко — извика тя неочаквано. — Не исках да бъда груба, но... — тя превключи на кистрански език. — Марта, искам да изпратиш Корд тук долу, и то веднага. Не желая усложненията, които ще ми създаде този воин. Имам работа и няма да мога да я свърша, ако всеки воин пред, който застана се опита да ме поиска. Ако Корд е до мен, няма да ми натрапват своята защита. Марта? Хайде, проклета да си, знам, че ме чуваш — тя изчака още малко и вдигна ръка, когато воинът се опита да заговори: — Марта, ако не се подчиниш, кълна се, че ще съжеляваш. Не съм тук, за да си намирам партньор, без значение колко много го искаш. Сега престани да се правиш на разсеяна и ми изпрати Корд!

Не последва нищо, а варваринът не искаше да чака.

— Защо си говориш сама, жено, и какви са тези думи, които нямат никакъв смисъл?

— Говоря на Марта. Тя е гласът, който може би си чул да идва от пулсара ми.

— Но ти изключи гласа. Видях те.

— Но тя още може да ни чува.

— Макар да не е тук? Тя Бог ли е?

— Да, може да кажеш, че Марта е като Бог — каза горчиво Тедра и добави на Кистрански: — Гледай да не се задавиш, докато се хилиш, проклета предателка такава — след това отново се обърна към варварина: — Тя може да направи така, че да изчезна, ако пожелае, или

да ми изпрати мъж, който да задоволи изискването ти да имам защитник. Очевидно, избра да не го направи и ме остави тук да се разправям с теб.

На лицето му бе изписано съмнение, което ѝ показва, че не вярва на нито една нейна дума.

— В началото си помислих, че си от Ба-Тар-ах на север, но Ба-Тар-ахите говорят нашия език. От коя страна идваш, жено, та думите ти нямат никакъв смисъл за мен? От тези Ша-Ка'арци, за които ми каза ли си?

— Ша-Ка'арски е твоят език, големи приятелю, не моя. Аз идвам от Кистран, но тя не е друга страна, а друга планета. Тук съм да търгувам с твоите хора и да им покажа чудесата на моя свят.

— Друга планета — ухили се той и Тедра осъзна, че все още не ѝ вярва. — И как дойде от тази друга планета?

— С космически кораб — усмихна му се тя в отговор и добави малко по-висок, — който Марта може да ти покаже, стига да осъзнае, че *едва се справям тук*.

— Кистранските жени имат талант да разказват истории — засмя се варваринът. — Не съм разочарован. Ще чакам с нетърпение останалите ти забавни приказки.

— Проклетие, наистина съм тук да търгувам... и може би да наема малко хора, ако някои от воините проявят интерес. Трябва да говоря с *шодана* ви. Ще престанеш ли да издаваш тези звуци, за да мога поне да докажа, че...

Той ѝ нареди да замълчи.

— Никой не би натоварил една жена със задачата да търгува или да наема войни. Смятам, че носиш прекалено дълго тези воински дрехи. Те те карат да си мислиш, че можеш да правиш каквото си поискаш, но не е така.

Е, поне не ѝ каза отново да ги съблече. Той се протегна към нея, за да я издърпа по-близо до себе си, но тъй като Тедра не знаеше какви са намеренията му, хвана ръката му с две ръце, отдръпна се назад и приклепна, за да го удари така, че да го преметне над главата си. Проработи, и то въпреки колосалната му височина, но само защото добави и допълнителен удар с крак. Тя се изправи веднага щом го повали. Варваринът сега бе проснат по гръб.

Той остана така само около десет секунди, след което седна и я погледна през рамо. Не изглеждаше ядосан, нито изненадан. Тедра реши, че варваринът много рядко показва чувствата си.

— Ще предположа, жено, че направи това, без да искаш.

— Можеш да го предположиш, но не ти препоръчвам. От там откъдето идва *това*, има още много.

— Значи ме предизвикваш — не беше въпрос и той се засмя за кратко, преди да се изправи. — Кълна се в гаалските камъни, съпротивата ти реши проблема.

— Така ли? — каза тя безучастно — Чакай малко. Не те предизвиквам, варварино. Само защитих правото си да остана облечена.

— Поисканата жена няма права и ти наистина ме предизвика. Приемам предизвикателството ти. И изборът на оръжие е мой.

Изглеждаше напълно сериозен и тя имаше чувството, че няма да успее да се измъкне. Той виждаше това като отговор на някакъв проблем, пред който се бе изправил и бе абсолютно убеден, че тя ще му помогне да го реши.

— Предполагам, че ще ме насечеш на парчета с този твой меч?

Той само я изгледа.

— Ти дори не можеш да вдигнеш воински меч, *керима*, ако тук имаше такъв, който би могла да използваш. Не, избирам битка без оръжие, в която очевидно имаш бегъл опит.

Беше ред на Тедра да се засмее.

— Щом настояваш.

Той не очакваше тя да приеме толкова лесно.

— Разбираш последиците от битката, нали?

— Не, но съм убедена, че изгаряш от желание да ми ги разясниш.

Той се ухили на безгрижието ѝ.

— Победителят може да убие победения или да го накара да му служи. Нищо друго не е позволено.

— С други думи, ако победеният избере да служи, няма да има начин да го избегне.

— Ако бъде избрано, няма никакъв начин да се отмени.

— Ами ако победеният просто откаже да продължи?

— Ще бъде посрамен, задето не е спазил думата си. В повечето случаи му режат ръката, за да не може никога повече да предизвика

някой, тъй като няма да бъде достоен.

— Кой решава това, победителят ли?

— Предизвикателствата са обвързани с воинския закон и всички воители го спазват. Както казах, няма никакъв начин да избегнеш последствията от предизвикателството.

— Разбрах, явно и останалите воители разсъждават като теб. А какво представлява тази служба и колко време продължава.

— Победителят определя вида на служенето, но то може да е само от един вид. Ако има нужда от нов обор за *хатаара* си, на победения може да му бъде заповядано да построи един и тъй като това е специфична задача, служенето ще трае, докато я завърши. Повечето задължения са свързани с вършене на определена работа, във фермата, в мината, дори в дома на победителя. И обикновено, са определени само за един месец.

— И може да е само от един вид? Не можеш да накараш загубилия да работи в домакинството ти и после да си промениш мнението и да го изпратиш във фермата?

— Точно така.

Тя се замисли над това за минута. Звучеше прекалено лесно, малко физическа работа, за кратък период от време. Защо тогава изглеждаше толкова доволен от предизвикателството?

Изведнъж очите ѝ се присвиха подозрително.

— Едно от тези задължения, да е би по някаква случайност да е служене в леглото ти?

— Никога не е било искано, защото се предизвикват единствено мъже... но да, наистина може да бъде отнесено към служенето.

Значи този коз бе скрил в ръкава си. Беше видял, че с опита си да я поиска, щеше да си навлече само главоболия, но сега с това предизвикателство, той щеше да получи точно това, което искаше, без никакъв проблем.

Стиснала устни, ядосана от факта, че той нямаше да ѝ каже тези подробности, ако не го бе попитала, Тедра каза:

— Ами ако аз победея, воине?

— Ще имаш същия избор, смърт или служене.

— Много добре. Пресметнах, че ще ми е нужен месец да свърша работата си тук. Ще ми бъдеш страхотен водач и помощник.

— Наистина ли вярваш, че можеш да ме победиш, жено?

Веселието в гласа му бе естествено и все пак дразнещо.

— Не ме познаваш, скъпи. Аз съм толкова арогантна и уверена в уменията си, колкото си и ти.

— На жените не им е позволено да бъдат арогантни.

— Защо първо не провериш дали си заслужава и след това да спориш? — каза тя, за да го раздразни, но скоро осъзна, че нищо не може да го ядоса.

Той просто кимна, позволявайки ѝ да говори.

— Ще останеш ли, за да понесеш последствията от предизвикателството?

— Не бих искала да подкопавам увереността ти, воине, но боят е това, от което живея, и когато го правя, никога не се бия нечестно. Обиждаш ме, като предполагаш противното.

Той обаче не искаше да се откаже.

— Закълни се в... в твоята Марта — настоя той.

— Ох, Звезди — въздъхна тя. — Клетвата ми в Марта, няма да означава нищо, защото тя не е Бог, а само голяма купчина ръждив метал, от която в момента съм напълно *разочарована*. Кълна се в Звездите на небето, които са ми любими. Но не очаквам, че ще изгубя това предизвикателство, скъпи, затова после да не кажеш, че не съм те предупредила. *А ти*, ще се закълнеш ли да останеш, за да посрещнеш последиците? — тя го накара да се изчерви, което предизвика бурния ѝ смях, все пак бе варварин, а тя също не желаше да отстъпи.

— Сделката си е сделка, скъпи. Ти също *ме* накара да се закълна.

— Тогава се кълна в Дрода — отстъпи той. — Но освен това се кълна, че ще съжаляваш, задето ми се подигра, жено.

— Това тепърва предстои да се види — отвърна тя невъзмутимо. — Сигурен ли си, че искаш да преминем през всичко това?

— Нищо не може да ме спре, *тяра*.

Нарече я вещица. Олеле, май наистина го бе вбесила, което бе по-добре за нея. Едно от първите правила за борбата, бе да останеш спокоен.

— Е какво още чакаш? Аз съм готова.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Стратегията ѝ бе да не му позволява да я докосне. Тедра скоро осъзна, че блокирането имаше много малък ефект срещу тези мощни мускулести ръце, затова всяка директна атака беше безсмислена. Тя успя да му нанесе удари от страни и отзад, но това изискваше твърде много движения, защото се налагаше да маневрира около него. Варваринът може и да бе едър, но за нещастие не бе непохватен, нито бавен. Всъщност, той се движеше бързо, почти колкото нея, а това не ѝ позволи да завърши боя толкова скоро, колкото се бе надявала.

Още в самото начало, Тедра разбра, че той няма за цел да я нарани, тъй като бе имал няколко доста добри възможности да приключи двубоя. Това бе добре, защото в противен случай, тя можеше да свърши с няколко счупени кости. За разлика от него, тя не си правеше труда да му спести някое нараняване, тъй като разстоянието между тях ограничаваше ударите ѝ и затова не успяваше да му нанесе кой знае какви щети. Ритниците, с които го нападаше, имаха за цел да го свалят на земята, само дето не се получаваше. Може би, по-късно щеше да го наболява, но доколкото можеше да прецени в момента, той не чувстваше нищо, всички тези мускули, сякаш поглъщаха ударите ѝ. Тя или трябваше да опита висок ритник, с който да достигне до гърлото му, или да чака възможност да се озове зад него, за да използва своята техника Фримера.

След последвалите два странични ритника, които той блокира, Тедра го изрита за трети път, което го накара леко да залитне. Въодушевена тя не губи време и скочи на гърба му притискайки една определена точка на врата му. В тази поза, можеше да му счупи гръбнака или врата, ако вдигнеше краката си и стиснеше главата му. Но нещо я спря, преди да приложи теглото си, за фаталния удар. Не можеше да убие варварина. Затова приложи техниката Фримера и затаи дъх, отброявайки онези четири секунди, които бяха нужни, за да може да се справи с някой с неговите размери. Но четирите секунди изминаха, после и шест, Тедра преброи до осем, а той продължаваше

да стои на крака. Мускулите на врата му просто бяха *прекалено* твърди и когато чу дълбокия му, тътнещ смях, осъзна, че е могъл да я спре по всяко време, но ѝ бе *позволил* да покаже най-доброто от себе си!

Сега единствената ѝ мисъл бе да напусне кораба, но още в началото знаеше, че ако се приближи толкова близо до него, това ще е краят. Сега, дори и да отпуснеше хватката си около гърба му, нямаше да успее да се освободи, защото ръцете му бяха извити назад и я притискаха към него, толкова здраво, че да не може да помръдне. В следващата секунда той я завъртя около себе си и тя се озова пред него. За миг успя да види удоволствието, изписано на лицето му, преди просто да я пусне във въздуха.

Изпита гордост от себе си, че не изпищя. Но не падна и на земята. Варваринът изчака само секунда, преди отново да я хване здраво, с намерение да не я пуска повече. Той я стисна силно, дланите му обгърнаха лактите ѝ и ги притиснаха към тялото ѝ. Сега бе твърде близо и макар да я държеше здраво, тя можеше да му счупи носа или да го удари по главата, защото владееше безброй техники, с които би могла да се освободи, използвайки единствено ръцете си. Все още не бе използвала тези с крака, но той отново доказа колко е бърз, като блокира всяко нейно движение. Накрая стигна дотам, че я раздрусва здраво, а краката ѝ продължаваха да висят във въздуха.

— Признай, че си победена, жено.

Това бе заповед, а не въпрос. А и тя не се чувстваше победена, след като не бе получила нито един удар. Колосалната сила си имаше и своите преимущества. Хватката му бе прекалено силна, за да се измъкне от нея, и тя не се интересуваше, че пак ще я разтърси, ако отново се опиташе да го ритне. Но да отстъпи? Не и преди да бе използвала последната си възможност, а тя бе да вдигне краката си, да ги увие около гърдите му и да го тласне силно назад.

Получи се, но само защото той не го очакваше. Тя го блъсна, така че да падне назад, което бе по-добре, отколкото да ѝ се наложи да издърпа насила ръцете си от хватката му, ако той не пожелаеше да я пусне. Но ударът ѝ не му подейства както очакваше и не успя да си спечели нужните ѝ няколко секунди, за да си поеме дъх. И точно когато опита да се изправи, тялото на варварина я прикова към земята. Той затисна краката ѝ под себе си, като стискаше здраво ръцете ѝ и

сякаш това не бе достатъчно, я притискаше към земята с цялата си тежест. Тедра вече нямаше никакъв шанс.

Как се диша нормално остана някъде в спомените ѝ. Сега се бореше за всяка глътка въздух и той го знаеше, но нито за миг не намали натиска си, с който приковаваше тялото ѝ.

— Сега ще признаеш, че си победена.

Това отново не прозвуча като въпрос. И то без никакво съмнение. Тедра не можеше да помръдне и на милиметър, освен да кимне с глава, и в мига, в който го стори, вече можеше да диша свободно. Но той само намали натиска си върху гърдите ѝ. Не я пусна, нито ѝ позволи да стане. Изглежда много му харесваше да лежи върху нея и да я гледа. Тя също го гледаше, но в погледа ѝ се четеше отвращение, само дето то бе насочено към самата нея. Откакто бе срещнала варварина, правеше грешка след грешка, но участието ѝ в предизвикателството бе най-голямата.

— Предполагам, че няма да ме убиеш, нали? — той бавно поклати глава. — Много съм добра в чистенето на подове — излъга тя. Той отново поклати глава, но този път с усмивка. — Добре, проклетие, кажи го. По какъв начин ще трябва да ти служи?

— Вече го знаеш, *керима*.

Той я нарече малката или момиченце, нямаше значение, че се обръщаше към нея по този начин, в момента се чувстваше точно такава. Той бе толкова дяволски *голям*. И вече бе изпитала пълното му тегло. Никога нямаше да оцелее, ако трябваше да прави секс с него. Знаеше, че няма да може. И все пак, кой би могъл да го спре? Може би, щеше да измисли как да го направи. Но пак не би могла да се отметне от думата си, защото честта ѝ нямаше да го позволи.

— Нямам намерение да правя предположения, воине. Искам да го кажеш, а също и колко време ще продължи.

— Много добре.

Той се претърколи от нея, давайки ѝ да разбере, че службата ѝ няма да започне веднага, за което тя бе истински благодарна. Наистина бе сгрешила, като се опита да го победи. И тогава прозрението се вряза в нея като мълния. Беше победена. За пръв път, откакто бе станала Охранител 1, беше победена, и то от мъж, който намираще за невероятно привлекателен.

Вълна от уязвимост премина през тялото ѝ, тя потрепери, страните ѝ се оцветиха в розово, а крайниците ѝ омаляха. Ето го мъжът, който не можеше да стъпче, този, който не се страхуваше от способностите ѝ, нито се вълнуваше, че би могла да изпусне темперамента си от контрол. Имаше чувството, че го е чакала цял живот. Стоеше и го гледаше в очите с леко страхопочитание и голяма доза очакване. Най-после бе срещнала своя сексуален партньор. Дори и това да я убиеше, възнамеряваше да се наслади на всяка минута.

— Какво има? — попита той, срещайки погледа ѝ.

— Аз... Нищо.

Тя се отпусна на земята и обви с ръце коленете си. Той седеше до нея с кръстосани крака. Тедра не можеше да го погледне отново, но за него това не бе проблем. Ръката му обърна лицето ѝ към него.

— Съгласи се да уважиш последиците — напомни ѝ той.

Изчервена от докосването му, тя отблъсна ръката му настрани.

— Да не си посмял отново да се съмняваш в честта ми. Все още чакам да чуя какви са условията.

— За един месец ти ще ми служиш, все едно си моя поискана жена.

Той го каза много тържествено. Но тогава защо *беше* толкова доволен от предизвикателството, след като тя не можеше да откаже да бъде поискана. И без значение колко нетърпелива бе да прави секс с него, тази негова суровост малко я плашеше. *Той* знаеше, че не може да загуби, макар и тя да не го подозираше. Ако това не бе подозрително, не искаше да знае кое е.

— Ти каза, че поисканата жена трябва да се покорява на волята ти, нали? За всичко?

— Точно така.

— Това звучи малко в повече, воине. Освен това каза, че това служене може да бъде определена задача или някакъв вид физически труд, но само от един вид. Ако трябва да чистя пещерата ти, да ти готвя *и* да топля постелята ти, страхувам се, че ще се наложи да ти възразя. Това е повече от една задача, нали така?

Той би трябвало да изглежда раздразнен от думите ѝ, но проклет да е, не го показа. Тедра искаше той да реагира. Всъщност, нямаше да има нищо против ако направеше всичко това с поискването още сега. Но той просто стоеше и обмисляше думите ѝ.

Най-накрая проговори.

— Много добре, ще избира службата, която ти предложи. Нарече я „служене в спалнята ми“, но това ще означава навсякъде, където спя, жено, и няма да ми отказваш нищо. Това достатъчно недвусмислено ли е за теб?

Тя едва не се разсмя. Той наистина си мислеше, че ще я накара да съжалява, задето не е избрала първото му предложение и че второто ще ѝ хареса по-малко. Все пак, успя да изтръгне някаква реакция от него — е, не беше много типична, но и той не можеше да бъде наречен типичен мъж.

За да не го разочарова, тя въздъхна шумно.

— Какво да ти кажа, воине? Губиш един перфектен чистач на подове.

Той се ухили.

— Щеше да ти бъде по-добре като поискана жена. Поне жените на тази позиция имат някакъв респект.

Реакцията ѝ очевидно бе прекалено спокойна, за да го задоволи. Той искаше да я ядоса и то толкова много, че да приеме първото му предложение.

— А жените, топлеци леглата нямат, така ли? — тя се усмихна, а после сви рамене необезпокоена. — И след като ти ми натрапи тази работа, просто ще ти се наложи да браниш честта ми, нали така?

Той поклати глава.

— Ще приемеш всичко, без да отвърщаш. Служенето след загуба на предизвикателство не е нужно да бъде приятно.

Тя нямаше неговата способност да сдържа гнева си и той изригна на повърхността. Блесна в очите ѝ. Зъбите ѝ изскърцаха от ярост.

— Много мило от твоя страна да ми го кажеш точно сега — изръмжа тя. — Още какви неприятни изненади си ми приготвил? Може би вериги и камшик?

Сега той ѝ се усмихна, проклет звяр.

— Не знам кое може да те изненада, след като ти знаеш толкова малко за предизвикателствата.

Искаше ѝ се да продължи, но след като не го направи попита.

— Ами веригите и камшика?

— Какъв е смисълът от тях, след като ти се съгласи да изпълняваш всяка моя заповед?

— Само в спалнята — напомни му тя.

— *Навсякъде*, където спя — на свой ред ѝ напомни той. — Но... — и сега ѝ се ухили. — Все пак, ти си жена, а не воин.

Той изглеждаше прекалено доволен от този факт.

— Това трябва ли да означава, че има нещо, което си измислил специално за мен?

— Жените, всички жени, господарки, слугини... жени, загубили предизвикателства... трябва да отстъпват пред воините, особено пред този воин, който ги защитава, на който са длъжни да се подчиняват. Докато службата ти свърши и ти станеш отново жена, свободна да бъде поискана, аз трябва да ти дам своята защита и по тази причина, ти си длъжна да ми се подчиняваш във всичко.

В този миг Тедра бе толкова разярена, че не можеше да говори. Тя скочи на крака и се озъби.

— Проклятие, няма да стане! Казваш, че това се отнася за поисканите жени. Да не би да намекваш, че всички жени на планетата ви са поискани?

— Не знам как е в останалите държави — каза той и се изправи на крака, — но в Кан-ис-Тран, много малко жени са поискани, тъй като, те са помолили някой воин за закрила и по този начин са избегнали поискването. Така е казано и те с радост се подчиняват, защото в Кан-ис-Тран жените не се тревожат да изгубят правата си на поискани.

— Какви права? — извика тя. — Изглежда така сякаш нямат никакви, ако не се подчиняват... Звезди, как само мразя този свят... на всеки воин, който размаха пръст!

— Отстъпват, жено, не подчиняват — отвърна той с въздишка. — Воинът не може да се възползва от жена под негова закрила. Той може да иска всичко от нея, но тя не е длъжна да му се подчини, ако молбата му е безразсъдна или я отблъсква. Това е нейно право.

— Но тя ще трябва да се подчинява на воина, който я защитава? Не виждам разликата.

— Този, който я защитава не може да получи това, което *ти* ще ми дадеш, докато служиш или поне може да го даде, само ако тя има желание да го направи. Виждаш ли каква е разликата, жено?

Тедра порозовя.

— На мен все още ми звучи, като поробване, но не съм дошла да живея тук, а само да търгувам. И не съм забравила, че искаш да ме превърнеш в една от жените „без права“.

Той сви рамене.

— Вместо това можеше да поискаш защитата ми.

— Но аз *не знаех* за нея!

— Като игнорираш закона няма да...

— Престани да дълбаеш в земята, воин — срязва го тя. — Вече се възползва толкова много от мен, колкото никой друг мъж в живота ми, затова нека спрем до тук, става ли? Сега, тук ли ще си стоим цял ден или какво? Защо не се заемеш с това, което правеше, преди да пристигна, за да озаря деня ти. Всъщност какво правеше тук самичък?

Усещаше много ясно разочарованието си от него, защото той невинаги пазеше чувствата си за себе си.

— Ловувах *тараана*, който ти уби.

— Значи това било *тараан*? — попита тя. — Хей, не съм го убила. Само е дълбоко зашеметен, както ми се искаше, Звезди Небесни, да бъдеш и *ти*.

— Как така знаеш за *тараана*, но никога преди не си го виждала — попита я той.

— Защото това е една от думите, които се нуждаят от снимка, но Суб-Лим не предава образи, а само думи.

— Обясни, жено.

— Научих езика ви от запис на Суб-Лим. Знам всичките думи на вашия език, но не и значението на някои от тях. Животните ви, храната, с тези неща ще имам проблеми, защото знам имената им, но след като не съм ги виждала няма как да свържа това, което виждам с определена дума. И ти щеше да имаш същия проблем, ако учеше езика ми — ухили се тя. — Ето ти една идея. Искаш ли да се транспортираме на кораба ми, за да научиш моя език? Ще отнеме само няколко часа от времето ти, но културният шок ще ти дойде добре.

Той изсумтя в отговор.

— Ще отида да видя *тараана*. Ти ще останеш тук.

За нейно съжаление обаче, той първо забеляза пулсара ѝ, взе го и го закачи на колана си. Имаше няколко секунди, в които се поколеба дали да го докосне и Тедра едва не се разсмя, но успя да се въздържи.

Все пак варваринът не бе оставил свръзката ѝ и щеше да има шанс да си я върне. А тя щеше да си я върне. Но за какво ли щеше да ѝ послужи през следващия месец, след като се бе заклела, че ще изпълни последиците от предизвикателството и все още очакваше това с нетърпение, въпреки деспотичния нрав на варварина.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Това, което варваринът нарече *хатаар* беше грозно, грамадно, косматото същество. С дълга шия, дълга грива, висяща от двете страни на врата, с четири дълги и тънки крака и космата опашка влачеща се по земята. Гърбът му, на който трябваше да се качат, бе на височината на Тедра. Тя вече знаеше, че това са ездитни животни, но Ша-Ка'арците сигурно ги наричаха по друг начин, ако въобще имаше такива на планетата им, защото самата дума *хатаар* не съществуваше в речника им. Предците на Кистранците бяха използвали подобни животни за придвижване, но те не бяха дори наполовина толкова грамадни и грозни, и отдавна бяха изчезнали.

Хатаарът на варварина имаше черна козина, а опашката и гривата му бяха бели, и което бе най-интересното, изглеждаха съвсем чисти. Съществото бе завързано за едно от дългата редица дървета, в края ѝ или в началото в зависимост от коя страна идваш. На Тедра много ѝ допадна да върви в сянката на ниските, красиво оцветени в зелено дървета и да усеща аромата на пръстта и на различните растения. Цялата растителност на Кистран бе загинала по време на Великия недостиг на вода, което бе довело до изобретяването на соларните бани. По онова време, храната на планетата е била отглеждана на космически станции или внасяна от други светове, а дървото отдавна е било определено като ниско ефективен строителен материал, затова изчезването на зеленината не се е считало за голяма загуба, нито пък за важен за решаване проблем. А когато учените най-после решили да се заемат с тази задача, почвата била станала прекалено неблагоприятна и била годна само за павиране и строене. Кистранският парк представляваше голяма площ, покрита с кафяви плочи, върху които бяха разпръснати гигантски скулптури на дървета и растения, доста по-различни от тези, които виждаше сега.

Варваринът носеше горкия *тараан*, който бе жив единствено, защото бе зашеметен. Явно мъжът бе доволен от това, защото бе казал, че така няма да оставя кървави дири след тях. Тедра се въздържа да го

попита какво означават думите му. Тя не виждаше други представители на тукашния животински свят, но това не означаваше, че те не са наоколо.

Около шията и гърдите на *хатаара* имаше сложено някакво странно приспособление, към което бяха прикрепени юздите, а към гърба на животното се издигаше нещо като ръкохватка, за да компенсира липсата на седло, тъй като гърба на съществото бе покрит само с едно одеяло. Дълъг кожен чувал и две малки животинки, подобни на зайци висяха на къси въжета върху гърба на *хатаара*, а след малко варваринът завърза до тях и *тараана*, и то достатъчно високо, че да не се влачи по земята.

Тедра определено не изпитваше нетърпение да язди грамадното същество, където и да отиваха, макар гърбът му да бе достатъчно широк, че да събере удобно двама, дори трима души. Но придружителят ѝ не се качи на гърба на животното, дори и след като явно приключи с всичките си задачи. Той се обърна към нея, изгледа я продължително и посочи с пръст туниката ѝ.

— Това все още ме обижда, жено.

Той не каза нищо друго, просто зачака, сякаш тя можеше да чете мисли. И явно наистина можеше. Изсечените му устни не се усмихваха, но вероятно би трябвало. Той бе направил всичко по силите си, за да ѝ обясни какво ѝ е мястото на планетата му и тя не можеше да продължи да се съпротивлява. Или трябваше да свали обидните дрехи от гърба си, или той с удоволствие щеше да го направи вместо нея, а тя можеше да си представи колко неприятно ще бъде това преживяване.

След това ѝ хрумна идеята, че ако тя съблече нещо, варваринът също може да последва примера ѝ. Все пак кой енергичен мъжкар, без значение от коя планета е, би пропуснал подобна възможност? Бяха сами, а на гърба на *хатаара* имаше прекрасно одеяло, което биха могли да постелят под най-близкото дърво. Не беше чак толкова невероятно да предположи, че малко приятно време прекарано в сексуално споделяне, може да промени характера на варварина към по-добро. Малко ласки от негова страна със сигурност щяха да подобрят настроението ѝ.

— Обзалагам се на петдесет обменни жетона, войно, че никога не са те обвинявали, че си особено деликатен. Но няма нищо. И

благоразумието си има своите предимства. За твое щастие, аз знам как да бъда любезна.

Тя му се ухили палаво, после свали единия си ботуш, хвърли го към него и започна да сваля втория. Удобният ѝ колан се отвори с щракване и окуражена от тъмните му очи, които следяха внимателно всяко нейно движение, тя го постави на врата му и се засмя тихо, когато той остави ботушите и колана на земята до себе си. Опънатият горен ръб на туниката ѝ бе замислен така, че да позволява бързо събличане и само след миг, дрехата се присъедини към останалите ѝ вещи на земята. Но съсредоточен върху разголената горна част на тялото ѝ, варваринът пропусна да забележи как тя свали и панталоните си.

Той бе видимо възхитен от долната ѝ дреха, която плътно прилепваше към тялото ѝ. Направена от блестящ сребрист трилон тя я покриваше от горната част на гърдите до пръстите на краката и това още повече го очароваше. Беше нужно само едно дръпване в горния ѝ край и дрехата се свлече до глезените ѝ. Тедра трябваше само да отстъпи встрани, за да се измъкне напълно от одеянието.

За един дълъг, мълчалив миг, очите му обстойно изследваха това, което бе спечелил с предизвикателството. Тедра стоеше неподвижно, а игривото ѝ настроение се бе изпарило. Никой друг мъж не я бе виждал гола и тя не бе осъзнала колко смущаващо може да бъде това преживяване. Тедра не можеше да разбере, какво точно си мисли варваринът и дали харесва видяното. Черните му очи не издаваха нищо.

— Зад воинските дрехи се е криело много повече, отколкото предполагаш, *керима*.

Гъста червенина плъзна от гърдите ѝ към бузите. Знаеше, че говори за едрите ѝ гърди, дори и да не се бе втренчил в тях, докато изричаше думите. Сребристото трико спомагаше тази част от тялото ѝ да изглежда плоска. Необходима мярка за някой с нейната професия, който не можеше да си позволи неочаквано нападение да попречи на работата му. Щеше ѝ се да не го бе споменал. Осъществяването ѝ се искаше, той да направи крачката, която ги разделяше, да я вдигне на ръце и да я прегърне, за да стопи неудобството, което чувстваше, задето бе напълно гола, а той не.

Какво въобще чакаше още? Със сигурност не и покана.

— Това можеш да задържиш — каза ѝ, вдигайки кристалната огърлица, която бе свалила заедно с туниката.

Той се приближи и внимателно я сложи около шията ѝ. Дори издърпа косата ѝ настрани, докато тя си мислеше, *Сега ще ме целуне*. Но той не го направи. Просто отстъпи назад, за да се възхити как двата реда кристали блестят върху гърдите ѝ, а Тедра можеше само да стои и да го гледа объркана. Въздържанието му не бе нормално. Дори противоречеше на всичко, което бе научила за мъжете и сексуалното споделяне. Може и да не бе правила секс досега, но знаеше всичко за него. Варваринът ѝ бе наложил служене, чрез сексуално споделяне. Това искаше от нея, нали?

Но каквото и да значеше, Тедра имаше неприятното чувство, че скоро няма да го разбере и разочарованието ѝ неочаквано стана толкова остро, че сарказмът ѝ просто се изля с думите:

— Кристалите си подхождат прекрасно с това облекло, нали?

— Наистина.

Тя се разгневи.

— Сега *не е* времето да се съгласяваш с мен, воине. Не се съблякох, за да стоя тук чисто гола, затова ми дай нещо друго, което да... Звезди, какво е *това*? — изпищя Тедра, виждайки огромен бял звяр да се приближава към тях откъм дърветата. — Пулсарът ми, бързо човече... дай ми го, преди да се превърнем във вечерята на това нещо.

Тя протегна ръка, в очакване мъжът да ѝ подаде оръжието, без да сваля и за секунда очи от звяра, който се приближаваше към тях. Тедра се притесни, че животното е месоядно, защото бе грамадно, колкото *хатаара* и с изпъкнали остри зъби. Едва ли варваринът можеше да се справи с него. Главата му бе кръгла с големи очи, тялото му бе издължено и гладко, с къса козина, а опашката — дълга, като стебло на младо растение. Едната му лапа бе два пъти по-голяма от юмрука ѝ и тя нямаше никакво желание да се срещне с дългите извити нокти на лапите му. Тъй като не почувства нищо в ръката си, тя погледна варварина, който просто стоеше и се взираше в звяра. Дори не бе посегнал към меча на кръста си, а явно нямаше намерение да ѝ върне оръжието. Бе застанал с гръб към нея и на кръста му висеше пулсарът ѝ, затова тя дори не се поколеба. Но в мига, в който пръстите ѝ докоснаха оръжието, дланта му сграбчи китката ѝ и отблъсна ръката ѝ.

— Да не си полудял? — изкрещя тя.

Варваринът само погледна надолу към нея, с неразгадаемо изражение. През рамото му тя видя, че звярът приближава все повече, вече бе само на десет крачки от тях. Тогава чудовището изрева силно.

— О, Звееездиини! — силно изпищя Тедра и хукна към най-близкото дърво.

Чу смеха му зад себе си още преди да достигне най-ниския клон, който бе на около четири метра над земята, но това не я спря да се покатери до него. Клонът бе достатъчно здрав, за да я издържи, но все пак тя се вкопчи в ствола на дървото, сякаш от това зависеше животът ѝ, учудена, че се е добрала до горе, тъй като катеренето по дърветата бе нещо напълно непознато за нея. Позволи си да погледне надолу, едва когато се настани и вече бе сигурна, че е в пълна безопасност.

Там разбира се бе варваринът, и макар да не се смееше, изглеждаше така, сякаш едва се сдържа да не го направи. Тя се досети за причината, след като видя грамадния подобен на котка звяр да седи на земята до него, като проклет домашен любимец, какъвто май наистина беше. Все още можеше да чуе звука, който издаваше воинът, докато опитваше да потисне смеха си. А животното гледаше нагоре към нея с прелестните си сини очи, сякаш тя беше нещо много интересно. И така, както се бе покатерила гола на дървото, явно наистина бе невиждана гледка. На всичкото отгоре, се чувстваше толкова глупаво и нелепо, че цялата бе поруменяла.

— Дървото, на което си се покатерила, *керима*, няма да ти свърши никаква работа — каза ѝ той, карайки я да се чуди какво има предвид.

— А?

— *Фембеърите* си играят по дърветата. Ако той искаше да те изяде, щеше да се качи при теб на този клон.

Значи така изглеждаха *фембеърите*. От Суб-Лим бе научила, че това е някакъв вид диво животно, което трябва да бъде избягвано, макар точно това долу да не изглеждаше толкова диво, а само дяволски плашещо. Беше последвало варварина и така застанало на четирите си лапи, стигаше до гърдите на мъжа. Сега и двамата стояха под дървото и гледаха към нея.

— Слез долу, жено, и да тръгваме.

Това ли беше? Нямах ли да получи извинение, задето бе допуснал да се изплаши до смърт?

— Всъщност, от тук гледката е много хубава — сопна му се тя.

Той игнорира тона ѝ и каза:

— Скочи и аз ще те хвана.

Кората на дървото вече бе разранила нежната кожа на корема ѝ и на вътрешната страна на бедрата ѝ, затова Тедра не възрази на думите му. Тя хвана клона и леко спусна тялото си надолу, докато увисна във въздуха, държейки се само на ръце. Щом усети дланите му тя пусна клона, ръцете му бързо се обвиха около краката ѝ и я задържаха. За един спиращ дъха миг, бузата му се опря в корема ѝ, а след това той бавно, много бавно я спусна надолу, докато краката ѝ докоснаха земята.

Това трябваше да бъде. Възбуждащата ласка на тяло, докосващо друго тяло, сякаш бе предварително обмислена от него. Горещ възел от очакване се стегна в стомаха ѝ. Ако и сега не я целунеше...

Той я погали нежно по дупето с лявата си ръка и в следващия миг тя го видя как се отдалечава от нея. Той си тръгваше! На Тедра ѝ се прииска да изпищи и да тропне с крак. Разбира се, не го стори. Обикновено, когато беше раздразнена, тя се подлагаше на изтощителни упражнения, за да спести на приятелите и колегите си, неудобството да изпитат пълната сила на гнева ѝ, който кипваше, когато се чувстваше по този начин. Но трябваше да признае, че никога преди не бе изпитвала такова раздразнение, нито толкова остра нужда от сексуално споделяне.

Тя стоеше там, гола и го очакваше, а той просто се бе обърнал и се бе отдалечил. Все още не можеше да повярва, че го бе направил. Нима този мъж бе направен от камък? Или може би, чувството не бе взаимно и в действителност, той не я желаше. Бе я поискал, и според него, тя бе жена свободна да бъде поискана, тогава какво чакаше? Дори по-рано днес, когато предизвикателството завърши, той я бе притиснал в една от най-добрите позиции за сексуално споделяне, но въобще не се възползва. Цели пет години се бе опитвала да отбягва сексуалното споделяне и когато най-после реши, че времето е настъпило, мъжът, с когото искаше да бъде или си бе тръгнал, или въобще не я желаше. Проклет късмет.

— Жено?

Той и подвикваше, проклетникът! Това ѝ припомни коя е и възвърна контрола ѝ. Тя тръгна след двойката, чакаща я пред *хатаара*,

а синьо-зелените ѝ очи бяха присвити и светеха. Вече не се страхуваше от белия звяр.

— Предполагам, че е твой приятел? — попита тя високо.

— Много добър приятел.

Пръстът ѝ се заби в центъра на гръдния му кош.

— Можеше да ми го кажеш и по-рано, праисторически идиот такъв, вместо да ме оставяш да...

— Жено — прекъсна я той, с лека изненада и голяма доза неодобрение. — Откъдето и да идваш, сега си в Кан-ис-Тра. Ще почиташ законите ни и ще се държиш като жена от Кан-ис-Тра.

Тедра изсумтя.

— С други думи, не мога да те прокълна или да ти кажа каквото заслужаваш, заради глупавата ти шегичка?

— Към воините по всяко време ще се отнасяш с уважение.

— Или какво?

— Или ще бъдеш наказана от този, който те защитава — каза ѝ спокойно, но в очите му светеше обещание, за което въобще не я бе грижа.

— Голяма защита — заяви недоволно тя, но с по-малко плам. — Нали не мислиш наистина, че чудотворно ще се трансформирам в модерната Кан-ис-Транска домакиня, която ще скача покорно да изпълнява всяка твоя команда?

Той се вгледа надолу към нея за един дълъг напрегнат момент и тя разбра отговора му, още преди да е изрекъл думите.

— Да, ще станеш такава.

Може би щеше да се държи като такава... засега. И ако реши, че би могла да издържи наказанието му... Тялото ѝ бе тренирано да изтърпи доста болка и след това да продължи да функционира нормално. Просто трябваше да изчака, за да разбере.

Варваринът явно реши, че засега се е смирила, защото не ѝ каза нито дума, а се обърна към *хатаара* и свали тънкото одеяло от гърба му. После взе големия си кинжал и направи дупка в средата на плата. Преди Тедра да разбере намеренията му, той нахлупи одеялото на главата ѝ и тъканта обгърна тялото ѝ отпред и отзад, а мъжът дори се засуети за миг, за да извади отвън огърлицата ѝ и дългата ѝ коса, нагласяйки ги както му харесваше.

Тя не знаеше дали да му благодари или не. Одежлото миришеше като *хатаара*, но тъканта бе много мека и нежна върху кожата ѝ. Не я покриваше перфектно, бе само до средата на бедрата ѝ, но не можеше да падне от раменете ѝ, а отстрани стигаше до китките ѝ. Разбира се, нямаше никакво дъно.

Тя реши да не му благодари, защото бе гола по негово настояване, не по свое.

— Трябва ми колан — промърмори тя намусено. — Моят ще свърши работа.

Той дори не погледна дрехите ѝ, струпани на земята. Обърна се, бръкна в торбата, висяща на *хатаара*, и извади от него едно въже, подобно на това, с което завързваше животните.

Тедра простена вътрешно.

— Това е малко старо и под старо разбирай старомодно, не мислиш ли? На моя колан му няма нищо.

— Хубав колан е... за воин — отвърна той, след което я погледна в очите и каза нежно: — Не се нуждаеш от колан, *керима*.

— Тогава какво... — той хвана двете ѝ китки с голямата си ръка, притисна ги една към друга и започна да омотава въжето около тях. — Хей, чакай една проклета минута! — каза раздразнено, но и леко разтревожено Тедра. — Заклех се, че ще остана за месец с теб, воине. Това не е нужно, и ти го знаеш!

— В началото се отнасяме с недоверие към всички пленници и тези, които са изгубили предизвикателства.

— Никой няма да повярва, че аз съм те предизвикала и съм загубила.

— Трябва да бъдеш благодарна за това, *керима*. Към загубилите предизвикателство се държат с презрение. А към пленниците с леко любопитство.

— Ако ми оставиш дрехите...

— Всеки воин в лагера ми ще настоява да ги свалиш. Аз не съм единственият, който ще се почувства обиден от тях.

Тедра стисна зъби, дръпна въжето пристегнало китките ѝ и погледна воина.

— Трябва да ти го призная, скъпи. Проклетие, ти наистина можеш да накараш една жена да се влюби в теб от пръв поглед.

— Този твой навик да говориш безсмислени неща, е много объркващ, жено. Най-добре се придържай към истината.

— С удоволствие — каза тя възмутено. — Но това значи, че ще ти се наложи да ме накажеш, както постоянно ме заплашваш.

— И каква е истината?

— Започвам да те мразя, теб *и* планетата ти, *и* проклетите ви дрехи. Разбери това и го преглътни.

Тя се извърна, защото не искаше да види реакцията му от думите ѝ, но той хвана лицето ѝ и го обърна към себе си. На лицето му бе изписано веселие и това я обърка. А после думите му я объркаха още повече, защото си противоречаха с веселието.

— Беше права, *керима*. Тези думи заслужават наказание. За това ще се погрижим много скоро.

— Благодаря. Точно това имах нужда да чуя.

Той поклати глава, сякаш бе изправен пред твърдоглаво дете, и после погледна към завързаните ѝ ръце. Загледа се в нея за един много дълъг миг и Тедра помисли, че си е променил мнението. Но нямаше този късмет. Вместо това той вдигна захвърлените ѝ панталони, отрязва по едно парче от всеки крачол, карайки я да изстене, заради съсипването на нещо толкова красиво, и след това сложи всяко от парчетата на ръцете ѝ, под въжето. Да не би да се опитваше да предпази кожата ѝ? Колко деликатно... и отново колко противоречиво... от негова страна. Защо го интересуваше? Той я бе завързал. Какво го беше грижа дали въжето ще протрие кожата ѝ, или не? Тя не бе нищо повече от една пленница. Ако искаше да е по-точна, бе загубила предизвикателство.

В момент на отвращение към сегашното си състояние и към отсъствието на компютъра ѝ, тя заговори на родния си език.

— Надявам се, че чуваш всичко това, Марта, защото продължаваш да трупаш черни точки. Когато се измъкна от това, няма просто да те продам, смятам да те унищожа... ще откъсна всичките ти кабели, ще строша платките ти... и това ще е само началото. И след като ще трябва да понасям това наказание цял месец, дори и не си помисляй, че времето ще работи на твоя полза. Няма да забравя, че можеше да ме спасиш, преди да загубя това проклето предизвикателство и ще се налага да търпя цял месец арогантността на този варварин. Ти ще...

Парче плат запуши устата ѝ, секвайки потока думи, а пред очите ѝ се появи второ парче, което бе сложено така, че да държи първото и бе завързано на тила ѝ.

Тедра нямаше как да предотврати случващото се със завързани ръце. Всичко, което можеше да направи, бе да крещи гневно, но звукът бе твърде писклив и неприятен, и тя не продължи да го издава дълго.

Когато се предаде, го видя да стои пред нея, надянал неразгадаемото си изражение.

— Това ще се случва всеки път, щом започнеш да говориш на твоята Марта на език, който не разбирам — каза ѝ той. — След като си научиш урока, ще ти позволя да говориш отново, но на Ша-Ка'ански.

Ша-Ка'ански ли? Така ли нарече езика, който бе научила? Марта ѝ бе казала, че на тази планета говорят само един език и варваринът трябваше да знае това. Макар Тедра да бе говорила и на друг език, мъжът все още вярваше, че тя е от друга държава, а не от друга планета. Което значеше, че тази планета е Ша-Ка'ан.

Тедра не знаеше защо, когато го разбра, се почувства така, сякаш бе постигнала нещо. Може би защото все още не бе научила името на своя мъчител, а само това на държавата и на планетата му. Но макар настроението ѝ да се бе подобрило малко, тя имаше нужда да обмисли всички лоши неща, които ѝ бе причинил варваринът. Бе завързана и ѝ се бяха карали като на малко дете. Какво ли следваше?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Бяха пропътували километри, преди Тедра да си спомни, че в колана ѝ имаше вградено проследяващо устройство. По онова време бе толкова вгълбена в мислите си за правилата, които ѝ налагаше варваринът, че изобщо не обърна внимание, че дрехите ѝ останаха там, където ги бе съблякла.

Той се бе покачил на *хатаара* само с помощта на юздите. После се пресегна, обви едната си ръка около кръста на Тедра, повдигна я и я настани пред себе си. Веднага след това подкара животното напред, а *фембеъра* ги последва.

Сега, няколко часа по-късно, Тедра не можеше да повярва, че бе проявила такава небрежност, пропускайки нещо толкова важно. Вярно, бе със завързани ръце и нямаше как да настоява да се върнат за вещите ѝ. Но как да се откаже от тях? И защо варваринът не бе пожелал да ги задържат? Ако не друго, поне можеше да покаже нещо интересно на приятелите си? Бе предположила, че той ще ги вземе, когато я накара да се съблече. Иначе нямаше да ги смъкне толкова нетърпеливо и да премахне единствената си връзка с Марта.

Без глас, който да следва, защото варваринът не бе казал нищо през цялото време, Марта практически бе останала при проследяващото устройство, засичайки сигнала му. Сигурно си мислеше, че са толкова тихи, защото правят секс, и вероятно бе много доволна от това предположение. Късочестотните скенери бяха безполезни без глас, който да следват, и точно затова проследяващото устройство бе толкова важно. Подтичването на *хатаара* бе прекалено тихо, за да може скенерът да го долови. Наоколо сигурно имаше още много движещи се същества, които биха могли да объркат дългочестотния скенер.

Марта нямаше как да разбере какво се случва с нея и не би могла да я защити. Без глас, който да проследи, тя не можеше да я трансферира на Роувъра. Както и Тедра не би могла да го направи без пулсара и устройството в дрехите си. Щеше да остане заседнала в този

непознат свят, защото за да се измъкне ѝ трябваша и двете устройства, а тя нямаше достъп дори до едното. И за всичко това бе виновен *той*.

Още размишляваше по този въпрос, когато кърпата бе отвързана и устата ѝ отпушена. Значи определеното време за наказание бе изтекло. И тя би трябвало да си е извлякла поука. Но единственото, което разбра от ситуацията бе, да не се опитва да се свързва с Марта, докато варваринът бе наблизо. Проклетата кърпа въобще не бе приятна. Устата ѝ бе суха като соларна баня, а на гърба на животното, което язدهа имаше всичко, но не и контейнер с вода, затова сега щеше да ѝ се наложи да страда от жажда, докато не стигнат някъде, където би могла да я утоли. Може би урокът на варварина бе по-находчив, отколкото бе смятала в началото.

След като преглътна няколко пъти с облекчение, Тедра каза.

— Кажи... ми... нещо. Времето... което ще прекарам с теб... ще бъде ли... едно неприятно преживяване... последвано от друго... още по-неприятно?

Той наведе глава, така че брадичката му се подпря на рамото ѝ. Опря буза до нейната и после близна устните ѝ, почти прогонвайки сухотата им.

— Няма да има нищо неприятно, *керима*. Подчинявай ми се и с теб ще се отнасят като с най-благородната жена в Кан-ис-Тра.

— Макар и да не съм такава жена?

— Ще бъдеш — каза той убедително. — За мен ще е удоволствие да те науча.

И колко точно щеше да страда, докато се учи?

— Виж, воине, аз не целувам задници, нито пък си държа устата затворена, без да изказвам мнението си — безцеремонно заяви Тедра. — Там, откъдето идвам, не съществува човек, който би могъл да ми стори това, което ми направи ти. За всичко е виновна тази твоя арогантност и увереност, които притежаваш. Не можеш да ме превърнеш в такава жена, без значение какво ще ме принуждаваш да върша. Ще те забавлявам ли така, както го правя сега, ако стана копие на жените, с които си свикнал? Защо не помислиш малко по този въпрос?

Той не отговори. Не отмести и брадичката си. Вместо това я потърка в нейната с една нежна ласка, която изпрати тръпка по ръцете ѝ и запали пламък в стомаха ѝ. Тедра простена вътрешно. Нямаше да

му позволи отново да я накара да го желае, не и след като проклетият воин не ѝ даваше това, което действията му обещаваха. Почти я бе накарал да размисли върху решението си той да бъде първият ѝ сексуален партньор. Не че това щеше да има някакво значение през следващия месец, ако той не се наканеше да направи първата крачка. Но заради начина, по който се отнасяше с нея, не бе напълно сигурна, че наистина го желае.

Мислите ѝ бяха прекъснати от миризмата на вода. Тя наистина можеше да я подуши. Обърна глава и видя малък поток по средата на една ливада, през която преминаваха.

Тедра се изправи, когато *хатаарът* тръгна към водата и щом животното стигна до потока, тя вече се бе навела, а ръцете ѝ бяха пуснали юздите още преди краката ѝ да докоснат земята. Тя не изчака позволенията му да утоли жаждата си, а се свлече на колене на брега на потока и загреба вода с двете си шепи.

— Какви са тия мъже в твоята страна, че да не могат да те победят във военска игра?

О, значи я бе слушал. Или пък не. Може би бе чул само последната ѝ забележка и тя му бе направила впечатление.

Когато се обърна, за да го погледне, едва не се сблъска с *фембеъра*. Грамадната котка се бе приближила зад Тедра и я душеше, докато тя стоеше на колене, много по-ниско. Не бе свикнала около нея да има каквито и да е животни, още по-малко толкова големи, но след като беше сигурна, че варваринът няма да позволи да бъде изядена, реши да игнорира чудовищния домашен любимец и се изви встрани, за да погледне покрай него.

— Военска игра ли наричаш битката с оръжия? — след като той кимна, тя му се ухили. — Разбираемо е от моя страна да помисля, че вие позволявате на вашите жени да участват в подобни игри, тъй като в моя свят това е нещо нормално... и в повечето случаи печелим.

Тя избърса брадичката си с опакото на ръката и се изправи. Забеляза, че той има леко раздражено изражение. Съвсем леко. Което означаваше, че сигурно бе много ядосан, след като бе позволил да му проличи.

— Продължаваш да наричаш държавата си „свят“. Веднага престани да го правиш, жено.

Тедра много добре знаеше, че не това го е раздразнило, а идеята, че една жена може да победи някой мъж.

— Както кажеш, бебче — съгласи се тя, все още усмихвайки се самодоволно.

— Също така, ще спреш да ме наричаш с имена, подходящи за малки деца.

— Това е само знак за привързаност, сладкишче.

— Няма да ме наричаш и така, и не искам да се преструваш, че чувстваш към мен привързаност, която все още не изпитваш.

Веселието на Тедра се изпари.

— Лазиш ми по нервите, воине. Трябва ли да ти напомням, че досега все още не си ми казал името си?

— Казвам се Чалън Ли-Сан-Тер — отвърна той надут.

— Е, ура. И имам ли позволенията ти да го използвам, о, велики господарю?

— Качвай се обратно на *хатаара*, жено.

Той не повиши глас, но тя много добре разпозна заповедническия му тон. Затова отиде до *хатаара* и зачака той да я повдигне и да я сложи на гърба на животното, с отвратителното чувство, че точно така би се държала една жена в Кан-ис-Тран. Той се опитваше по някакъв начин да я сплаши и това въобще не ѝ допадаше. Обаче хареса името му, в което липсваха само буквите Д и Ж, за да може да се произнесе като Чалъндж^[1]. Зачуди се дали тази прилика е показателна. Както и да е, все още ѝ харесваше начина, по който звучеше името му. Чалън Ли-Сан-Тер от Ша-Ка'ан, беше необикновен варварин.

Те напуснаха ливадата и влязоха в още един гъсто залесен район, преди търпението на Тедра да се изчерпа и тя отново да опита да възобнови разговора.

— Не можеше ли поне да вземеш дрехите ми, макар че не ми е позволено да ги обличам? Знам, че никога досега не си виждал одежди от такъв материал. Не си ли поне любопитен да разбереш от къде идват?

— Идваш от държава, наречена Кистран. Сигурно са от там.

Каква скучна логика.

— А искаш ли да знаеш къде се намира Кистран?

— Не.

— Не?

— Каква полза има от държава, в която жените са воини и мъжете не могат да ги победят? Воините не биха вдигнали меч срещу някоя жена, нито ще искат да имат вземане-даване с мъже, които не могат да контролират жените си.

— Да не би да е под достойнството ти? — изсумтя тя. — Но си ме разбрал погрешно, Чалън. Сигнали сме много по-далеч от това само един пол да управлява всички на планетата. При нас мъжете и жените са равни, учат се на едни и същи умения, позволено им е да имат едни и същи кариери. Вярно е, че нашите мъже дори не се доближават до твоята височина и не носят мечове, но Охранителите като мен използват други видове оръжия, такива, които не изискват да си огромен и силен. Ти дори изпробва на свой гръб едно от тях, но има и такива, които биха могли да те убият и от теб да не остане и следа — чу го да сумти и разбра, че отново не ѝ е повярвал. — Тогава ми отговори на един въпрос. Ти *може* да видиш и да почувстваш на какво е способен пулсарът ми. Някога виждал ли си, или поне чувал ли си за оръжие, което може да постигне такъв резултат?

— Такова нещо ще е полезно само за мъж, който не може да се защитава сам.

— Разумно заключение, което обаче не отговаря на въпроса ми. Не си чувал досега за такива оръжия, защото те не съществуват в твоя свят.

— Има държави, които са толкова далеч от тук, че никога не сме имали вземане-даване с тях.

— Имаш проклет отговор на всеки въпрос, нали? — измърмори недоволено тя. — Тогава я ми кажи как съм се озовала тук, след като онези държави са много далеч, и по-важното е, защо съм дошла сама?

— Както каза ти, да търгуваш.

— А както каза *ти*, на жените не им възлагат такива задачи. Да не би сега да признаваш, че има държави, с които не си запознат?

Той не отговори, а смени темата на разговора.

— Какво означава тази дума „проклятие“, която използваш толкова често.

— Използва се, когато искаш меко да изразиш възмущението си, каквото изпитвам точно сега — добре, че не беше от хората, които тропаха с крак, иначе по земята под нея винаги щеше да има дупки,

свидетелстващи за това. Тя въздъхна. — Добре, нека се съсредоточим на нещо, което ти знаеш по-добре от мен, а именно, служенето, което ти дължа. Започвам да подозирам, че няма да бъде това, което мислех, че ще е, затова защо не ми разясниш всичко... в детайли.

— Има много неща, които ще трябва да правиш за мен.

— Като например?

— Тази нощ ще се постарая да прогониш напрежението от мускулите ми.

— О, горкото бебче — промърмори тя сладко. — Да не би старата Тедра да е наранила големия варварин?

Тедра се поздрави за удара, който му нанесе, макар да бе сигурна, че той няма да го оцени — знаеше го и без да го поглежда. В този момент, той се наведе и се притисна към гърба ѝ, за да достигне поводите пред нея.

Тя проследи с поглед, как връзва юздите на едно дърво и почувства, че е в беда. Когато ръцете му не бяха заети, не знаеше какво може да очаква от него. Дойде ѝ на ум, че ще я набие, въпреки че не можа да си представи как ще го направи на гърба на *хатаара*. Но щом той плъзна ръцете си под одеялото, което покриваше голата ѝ кожа, към нейните, тя ужасно се изненада, защото не го очакваше.

Обгърна я горещина, която ѝ отне дъха, щом грубите му пръсти погалиха гърдите ѝ, а после дланите му обгърнаха чувствителните хълмчета. Малкото пламъче, което бе запалил по-рано, сега се превърна в бурна клада, изпращайки нажежена лава по всичките ѝ нервни окончания. Тя отметна назад глава, полагайки я на твърдото му рамо, и от устните ѝ се изтръгна стон на удоволствие, който не би могла да потисне, дори и да бе усетила, че приближава.

Звукът проникна в ума ѝ и ѝ даде да разбере, че варваринът го прави отново небрежно и нехайно, без съмнение, с намерението да накара тялото ѝ да пее от удоволствие, и нямаше никакво намерение да участва в дует. Инстинктивната ѝ реакция бе да го спре и дори се опита завъртайки китката си. Но не успя да промуши ръката си под импровизираната дреха, та какво оставаше за това да избута неговата.

Беззащитна. Чувството ѝ бе толкова непознато, че задейства инстинктите ѝ за съпротива. Но можеше да се бори единствено с думи, защото той не ѝ бе оставил друг избор. Страхуваше се, че това щеше да се повтаря доста често.

— Да не пропуснах нещо в превода, воине? Мога да се закълна, че службата ми щеше да се ограничава до определено място, а не да се пошляпваме където ни падне. Сега, наоколо не виждам нищо, което и бегло да напомня за спалня. А последния път, когато проверих, този *хатаар* не беше легло. Затова или престани, сладурче, или това ще означава, че си нарушил договора ни.

— Интелигентността е похвална за една жена, *керима*.

— Благодаря ти... или поне така мисля.

— Но е чиста загуба на време и енергия да използваш остроумието си върху мен. Отново се налага да ти напомня думите „където спя“.

— Ако това е твоят извратен начин да ми кажеш, че спиш върху това животно, опитай отново — каза тя сухо.

— Когато времето е лошо или сме на дълъг път, ние воините наистина спим върху своите *хатаари*. Това е нещо, което съм правил много пъти и ако не беше така, щяхме да отложим наказанието ти.

Тедра застина и след миг започна да се бори, за да се освободи от него, но ръцете му я държаха здраво и на едно място. *Това* ли трябваше да бъде наказанието ѝ? Сега вече осъзна, защо бе толкова весел, когато ѝ каза, че заслужава наказание заради неуважителното си поведение и че много скоро ще изпълни обещанието си. Този мъж бе сатана. Кой друг, освен един варварин, ще реши, че да накара една жена да го желае, е добро наказание?

Не можеше да му позволи да го направи. Ако я набиеше веднъж или два пъти, нямаше да има проблем да го понесе, но това? Желанието бе прекалено ново за нея и тялото ѝ реагираше инстинктивно, без да може да го спре. Такава загуба на контрол бе твърде неприемлива за Охранител, който винаги трябва да е в най-добрата си форма и да се справя с всяка ситуация. Тук обаче тя не бе Охранител, но за горда жена като нея, последствията можеха да са също толкова лоши, дори може би и по-лоши.

Събирайки цялата воля, която притежаваше, Тедра си наложи да не обръща внимание на нежните докосвания по гърдите си. Можеше да почувства топлия бриз в лицето си, драскането на рунтавата козина на *хатаара* от вътрешната страна на бедрата си, дори и нежното докосване на тъканта, покриваща тялото ѝ, но не и ръцете на варварина. Концентрацията вършеше работа, докато сръчните му ръце

не откриха широко разтвореното местенце, където се съединяваха бедрата ѝ, и тогава всички усещания, които се бе старала да игнорира я заляха, придружени с още куп нови...

Чувството беше такова, сякаш беше поднесъл пламък към запалително вещество. Пръстът, който се плъзна в нея, бе като запалената факла. Звезди, никога не бе подозирала, че може да съществуват подобни усещания! Те отнеха дъха ѝ, подлудиха я. Сега тя се притискаше назад към него, давайки му пълен достъп до тялото си, молейки го да не спира. Удоволствието, което изпита, бе невероятно силно, разпространяваше се, молеше за освобождение. Но явно освобождението не бе на дневен ред. Това, което започна като бавно удоволствие, бързо прерасна в агония, непрестанните спазми обхванали тялото ѝ не спираха дори за миг. Тя трепереше, стенеше, гърчеше се върху *хатаара* и се извиваше срещу мъчителя си. Много скоро буквално плачеше и умоляваше.

— Неее!

— Какво мислиш за Ша'Ка-анската дисциплина, жено от Кистран? — попита я воинът.

Гласът му бе толкова спокоен, че още повече навреди на вече изпънатите ѝ нерви.

— Не... струва!

— Въпреки това е ефективна.

Това не беше въпрос, а изявление. Тедра не я бе грижа. Беше ѝ нужна нечовешка концентрация, за да успее да чуе думите му. Усещанията, обхванали тялото, ѝ ставаха все по-силни.

— Достатъчно, Чалън. Аз... извинявам се.

— Това е добре, но за какво се извиняваш?

— За нещо... за всичко... за каквото пожелаеш.

— Трябва да си по-конкретна, жено. Трябва да си спомниш, че си заслужи наказанието.

Тя беше сигурна, че никога няма да забрави случилото се, но успя да каже.

— Не мога да мисля. Не мога да издържа повече. Чалън, моля те...

Тя успя да се насили да спре и изстена тихо. Все още не бе готова да го моли да я вземе, но точно сега изгаряше от желание да го убие. Би дала всичко, за да може да се пребори с него, и сякаш имаше

още няколко неща, които можеше да стори, с вързани китки или не. Но честта ѝ възпря ръката ѝ и тя се остави на волята му, дори и ако това щеше да я убие. А бе много вероятно да се случи именно това.

Тя започна да ридае, когато Чалън включи и палците си в изтезанието, като единият затърка твърдата пъпка, в която се бе превърнало зърното на едната ѝ гърда, докато другият започна да масажира свръхчувствителната кожа между бедрата ѝ. В мига, в който се разплака, изтезанието спря. Но така или иначе агонията не престана, тялото ѝ все още крещеше от нужда. Тя продължи да плаче, защото знаеше, че желанието, което варваринът бе породил в тялото ѝ, ще се уталожи, едва след като измине известно време. То щеше да изчезне, но *той* със сигурност нямаше.

Голямата му ръка, се уви около нея, сякаш искаше да я утеши. Тедра едва го осъзнаваше, но все пак се зачуди, какво е намислил сега. Със сигурност не съжаляваше за това, което ѝ бе сторил.

— Какво беше казала за пошляпването?

Ако се опитваше да я разсее, за да не плаче, успя.

— Това е стара Кистранска дума, от древния свят. Означава да се задяваш — игра на ръцете, само че е взаимна, както е взаимно и удоволствието, което произтича от нея. Това, което ти направи, не беше същото.

— Не се и очакваше да бъде такава — каза той просто, после въздъхна. — Ти не прие много добре наказанието, *керима*.

— Искаше да ти се моля, нали? — попита го с горчивина.

— Звукът на молбите ти, щеше да бъде сладък.

— Мразя те — каза тя, но развали ефекта, като изхълца.

Той се засмя.

— Един воин не може ли да се пошегува с жена си?

Той сериозно ли говореше?

— Не съм твоя жена, само имаш правото да ми заповядваш през следващия месец. И смятам да те предупредя, воине. В мига, в който този месец изтече, вероятно ще те убия.

— Ето, това вече са думи на жена, изтърпяла наказание. Наистина напредваш в това да се държиш по-женствено.

Обърна се, защото изпита неистова нужда да види лицето на мъжа, изрекъл подобна глупост.

— Заплашвам, че ще те убия, а ти ме наричаш женствена?

Той ѝ се ухили и използва възможността, докато бе обърната към него, нежно да избърше сълзите от бузите ѝ.

— Нормално е една жена да говори такива неща, когато се чувства наранена. Това са просто думи, *керима*, и не бива да се приемат сериозно.

— Добре. Продължавай да говориш така, бебчо. Но не искам да умреш, без преди това да съм те предупредила.

Той я погледна косо, давайки ѝ да разбере, че не е пропуснал как го нарече, но смята да го игнорира, поне засега, а втората ѝ заплаха съвсем пренебрегна.

— Наказанието си има точна цел. Ако се поучиш от него, няма да повтаряш грешките си. Нямах намерение да те нараня, но ти едва ли мислиш така, което ме кара да съжалявам за наказанието, с което реших да ти дам урок. Ако знаех, че ще се възбудиш толкова бързо, никога нямаше да те докосна на онова толкова чувствително място.

Да не би *той* да се извиняваше? Само че едва ли смяташе да промени нещо, с което да облекчи положението ѝ, и от извинението му нямаше „голяма полза“. Просто казваше, че не е възнамерявал да я възбуди до такава степен, че да я разплаче и сега просто посочваше грешката си. Голяма работа. Според нея, възбудата си беше възбуда. Той я бе насиллил и не изпитваше грам съжаление за това... Явно наистина бе направен от камък. Проклятие, как го бе постигнал?

Тогава бе осенена от една мисъл, която би могла да даде отговор на повечето от въпросите ѝ.

— Истински ли си, Чалън? Можеш ли да кървиш?

Той ѝ се намръщи.

— Обясни какво намекваш, жено.

— На моя кораб имам андроид. Той е красив. И почти толкова свободно мислещ, колкото и Марта. Програмиран е да прави всичко, което му заповядам. Но не е истински. *Той* може да направи това, което ми направи преди малко, ако така е програмиран, и да не почувства нищо. Ти не чувстваш нищо, докато ме докосваш, нали? Не можеш да го отречеш. Гласът ти беше толкова проклето спокоен. *Истински ли си?* Или тази планета е много по-напреднала, отколкото смятах в началото?

— Историите ти стават все по-измислени, жено — ядоса се той.
— Дано не забравя да предупредя Тамирон за твоя „измислен“ мъж.

Тедра смръщи вежди.

— Дай ми точен отговор варварино или ще се наложи сама да проверя дали кръвта ти е червена, вместо черен лубрикант.

— Аз съм толкова истински, колкото и ти, *керима*. Мислиш, че един воин има толкова малко самоконтрол, че не може да се държи дисциплинирано около жена си? Сега видя, че това не е така.

— Аз *не* съм...

— Ти си това, което кажа, че си. Не е ли така?

Въпросът му бе зададен по такъв начин, че да я накара да си спомни, че все още се намират „там, където спи“, което в превод означаваше, че „неговата воля, е нейна воля“.

Тедра стисна зъби и му обърна гръб, преди да процеди:

— Както кажеш, бибчо.

Думите ѝ го накараха да обвие ръка около кръста ѝ, да я притисне към гърдите си и да захапне леко ухото ѝ, преди да попита:

— Искаш ли да преосмислиш последната си дума?

В интерес на истина, тя искаше.

[1] Игра на думи. На английски език „challenge“ (чалъндж) — означава предизвикателство. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато Тедра видя лагера му измежду дърветата, разбра защо варваринът я бе оставил сама през последните десет минути от ездата им. „Игривостта“ му, я бе докарала дотам, че щеше да запищи. Явно бе забелязал състоянието ѝ, затова ѝ даде време да се успокои, преди да се срещне с други мъже от неговия вид.

А те се оказаха точно като него, група гиганти, макар никой да не бе толкова огромен колкото нейния. По външност много си приличаха, защото никой от тях не носеше риза или някаква друга подобна дреха, а само тесни черни *браки от заалска кожа*, както и щитове с различна големина от стоманата *Торено*, завързани за ръцете им. И ако това не бе достатъчно, за да изглеждат еднакви, косите им варираха от светло кестеняв до рус цвят, също както очите им от кафяво до кехлибарено.

Когато се доближи до тях, Тедра реши, че ако някой враг проникнеше в държавата им, много лесно щеше да разбере кой какъв е. Разбира се, тя виждаше само осем от тях. Със сигурност не можеше всички в държавата им да са огромни варвари със златиста кожа. Тя се вгледа, наистина го направи, за да открие поне грам тлъстина или някаква отпуснатост по телата им, но тези мъже очевидно до един бяха от кастата на воините. Изглеждаха в идеална форма и дори доста приятни за окото.

— Радвам се да видя, че ти не си единственият великолепен здравеняк сред мъжете наоколо, Чалън — каза тя с намерението да му го върне поне за част от своеволията, които си бе позволил с нея. — Дори виждам няколко воина, от които не бих имала нищо против да поискам закрила, след като изтече службата ми при теб.

— Когато службата ти свърши, ти отново ще бъдеш свободна за поискване.

— Не и ако първа не поискам закрилата на някой. Тази сутрин ти ми каза, че е нужно само да изрека думите, за да избегна ситуацията, в която се намирам сега. Едва ли бих пропуснала да го направя, приятелче.

Той замълча за миг и след това тя го чу да казва:

— Ако аз съм единственият мъж около теб, когато службата ти свърши, можеш да кажеш думите на мен... ако разбира се, аз не те поискам пръв.

Можеше ли да го направи? Изглеждаше така, сякаш има намерение да направи именно това. Ако смяташе да я държи като пленница, можеше преди това да ѝ покаже поне мястото. Все пак това бе някакво примитивно селище с палатки, но със сигурност бе за предпочитане пред пещери. Колко трудно би могло да се измъкне от едната палатка и да отиде в другата? Така само с три думи, изречени към някой друг мъж, може би към *шодана*, и щеше отново да си върне правата и да направи така, че това пътуване да има някакъв смисъл.

Щеше ѝ се да му зададе няколко въпроса за това поискване и за защитата, но това трябваше да почака. Когато стигнаха до центъра на кръга от палатки, воините спряха, заниманията си, за да посрещнат Чалън. Те започнаха да се събират около тях, видимо заинтересовани от „улова“ му.

Тедра, която бе горепосоченият улов, изведнъж осъзна колко е разголена и лека руменина плъзна по бузите ѝ.

В същия миг ръката на Чалън се обви около кръста ѝ. Зачуди се, дали и той вече не съжаляваше, задето я бе оставил без дрехи. Но вероятно бе, да показва на мъжете около тях, че е негова. Или пък бе предположил, че е изплашена, задето бе доведена тук, по най-позорен начин и ѝ предлагаше утехата си? Не, трябваше да спре да му приписва добродетели и да се опитва да намери извинение за всичките му действия. Все пак, той бе варварин, доминиращ, деспотичен мъжкар. Какво от това, че откакто се срещнаха, бе невероятно мил към нея, дори бе разрязал дрехите ѝ, за да защити китките ѝ от въжетата, с които я завърза. Сега като се замисли, той не ѝ бе посегнал, дори и когато се биеха, а тя се опитваше да го повали на колене с всеки свой удар. А след това, когато я хвана, отново бе невероятно внимателен. Дали това беше заради нея, или просто навик на един невероятно силен мъж, който бе свикнал да се занимава с много по-слаби от него жени? Реши, че има цял месец да научи истината, по един или друг начин.

— Какъв вид месо наричаш това, Чалън? — попита някой и последва смях.

Друг мъж се обади:

— Сладко и сочно, с идеални пропорции.

— Каква загуба, да намериш една толкова сочна хапка, докато ловуваш — обади се трети.

Тези думи предизвикаха вълна от смях, дори Чалън се засмя, което я накара да се зачуди какво точно означават тези думи. Какво от това, че варваринът я бе намерил, докато ловуваше? Защо това да е загуба?

— Защо да е загуба, Чалън? — попита тя само за да ги накара отново да избухнат в гръмогласен смях.

Смехът продължи още няколко мига и след това варваринът доста тромаво се смъкна от гърба на животното, без да спира да се смее. Ръцете му обаче бяха стабилни, когато я повдигна и я свали от *хатаара*. Чак тогава тя забеляза всички мъртви животни окачени по дърветата наоколо. На част от тях кожата им вече бяха одрани, а други висяха, докато кръвта им изтичаше на земята. Това беше отвратително, но тя знаеше, че на някои планети хората се изхранваха, като убиваха животни. Някак си знаеше, че *тараанът* и двете малки животинки, завързани за *хатаара*, също щяха да послужат за храна. Само защото на Кистран бяха спрели да убиват животни, за да се хранят с тях, още преди стотици години, не означаваше, че жителите на останалите планети бяха имали късмета да открият нови източници на храна.

— Късно се сети да се страхуваш, жено.

Тедра се обърна, за да види, кой бе изрекъл думите. Наложил й се да погледне нагоре. След време щеше да изпитва досада, но точно сега тя се усмихна. Воинът имаше светлокафяви коса и очи и лицето му бе почти толкова красиво, колкото и това на Чалън. Той със сигурност имаше чудесно тяло и тя позволи на погледа си бавно да го обходи от горе до долу и обратно, а после срещна очите му, в които не се четеше никакво безпокойство.

Всички останали мъже се върнаха към задълженията си, освен този.

— Защо да се страхувам, войне? Ако си мислиш, че съм се хванала на малката шегичка колко сочна хапка съм, то трябва пак да си помислиш. Със сигурност ще се задавите с мен, в случай, че сте канибали. Съмнявам се, че този варварин тук, ще е особено доволен да изгуби месеца, през който трябва да му служи.

— Разбира се, ти не си съгласна с него, нали така? — попита сухо Чалън.

— Аз? — попита Тедра и театрално ококори очи. — Да се съглася с варварина? Дори не бих могла да мечтая за това, бибчо.

Видя го как се скова, след като отново го нарече „бибчо“, но бе спасена от другия воин, който попита:

— От къде идва тя, Чалън, та говори толкова странно?

— Това е много добър въпрос — ухили се Тедра. — Предизвиквам те да му кажеш моята версия, вместо твоята.

— Можеш и сама да го направиш, *керима*. Както веднъж ти казах, Тамирон също като мен харесва добрите истории.

Тедра направи отвратена физиономия.

— Въобще не си забавен, воине — заяви тя. — Той ще ми повярва толкова, колкото и ти, затова му кажи каквото искаш. Ще запазя истината за вашия *шодан*. Надявам се, че поне *той* ще е достатъчно умен, че да ми позволи да докажа думите си, за разлика от някои други хора, които познавам.

— Чалън... — започна другият воин, но бе прекъснат.

— Тя е Тедра, жена от Кистран, която твърди, че е от свят различен от Ша-Ка'ан.

— Небесен летец? — попита ухилен Тамирон.

— Така твърди тя.

— Чакайте една проклета минута — нареди Тедра. — Или полудявам, или току-що признахте, че сте чували за пътуването между световите и преди. Ако това е така, защо ти не...

— Тази история не е нещо ново за нас, жено, а просто нещо, което не може да се докаже.

— Но аз мога да го докажа. Само ми дай моя пулсар и аз...

— Няма да го направя.

— Но...

— Не.

Тедра стисна зъби. Можеше да разпознае кога едно НЕ е категорично, изискващо подчинение, и знаеше, че току-що е получила едно.

— Нека бъде по твоя начин, варварино — каза тя тъжно. — Но когато свърши месеца ми на служене, аз ще се заема с търговията, за

която дойдох тук, и с наемането на воините и можеш да заложиш проклетия си *фембеър*, че няма да можеш да ме спреш.

— Тя отново споменава за ограничено време за служене — обърна се Тамирон към Чалън. — Обаче е облечена като пленница. Със сигурност не смяташ да изпуснеш една толкова прекрасна награда.

Когато Чалън не отговори веднага, Тедра се намеси.

— Какво става, бебчо? Да не би сега да съжеляваш, че трябва да признаеш, че си се бил...

— Там е моята палатка, жено — прекъсна я той и кимна към палатката зад нея. — Вътре спя аз. Не съжелявам за абсолютно нищо — при това припомняне Тедра се изчерви, а Чалън се обърна към Тамирон: — Тази жена можеше да бъде поискана и аз я поисках, но тя ми отказа. Вместо това ме предизвика, но аз не ѝ отказах.

— Тя те е предизвикала...

Само това успя да каже Тамирон, преди да избухне в смях. И Тедра знаеше, че той не се смее за това, че Чалън е приел предизвикателството, а защото, според него, тя е била прекалено глупава, да предизвика на двубой един воин. И това при положение, че въобще повярва на чутото. Но днес на Тедра ѝ се бяха подигравали прекалено много пъти.

— Колко ще загазя, ако му покажа, че това въобще не е шега? — обърна се тя напълно сериозно към Чалън. — Все пак, елементът на изненадата е всичко, както сам разбра.

Той я изгледа лошо. Очевидно с неудоволствие си бе припомнил колко лесно го бе повалила по гръб, когато не бе очаквал да го нападне, и след миг я хвана за ръката и без да каже дума нито на нея, нито на Тамирон, бързо я повлече след себе си далеч от изкушението тя да причини някоя неприятност.

— Нещо лошо ли казах? — попита намусено Тедра, преди той да я избута в палатката си... още едно място, където спеше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Вътрешността на палатката бе доста голяма и образуваше обширна стая. Стените бяха направени от някакъв тънък материал, който бе здраво захванат за земята. Тедра проучи всеки милиметър от интериора, докато крачеше напред-назад и чакаше варварина да се върне. Беше гладна и раздразнена, защото през целия следобед бе оставена сама само с *фембеъра*, за компания, както и много ядосана, задето ѝ бе заповядано да остане там.

Тъй като заповедта бе дадена за „там, където спи“ тя трябваше да ѝ се подчини. Но чак след като остана сама, ѝ хрумна, че мястото, където Чалън спи, обхваща цялата палатка, която бе една огромна стая. Това означаваше, че можеше да ѝ нарежда да върши каквото си пожелае през целия ден, а не само за през нощта, когато легнеш да спи. Бе длъжна да му се подчинява само когато бе извън палатката, и то ако ѝ разреши да излезе. Определено щеше да се наложи да поговорят за това, наред с останалите неща. Не бе свикнала да научава за нещата при свършен факт, когато вече нищо не можеше да се промени.

Белият *фембеър* лежеше спокойно пред нея, заел поза все едно бе кралят на зверовете, какъвто може би наистина беше. От време на време размахваше дългата си опашка, а сините му очи неотлъчно следяха всяко нейно движение. Когато стомахът ѝ започна да къркори, тя се зачуди дали и голямата котка не е огладняла. Започна леко да се притеснява, когато часовете минаваха един подир друг и в палатката притъмня.

Когато парчето кожа, покриващо входа на палатката най-после се отвори, Тедра почувства облекчение и вече спокойно можеше да прояви раздразнението си. При вида на храната в ръцете на Чалън, обаче веднага се успокои. Но не го посрещна с усмивка. Все пак, той ѝ бе игнорирал няколко дълги часа, през които нямаше какво да прави и бе пазена от огромен звяр. Не виждаше причина да я охраняват. Беше му казала, че ще постъпи честно и ще му се подчинява, а според нея,

това означаваше, да следва нарежданията му, без значение дали ѝ харесва, или не.

— Защо не си отвила гаалските камъни, жено?

— Ако е трябвало да отвия нещо, трябваше да ми кажеш. Не съм свикнала да ровя в нещата на някой, който не е наоколо.

Тя наистина се бе изкушила да го стори, нищо че нямаше кой знае колко негови вещи в палатката. Огромна кожа, която можеше да се използва както за килим, така и като одеяло, лежеше на пода; един добре напълнен кожен чувал и малка дървена кутия, бяха всички останали вещи положени на пода на палатката.

— Значи предпочиташ да стоиш на тъмно? — попита той, приближи се към нея и остави храната на пода точно до кожата, преди да се настани върху нея.

— Какво общо има тъмнината с камъните? — попита тя и го чу да въздиша.

— Наистина се опитвам да бъда търпелив с тези твои преструвки, че всичко в нашия свят ти е непознато.

— В твой свят — поправи го тя. — Продължавам да ти повтарям, че това не е моят свят.

— Така казваш ти. И предполагам, че не знаеш, какво е кутия за гаалски камъни.

Тя му се ухили.

— Разбира се. Сигурно е онази кутия до теб, след като в стаята няма други. И така, какво са гаалските камъни?

Той не ѝ каза, а ѝ показа, отваряйки кутията. Тедра възкликна, когато палатката се изпълни със светлина. Тя падна на колене до него, за да погледне от близо и видя, че в малката кутия има пет гладки камъка, които излъчваха синя светлина. Можеше да ги гледа, без очите да я заболят, и все пак в палатката бе толкова светло, сякаш я огряваше слънчевата светлина.

— Невероятно — каза тя запленена. — Това е някакъв източник на енергия, нали? Чудя се дали може да се сравни с крисиллиума, който бе открит преди няколкостотин години. Преди него, корабите ни можеха да пътуват само с хиперскорост. А сега се движат със стеллар скорост, която е десет пъти по-бърза от всичко друго в съседните Звездни Системи. Но тези камъни изглеждат така, сякаш излъчват чиста енергия. Горещи ли са?

Чалън я гледаше раздражено, докато я слушаше, но тя не го забеляза. Вместо отговор, той вдигна един от гаалските камъни и го постави на дланта ѝ. Всъщност камъкът бе студен на допир, което бе още по-изумително, освен това бе и невероятно лек. И дори след като той затвори кутията с четирите камъка, палатката остана ярко осветена, само от камъка, който бе на открито. Беше толкова светло, че Тедра нямаше как да не се зачуди на какво е способен някой по-голям камък.

В следващия миг тя започна да мисли изцяло делово.

— Това е нещо, за което бих могла да търгувам, Чалън. Има ли много такива в Ша-Ка'ан? Лесно ли се добиват?

Той взе камъка от ръката ѝ, постави го върху кутията и я премести далеч от нея.

— Изяж си храната, която ти донесох — каза ѝ той.

— Добре, може и да нямаш нищо, което да изтъргуваш с мен, но можеш поне да отговориш на въпроса ми за гаалските камъни.

— Няма да говориш с мен за търговия, жено. Сега ще ядеш, а след това ще порботиш върху тялото ми, както ти споменах по-рано днес.

Смяната на темата веднага прогони всички мисли за търговия от главата на Тедра. Само от представата как го докосва, тялото ѝ се съживи и я обзе възбуда. Приседна на пети и погледна към голямата купчина печено месо, към което имаше добавен някакъв вид зеленчук, но гладът ѝ се бе изпарил.

— Защо първо не направим масажа? — предложи тя, но той поклати глава.

Тедра изпита силно разочарование. Какво всъщност бе очаквала? Все пак, той бе направен от камък. Защо въобще си бе помислила, че масажът ще го възбуди толкова, че най-после да пожелае да прави секс с нея? Както и през изминалата част от деня, така и сега той явно нямаше намерение да споделя с нея сексуално преживяване.

Тя вдигна храната и започна да яде, като се опитваше да прогони от ума си мислите за това, дали той щеше да се слее с нея тази нощ, или не. Нямаше никакви прибори за хранене, затова направо вдигна парчето месо с пръстите си, опитвайки да игнорира факта, че до преди няколко часа това месо е било част от тялото на живо същество.

Чалън се излегна на една страна и подпрян на лакът я наблюдаваше, затова и нямаше как да пропусне изражението ѝ, когато за пръв път отхапа от местото.

— Не ти ли харесва *кисракът*?

— Предполагам, че ще ми се наложи да свикна с него, след като ще живея тук най-малко един месец.

— И къде смяташ да отидеш, след като изтече месеца? — попита снизходително той.

— Ти ми каза да не говоря за това.

Той изсумтя.

— Има и друго месо, ако *кисракът* не ти допада.

Тя бе изненадана от думите му. Все пак не възнамеряваше да я умори от глад, което бе успокоително, след като я бе оставил толкова дълго време без храна.

— Благодаря ти, но и да ми дадеш някакво друго месо, резултатът ще е същият, тъй като досега не съм яла нищо такова. Имаме храна, която на вкус е като вашия *кисрак*. Дори и такава, която наричаме месо, но тя е с различен вкус, текстура и цвят. И не е истинско месо. Преди стотици години сме спрели да убиваме животни, за да се храним с тях.

— Изкуствени мъже, а сега и изкуствено месо. Какво други изкуствено имате на Кистран?

Той успя да прикрие неверието си с равнодушно изражение, призна му го, но тя щеше да се възползва от всяка възможност да му разказва за чудесата на модерния свят. Не се знаеше кога може да улучи нещо, което да го убеди, че не си измисля истории за негово развлечение.

— Предполагам, че има много неща, които обаче вече приемаме просто за даденост. Вземи, например, домашните любимци. По време на Великия Воден Недостиг на планетата ни повечето животни изчезнаха, а малкото останали и подходящи за домашни любимци видове са прекалено скъпи. За да се сдобиеш с тях, трябва да платиш доста голяма сума, при условие, че механичните са много по-евтини. Не говоря за животни, като твоя *фембеър* тук, а за нещо сладко и мъничко, притежаващо всички поведенчески качества, присъщи на един домашен любимец.

— Ти имаш ли такъв домашен любимец?

— Аз си имам Марта, а тя ми носи повече тревоги, отколкото бих могла да понеса. За какво ми е механично куче, което да се търкаля на килима ми? — виждайки празния му поглед тя се нацупи. — Това беше само шега, варварино. Всъщност, трябваше да избирам дали да си купя къща в предградията на града, или домашен любимец. Избрах къщата, защото исках малко уединение, вместо някаква компания, а и си имам Марта, която е нещо подобно, точно както и Корд. Но веднага щом съберях достатъчно разменни символи, с радост щях да си взема и домашен любимец.

— Истинското животно е по-скъпо отколкото мястото за живеене? — той вече не криеше недоверието си.

— Точно така — ухили се тя. — Предполагам, че и тук редките неща са много по-скъпи от тези, които ги има в изобилие? Какво ще кажеш за гаалските камъни? Те много ли...

— Сега сменяш темата — каза той намусено.

Толкова за това да го подлъже да й каже за камъните.

— Добре, няма да говоря за тях. Но имам няколко други въпроса. Какво ще стане, ако поискам защита от друг воин, преди да е свършила службата ми? Дватама ще трябва ли да се биете заради мен?

— Ако говориш за това, че умишлено ще причиниш неприятности, жено, ще бъдеш наказана.

Тя се усмихна на намръщения му поглед.

— Просто бях любопитна, бебчо. Как бих могла да науча правилата, ако не питам? *Ти*, изглежда, нарочно чакаш да наруша някое правило, преди да ми кажеш, че не се прави така. А според мен, тогава вече е твърде късно.

Той прекара ръка през косата си и наистина изглеждаше леко объркан.

— Странно е да имам жена, която не знае законите. *Всички* жени ги научават още от най-ранна възраст.

— С други думи, ти не се опитваш съзнателно да ме вкараш в капан, заради незнанието ми? Ами тогава, варварино, май ти дължа едно извинение — думите й бяха казани прекалено сухо, за да ги приеме на сериозно. — Добре, нека да те попитам още нещо. Какво ще стане, ако предизвикам някой, докато все още търпя последствията от предизвикателството ми към теб?

Той седна, а по изражението му личеше, че въобще не му харесва посоката, в която са поели мислите ѝ.

— Няма да правиш нищо такова, жено.

— Няма ли? Кой казва, че няма? И в този ред на мисли, какво ще стане, ако пак реша да те предизвикам.

— Ще изгубиш и така службата ти ще се увеличи с още един месец.

— Но ако те победя, ще имам цял месец, за да ти го върна, за всичко, което ми причини? Ето това е сладка мисъл. Бих ли могла да те накарам да размислиш, ако решиш отново да ме накажеш?

— Не.

— Поне можеше да се замислиш за миг, преди да ми откажеш — промърмори нацупено тя.

Тогава той ѝ се усмихна.

— Казах ти какво да направиш, за да избегнеш повторно наказание, и смятам, че това би трябвало да е достатъчно.

— „Би трябвало“ е много далеч от „ще“. Не ме разбирай погрешно — каза тя, когато усмивката му се изпари. — Имам намерение да ти се подчинявам, винаги когато се предполага, че трябва да го направя... И като говорим за това, тази твоя палатка ще трябва малко да се промени, ако ще ми се налага да живея тук през следващия един месец. По някакъв начин ще трябва да разделим общата част от мястото, където ще спиш.

— Това няма да е нужно.

Е, тогава имаме много голям проблем, приятелче, защото не сме споменавали нищо за това, че ще трябва по цял ден да стоя в спалнята ти. Ако случаят е такъв...

— Не е. Това е само временен лагер — за времето, докато ловуваме в този район. Още с изгрева на слънцето ще тръгнем към Ша-Ка-Ра. Градът, в който живеем.

— В къщи, надявам се.

— Да, в къщи — ухили се той. — Не сме толкова примитивни, колко се опитваш да ни изкараш.

— По този въпрос може да поспорим, но смятам засега да се въздържа — каза тя, като гледаше намръщено към омазнените си пръсти.

Това накара варварина да избухне в смях.

— Ела, керима, ще те заведе на потока, където може да се измиеш.

— По-добре да се избърша. Докато не ми дадеш едно от онези чаури, за които спомена, или поне един колан, с който да направя облеклото си по-приемливо, ще остана тук... ако нямаш нищо против.

— Напротив, имам — каза той, но не звучеше раздразнен от начина, по който тя се опита да заобиколи заповедта му. — Освен това трябва и да се облекчиш.

— О — каза тя, но бързо прогони срама си, като каза: — Е, това променя всичко. Колко съм глупава, да си мисля, че тоалетните на варварите изскачат от стените на палатката им — тя го погледна и се ухили. — Няма значение. Днес достатъчно те забавлявах със своите Кистрански чудновати истории. Води ме.

Тедра отмести храната и се изправи, но преди Чалън да се приближи до нея, взе въжето, с което по-рано бе завързал китките ѝ. Тя погледна първо въжето, а след това и мъжа, но не му подаде ръцете си. Той се ухили, докато се изправяше, след това го уви около кръста ѝ, завърза го и придърпа един върху друг краищата на одеялото, за да покрие добре тялото ѝ.

Тедра го погледна и също му се усмихна.

— Благодаря. Предполагам, че все пак не си толкова неприятен.

— Радвам се да го чуя, но когато влезем в Ша-Ка-Ра отново ще бъдеш завързана.

Очите ѝ се присвиха ядосано. Наистина ѝ се искаше да го удари, но тъй като знаеше, че само тя ще пострада от това, се въздържа.

— Наистина трябва да поработиш върху стратегията си, варварино — каза тя надменно. — Умният мъж щеше да изчака до сутринта, за да ми съобщи тази малка подробност.

Той се ухили широко и изобщо не изглеждаше обезпокоен от заплахата ѝ.

— Ще ти кажа едно нещо, жено, между нас, винаги ще има пълна откровеност.

— И затова ми предоставяш цяла нощ да мисля за унижението, на което смяташ да ме подложиш утре? Много ти благодаря. Щях да се чувствам много по-добре без проклетата ти откровеност!

Тогавя тя излезе от палатката, но се наложи да спре, защото не знаеше накъде трябва да тръгне. Бе нещо, заради което ѝ се наложи да

стисне зъби. Дори не можеше да излезе подобащо от това място.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Въпросният поток, към който Чалън поведе Тедра, се намираше сред дърветата и до него се стигаше по тясна, оградена с храсти пътека. Луната бе изгряла и между облаците по небето се виждаха големи жълти неща, които осигуряваха слаба светлина. Водата блестеше и се поклащаше леко между двата тревисти бряга, покрити с малки бели цветчета, които изглеждаха сребристи и златни на лунната светлина.

Мястото беше романтично, усамотено, ухаеше на цветя и малко поточе ромолеше като тиха серенада. Перфектното място за правене на секс, но Тедра можеше да мисли единствено как съдира дрехата си на малки парченца и я хвърля за храна на рибите, ако тук имаше риби. Но бе чиста загуба на време да се отдава на любовни мисли, защото варваринът тактично я бе оставил сама и тя приключи набързо с миенето. Размотаването бе за птиците.

— Ако долавяш нещо от това тук, Марта, надявам се, да се задавиш в смеха си. Вода. Тук наистина се мият с вода. И най-лошото, сигурно няма нито една тоалетна на цялата проклетата планета. Ако не обичах да чета история и не знаех колко примитивни са били и на нашата майка планета, наистина щях да бъда засрамена от всичко това тук.

Тя не получи отговор, все пак пулсарът ѝ не бе при нея. Но ако Марта я чуваше, това значеше, че има връзка с нея и може да я трансферира далеч от тук. И след като Тедра продължаваше да стои на същото място или Марта все още си играеше игрички с нея, или не можеше да я намери. Надяваше се да е първото. Сериозно се съмняваше, че ще успее да издържи повече от месец на това място.

Успя да се върне до лагера без инциденти и тъй като там нямаше никой, отиде в палатката, където бе прекарала следобеда. Грамадният варварин бе там и я чакаше, излегнат върху коженото одеяло, с ръце зад врата си и напълно спокоен.

— Имаш голям късмет, че въобще се върнах след малката бомба, която ми пусна за това, което ме очаква утре — каза тя спокойно, но по погледа ѝ си личеше, че все още е ядосана за това.

— Реших да се доверя на честа ти. Тя е рядко срещана при жените, но е качество, което ти доказва, че притежаваш.

Тедра мразеше, когато бе толкова самодоволен. Мразеше и великолепия жест, който правеше с ръка. Какво от това, че ѝ вярваше, че ще уважи последиците от загубата си? Това нямаше да ѝ помогне особено, когато я отведеше утре завързана в града на варварите.

— Затова ли отпрати звяра? Не оцених качествата му на куче пазач.

— Шарм е станал мързелив, откакто живее при мен. Той ходи на лов, за да се храни, след като луната изгрее и повечето му жертви спят.

— Колко мило от негова страна — промърмори тя.

Той се засмя на изражението ѝ.

— С всеки изминал миг ставаш все по-женствена, *керима*.

— Защо? Защото съм достойна за доверие и ме бива за забавление на теб и приятелите ти?

— Защото се мусиш на това, което не можеш да промениш. Воинът не очаква жена му да се държи по друг начин.

— Нима? — озъби се тя. — И наричаш това мусене? Аз го наричам убийствена лудост, или поне в моя случай, защото съм Охранител 1 и съм тренирана да убивам хора с голи ръце, и не бих нарекла, това, което чувствам точно сега, женствено.

— Но е такава, когато не го контролираш. Или би могла да се контролираш... както някой воин?

— Разбира се, че мога. Досега не съм ти се нахвърлила, нали? Какво друго е това, ако не пълен контрол?

— Мъдро държание, както ти заповядах. Но можеш да го практикуваш, като започнеш да изпълняваш службата си към мен?

— Службата? — тя го погледна безучастно за миг, след това стисна зъби, припомняйки си думите му. — Сигурно се шегуваш. Не съм в настроение да ти служа... по никакъв начин.

— Но ще го направиш — каза той просто. — И можеш да започнеш веднага.

Тя го изгледа невярващо как се завъртя, легна по корем и отпусна глава на скръстените си ръце. Той наистина очакваше да отиде при

него, да сложи ръце на тялото му и нежно да прогони умората от мускулите му. Ами ако не го направеше? Дали щеше да я накаже отново? Потрепери при спомена за наказанието му. Не беше готова да изтърпи това още веднъж, не и след като нямаше да намери скоро удовлетворение.

Тедра бавно пристъпи към него, коленичи и за да не го кара да си мисли, че ще изпълнява всяка негова заповед, без да протестира, каза:

— Има масажи, воине, и *масажи*. Този, който ще получиш няма да е същият, който си очаквал.

— Можеш да започнеш с този, който смяташ да ми направиш, но ще завършиш с онзи, който аз очаквам, така ще знам разликата.

Проклятие, защо го бе предупредила? Започнеш ли да обсъждаш някое отмъщение, в действителност го проваляш.

Бе ѝ дал заповед, на която трябваше да се подчини. Сега ѝ се искаше, никога да не бе чувала думата „чест“.

Но все пак ѝ бе разрешил, поне в началото, да прави каквото пожелае и сега разполагаше с един голям златист гръб, на който да излее цялото си раздразнение. И тя го направи. Удряше го, блъскаше го и въобще правеше всичко друго, но не и успокояващ и релаксиращ, приятен масаж. Лошото бе, че ръцете ѝ не издържаха дълго на наказанието, което му налагаше, въпреки че не чу дори един протестиращ стон от страна на жертвата си. Дори не трепна, когато го докосваше там, където ударите и ритниците ѝ го бяха наранявали тази сутрин, по време на предизвикателството.

— Днес не съм те наранила сериозно, нали? — прошепна тя.

— Не.

Тедра седна на петите си, отпусна ръце на бедрата си и се загледа в задната част на главата му.

— Тогава имаш ли нещо против да ми кажеш защо правя всичко това?

Той чевръсто се завъртя по гръб, а в очите му блесна веселие, когато срещнаха нейните.

— Правеше това, защото все още си ми ядосана. Поисках масаж, за да можеш да свикнеш с тялото ми. Сега искам да пристъпиш към другия вид масаж.

Тя не знаеше какво да каже. Масажът е бил за нейно добро. Това беше много внимателно от негова страна, ако изпитваше притеснения

или страх, заради големината му, както вероятно бе решил. Но Чалън нямаше от къде да знае, че именно размерът му бе първото, което хареса у него.

Изведнъж се почувства жалка, задето бе изляла раздразнението си върху него. Все пак, не той бе измислил правилата за това какво трябва да прави човек, когато изгуби предизвикателство. А нямаше ли да е огромна загуба, да не успее да наеме армия от тези воители на Кистран?

— Съжалявам — каза тя, решена да му се реваншира. — Искаш другия масаж и ще си го получиш. Легни отново по корем...

— Не.

— Не?

— Ще го направиш на гърдите ми.

— Оу.

Бузите ѝ се покриха с руменина, когато погледна масивния му гръден кош. Преди още да го бе докоснала, можеше да почувства вече познатата топлина да се спуска към стомаха ѝ. Когато го докосна, възбудата я заля толкова бързо, че едва не простена. Кожата му бе толкова топла, но не се отпускате под нежния ѝ допир, беше гладка като коприна и същевременно мускулите бяха твърди като стомана. Звезди, искаше ѝ се да се наведе напред и да целуне гърдите му, да потърка лицето си в него, да го захапне, но той не показваше никакви признаци, че иска нещо повече от обикновен масаж. Дори само като го докосваше, ставаше толкова гореща, че вече би трябвало да се е изпарила, но очите му я гледаха спокойно, а тялото му бе съвсем отпуснато, без никакви признаци на възбуда.

Тя се изправи бавно и смутено срещна погледа му.

— Сгреших ли като реших, че част от служенето ми ще бъде да споделяме секс?

— Да споделяме секс?

Той не знаеше за какво му говори.

— Как го наричаха тези воители? — запита се тя. — О, да, ползване — но той все още не разбираше и чак тогава тя се досети, че Ша-Ка'арците притежават роби и са свикнали да получават удоволствието си, без да искат позволение от никой, затова сигурно имаше друго име за сексуалното споделяне, което използваша тези

воини. — Как наричаш процеса, в който една жена и един мъж се сближат интимно?

— Веселие — ухили се той, след като най-после я бе разбрал.

— Сигурна съм в това — ухили му се в отговор тя. — Но имате ли друга дума за него.

— Също така може да се каже, съединяване, чифтосване, доставяне на удоволствие. Ти ще го наричаш правене на любов.

— Аз ще го наричам така, а ти не? Защо?

— Достатъчно въпроси за този изгрев, *керима*. Сега ще спим.

Звезди, дори това, че говореха по темата, не го впечатли. Очевидно нямаше да бъде обладана днес, без значение какво щеше да направи.

Тя въздъхна.

— Добре, приятелче, покажи ми къде е леглото ми и аз...

— Леглото ти е тук, до мен. Да не би да мислеше, че е някъде другаде?

— С беглия интерес, който ми показваш относно това да се „веселиш“ с мен, да, разбира се, очаквах да спя другаде.

Миг след като го каза, й се прииска да си прехапе езика, защото прозвуча така, сякаш се оплаква, както си и беше. Но варваринът предпочете да я игнорира и просто се премести леко встрани, за да й направи място на кожата. Не беше кой знае какво, просто да лежи до него, но тя знаеше, че дори само заради близостта му, няма да може да мигне цяла нощ. Щеше й се и той да има същия проблем, но след като проблемът *беше* само неин, това явно въобще не го притесняваше.

— Обвий ръце около мен, *керима*.

Тя го погледна подозрително.

— Промени ли си решението относно спането?

— Не.

— Тогава, ако ти е все едно, предпочитам да не те докосвам повече.

— Но ще го направиш.

Звезди, как започваше да мрази тези думи.

— Наказваш ли ме, Чалън?

— Показвам ти начина, по който ще спиш всяка нощ. Това, че все още не е време да се съединим, не означава, че не те искам близо до себе си. Сега ще направиш това, което ти наредих.

Все още не е време да се съединим? Дали и това беше някакъв обичай? Може би трябваше да минат няколко дни преди да се възползва от победата си в предизвикателството? Тази мисъл я накара да се почувства по-добре, затова и не го попита. Това означаваше, че не е неподвластен на чара ѝ, а само упражнява невероятния си воински контрол.

Тя се завъртя, прехвърли едната си ръка върху тялото му, а другата притисна към гърдите му. Една от неговите ръце се обви около нея, за да я задържи на място.

— Сега ще ме целунеш.

Тедра затвори очи, когато думите му изпратиха вълнуваща тръпка по гръбнака ѝ.

— Това още един от вечерните ритуали ли е?

— Да.

— Добре, ти сам го пожела.

Тя се повдигна нагоре, докато достигна устата му, и после притисна своята към неговата, но не беше това, което си бе наумила. Той я спря толкова бързо, че едва успя да го вкуси.

— Това е целувка за лека нощ, жено, не за съединяване — поясни той.

— Дори не съм си и помисляла да те изнасилвам — изръмжа Тедра, но го каза на Кистрански, без да я е грижа дали ще го ядоса, или не. След това се обърна с гръб към него. Ако се опиташе отново да я накара да го прегърне, щеше да му се наложи да се бори. Явно и той го бе осъзнал, защото не настоя. Не каза нито дума повече. Но голямата му ръка се отпусна на бедрото ѝ и все още я притискаше близо до себе си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Чалън се събуди от движенията на жената. Вече бе изгубил броя на това колко пъти се бе събуждал от въздишките, мърморенето и въртенето ѝ, но за щастие след това успяваше веднага да заспи. Съмняваше се, обаче, че и тя се е наспала добре. Това положение можеше да се отрази зле на някоя пленница или току-що поискана жена, но явно не тревожеше неговата малка жена, която бе изгубила предизвикателството. Сънят ѝ бе неспокоен не заради тревоги, сълзи или просто от страх от непознатия воин, на когото трябваше да се подчинява, а защото бе измъчвана от силна нужда. Бе заспал с уханието на възбудата ѝ.

Дълго време бе обмислял дали да задоволи нуждата ѝ, без да се съедини с нея. Това можеше да се направи много лесно. Но тъй като тя не го знаеше, бе предпочел да я остави в неведение и да не прави нищо. А и за нея щеше да бъде по-приятно да изчака, докато се слееха. По-добре малък дискомфорт през нощта, отколкото истинска болка, тъй като нямаше да е подготвена за него, когато ефектът на сока от дхая отmine.

Щом отвори очи, забеляза, че слънцето вече изгрява. Обърна се към жената и видя, че тя отново е с лице към него. Неочаквано осъзна, че ефектът от сока дхая вече е изчезнал и то още докато преди малко си бе мислил за него. Слабините му набъбнаха от нужда и както ставаше винаги, след като бе вземал сок от дхая, сега нуждата бе много по-силна и болезнена. Беше много по-лошо, отколкото преди, защото тогава нямаше съвсем пресни спомени, които да го възбудят допълнително. Чисти и ясни спомени как докосва Кистранката, как тя го докосва, всеки изгарящ, пълен със страст поглед, който му бе отправяла със своите лазурни очи.

Той простена отново затваряйки очи, борейки се с нуждата да я притисне под себе си и моментално да сложи край на болката. Беше ѝ се похвалил с легендарния воински контрол. Къде бе той сега?

Вместо върху нуждата, той се съсредоточи върху болката, отваряйки ума си за всичко, което го заобикаляше. Това не бе достатъчно силно, за да го накара да изпадне в транс, който щеше да му позволи да игнорира всичко, което чувстваше, но поне бе достатъчно, за да го успокои, за да успее да възвърне част от нормалния си контрол, който притежаваше всеки воин, когато не пиеше сок от *дхая*. Желанието все още бе там, но вече не бе толкова силно, за да го подлуди и да го превърне в звяр.

Той отново погледна към жената, която бе потънала в дълбок, изтощен сън. Дори и с тъмни кръгове под очите ѝ, свидетелстващи за безсънната нощ, за него тя бе най-красивата жена, която бе виждал. Тя използваше ръката му за възглавница, но и двете ѝ ръце бяха обвити около него, сякаш в съня си усещаше каквото и той — нужда здраво да прегръща това, което бе открил и страх, че в противен случай може да го загуби.

Бе воден от страха, но не се тревожеше, че жената ще му избяга. Когато ѝ каза, че ѝ вярва, че ще постъпи честно, наистина го бе мислел. Не познаваше никоя друга жена, на която би го казал, защото тези на Кан-ис-Тран изискваха чест, но бяха известни с това, че я игнорираха, когато им бе изгодно. Но бе сигурен, че това не се отнася за Кистранката, защото тя наистина бе жена-воин. Всяко нейно действие го показваше, дори арогантността ѝ бе толкова голяма, колкото и неговата.

Не, страхът му произтичаше от друго, и бе просто неизбежен. Той бе обвързал тази жена към себе си, само за един месец, а това не бе много дълго време. Когато го предложи предишния ден, решението да използва предизвикателството ѝ срещу нея му се бе сторило идеално, но сега не бе толкова сигурен. Истината бе, че той се бе сблъскал със силата на волята ѝ, и знаеше, че това ще се случи отново, ако тя продължи да му отказва да я поиска. Подозираше, че тогава съпротивата ѝ щеше да бъде както нищо друго, с което се бе сблъскавал досега. И дори привличането ѝ към него, което бе толкова силно, колкото и воинският ѝ маниер, нямаше да я сломи. И все пак, още от мига, в който я бе видял отблизо, бе решил, че тя ще бъде негова. Ако се появяше защитник, с намерението да му попречи да я поиска, той щеше да се бие за нея. Толкова силно желаше тя да му принадлежи.

Но не искаше тя да се бори с него, затова предизвикателството ѝ бе идеалното решение на проблема му, макар и временно.

Ако през този един месец не успееше да я убеди да приеме той да я поиска, тогава тя щеше да бъде свободна да поиска защитата на някой друг мъж, след като службата ѝ свършеше, а това въобще не му се нравеше. Съдейки по въпросите ѝ, тя явно обмисляше да направи именно това. И той започна да обмисля начини, как да го предотврати. Дори му хрумна идеята пак да я подтикне да го предизвика. Но ако я предизвикаше, ефектът нямаше да бъде същия. Тя щеше да разбере, че е намислил да я направи жена за поискване, нямаща право да отказва каквото и да е било и щеше упорито да се бори срещу това. А ако изгубеше предизвикателството, щеше да е длъжна да го приеме. Поне в това бе сигурен.

Погледът му бавно се премести на лицето ѝ и изведнъж забележа неща, които блестящите ѝ очи и живото ѝ, дръзко изражение бяха крили от него досега. По лицето ѝ бе плъзнала лека червенина, много нежен и едва забележим розов цвят.

Очите ѝ бяха обградени от тънка черна линия, което беше странно. Той докосна ъгълчето на едното ѝ око, без да я буди, но по пръста му не остана нищо. Жените от Малник на север бяха известни с красивите си рисунки на лица, но ако това бе някакъв изкуствен цвят, защо не се изтриваше?

Неговата малка жена-воин не беше от Малник, но от къде другаде тогава? Не желаше да мисли за това, защото подозираше, че истината, няма да му хареса. А точно сега, тялото му му казваше, че контролът му се изплъзва и скоро щеше да изчезне напълно. Ако не я събудеше веднага, тя щеше да пропусне единението им, защото му се налагаше да свърши всичко много бързо. Веднага след като ефектът от сока дхая отминеше, този, който го бе използвал, губеше цялата си арогантност и гордост от това колко добър е в уменията да задоволи една жена. Тези умения можеха да бъдат забравени, пометени от силната нужда. А той не искаше да му се случва точно с тази жена.

Само за миг Чалън свали браките си, след това се пребори с желанието да се хвърли върху нея и да се потопи в горещото ѝ, спящо тяло. Уханието, носещо се от нея, бе все още много силно и изпълваше ноздрите му със сладката си есенция. Но точно сега искаше да усети аромата на възбудата ѝ и с тази мисъл свали дрехата ѝ, разбудвайки я

бавно. Дълбоката му и неудържима целувка целеше да запали в тялото ѝ желание, каквото не бе изпитвала досега.

Когато той се поизправи, за да види реакцията ѝ, очите ѝ бавно се отвориха, а устните ѝ се разтегнаха в усмивка към него.

— Мислех си, че никога няма да стигнем до тук — каза тя с въздишка.

— Не се ли страхуваш да се съединиш с мен?

— Изглеждам ли ти изплашена?

— Думите ти са смели, *керима*, и не бих очаквал по-малко от теб. Но дори жените от Кан-ис-Тран в началото се страхуват от докосването на воина, без значение дали го желаят истински. Това е нещо нормално и продължава, докато жената не привикне с воина. Този страх е много обичаен за пленени и поискани жени.

— А аз към коя категория спадам? Нека позная, бебчо. Жените ви не са много по-големи от мен, нали?

— Да, така е.

Тя се засмя.

— Сигурно е трудно да си гигант. Горкото ми бебче... не се обиждай. От моя гледна точка е наистина забавно. Трябва ли да внимавах с всички жени, с които си?

— Жените са крехки и лесно могат да бъдат наранени — каза ѝ той, раздразнен от шегите ѝ и способността напълно да отвлича вниманието му.

— Някои жени, може би, но аз съм преминала през трудни и изтощителни тренировки. Няма да се пречупя, ако се отдадеш на страстта си.

За нещастие, тя не знаеше какво му предлага.

— Страхувам се, че няма да мога да бъда нежен с теб, без значение дали го искам или не. Прекалено много прекрасни спомени имам от миналия изгрев.

— Целият този свръхчовешки контрол се обръща срещу теб, а? Е, няма да ти съчувствам за това, бебчо. Проклетият ти контрол ме преведе през ада.

А неговата липса на контрол щеше да му стори същото, ако тя не замълчеше и не го оставеше да я възбуди. Имаше само един сигурен начин, с който да затвориш устата на една жена, без да я разяриш.

Точно това направи и той, докато почти не загуби контрол. А това не отне много време.

Пламъкът нарасна бавно, но скоро се разрасна в буен пожар, заради цялото натрупано напрежение от изминалата безсънна нощ. И не след дълго, тя можеше да почувства пълната сила на страстта, когато варваринът я покри с тялото си. От къде бе разбрал, че е готова? Не я бе грижа. Най-после щеше да бъде обладана, и то от мъж, когото познаваше само от ден, макар че се чувстваше така, сякаш го е познавала цял живот. Тази част бе невероятна. Не че го искаше толкова много, но бе чакала прекалено дълго, затова се чувстваше така увлечена. Разбира се, отчаянието от невъзможността да намери някой, който да я ухажва подобаващо, вероятно също се отразяваше. Краткото им познанство бе преминало през много възходи и падения и това също допринасяше за чувството, че го познава много отдавна. А никой не ѝ бе споменал какво буйно вълнение може да предизвика в тялото ѝ, без особено много да се старее.

Сега той се бе настанил удобно между бедрата ѝ и се бе повдигнал леко, прехвърляйки тежестта изцяло на ръцете си. Издутите му бицепси лъщяха, леко влажни. Имаше толкова места, на които Тедра искаше да го докосне, а тя обичаше да го докосва, да го гледа. Но точно сега искаше да го почувства дълбоко в себе си.

— Ако почакаш още малко, Чалън, аз ще...

Тя простена, когато горещината му проникна в нея. Звезди, беше толкова тясна, толкова изпълнена. Знаеше, че тялото ѝ ще се приспособи към него, но не смяташе, че ще може да издържи, докато свикне. Не смяташе, че и той би могъл да издържи. Великолепното му тяло трепереше от въздържанието, мускулите му потръпваха, не му бяха останали никакви сили, с които да се съпротивлява. Той или чувстваше същия дискомфорт като нея, или бе подложен на друго, по-голямо мъчение. Но опитите му бяха безсмислени. Въпреки дискомфорта от проникването му и знаейки, че когато се заровеше целият в нея, ще изпита ужасна болка, Тедра го желаше целия, и то веднага.

— Да не би да чакаш разрешението ми?

Той издаде звук, нещо средно между стон и ръмжене и изпъшка.

— Не е нужно загубилият предизвикателство да дава позволенията си.

— И аз така знам — беше всичко, което можа да каже за миг, неспособна на повече, докато очакваше да спре да се въздържа. — Тогава защо го правиш?

Тя си помисли, че сигурно ще ѝ се присмее за това, но той не го направи.

— Защото си толкова мъничка.

— Аз ли съм мъничка? По-скоро аз съм нормална, а ти си прекалено голям.

Чалън не можеше да повярва, че тя продължава да поддържа разговора, макар че така му помагаше да не изпусне контрола си.

— Да не би да намекваш, че познавам толкова малко жени и не знам разликата? Явно дълго си пътувала, за да стигнеш до тук.

Точно в този момент Тедра се интересуваше само от едно нещо.

— Е, няма да стана по-голяма, скъпи, докато не започнем да правим това както трябва. Затова, ако се въздържах заради мен, не го прави.

— Търпението е добродетел, над която трябва да потренираш, жено.

— Като теб ли? Забрави за това. Ако престанеш, ще си помисля, че отново ме наказваш, карайки ме да чакам.

Очите му се затвориха, той наведе глава, подпирайки чело на нейното. Тялото му се сви болезнено.

— Не искам... да те нараня.

Думите му я изпълниха с топли и нежни чувства, но това не бе причина, заради която и двамата трябваше да страдат. Ръцете ѝ обгърнаха лицето му, карайки го да я погледне, докато обясняваше.

— Това е обладаване, Чалън. Болката за мен ще бъде неизбежна, без значение какво ще направиш. Бих могла да се погрижа за това, ако знаех, че ще се случи... Нямах представа за какво говоря, нали? Ще разбереш, ако ме изпълниш, затова ела в мен, мой нежни воине. Направи го сега. Повярвай ми, мога да го понеса.

След като чу думите ѝ, вече нямаше никакъв начин да бъде спряна, освен това чу вика, който се изтръгна от гърлото ѝ, когато се потопа в топлината ѝ. Никога през живота си не бе чувал жена да издава такъв звук, но инстинктивно знаеше причината за него. Беше почувствал бариерата, когато така лекомислено бе проникнал в нея. Обладване... това беше нейната дума. Ако само бе осъзнал, че думата

буквално означава точно това. Сега разбра защо е толкова необичайно тясна. Не защото бе пътувала дълго време без мъж до себе си, а защото не бе имала такъв през целия си живот. Тя бе недокосната. Не бе някое младо момиче, а много смела жена, както с вида си, така и с думите. Дори през ум не му бе минало, че може да е такава.

— Прости ми — каза тя тихо и спокойно, прекъсвайки мислите му. — Това... това не беше толкова лошо, колкото прозвуча.

— Нима, малка лъжкиньо?

— Не, наистина мисля, че беше нормално да го очаквам... нали знаеш, да знам, че ще боли с *нормален* мъж, но ти си по-голям и от най-големите. Затова очаквах, че с теб ще боли много повече и когато започнахме, си казах „Пригответи се!“ и викът ми бе реакция на всичко това.

Той едва не се засмя. Нещата, които тя казваше, можеха да го обърнат отвътре навън, докато се мъчеше да разбере смисъла им, но поне този път успя да схване какво има предвид.

— Нормално очакване, а? Жените обикновено плачат, преди да имат причина за това, а в повечето случаи дори докато очакват причината.

— Смятам да пропусна това сравнение край ушите си, тъй като си схванал идеята, но си отбележи някъде, че в очите ми няма сълзи.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Не исках да нараня гордостта ти, жена-воин. Болката, която ти причиних, беше голяма и въпреки това, ти не ме обвиняваш за нея. Освен това се опитваш да ме накараш да не се чувствам виновен, за което съм ти благодарен. Аз съм този, който трябва да иска прошка от теб, задето те нараних. Твоето... обладаване... не биваше да бъде толкова брутално. Ако бях изчакал...

Тя постави пръст на устните му.

— Не искам да покажа неуважение, скъпи, но може ли да оставим тази дискусия за по-късно? Ако не си забелязал, вече не ме боли. И макар че много ми харесва да те чувствам вътре в себе си, бих искала да разбера, какво се случва след това, ето защо наистина ще оценя, ако продължиш.

Щяла да го оцени! Една Кан-ис-Транска девица щеше да прекара остатъка от деня в плач и крясъци, че е била най-ужасно насилена и

щеше да се кълне, че повече няма да позволи на никой да я докосне. А тази Кистранска девица щеше да оцени, ако той „продължи“.

И Чалън направи именно това.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Тедра обви ръце около голите си крака и спокойно подпря буза на коленете си, а гребенът, който преминаваше през косата ѝ, почти я приспа. Чалън я решише почти от половин час и по нищо не личеше, че скоро ще спре.

Когато той извади златния гребен, след като се навечеряха, и ѝ нареди да седне между коленете му на кожата, тя не знаеше какво е намислил. Косата ѝ бе толкова заплетена, че според нея, можеше да се оправи само с кама. Воинът бързо се бе справил с оплетените къдрици, но не спря дотам. Тя започваше да мисли, че просто му харесва да разресва женски коси. Дори не ѝ хрумна, че може да е очарован от нейната.

Не тръгнаха на сутринта, както бе планирал. След като бяха преживели заедно прекрасното сексуално споделяне, Тедра бе заспала отново и Чалън я бе оставил да спи цялата сутрин. Тя се бе събудила на обед и веднага се бе хвърлила върху него, за второ, този път много по-бавно изживяване.

Чалън се наведе напред, леко захапвайки голото ѝ рамо, и тя се разбуди веднага. Мъжът наистина обичаше да хапе. Захапванията му бяха достатъчно силни, че да я накарат да му обърне внимание, но въпреки това, не чак толкова, че да ѝ оставят белег. И всеки път, когато силните му бели зъби гризнеха кожата ѝ, успяваше да я изненада.

Тя въздъхна и погледна през рамо към него, за да види какво иска, и веднага се ухили на погледа в тъмните му очи. Този поглед вече ѝ бе познат, същият, който бе видяла вчера и бе улавяла неведнъж и днес, няколко страхотни пъти. В него личеше, че я желае отново. Тя нямаше нищо против. Нито бе изненадана. Бе спряла да се учудва още на третия или четвъртия път, когато я бе придърпал под себе си. А след това престана и да брои, просто прие факта, че е попаднала в ръцете на един невероятен варварин. Каквато и да бе причината, поради която ѝ бе отказвал миналия ден, днес той се бе реванширал. А и как би могла

да се оплаче, след като получаваше много повече удоволствие, отколкото се нуждаеше?

— Искаш ли нещо, Чалън? — измърка тя тихо и само след миг бе завъртяна и притисната до гърдите му, докато той падаше по гръб на кожата. — Да приемам ли това за отговор? — целуна нежно гладката му брадичка, която по-рано днес го бе наблюдавала да бръсне с някакво острие.

Без да изрече нито една дума, той ѝ посочи устните си и тя нежно и лениво прокара език по тях. Когато не направи нищо повече, той се опита да я ухапе... но не успя. Тедра се изкикоти, а после изписка тихо, когато той опита отново. Бедата на тази игра бяха ръцете му, които бяха обвити около нея и не ѝ позволяваха да се помръдне. Неспособна да избяга от него, тя скоро започна да го целува точно така, както той искаше от нея, давайки му целувката за съединяване, която ѝ бе отказал миналата нощ.

Преди обаче наистина да се бе отнесла, той се отдръпна леко от устните ѝ и я попита:

— Разранена ли си?

Според нея въпросът му бе позакъснял, но все пак, предпочете да не му посочва този факт.

— Не.

— Няма да ми кажеш, дори и да си, нали?

Тя му се ухили.

— Не.

— За последен път днес, *керима*, давам ти думата си.

— Само не се жертвай заради мен... или *ти* си разраненият? — заради тази обида тя получи ухапване по шията. — Ох! Е, значи можеш да го правиш цял ден и цяла нощ. Никога не съм се съмнявала в това.

Думите ѝ го накараха да се разсмее високо. Мъжът наистина обичаше да правят секс. Тедра откри, че и на нея ѝ харесва, и то не помалко, отколкото на него. Той я караше да се смее. А понякога да иска да крещи. И през повечето време, тя *наистина* крещеше, когато удоволствието я заливаше с невероятна сила.

Сега той я повдигна и я сложи да седне на гърдите му, с разкрасени от двете страни на тялото му крака, а стъпалата ѝ стигаха до бедрата му. В тази поза цялото ѝ тяло бе в обсега на ръцете му и

нито една част от нея не остана недокосната, след като започна да я милва. Този път, той не ѝ позволи да го докосне, принуждавайки я да отпусне ръце на бедрата си и да не ги мърда от там. Всичко, което можеше да направи тя, бе да стои мирно, да гледа как страстта се разгаря дълбоко в очите му и да се чуди, какво се отразява в нейните собствени.

— Подай ми гърдите си.

Тя изскимтя, когато устата му се присъедини към ласките на ръцете му.

— Ще бъде... прекалено много... Чалън.

— Подай ми гърдите си — повтори отново той, но този път като заповед.

Тедра се наведе бавно напред, стенойки от очакване, точно както би стенела някоя поискана жена. Но тя знаеше, че има добра причина и че е права. В мига, в който се наведе над него, устата му се склочи около зърното и го засмука, а тя подивя, при мисълта, че той няма да побърза и че ще си даде достатъчно време, за да ѝ се наслади. След четвъртия път, в който се сляха този следобед, вече не бе толкова гладен за нея. А нейното желание към него се появяваше всеки път, щом се съединяваха, без значение колко рано и колко често се случваше.

Нямаше да го моли, нямаше.

Тя се отдръпна само за да може Чалън веднага да я дръпне обратно и да засмуче връхчето на другата ѝ гърда. През опънатите ѝ нерви сякаш потече лава, плъзгайки се от гърдите към слабините ѝ, като с всеки изминал миг, горещината ставаше по-силна. Тя трепереше и кипеше вътрешно от желание. Забрави къде трябваше да стоят ръцете ѝ и бурно се тласна срещу него, с ясно намерение. Опитваше да се дръпне назад по тялото му, за да го открие, без негова помощ, но той просто постави ръце на ханша ѝ и я прикова неподвижно на едно място, точно там, където я бе поставил преди.

Моля те, крещеше умът ѝ, докато стискаше зъби и устни и плачеше мълчаливо.

В следващия миг той бе върху нея. Чалън се тласна в тялото ѝ, прониквайки много, много на дълбоко, и тя свърши, експлодирайки около него в непрестанни тръпки от най-сладкия, прекрасен екстаз,

който продължи, докато той се тласкаше в нея. Това усещане, сякаш продължи безкрайно и бе доста изтощително. О, Звезди на небето!

Тедра не знаеше колко време е изминало. Предположи, че е припаднала, защото изведнъж вече гледаше нагоре към Чалън. Не си спомняше кога накъсаният ѝ дъх се е успокоил, нито кога сърцето ѝ е спряло да препуска лудешки, но се бе случило. Той ѝ се усмихваше с мъжко превъзходство, което всеки друг път щеше да я накара да му се разкрещи, но точно сега, реши, че напълно си го е заслужил. Знаеше на какво е способен нейният воин. Може би, понякога малко я влудяваше, но в крайна сметка резултатът си заслужаваше повече от всичко на света.

— Тази нощ, ще спя като пеленаче — обяви тя с въздишка.

— Преди това ще поговорим.

— Разговор? — примигна тя. Днес не си бяха говорили особено, но защо трябваше да го правят точно сега? — О, хайде, бебчо, луната тъкмо изгря, а аз се чувствам толкова отпусната... — въздишайки тежко, тя седна, кръстоса крака пред себе си и положи ръце на коленете си. Позиция точно за разговор. — Предполагам, че ще говорим — прие неоспоримия факт, но по изражението ѝ личеше, че не е особено доволна.

— Как така се оказа недокосната девица, след като изглеждаше... сякаш не си?

Тедра се ухили и се отпусна.

— Това ли те тормозеше? Казва се сексуално обучение, скъпи, и е задължителен предмет за изучаване от всички. И точно по тази причина, това, че не съм го правила, не означава, че не знам какво и защо се случва.

Изведнъж тя се засмя.

— И сега най-после осъзнах, защо Кистранците стават толкова докачливи, ако не си получат дневната доза — при вида на объркания му поглед, тя въздъхна. — Това беше един вид комплимент... о, забрави. Отговорът ми удовлетворява ли те?

Той поклати глава.

— Ами какво ще кажеш за свободното си държание?

— Какво за него? Предполага се, че трябва да се преструвам, че не харесвам това, което виждам? Умна, нахална и арогантна, това съм аз.

— И все пак, с такова държание, една жена много лесно би могла да си намери мъж, с който да се съедини. Как си достигнала до тази възраст, без да се съединиш с никого?

— Защото все още не те бях срещнала, сладурче.

— И това е комплимент... може би?

— Не „може би“, а точно комплимент. Просто никога не съм харесвала това, което ми е било предлагано, докато не срещнах теб. Всъщност, малко по-сложно е от това. Просто не бих могла да се чувствам удобно с мъж, който... който бих могла...

— Да предизвикаш и да победиш?

Тя реши, че типично по мъжки би трябвало да е обиден, но той й се усмихваше.

— Ще е по-добре да ти обясня всичко, за да не си помислиш нещо погрешно за Кистранските мъже. Аз не съм обикновен Охранител 1, трениран да си служи с оръжия и да воюва. Моето обучение е много повече от това, тъй като съм учила не само модерния боен стил, но и стиловете, които са използвали Древните. Това не се практикува от много отдавна, защото мощните оръжия са го обезсмислили — тя се намръщи на изражението му. — Не изглеждаш така, сякаш следиш мисълта ми.

— Може би, защото не го правя.

— Тогава погледни го от този ъгъл. Колко уверен щеше да се чувстваш в мое присъствие, ако стоях тук с пулсар насочен към теб? Щеше ли да си лежиш удобно и да се опиташ да ме прелъстиш, знаейки, че всеки момент мога да те зашеметя? И все пак запомни, ти не идваш в леглото ми с подобно оръжие под ръка... е, имам предвид, че нашите мъже не го правят. *Ти* обаче, от друга страна, имаш подобно оръжие, тъй като си много силен. Сега виждаш ли какво искам да ти кажа?

— Вашите оръжия са създадени така, че да могат сами да водят битка. И поради тази причина, Кистранските мъже са забравили как да ги използват?

— Именно. О, те все още знаят, как да удрят, но това е нещо много нищожно в сравнение с това, което мога аз. А Кистранските мъже не биха вдигнали така или иначе ръка срещу една жена. Сега разбираш ли, защо все още никой не ме бе обладал?

— Да, защото си избрала да бъде така. Но не, не обяснява, защо не са те поискали. След като един мъж види нещо, което желае, и то е въоръжено, винаги би могъл да намери начин да го обезоръжи.

— Налагаше ли се да показваш арогантността си в този спор? — попита тя отвратена. — *Ти* не би могъл да се държиш така, но Кистранските мъже го правят. И твоето оръжие, приятелче, е невероятният ти размер и стоманените ти мускули. — А после добави не по-малко арогантно от него: — Без тях, щях да те поваля без проблем, точно както направих с Коуан, твоят брат-воин.

Той изсумтя.

— Този Коуан не би могъл да е воин от Кан-ис-Тра.

— Не беше — каза тя и реши, че няма смисъл да му обяснява всичко. — Сега, може ли да лягаме да спим?

— Първо ми обясни какво имаше предвид, когато каза, че „би могла да се погрижиш за това“. Да не би да искаше да кажеш, че би могла да намалиш болката от първото ни съединяване?

— Да.

— Такова нещо не е възможно — изсумтя той.

— Не само, че е възможно, но и е станало стандартна процедура на Кистран. Нужни са само пет секунди в медитеха и тази малка мембрана, която ти разкъса, щеше да изчезне, без дори да усетя.

— Но ти го нарече обладаване, което в пълния смисъл на думата значи отваряне.

— „Обладаване“ е стара дума, използвана преди жените да станат достатъчно умни да използват медитеха, преди да се отдадат на първото си сексуално споделяне. Сега думата означава просто „за пръв път“.

— Тогава защо не извърши това безболезнено премахване веднага щом навърши възрастта, в която можеш да имаш партньор.

— Защото в официалния регистър щеше да пише, че съм го направила, и щях да съм принудена скоро след това да приема в леглото си първия си партньор, и това също щеше да бъде записано в досието ми. Поне вече няма да ми се налага да се тревожа за закона за Възрастта за Съгласяване, макар че не знам как ще мога да докажа, че съм преминала през старомодното обладаване без наличието на компютърен файл. Предполагам, че ще трябва да го направя отново,

когато Марта ме открие. Проклетата машина никога няма да ми повярва, ако ѝ го кажа.

— Жено...

— Знам, знам, макар да се чудиш за какво говоря, не желаяш наистина да слушаш за нашите нелепи закони, нали така?

— Значи този закон се отнася и за теб.

— Вече не.

— Мой дълг е да защитавам жена си и не бих могъл да го направя както му е реда, ако тя е обект на някакъв закон, с който не съм на ясно. Така че ще оставиш на мен да преценя...

— Значи тиранинът се присъедини към нас? Имаш твърде лошия навик да му позволяваш да излиза наяве... добре! — извика Тедра, когато ръката му се протегна към гърдите ѝ, и след това го изгледа лошо, спомняйки си, че ѝ бе обещал да не правят секс повече тази вечер. И тъй като той държеше на думата си, тя осъзна, че смята да я накаже, задето се опитва да избегне темата. — Играеш нечестно, знаеш ли? Не си мисли, че няма да запомня... *добре де!* — вдигна тя ръка, когато Чалън отново посегна към нея.

— Сега ми обясни.

— Това е един глупав закон, създаден от едни глупави мъже, преди много години, когато за пръв път е било открито, че сексуалното споделяне е проклет лек за какво ли не, и жените са били длъжни да му се подчиняват без значение дали са съгласни, или не. Но той се отнася само за необладаните жени, към които аз вече не спадам.

— Толкова ли е трудно да ми го кажеш?

— В интерес на истината да, след като това ме тормози от много време. Но вече не е важно, Чалън. Казах ти, че вече не се отнася за мен. Защо просто не се довериш на думата ми и не забравим за този разговор.

— Освен това каза, че трябва да докажеш, че си обладана. Докато не предоставиш такова доказателство, няма ли все още този закон да се отнася за теб?

Той имаше право. Новата ѝ самоличност на обладаната Тамбър Де Ос, не съвпаднаше със статуса на Тедра Де Ар, която по документи бе все още не обладана. Разбира се, тя нямаше да може да разкрие самоличността си на Кистран, докато Гар не се върне на власт, но дори

й след това, щеше да ѝ се наложи да се погрижи за това, за което вече се беше погрижила.

— Охраната няма да дойде тук, за да ми даде компютърно удостоверение, че съм обладана, Чалън. А според новото правителство, ако ме открият, ще свърша като робиня, но това е друга история. Не ме гледай с този опасен блясък в очите. Няма да продължа да говоря за това, докато не признаеш, че Кистран е друга планета, а не държава тук на Ша-Ка'ан.

Той я изгледа за един дълъг миг и после явно реши, че за днес им стигат толкова спорове.

— Не бива да се гневиш на един воин, заради естествения му инстинкт да се грижи за жена си.

Извинение ли долавяше? Или тънък намек, че тя би трябвало да му се извини? Не знаеше, кое от двете е.

— Израз на елементарна учтивост е да почакаш, докато те помолят за помощ — посочи му тя.

— Не и на Кан-ис-Тра.

Нямаше как да избяга от истината. Нещата на Ша-Ка'ан не бяха като на Кистран.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Малко преди обед на другия ден, когато двамата напуснаха залесената територия, преминавайки през ниски хълмове и равнини, Тедра забеляза планината. Представляваше великолепна гледка и Чалън ѝ бе споменал, че се казва Раик. Тя се издигаше стръмно нагоре и острият ѝ връх бе покрит с лед, макар на планетата да имаше субтропичен климат. Докато пътуваха, оставиха зад себе си и други планини, една от които бе Болкан Рендж. Зад нея се простираха неизвестни земи, където никой не подозираше за съществуването на Кистран. А по-нататък се виждаха поля от пурпурни цветя, макар внушителните върхове да се опитваха да ги закрийт, подобно на върха на планината Раик, към която се бяха запътили сега.

Почти бе станало пладне, когато тучните зелени ливади останаха зад тях, и Тедра забеляза, че навлязоха в обработени полета, засети със зърнени култури и зеленчуци, но все още никъде не се виждаха къщи или някакви стопански пострройки. Отново се появиха дървета, огромни и величествени, брулени от вятъра и носещи аромата на цъфтящи овощни градини. Група от тях, със златисти листа, растяха около малко синьо езеро. Забелязваха се малки горички с ярки оранжеви, жълти и червени листа, които красиво преливаха във всякакви нюанси на зеленото и кафявото.

Стигнаха до добре поддържан път, който криволичеше между дърветата. Тедра оцени факта, че не бяха унищожили растителността само за да направят пътя. Всъщност, тя харесваше всичко на тази планета — приятния климат, красивата природа, а и мъжете въобще не бяха зле.

Воините, които придружаваха Чалън за лова, очевидно му бяха много добри приятели, защото непрекъснато се шегуваха и се закачаха един с друг. Смееха се на някакви странни шеги, които Тедра все още не разбираше много добре, но беше сигурна, че с времето това ще се промени. Бе преживяла ужасен срам, когато сутринта излезе от палатката на Чалън и откри, че останалите воини са възседнали своите

хатаари. Част от животните бяха натоварени с плодове и месото от улова им и всички чакаха само тях двамата. Почувства се още по-зле, когато узна, че на воините им се бе наложило да ловуват още един ден само защото Чалън бе отложил заминаването им и бе прекарал деня в палатката с нея.

А той въобще не бе улеснил положението ѝ, защото се държеше прекалено интимно с нея и след като се бяха качили на *хатаара*, прекара ръце по талията ѝ, а после ѝ по голите ѝ бедра, така че всички да го видят. Разбира се, той бе започнал деня, като прави секс с нея и все още беше в много нежно, влюбчиво настроение. Обзелата я преди да заспи ярост от миналата нощ, се върна отново, след като Чалън изобщо не бе обърнал внимание на нейното раздражение, въпреки че след разговора им, тя го бе прегърнала и целунала за лека нощ.

Но яростта ѝ продължи само през половината сутрин. Денят беше прекалено хубав, а компанията прекалено весело настроена, за да продължава да се сърди. Дори въжето около талията ѝ, не я притесняваше толкова, колкото си бе мислела. Това беше така, защото рано сутринта Чалън излезе за малко от палатката и се върна с въже, което завърза на кръста ѝ, внимателно прибирайки меката тъкан около тялото ѝ. Бе толкова благодарна за този колан, че го прие, без да задава въпроси. От надменната му гордост предишната вечер до този жест... в нейния варварин се криеше повече, отколкото се виждаше на пръв поглед.

Малко след обяд, те спряха до един криволичещ поток, за да хапнат малко студено месо, което бе останало от миналата вечер. Менюто им включваше и малки кръгли питки от сладък бял хляб, наречени *крумос*. Мястото бе сенчесто, защото бе дълбоко в гората. Над главите им чуруликаха птички и се забелязваха малките рунтави обитатели, които живееха по дърветата. Тази сутрин Тедра видя повече от дузина нови за нея животни, но всичките бяха безобидни и бързо се скриваха, щом някой от грамадните *хатаари* се приближеше към тях.

Не я развързаха, докато траеше краткият обяд, но всичко бе наред, тъй като Чалън бе до нея и ѝ помагаше. Покрай това почти бе забравил за своята храна, което ѝ се стори малко като поетично възмездие и я накара да се усмихне. Опънал се на тревата до нея, той използваше дългия си кинжал, за да реже месото ѝ на малки хапки и да ѝ го подава. В началото се опита да слага храната направо в устата ѝ,

но получи само ухапване по пръста за усилията си. Тя обаче нямаше да се чувства толкова самодоволна и развеселена, ако знаеше, че реакцията ѝ му бе харесала. Ако имаше представа, че той нарочно се бави, за да има извинение да отпрати останалите напред, въобще нямаше да ѝ е толкова весело.

Но тя не подозираше нищо от това и дори не се зачуди, защото един от воините не предложи да ги изчака, след като едва ли щеше да отнеме повече от пет минути Чалън да довърши обяда си и да почисти кинжала си. Преди и последният мъж да се изгуби от погледа им, той се изправи, а Тедра го последва, насочвайки се направо към *хатаара*, без да дочака позволение му. Но когато варваринът я настигна, той не я вдигна на гърба на животното.

Тя прие ръката му, която се обви около нея и я стисна нежно. Все пак бе сита, отпочинала и прекалено доволна от докосването му. Освен това, вече бе свикнала с факта, че нейният воин просто обожава да я гушка и да притиска тялото ѝ до своето. Но след миг той я завъртя към себе си и тя дори не бе осъзнала, че възвеният ѝ колан е свален, преди да усети ръцете му под дрехата си, които обхванаха задните ѝ части, за да я притиснат по-силно към него, а след това се плъзнаха без проблем по голата кожа на гърба ѝ.

Когато тя понечи да го попита, какво си мисли, че прави, устата ѝ бе покрита от неговата, и отговорът на въпроса бе забравен. Воинът знаеше как да се целува по начин, по който я разтреперваше цялата, вкарвайки устни, език и дори зъби, както и огън, в играта. Звезди, огънят, сякаш се разпростираше из цялото ѝ тяло. Не след дълго тя вече лежеше на меката трева, изгубена в царството на усещанията.

След вчерашния ден на пълно удоволствие, тялото ѝ се чувстваше пренебрегнато, макар и тя да не го бе осъзнала, дори и след като тази сутрин се бе събудила от танца на езика му. Но това беше преди часове, затова и сега удоволствието, което изпита, бе толкова силно, че проплака в отговор на страстта, превземаща тялото ѝ.

Завръщането обратно в реалността бе бавно и щом видя изражението на Чалън, в ума ѝ звъннаха предупредителни камбани. Той бе мъж, който току-що, по някакъв начин, бе спечелил важна победа. Беше ѝ нужна цяла минута, за да осъзнае, че те не бяха на мястото, „където той спи“. А също и че е могла да откаже да се съедини с него, и то не заради факта, че бе изгубила ума си от мига, в

който я целуна, а защото не можеше да мисли рационално, когато той запалеше огъня в едва пробуждащото ѝ се тяло.

— Защо направи това? — попита тя само за да се увери, че е права.

Той не се опита да се престори, че не разбира за какво му говори.

— Да проверя дали ще мога.

— Искаш да кажеш, да провериш дали ще ти позволя?

— Нека да не спорим за това.

— Ако искам да споря, ще споря — отвърна остро тя, измъквайки се изпод тялото му. — Тук говорим за огромно преимущество, Чалън.

Той се засмя.

— Жено, за какво спорим, за това, че не си се сетила да кажеш „не“ или за това, че не си искала да кажеш „не“?

Страните и гърдите ѝ се обагриха в червено.

— Това не е честно. Ти не ми даде възможност да помисля за каквото и да било.

— Такова беше и намерението ми.

— Опитваш се да ме превърнеш в поискана жена, нали? — попита го тя. — Такава, каквато ще можеш да командваш навсякъде и по всяко време?

Погледът му казваше „ако тази обувка ти стане“, но той отговори.

— Това не може да се случи, докато ми служиш, защото през това време ти си под моя защита, а само жени, които не са под ничия защита, могат да бъдат поискани.

— Това всички го знаят, войне. И двамата сме наясно, какво ще помислят всички останали, а ти просто доказва, че ще правиш каквото си поискаш, без значение какъв е официалният ми статус.

— Може би — сви рамене той, а след това я озари с една палава момчешка усмивка. — Но такава е природата на война. Ако не бях опитал, двамата с теб нямаше да се насладим един на друг, както го направихме преди малко. Но ако не си искала да получиш удоволствието, което ти дарявам, *керима*, просто трябваше да кажеш.

— С други думи, мога със сигурност да очаквам, че това тук ще се повтори?

— Със сигурност.

— И не смяташ ли, че това нарушава правилата?

— Когато от значение е твоето решение? Решението е изцяло твое. Правилата ще бъдат нарушени само ако те принудя.

Все пак, тя се чувстваше така, сякаш не ѝ е бил даден шанс да реши сама, не и след първата му целувка. Но разбра, че е прав. Не бе длъжна да му се подчинява, ако не се намираха на „мястото му за спане“, ако нарежданията му не бяха разумни. Когато бяха навън, той изискваше само уважение и тя смяташе да му отдаде най-голямото си уважение. Освен това, не бе длъжна да приема предложенията му. Но те бяха толкова неустойими, че просто не би могла да му откаже.

Мислено тя сви рамене.

— Е, значи този път ти се дадох лесно. Не очаквай това да ми стане навик, бибчо.

— Хареса ти.

— Не за това говорим. Хубавите неща са прекалено много и тук може да започне да ми харесва. Не искаш да се привързвам към теб, нали, след като отношенията ни са само временни?

— Да, искам.

Тя му се намръщи.

— Защо? Значи искаш да тъжа за теб, когато си замина? Не е ли всеки мъж...

Тя замълча, когато Чалън скочи на крака и грабна мечата си. Тедра застана нащрек. Макар че не бе чула нищо, което да го накара да застане в отбранителна позиция, с очи оглеждащи района, не мислеше, че това е само трик, за да прекъсне разговора им. *Хатаарът* издаваше звуци на безпокойство, но... може би помиришваше нещо, което те не можеха или поне не и тя.

Чалън със сигурност очакваше нещо да се случи, а тя бе достатъчно умна да не го разсейва, като му задава въпроси.

То се появи с такава скорост, че Тедра дори не видя, че идва. Изведнъж скочи към гърлото на Чалън. Но не успя, слава на Звездите, тъй като той се отмести встрани в последния момент. Нещото прелетя покрай него и падна на земята на доста голямо разстояние. Но мигновено се обърна отново назад, доказвайки колко невероятно бързо е — невероятно, защото не беше някой малък звяр. Каквото и да беше това, то бе дълго, грозно, уродливо същество, което стоеше на почти метър и половина от тях, с големи заострени уши, без нос, с извити

жълти очи и разтворена челюст, с остри като бръснач зъби. Беше тежко, с извити, мощни крака, които сигурно използваше, за да скача към пляката си, и дълга опашка с шипове, която вероятно бе за защита, тъй като предните му лапи бяха толкова къси и тънки, че вероятно бяха безполезни. Сигурно ги използваше, за да се храни, тъй като на пръстите му имаше дълги остри нокти, по три на всяка лапа.

То не се замисли, преди да нападне отново. Само няколко секунди по-късно силните му задни крака го изтласкаха във въздуха, но отново пропусна. Този път обаче, докато съществото прелиташе покрай него, Чалън го удари силно с меча си, но и това не помогна, тъй като сивата му козина бе толкова гъста и твърда, че острието отскочи от нея. Това се повтори още няколко пъти, преди звярът да разбере, че няма да се получи и да смени тактиката.

Тедра отстъпваше бавно назад, но съществото не се интересуваше от нея, то едва я погледна. Или и преди се бе сблъсквало с хора, или бе по-интелигентно, отколкото изглеждаше, и бе усетило, че Чалън бе заплахата, която трябва да отстрани, преди да се наслади на пляката си.

Вече се движеше бавно, показвайки колко е силно. Наведе се надолу и изръмжа тихо, сякаш не можеше да реши дали да обlige устни в очакване, или да изрази гласно недоволството си от факта, че убиването на пляката му отнема толкова време. Тедра затаи дъх от страх то да не подскочи, когато се приближи прекалено близо до Чалън и той да не успее да реагира на време. Но очевидно и мъжът си бе мислел за същото, защото отстъпи назад, без да изпуска съществото от поглед. То се опита да го заобиколи, но Чалън протегна дългия си меч и не му позволи да направи тази маневра. Вече не издаваше досегашните тихи звуци, а направо ръмжеше раздражено.

То можеше да си тръгне, ако Чалън не се бе спънал в един излязъл на повърхността дървесен корен. Той си възвърна равновесието преди да падне, но само за миг острието на меча се измести и съществото веднага се възползва. Използвайки невероятната си скорост, само след миг то скочи към гърлото на Чалън.

Тедра изпищя и дори направи крачка напред, макар че без оръжие и тя не знаеше какво би могла да постигне. Но остриите зъби не се забиха в мекото гърло на Чалън, а в покритата му от щит ръка, повдигната в последния миг, за да го защити. И преди деформираните

нокти на съществото да го одерат, мечът му се заби в незащитения корем на животното, единственото му уязвимо място. Ревът му бе ужасяващ, но скоро замлъкна, тъй като животът изтече от него заедно с кръвта му. Челюстта му се отвори, за да освободи ръката на Чалън, която бе единственото, което го държеше изправено. То се срина шумно на земята, сгърчи се болезнено и застина.

Когато Чалън се обърна, за да я погледне, Тедра се опитваше да спре лекото треперене на тялото си, което според нея бе закъсняла реакция на случилото се. Не желаше Чалън да види колко се е изплашила. Чак тогава забеляза, че той се е бил със звяра чисто гол. И сега ѝ се хилеше, целия изпръскан с кръвта на животното.

— Този път, трябваше да се покатериш на дървото, жено.

Думите му, изречени със смях, опънаха до край нервите ѝ. Той изобщо не бе впечатлен от случилото се, докато нейното сърце се блъскаше с все сила в ребрата ѝ.

— Искаш да кажеш, че това животно не бе твой домашен любимец? Трябваше да ме уведомиш. Какво е това нещо или май трябва да кажа, какво беше?

— Един от хищниците в тези гори. По тези земи е по-дълго отколкото някой може да си спомни. Цяло щастие е, че не се налага да го убиваме, за да се храним. Казва се *са'або*. Заради невероятната му бързина може да убива преди жертвата му да разбере, че е наблизо.

— Със сигурност си беше харесало гърлото ти — отбеляза тя и направи крачка напред, за да погледне от по-близо мъртвото *са'або*.

— Това е единственият начин, по който убива, разкъсва гърлото на жертвата си. Ако беше достатъчно умно и нападаше, използвайки и опашката си, щеше да бъде много по-опасно.

— Много по-опасно? Това бе достатъчно за моя вкус. Ще се срещна ли с още такива убийци?

— Не и толкова близо до Ша-Ка-Ра. Шарм обикновено ни предупреждава, но откакто сме на наша земя, мисли само как да се върне по-бързо при своята женска.

— Типично за домашните любимци, да не са наоколо, когато са ти нужни — каза тя сухо.

— Беше ли разтревожена за мен, *керима*?

— Разбира се, че не — изсумтя тя. — Беше голямо, но ти все още си по-голям.

— Тогава какъв беше писъкът, който чух?

— Сигурно е била някаква птица — измърмори тя.

За нейно раздражение Чалън отметна глава назад и шумно се изсмя на лъжата ѝ. После тръгна към нея и тя бе почти сигурна, че може да чете мисли, защото много добре знаеше, какво бе намислил той.

Вдигна ръка, за да го спре.

— Можеш да спреш веднага, войне. Целият си покрит с кръв, ако не си забелязал. А и ти стига толкова за днес, затова се обърни и отивай при водата, за да се измиеш. Ако не възразяваш, бих искала да стигнем до този твой град, преди да се стъмни и преди да ни нападне още някое *са'або*.

Той не ѝ отговори и за нейна изненада направи това, което му нареди. Но все пак се усмихваше доста самодоволно, докато се обръщаше и тръгваше към потока. Тедра много добре знаеше защо. На проклетия воин му харесваше идеята, че е загрижена за него. На нея обаче, това съвсем не ѝ допаднаше.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Ша-Ка-Ра *не беше* това, което Тедра си бе представяла. Той бе кацнал на едно плоско плато, високо в планината Раик, и до него се стигаше по стръмен криволичещ път, заобиколен от голи склонове. Това предоставяше на града идеална възможност за защита, особено със солидната каменна планина зад него. И все пак, тя бе облекчена да види, че не бе обграден от високи стени, което означаваше, че едва ли бяха обект на чести нападения. Но не остана достатъчно дълго там, за да разбере защо.

На Тедра ѝ се наложи да види Ша-Ка-Ра от разстояние. Градът се появи пред тях в мига, в който излязоха от гората, започваше с равна обработваема земя, която се простираше на няколко километра пред тях. Но можеше да види колко е голям градът, а размерът му, наистина бе впечатляващ. Всички сгради бяха едноетажни или двуетажни, с изключение на една. Точно в центъра на града имаше огромен, построен от бял камък, *замък*. Звезди, някои части от него бяха кръгли, други квадратни, а трети правоъгълни, построени така, че да се извисяват на различна височина. Сякаш всяка една стая в замъка трябваше да бъде уникална. В самия център на постройката имаше квадратна кула, която се извисяваше най-високо, с извит спираловиден покрив с кула на върха. Сякаш бе създадена, за да осигурява гледка към целия град и дори по-далеч, чак до Болкар Рандж, а може би и отвъд него.

Тедра бе виждала компютърни симулации на замъци, строени от Древните, бе чела детайли за външността и структурата им, но не бе попадала на нищо толкова великолепно варварско, като тази кула, извисяваща се над града като верен страж. Сигурно вътре бе студено, мрачно и примитивно, но заради белия камък, от който бе построен замъка, отдалеч той изглеждаше топъл и приветлив.

Вероятно това бе домът на *шодана* на този град. Тедра се надяваше да може да разгледа това примитивно чудо и отвътре. Със сигурност щеше да направи всичко възможно да се срещне с

високопоставения лидер, за да обсъдят търговията и наемането на воините. Но точно сега, когато приближаваха първите сгради в близост до входа на Ша-Ка-Ра, тя не чувстваше нищо, освен нервен страх да се изправи пред хората, които щяха да я видят, със завързани пред нея китки, със заплетена коса и голи ръце и крака, покрити само с някакво проклето парче плат. Това не бе начинът, по който си представяше, че ще влезе в града на първата планета, която открие. Макар че като се замисли, наистина щеше да направи голямо впечатление, за жалост не в най-добрия смисъл на думата.

Воините, които се бяха върнали преди тях, явно бяха разгласили, че скоро ще се случи нещо интересно, защото изглежда целият град се бе събрал и наблюдаваше как Чалън бавно се предвижва по главната улица. По прозорците, по вратите и по улиците имаше варвари струпани на малки и големи групи. И ако си беше мислила, че малката група приятели на Чалън са уникални със своята височина и разновидност на кафявия цвят, сега осъзна, че бе сгрешила. Всички мъже в Ша-Ка-Ра си приличаха, бяха, много високи, с вариращи от златисто до кафяво коси и очи, а последното се отнасяше както за мъжете, така и за жените.

В момента, в който видя жените им, бе наистина заинтригувана. Не знаеше, какво е очаквала, но не и тази крещяща женственост, изразена в мекотата, стеснителността и безпомощността в израженията им. Носеха тънки рокли и наметала, които сякаш плаваха около тях и добавяха само още един щрих към целия им ефирен образ. Макар голяма част от тях да бяха високи колкото Охранителите, под дрехите им не личаха здрави мускули и стаена сила. И децата! Звезди, бе минало толкова много време откакто Тедра бе виждала деца... в интерес на истината, откакто тя самата бе дете. И все пак, тук видя дузина, на различна възраст. Някои от тях дори се държаха за ръцете на жени или на воини, а някои от по-големите момчета, дори стискаха мечове. Тя се загледа в тях със също толкова силно любопитство, колкото и те изпитваха към нея, втренчени в черната ѝ коса и сините ѝ очи.

— Какво мислиш за Ша-Ка-Ра, жено?

Прииска ѝ се да не я бе питал. Тя видя чисти улици оградени от дървета и поставки с гаалски камъни; пазар, на който се продаваха стоки и храни; прелестен зелен парк, покрит от дървета, които правеха

сянка, и мъничко езерце, където лудуваха малки деца. Къщите имаха красиви извити арки, огромни стъклени прозорци в различни форми и размери, някои бяха с балкони с парапет, а други с отворени, огрени от слънцето покриви, и всички до една имаха свой собствен двор, малка градинка и обор.

Градът бе цивилизован, но все пак примитивен, хората със златиста кожа бяха красиви, носеха хубави дрехи и бижута, и все пак изглеждаха примитивни. Всеки мъж носеше меч, без значение дали е търговец, занаятчия или воин; всички жени и деца бяха придружени от мъже. Явно дори и сред безопасността на собствения си град, те не им позволяваха да се движат сами. Та какво би могла да му отговори, след като хората и всичко останало бе толкова примитивно? Кистран бе изглеждал така, в един от най-тежките си периоди.

— Градът ти е... е, прелестен е, разбира се, просторен, чист, много повече отколкото очаквах.

— Защо имам чувството, че не си напълно откровена?

— Това е така, защото наистина съм изненадана. Спомняш ли си, че мислех, че живеете в пещери. А и жените ви не тичат наоколо облечени в животински кожи, като мъжете ви.

Това не беше честно. *Заалските кожи*, от които бяха направени тесните му *браки*, бяха толкова добре ушити, че сякаш бяха излезли от някоя фабрика. Мъжете в града бяха облечени по същия начин, но носеха и ризи, или по-скоро, елечи без ръкави. Те стигаха до средата на бедрата им и бяха свободно завързани с колани, които стигаха до долния край на V-образното им деколте, под което се виждаха голите им гърди и огромните златни дискове, висящи на верижка от вратовете им. Кой би помислил...

— Какво ви има на вас воините, биете се чисто голи, а в града ходите облечени?

— Колкото по-малко ограничения, толкова по-добре.

Сякаш тя не го знаеше сама, но каза:

— Може да не си наясно с това, но повечето воини, войници или както там ги наричатези, които се бият, предпочитат да имат някаква защита, като броня или далекообхватно оръжие. Мислят си, че по този начин, по-лесно ще опазят живота си.

Той се засмя на сухия ѝ тон.

— На такива воини сигурно им липсват бойни умения.

— О, чудесно. Суетата преди предпазливостта. Трябваше и сама да се сетя.

Той игнорира сарказма в гласа ѝ.

— Когато воюваме, носим щит или яздим. Това е достатъчно.

— Хората ти воюват един срещу друг? — но сама отговори на въпроса си. — Но, разбира се, че го правите. Как иначе ще си набавяте пленници, жалките създания, които контролирате и на които заповядвате, както ти на мен? — Горчивината се завърна, но тя просто не можа да се сдържи. — Трябва да съм благодарна — добави тя. — Поне според правилата ви, не трябва да бъда гола и окована във вериги. Нашите Древни са правили това, влачили са победените през градовете си по този унизителен начин.

— Така правим и ние.

Цветът се оттече от лицето ѝ, оглеждайки тълпата, която се бе събрала, за да види пристигането ѝ.

— Ти... ти смяташ ли да го направиш?

— Ако това бе желанието ми, *керима*, вече щях да съм го направил.

Тя се обърна и го погледна изненадано.

— Ще нарушиш това правило, заради мен?

— Ти не си обикновен човек, загубил предизвикателство. Досега това не се е случвало с жена.

Е, това обясняваше всичко.

— Значи, ти просто не можеше да нарушиш две правила и затова не ми позволи да вляза в града незавързана.

— И да оставя всички в Ша-Ка-Ра да се съмняват дали ми принадлежиш? — попита той.

— О, разбира се — каза тя с отвращение. — Със сигурност не искаме никой да се съмнява в това. Все пак, може да си помислят, че съм от друга планета и съм пристигнала тук, за да подобря начина им на живот.

— Това, което ще помислят, е, че ти си поискана жена... моята поискана жена. Нищо друго няма да ги интересува.

— Дори и това, че съм свободна жена под твоята закрила? — попита тя.

Помисли си, че го е хванала на тясно, но той я разочарова с бързия си отговор.

— Свободните жени никога не биха се показали на публично място, облечени като теб. Те щяха да си набавят *чаури* от моя дом, преди да влязат в града.

И той щеше да го направи, което показваше много добре разликата между свободната жена в този свят и поисканата, която не можеше да има никакви претенции, подобно на пленниците, а *тя* беше под всички тях.

Раздразнена, тя каза грубо.

— Вие хора, никога ли не сте чували за публичните съобщения? Само няколко твои думи, щяха да са ми достатъчни, за да науча всичко.

— Това ли би искала да направя?

Тедра понечи да каже „*Разбира се*“, но разумните му думи я спряха. И тогава осъзна, че той все още не вярва на нито една нейна дума. А колкото се отнасяше до него, тя бе загубила предизвикателството и той най-великодушно бе обявил *това*, дори след като ѝ бе казал, че загубилите предизвикателство се третират по-зле и от пленниците.

— Понякога си истински идиот, воине — каза тя, преди да успее да се спре.

— Заради това, че се шегувам с теб? Съобщения се правят само когато се отнасят за война или нещо, засягащо безопасността на града. Но не и само за да се изясни статутът на някоя жена.

— Защото ние сме толкова незначителни?

— Защото статусът на жената е грижа само на защитника ѝ и неговото домакинство.

— В моя случай, това не е цялата истина, но не смятам да споря по този въпрос. Нека вместо това, те попитам нещо. Какво ще стане, ако някой от тези воини, пред които парадираш с мен, ме хареса и реши да ми предложи двойно съжителство?

— Двойно какво?

— Това е, когато един мъж и една жена споделят живота си. Ша-Ка'арците нямат дума за това, тъй като техните жени са робини, но вие трябва да имате дума за това, когато двама души, имат нещо повече помежду си, освен изключителното сексуално споделяне.

Това го накара да се засмее, което тя не оцени.

— Да, имаме такива съюзи. Но ти си със статут на пленник, а на пленниците рядко им се предлага подобен съюз.

Тя имаше чувството, че точно *това* бе причината той да наруши само едно правило. Не искаше да го безпокоят с предложения за нея и по този начин да поискат обяснение за истинския ѝ статут.

— Значи не попадам в тази графа. Защо не ми кажеш веднъж завинаги всичко за това? Направо ме подлудява това да научавам само откъслечни неща за различията между жените ви, особено ако става дума за пленница и поискана жена, което очевидно се изразява само в проклетото въже на китките.

— Поисканата жена е тази, която има защитник. Ако ѝ предложат, става свободна жена и си връща всички права. Пленницата е тази, която е взета в плен от своя защитник и това нейно положение е само временно.

— Защо?

— Това е очевидно, жено. Ако тя е достатъчно желана, за да бъде пленена, повече от сигурно е, че истинският ѝ защитник ще пожелае да си я върне. Тогава той или ще я открадне, или ще я купи. Затова един воин мисли дълго и внимателно, преди да предложи на една жена, която би могла да бъде открадната от него, защото ако още я иска, ще трябва да си я върне, а това може да продължава непрекъснато, година след година.

— Искаш да кажеш, че един воин ще предпочете да открадне горката жена, вместо да реши спора с меча си?

— Не си заслужава да се биеш за една жена, *керима*.

— О, извини ме. Все забравям колко сме незначителни.

— Воините имат достатъчно причини да се бият и без...

— Забрави за това, Чалън — прекъсна го тя студено, макар да не бе сигурна дали думите му са я разстроили. — Обясненията ти не са нужни. Дори ние, Кистранците, които не мислим за нищо друго, освен да правим секс всеки ден с различен партньор, понякога се бием за жените си, а дори има случаи, които се бием и за мъжете си. Не до смърт. Това щеше да е против законите за „Оценяване на живота“. Но само за да решим проблема. Затова сметнах, че и вие, бихте могли да изпитвате такава обикновена емоция, като ревността. Същото се отнася и за още няколко други култури.

Ако се надяваше, че Чалън ще ѝ каже, че не е разбрала правилно, то остана разочарована. Той не каза нищо повече и тя също замълча, мръщейки се на собствената си странна реакция. Доколкото бе забелязала досега, на варварите им липсваха много от нормалните за един хуманоид, негативни емоции, като гняв, ревност, разочарование, раздразнение. И ако наистина бе така, може би им липсваха и някои положителни емоции, като например любов? Дали живееха с животинския инстинкт за оцеляване, размножаване и нищо друго? Но те все пак притежаваха чувство за хумор, една доста човешка емоция. Осланяше се на мисълта, че и другите положителни емоции не са им чужди.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Настроението на Тедра се приповдигна, когато завиха по една улица и пред тях се появи белият замък. Той се извисяваше зад високи каменни стени, изградени от същия бял камък. Входната врата представляваше голяма арка, намираще се от страната на улицата и бе отворена за посетители. Това бе възможност, която тя не биваше да пропуска, защото не се знаеше кога друг път, щеше да се появи такава.

— Защо не спрем тук, за да отдадем уважението си на твоя *шодан*, преди да отидем в дома ти, Чалън? Много бих искала да се срещна с него.

— Защо?

Въпросът бе само формален, тъй като и двамата знаеха отговора. Затова тя сметна, че не е нужно да отговаря, а само поясни:

— Обещавам ти, няма да му споменавам за други светове, за търгуване или за наемане на воини. Просто искам да се срещна с него.

— Обещанието ти, същата сила ли има, както ако се закълнеш?

— Много добре — тя се възмути, че отново бе поставил интелигентността ѝ под въпрос. — Кълна се, че ще бъда модел на Кан-ис-Транските жени, покорна от самото начало до края.

— Затова сам ще изразя уважението ти.

— Много смешно — отвърна тя.

Явно и той реши така, защото се засмя, докато минаваха през сводестата порта. Тедра го игнорира, тъй като вниманието ѝ бе привлечено от раздвижването в овалния двор на замъка, а и вече можеше да огледа сградата отблизо. Замъкът наистина представляваше обширна и необикновена съвкупност със стаите си в различна форма и сгради, разположени една върху друга, с квадратни или кръгли кули, които ги разделяха, или обграждаха, или просто празни пространства, които можеха да бъдат тераси, или площадки. Нагоре структурата на замъка бе почти пирамидална, с високата кула в средата, завършваща със заострен връх.

Пред замъка, точно срещу портата, имаше дълга, правоъгълна сграда с плосък, леко наъбен покрив, който сигурно е бил замислен за защита при нападение. Шест широки стъпала опасваха цялата сграда и в нея можеше да се влезе от различни страни. Те водеха до двойна врата, която по нейна преценка, бе направена от стоманата *Торено*.

Вероятно имаше и други входове, но те не се виждаха. Вратите бяха затворени. От двете им страни стоеше по един воин и Чалън се запъти точно натам. Всички, които бяха влезли след тях през портата, дори и тези, яздещи *хатаари* или управляващи някакви превозни средства, теглени от големи зверове и натоварени с различни стоки и продукти, се наредиха пред замъка.

В предната част на двора видя обор, с висока ограда и отчасти покрит заслон в задната му част, където около дузина *хатаари*, се хранеха от големи дървени корита. Тедра дори успя да разпознае няколко от тях или поне това животно, което беше яздил Тамирон. Но не го спомена, защото в същия миг забеляза първия *дребен* мъж, който бързо премина през двора и се насочи към тях. Той всъщност не беше, чак толкова *дребен*, просто не можеше въобще да се сравнява с воините. Дори не беше облечен като воин. Панталоните и ризата му бяха направени от някакъв тънък материал, който изглеждаше лек и удобен, но иначе бе съвсем обикновен.

Сигурно бе мъж от расата Дараши, за които Чалън ѝ бе обяснил, че са слуги, и точно този явно работеше в обора, защото се насочи към *хатаара* им. Той не проговори, но не се държеше страхливо или като роб, просто кимна и се усмихна на Чалън. А Тедра не получи дори един любопитен поглед, без значение дали краката ѝ бяха голи, или не.

Това ѝ се стори достатъчно странно, за да попита Чалън.

— Той не се ли интересува от жени?

— От жените Дараши, да — отвърна ѝ воинът. — Всички останали жени са забранени за него.

— Затова дори не си направи труда да ме погледне. Много умно от негова страна, или поне така мисля, но това отнася ли се и за двете страни? Жените Дараши забранени ли са за воините?

Той ѝ се ухили нагло:

— Не.

— Разбира се — каза тя с отвращение. После, когато видя, че слугата се отдалечава към обора, вниманието ѝ се върна към другите

хатаари и попита: — Кажи ми нещо, Чалън. Трябва да идваш тук всеки път, за да се отчетеш или там каквото правиш, нали?

— Налагаше се да дойда тук, да.

— Защо просто не ми го каза?

— Защото изглежда, че ти харесва да се пазариш, *керима*.

— По-добре потайна, отколкото подла — промърмори тя и си спечели още една усмивка от негова страна, докато ѝ предлагаше лакът, за да я ескортира до стълбите.

Нито един от мълчаливите воители не се помръдна, но това не бе и нужно, тъй като вратата се отвори, преди да стигнат до нея. Воините явно познаваха Чалън, защото не го попитаха каква работа има в замъка. Те не произнесоха и дума, но също като слугите му се усмихнаха и кимнаха. За разлика от слугите обаче, очите им се плъзнаха одобрително по цялото тяло на Тедра и нещата взеха да ѝ се струват по-нормални. Но после всички мисли се изпариха от ума ѝ, щом влезе в замъка. Замък? Отвън можеше и да изглежда така, но отвътре бе като проклет палат.

Вътре беше просторно, с много високи тавани, светло и проветриво, точно като отвън. На пода имаш син килим, дълъг почти четири метра, а там, докъдето не стигаше, блестеше невероятен бял под от нещо подобно на мрамор. Вместо стени имаше големи отворени арки от двете стани на предверието, през които се виждаха останалите стаи обзаведени с дълги кушетки, ниски масички, малки цветни дръвчета в уникални саксии и огромни високи прозорци осигуряващи чист въздух и светлина. Предположи, че това са стаи за хранене и събиране, но се зачуди защо бяха разделени така? Дали бяха отделени по класи или по пол?

Тедра щеше да го попита за това, но в този момент вниманието ѝ се насочи към мъжа, който им бе отворил вратата. Той бе невероятно висок и забележително приличаше на Чалън. Бе по-възрастен от мъжете, които бе видяла досега, и бе облечен като воин. Имаше същата агресивна брадичка, изразен нос и толкова тъмни очи, че тя не можа да реши дали са кафяви или черни. Косата му, за разлика от тази на Чалън, бе къса и не толкова златиста, по-скоро с кестеняв оттенък.

— Всичко ли беше спокойно? — обърна се Чалън към по-възрастния мъж.

— До колкото може да бъде с толкова много жени под този покрив, а сега ти водиш още една — по лицето на воина се четеше неодобрение и той добави: — Трябва да се погрижим за разположението...

— Знам, Лоуден, знам — прекъсна го Чалън с въздишка. — И ще се погрижим за това, веднага щом ни остане време. Но тази жена е специална и няма да се третира като останалите. Тя загуби предизвикателство.

— А...

Лоуден успя да произнесе само това, преди да избухне в смях. Тедра изръмжа отново, при вида на същата реакция, както при Тамирон. Тя стоеше там, потропваше с крак и се чудеше колко щети биха нанесли вързаните ѝ ръце, ако ги използваше вместо оръжие. Хрумна ѝ, че този мъж, може да си помисли, че я водят като подарък за *шодана*. А нейният ухилен воин не каза нищо повече, освен, че към нея, ще се отнасят по-различно. Само ако посмееше...

— Тази ваша шега, наистина взе да ми омръзва.

— Той се смее на *мен* жено, не на теб — отвърна ѝ Чалън. — За да загубиш предизвикателство, някой трябва да го приеме. Смешно им е това, че съм приел.

Е, това вече беше друга работа и тя бе достатъчно великодушна, за да го каже:

— Нима имаше някакъв шанс, след като те проснах по гръб?

Лоуден спря да се смее, но Чалън започна, веднага щом видя изражението му.

— По-добре... по-добре ти обясни...

Чалън се смееше толкова силно, че не би могъл да каже и дума повече, но Тедра можеше.

— Мисля, че той иска да признае, че го изненадах — каза тя на по-възрастния воин, а после снижи гласа си до шепот. — Разбира се, трябва да си много тъп, за да се хванеш на този номер...

— Жено! — извикаха и двамата, само дето Лоуден бе искрено възмутен от думите ѝ.

В очите на Чалън още светеха весели пламъчета, а той бе единственият, за когото я бе грижа, затова срещна погледа му, преди да попита:

— Нещо нередно ли казах?

Той се опита да изглежда строг, наистина се опита.

— Много добре знаеш за какво намекна. Какво стана с уважението, което ми обеща?

— Ще изпълня обещанието си, когато ти... Звезди — извика тя. — Той не е твоят *шодан*, нали? — тя се обърна и погледна подозрително към Лоуден, който от своя страна изглеждаше още по-изненадан.

— Аз? — изсумтя той. — Жено, ти обиди уменията на нашия *шодан*.

— Не, не си ме разбрал, аз говорих за... — тя спря, завъртайки се към Чалън, а очите ѝ се присвиха в тънки цепки, ясен показател, че всеки миг ще избухне. — Надявам се, че в момента си правя погрешни заключения, бибчо. И че ти не би пропуснал да ми кажеш кой е *шоданът*, особено ако този *шодан* си смятат ти, нали?

— Досега не е ставало дума за това, *керима*... — започна той, в опит да я успокои.

— Не ми викай *керима*, ти сине-на-спуканата-тръба — гневът ѝ избухна с пълна сила. — Как посмя да не ми кажеш кой си, след като много добре знаеше, че имам работа за вършене с вашия *шодан* и ти казах, че искам да говоря с него? Дори ме накара да обеща да се държа добре, за да ми позволиш да се срещна с него! Е, с това се свърши, ако не си забелязал. Проклятие, дори би трябвало да те предизвикам отново.

Чалън просто стоеше и я чакаше да се набеснее, но когато тя спря, за да си поеме въздух, точно преди да продължи, той сграбчи завързаните ѝ китки и ги прехвърли през главата си.

Когато се изправи, тя се оказа притисната към него, тъй като завързаните ѝ ръце не ѝ позволяваха да се отдръпне от натрапената ѝ прегръдка. Не беше в позиция да крещи и вилнее, и вероятно той разчиташе именно на това, и в интерес на истината, засега спря. Но въобще не бе доволна от новото развитие на нещата.

— Има нещо, което трябва да знаеш, войне — каза тихо тя, гледайки го безизразно. — Когато се биехме, не пожелах да се възползвам от едни определени движения, защото почувствах, че след като си мъж, а аз жена, няма да бъде много честно от моя страна. Но сега си промених решението.

Това бе единственото предупреждение, което щеше да му отпрати. Коляното ѝ се заби между бедрата му и той инстинктивно я освободи, заслепен от болка. Щом видя това, Лоуден бързо хвана ръката ѝ, защото си помисли, че ще опита да избяга. Естествено тя не възнамеряваше да ходи никъде, докато не изтечеше срокът от загубата на предизвикателството, но и не мислеше да се подчинява на някакъв воин, на когото не дължеше нищо. Случи се същото, както и при Чалън, когото изненада с действията си.

Тя се завъртя рязко и го ритна зад коленете. Те се огънаха и той изгуби равновесие, залитайки напред така, че тя можеше да го повали на пода, ако той не държеше ръката ѝ. Може и да бе по-възрастен, но все още бе воин, и при това голям и мускулест като Чалън. А по погледа в очите му личеше, че само я чака да се опита да стори това отново. Но тя не бе *толкова* глупава.

— Кажи му да отстъпи, Чалън. Не възнамерявам да ходя никъде, нито пък имам навик да ритам някой, паднал на земята, затова не е нужно да ме държи.

Чалън почти се бе изправил, но си личеше, че изпитва доста голямо неудобство.

— Чичо ми... не го вижда... по същия начин.

— И аз ли съм виновна за това? — възмути се тя. — И само ще добавя, че ако те бях предизвикала, сега щеше да си загубил — след тези думи тя се ухили самодоволно. — Трябва да си доволен, че казах само „би трябвало“ и оставих нещата до там.

Когато той не ѝ отговори веднага, Лоуден се обади.

— Тази жена трябва да бъде наказана.

— И кой го казва? — поиска да узнае тя и изгледа сърдито мъжа. — Защо въобще трябваше да се намесваш? Това е между мен и този воин тук, който получи точно онова, което заслужаваше, задето умишлено не ми каза кой е в действителност.

— Жено...

— По-добре го забрави, чичо Лоуден — отреза го тя. — Няма нужда от наказания в този замък, можеш да задържиш предложенията за себе си. И *той* може да ме нарича *жено*, но за теб съм Тедра Де Ар.

Чалън застана между тях, след като се бе възстановил достатъчно, че да поеме командването.

— Остави, Лоуден. Жената смята, че има добра причина да бъде ядосана и до някаква степен наистина е така. Нямах желание да обсъждам с нея онова, за което искаше да говори с *шодана*, и поради тази причина не ѝ казах кой съм в действителност. *Шоданът* не се интересуваше от това, но воинът в мен се вълнуваше от нещо съвсем друго. — Сега той гледаше към Тедра и нямаше нужда някой да пита „Какви неща?“.

— Признах грешката си, жено — каза ѝ той. — Сега честта ти удовлетворена ли е?

Ако бе използвал друга дума, а не „чест“ тя упорито щеше да отговори „не“. Но с подбора на точно тази дума, той задейства чувството ѝ достойнство и нямаше какво друго да каже.

— Е, щом си признахме грешките, предполагам, че бихме могли да кажем, че твоята компенсира моята... но само докато отново не чуя думата наказание.

— Засега няма да има такова — увери я той и добави: — Но ако за в бъдеще заслужиш наказание...

— Схванах картинката! — озъби се тя. Темпераментът ѝ веднага припламна при това напомняне, но успя да се сдържи достатъчно, за да му каже:

— И когато службата ми свърши, ще обсъдя проблема си с друг *шодан*, затова не се тревожи, че ще те отегчавам с неща, които не те интересуват. Така или иначе, ти не си достатъчно свободомислец, за да ми помогнеш.

— Както желаш — каза той, но тя имаше чувството, че е докоснала оголен нерв. Просто ѝ се искаше да го беше *показал*.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Пътят към главната спалня, или както там я наричаха, минаваше по централното стълбище. После свиха вдясно и тръгнаха по дълъг коридор, постлан с килим, докато не спряха пред огромни дървени врати. Според Тедра, само някой силен воин би могъл да ги отвори. Но нейният воин изобщо не се затрудни с това и тя бе въведена вътре, където веднага разбра, защо Лоуден ги бе придружил.

— Сега ще се извиниш на чичо ми — каза ѝ Чалън със заповеднически тон.

Тя едва не се разсмя. Но се ухили. Още щом влезе в стаята нямаше как да не забележи огромното легло, така че не би могла да сбърка къде точно се намира, а той явно бе решил да се възползва от това.

— Какво има, бебчо? Да не би да си помисли, че не бих изпълнила заповедта ти извън тази стая?

— Тази мисъл ме окуражава, *керима*. Сега направи това, което ти наредих.

— Разбира се — тя сви рамене. — Защо не? — После се обърна към Лоуден с усмивка. — Съжалявам, че те съборих на пода, Лоуди, и за всичко останало, което смяташ, че съм направила погрешно. Макар че това може да се случи отново, тъй като не съм свикнала да ме докосват непознати мъже.

— Това ли е извинението, Чалън? — попита Лоуден, а в гласа му все още се четеше обида.

Чалън въздъхна.

— По нейния начин, да. Тя е различна, не е от Кан-ис-Тра, нито от някоя държава, която познаваме. Трябва да имаме предвид това, в противен случай някой от воините лесно може да си изпусне нервите.

— След като съм такова изпитание за теб, воине, защо не сложиш край на службата ми и не ме отпратиш да си вървя там, откъдето съм дошла? — предложи Тедра.

— Не си изпитание, когато ми се подчиняваш напълно, нали?

Тя нямаше да позволи да я изиграят с дума като „напълно“.

— В тази стая е така.

— Значи това е служба за загубено предизвикателство? — попита Лоуден и незнайно защо тази новина приповдигна настроението му. Той дори се засмя. — Трябваше да кажеш това от самото начало, *шодане*. Това означава, че ти си този, който трябва да се грижи за нея.

— Защо това го забавлява? — поиска да узнае Тедра.

Чалън също се засмя, защото разбираше недоволството на Лоуден.

— Помислил си е, че ще бъдеш под неговата отговорност. Виждаш ли, той надзирава всички жени в къщата.

— Надзирава?

— Дали се държат добре.

— А, той ги командва. Значи това означавало думата „чичо“.

И двамата я погледнаха объркано. Тя си помисли, че е заради насмешливия ѝ тон, но въпросът на Чалън ѝ подсказа, че греши.

— Как не знаеш какво означава думата „чичо“?

— Аз уча думата, но не и значението ѝ, тъй като нямаме такава дума на Кистрански. Същото е като храната и животните, за които ти казах. Знам думите, но понякога трябва да ги видя, за да разбера какво означават...

Но той държеше на своето.

— Нямате чичовци? Тогава как наричаш брата на баща ти?

— Кой... на какво... чакай малко. Да не би да ми говориш за роднини?

— Именно. Семейство, роднини, близки.

— Не е нужно да изброяваш. Разбрах за какво говориш. И не ме гледай така, сякаш все още не съм те разбрала. Казвам ти, нямаме такава неща в Кистран, или поне ги нямаме от векове. Но сега се сещам, че съм го срещала в няколко исторически урока.

Нито един от мъжете не разбираше за какво им говори и Лоуден го потвърди.

— Бих искал да си тръгна, *шодане*. Главата ме заболя, докато се опитвам да разбера безсмислиците на тази жена.

— Той не е чувал странните ти истории като мен, но това все още няма никакъв смисъл, жено. Хората не могат да оцелеят без

семејство.

— Разбира се, че могат. Ние се справяме много добре. Това е само едно от многото различия между нашите планети. Различия, за които знам, че не те е грижа, затова няма да си губя времето да ти обяснявам. Тези детайли ще останат за друг *шодан*, ако успея да открия такъв, и ако той прояви интерес да ме изслуша.

Тя трябваше да се обърне, преди да се засмее на глас. Това се казваше заслужено отмъщение. Той умираше да я разпита за това, но нямаше да го направи, не и след като бе казал на чичо си Лоуден, че умишлено е избягвал този разговор.

Да, представете си, чичо. Чалън сигурно имаше истински родители, а може би и братя и сестри. Трябваше по-рано да осъзнае колко е примитивна тази култура, освен това искаше да зададе няколко въпроса. Но заради небрежния начин, по който сложи край на темата, нямаше да може да го попита точно сега.

Тя обаче не остави пропуснатата възможност да я разтревожи, а се зае да разгледа покоите. И остана малко повече от впечатлена. Огромният размер на стаята едва не я накара да започне да точи лиги. Тази стая, която *шоданът* използваше само за да спи, бе два пъти по-голяма от цялата ѝ нова къща. Разбира се, тук нямаше движещи се стени, които да приспособят стаята за всичките ѝ нужди. Получаваш това, което виждаш. А тя наистина харесваше това, което виждаше.

Също като предверието долу, и тази стая бе невероятно светла и проветрива, с прозорци във формата на арки, заемащи една дълга стена. Видя и един голям отворен свод, който водеше към огромен, приличащ на градина балкон. Ефирни бели завеси висяха пред тези сводове и се поклащаха леко от топлия бриз, сливайки се с белите подове и стени, покрити от подобен на мрамор материал, в който сякаш бяха вплетени бели и сребърни нишки. Почти целият под бе постлан със син килим, какъвто видя и преди това. Върху него бе разположено огромно легло, ниска кушетка и голяма квадратна маса, също ниска. Мебелите бяха изработени от добре полирано тъмно дърво. Точно в центъра на стаята, върху синия килим имаше поставено бяло парче плат, около три на три метра. То се виждаше добре и върху него нямаше нищо.

До една от стените имаше няколко прекрасни дървени сандъка изработени от същото дърво, всеки от тях бе широк около метър и

половина и поне половин метър висок. Върху тях имаше поставки от белия материал и това ги правеше удобни за сядане. Нямаше никакви столове, но за сметка на това пред два от отворените прозорци имаше широки удобни кушетки, с малки масички пред тях и някакви поставки, за които Тедра предположи, че са за Гаалски камъни.

Това, което я впечатли най-силно и ѝ хареса най-много, беше триметровото дърво, поставено до стената между един от прозорците и балкона. Беше с широки зелени листа и посадено в прелестна черна саксия. Около него имаше по-малки растения, които изпълваха ъгъла с всички нюанси на зеленото, а пред всичко това имаше прекрасен малък басейн, с размер около два метра, пълен с вода, на повърхността, на която плуваха яркочервени цветя.

— Басейн в спалнята? — Тедра се обърна, за да погледне Чалън и го откри да стои точно там, където го бе оставила, до вратата. Просто стоеше и я гледаше. — Не е много голям, нали?

— За къпане е, не за плуване.

— О, така става — тя се обърна преди той да успее да види гримасата ѝ. — Забравих, че за известно време ще трябва да се справям без нормална баня.

Тя чу смеха му отблизо, а това можеше да означава само едно — той се приближаваше към нея.

— Банята ми е едно от нещата, от които няма да можеш да се оплачеш, *керима* — каза той, погрешно разбрал коментара ѝ. — Та, кое искаш да изпробваш първо, банята... или леглото?

— Ще гласувам за леглото, щом трябва да избирам, но наистина ли си сигурен, че би искал да го изпробваш с мен... след това, което ти сторих?

Тя се обърна и зърна печалната му усмивка.

— Може би не.

Обхвана я тъга, но тя бързо я прогони.

— Тогава ще почакам с изпробването на леглото. Страхувам се, че ако съм сама в него, ще се изгубя, толкова е голямо — това нещо бе най-малко три метра, както на ширина, така и на дължина, и бе покрито с мека синя завивка, която изглеждаше така, сякаш ако легнеше в центъра ѝ, щеше да я погълне. — Но предпочитам да пропусна банята, ако нямаш нищо против. Изнервям се при мисълта, че трябва да използвам *тази* новост във вашия свят.

При думите ѝ, хуморът му се завърна.

— Знам, че това не е нормално място за баня, но не е дълбоко, затова няма от какво да се боиш. Била е приготвена за пристигането ми.

— Не се тревожа за дълбочината ѝ, макар че в действителност май би трябвало. Но не бива да оставяш нежеланието ми да ти попречи да ѝ се насладиш. Аз ще... гледам.

— Ще направиш много повече от това, *керима* — той се засмя отново, което трябваше да я предупреди за това, което щеше да последва. — Ти ще се присъединиш към мен.

Тя не усети кога ловките му пръсти развързаха въжения ѝ колан, но нямаше как да не разбере, когато той махна одеялото от раменете ѝ.

— Хей, чакай мал... — той я вдигна с мускулестите си ръце и я понесе към ваната, преди да успее да довърши изречението си. — Пусни ме долу, Чалън! Сериозно! Не искам... не! — Тя се озова над водата и само ръцете му я държаха да не падне в басейна. — Да не си посмял да...

Той го направи, просто я пусна. Докато падаше Тедра изпищя, но той се оказа прав, водата не бе чак толкова дълбока, стигаше до бедрата ѝ. Писъкът ѝ бързо се превърна в гневен вик, докато държеше ръцете си високо и далеч от въртящата се, блискаща и прииждаща вода... гадост!

Чалън искрено се забавляваше, докато я гледаше.

— Ако не бях сигурен в противното, жено, бих се заклел, че не харесваш водата. Не е ли достатъчно топла?

Сега, след като той го спомена, Тедра установи, че водата наистина е топла и сгряваше всяка част от тялото ѝ, до която се докоснеше. Обграждаше я, пропиваше се в порите ѝ. Не беше толкова ужасно, колкото си бе представяла, и дори малко ѝ хареса чувството да я усеща, беше като рядък гел или като плътен въздух, но все пак щеше да ѝ отнеме време, за да свикне с това.

— Трябва ли водата да бъде топла? — попита тя, когато най-после го погледна.

— Трябва ли... да не би да предпочиташ студена баня?

— Предпочитам соларна баня, но явно, засега няма изгледи да я получа. Въпросът ми беше съвсем обикновен, воине. Топла, гореща, студена, каква трябва да бъде по принцип?

Чалън не ѝ отговори. Той започна да сваля колана, на който висеше меча му, и продължаваше да мълчи. Най-после тя осъзна, че го е раздразнила с нещо и реши, че това е била думичката „каква“.

— Знаеш ли, войне, постоянно ще се изправяме пред такива проблеми, тъй като ще живеем заедно, и ако мислиш, че просто те залъгвам или се шегувам, искам да знаеш, че грешиш. Когато един човек никога не е влизал във вода и има до себе си друг, който го е правил, нормално е да задава въпроси за температурата и...

— Достатъчно, жено. Тялото ти не би могло да не е познало досега водата. Мислиш, ли, че не бих могъл да *помириша* разликата?

Тя едва се въздържа да не възкликне възмутено. Затова се засмя.

— Ще намеря начин, преди да напусна тази планета, да те отведем на кораба си, за да изпробваш соларната ми баня. Дори няма да докоснеш вода, но ще си по-чист отколкото някога си мечтал да бъдеш, и всичко това ще отнеме само три секунди. Това е модерна технология, ефективна, бърза и лесна. И по изражението на лицето ти, мога да разбера, че отново си мислиш, че ти разказвам една от небивалиците си. Няма нищо, бебчо. По-късно сам ще прецениш.

Той не каза ѝ дума, а само насочи меча си към вдигнатите ѝ във въздуха китки. За щастие, изражението му не беше заплашително и тя знаеше, че е насочил оръжието към въжето, а не към сърцето ѝ. Чалън нагласи меча между двете ѝ китки, повдигна острието и срязва въжето. Най-после ръцете ѝ бяха свободни. Надяваше се, че той маха това въже за последен път от китките ѝ.

Тедра остави остатъците от въжето на пода в краката му и го зачака да се присъедини към нея. Щом въпросите ѝ за банята го бяха ядосали толкова, вече щеше да наблюдава по-внимателно и да опита да научи всичко, без да се налага да го пита за каквото и да било.

Видя малка скамейка, която до сега не бе забелязала, защото бе частично скрита от растенията, дори в единия и край забеляза няколко малки съда с цветя. Точно до тях имаше купчина кърпи и Чалън седна в другия ѝ край, за да си свали ботушите. Но вместо да се съсредоточи върху това, което правеше, той наблюдаваше внимателно Тедра. Скоро раздразнението изчезна от изражението му.

— Седни долу, *керима* — продума най-после той.

— И да се удавя? Ако нямаш нищо против, предпочитам да остана права.

— Зад теб има една издатина, на която можеш да седнеш — каза ѝ с въздишка.

Той издаде звук, за който тя можеше да се закълне, че е причинен от изражението ѝ, и в следващия миг започна да смъква *браките* по дългите си крака. Изведнъж на Тедра ѝ стана много по-горещо, отколкото до преди миг, и горещината ставаше все по-силна, докато го наблюдаваше как се подпира с ръка на пода, за да скочи в басейна. Водата се надигна и се плисна към нея, разсейвайки я, когато се издигна до стомаха ѝ. И все пак, само след миг, Чалън вече бе до нея и сега не само водата я докосваше навсякъде.

— Ето тези трябваше да покриеш с вода — каза той и огромните му длани погалиха гърдите ѝ.

Това бе най-безсрамната лъжа и тя не се стърпя да му го каже, и то грубо.

— Я се стегни. И двамата знаем, че щеше да ги видиш през водата.

— Не и толкова ясно, колкото те виждам сега. Но нямам нищо против тази покана, жено.

— Не съм... Значи затова искаше да седна? Е, защо не каза така? Мога да бъда по-авантюристична, ако е за добра кауза, а съм сигурна, че тази кауза е добра... или, може би, вече се чувстваш по... добре?

Голямата ръка около гърдата ѝ се плъзна към мокрия ѝ гръб и я притисна до тялото му, а Тедра се усмихна точно преди устата му, да завладее нейната по един много възхитителен начин. Това наистина бе единственият отговор, от който се нуждаеше тя. Собствените ѝ ръце се преместиха на раменете му, склучвайки се на тила му, и в следващите няколко часа тя узна как една примитивна баня може да предложи наслади, които надминават обикновеното къпане.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Тедра се превъртя настрани и се оказа омотана в завивките в средата на огромното легло на Чалън. Знаеше си, че ще се почувства като изгубена в това проклето чудо, и без нейния огромен варварин, беше точно така. Но не беше осъзнавала, че леглото ще се опита да я задуши.

Когато най-после успя да освободи единия си лакът достатъчно, че да се повдигне на него, тя се огледа наоколо, за да види какво я бе събудило, като се надяваше да е... но не беше. Чалън не се бе върнал. Той я бе оставил на разсъмване, след едно много сладко сбогуване. Явно ѝ бе казал истината, че днес ще бъде много зает и няма да се видят до вечерта или, както се изрази той, докато изгрее луната. Бе игнорирал всички опити да го измъкнат от стаята предишния ден, като се посвети на задачата да я накара да се почувства добре дошла в дома му или поне в спалнята му. Но днес се налагаше отново да се върне към задълженията си и ако тя се чувстваше изоставена, толкова по-зле за нея.

Този, който я бе събудил, се оказа младо момиче Дараши, с което се бе запознала предишния ден... е, не се бяха запознали в действителност. Чалън не бе сметнал за нужно да ги представи една на друга, когато момичето им донесе вечерята. А и то не каза нищо, докато им сервираше, и побърза да излезе. Някакъв воин просто бе отворил врата пред нея, а после бързо я затвори зад гърба ѝ. Тедра си спомни, колко подозрително ѝ се бе сторило наличието на воин, отговарящ за вратата. Бързо бе отишла до нея, за да провери дали може сама да я отвори. Изпита облекчение да разбере, че наистина *може* да го направи, макар да не ѝ бе особено лесно, защото вратата бе доста тежка, но все пак, успя да се справи. Воинът сигурно я бе отворил и затворил след слугинчето, само защото ръцете ѝ бяха заети с голямата табла, която носеше.

Сега момичето отново носеше табла, но този път по-малка, а вратата зад него бе затворена. То остави таблата на обградената от

кушетки голяма квадратна маса, на която Тедра и Чалън бяха вечеряли предишната вечер. Тогава младата жена бе изживяла още едно чувствено преживяване. Бе легнала по корем на едната кушетка, а Чалън се бе отпуснал на другата, близо до нея, хранеха се един друг с пръсти и се гледаха чувствено в очите. Варваринът пъхаше в устата ѝ храна по свой избор и тъй като бяха в спалнята му, тя не можеше да му откаже нито да захапе пръстите му. Бе настоял тя също да го храни и съвсем скоро Тедра вече го правеше с удоволствие, а той от време на време засмукваше пръстите ѝ. Имаше нещо невероятно еротично във всичко това и им се наложи да прекъснат храненето за няколко часа. Когато решиха да довършат вечерята си, тя бе напълно изстинала и Тедра едва успя да го убеди да не вика слуги да донесат нова. Не искаше другите да се досетят с какво се бяха занимавали. Бе приела факта, че всеки *знае*, какво прави в спалнята на Чалън, но не искаше да разберат, че е толкова ненаситна, та дори не може да стои далеч от него, по време на проклетата вечеря... без значение дали това бе истина, или не.

Момичето не излезе веднага, както бе направило предишната вечер. То се приближи до леглото, усмихна се, погледна я в очите, но не раболепно или покорно. Малко над обикновените крепостни, но и малко под истински свободните хора, Дарашите имаха странна връзка с управляващата класа. Те бяха обикновени слуги, принудени да служат на жените в този свят, но очевидно това не ги тревожеше. Тъй като Тедра идваше от свят, в който нямаше слуги, защото наличието на механичните помощници обезсмисляше наемането на слуги, щеше да ѝ се наложи да свикне да бъде обслужвана от живо същество, от дишащ човек.

Този жив, дишащ човек, беше само с няколко години по-млад от нея, красиво момиче с кафява коса и очи. Това бе най-разпространеният цвят за жените, доколкото Тедра бе успяла да забележи вчера по улиците. Кожата ѝ бе тъмна, но не златиста, и също като мъжа Дараша, който работеше в конюшната, и тя бе доста ниска, за разлика от обикновените граждани на този свят. Може би не повече от метър и петдесет и пет.

— Господарке, желаете ли да се изкъпете, след като закусите?

Тедра погледна към малкия басейн, който тази сутрин бе празен. Тези варвари имаха водопровод, Звезди, и постоянно пълнеха ваната с

топла и студена вода, а после я изпразваха, което означаваше, че не са чак толкова примитивни. Забелязваше, че подобно на Ша-Ка'арците, Ша-Ка'анците са напреднали в едни отношения и доста изостанали в други, като придържането към старата вяра и начина им на обличане.

— Не, няма да се къпя, благодаря ти. — Не беше убедена, че ще ѝ хареса, ако нейният варварин не бе до нея, за да се забавляват заедно.

— Тогава мога ли да избира, чаури за господарката?

Тедра се намръщи, като чу да я наричат „господарка“ вече за втори път.

— Виж, ти не си робиня и аз не съм твоя господарка, затова защо не ме наричаш Тедра?

— Това няма да бъде почтително.

— За теб всички ли са господарки и господари?

— Да, господарке.

— Това не те ли тревожи?

— Защо трябва да ме тревожи?

Тедра въздъхна.

— Е, това сигурно се харесва на всички. Ами ако ти заповядам да ме наричаш Тедра? Този трик ще проработи ли?

— Трик?

— Ще стане ли, ако ти заповядам? Или желанията на загубилия предизвикателство не се зачитат тук?

— Загубил предизвикателство? Господарката се шегува с мен?

— Да, голям шегобиец съм — каза Тедра и изсумтя, едва ли щеше да успее да накара момичето да я нарече по име. — Можеш да ми донесеш някакви дрехи, докато аз се преборя с проклетите завивки... разбира се, ако това е включено в задълженията ти.

На момичето му бе трудно да кимне, защото едва се съдържаше да не се разсмее. Сигурно бе много забавно да видиш възрастна жена да се бори със завивките, които са така пристегнати около нея, че изглежда като добре опакован подарък, и не знае как да се измъкне от него, но точно това се случваше с Тедра. Можеше да каже нещо за приспособяващото се въздушно одеяло, което се изключваше, когато седнеш в леглото, без да те притиска по никакъв начин, но щом обмисли последствията от думите ѝ, тя се отказа и се зае по-агресивно със задачата.

— Може ли да ви помогна?

Момичето се качи на леглото, откри края на завивката, която бе затисната под бедрото на Тедра и го дръпна, тогава останалата част падна. Тедра веднага се изчерви, защото бе забравила, че е напълно гола, но момичето явно не обърна внимание. След като ѝ помогна, то слезе от леглото и се насочи към една врата, която Тедра не бе забелязала вчера, може би защото нямаше никаква дръжка, и се намираще между две от дългите, красиви ракли. Тя се отвори, само след едно леко бутване, разкривайки някаква стая, която Тедра бе любопитна да разгледа, но първо трябваше да намери чаршафа, който бе останал някъде под завивките.

Няколко минути по-късно, тя се приближи, увита в красив син чаршаф, и след известен размисъл установи, че това пред нея е старомоден дрешник — нещо, което не бе виждала досега. Това, което познаваше като дрешник, бе механично устройство, излизащо от стената и поднасящо ѝ дрехата, което бе пожелала. Никога не се бе замисляла, къде стоят дрехите или къде отиват, когато роботът чистач ги отнася за почистване. Смяташе, че повечето неща, които бе открила, вървят заедно с къщата.

Отблизо, стаята изглеждаше голяма, почти колкото спалнята. Видя огромно огледало, дълъг рафт, отрупан с бурканчета и шишенца, а в ъгъла имаше дори диван, което показваше, че помещението се използва и за преобличане. Имаше купища сандъци, наредени до едната стена, и някои от тях, бяха толкова на високо, че Тедра не би могла да ги достигне, което я наведе на мисълта, че стаята може да се използва и като склад. Но тук имаше и много дрехи, невероятно много дрехи, закачени на куки по стените, а също и на закачалки с пръчки като ръце, стърчащи от тях. Висяха от странни на някакъв вид стойки, изправени, но извити на върха, за да могат да разстилат *комтоците* си, без да ги сгъват. Всичко бе подредено така, че се виждаше още от пръв поглед и изключваше необходимостта от инвентарен списък.

Заедно с мъжките дрехи, като ботуши, колани за мечове, дузина *браки*, всички от черна *заалска кожа*, имаше и *комток* от някакъв доста интересен блестящ материал, се виждаха и няколко *чаури*, които не изглеждаха много на място, поставени върху една лавица. Тедра разпозна женските дрехи, защото приличаха на тези, с които бяха облечени жените в града. Изглеждаха съвсем същите, направени от

тънък прозрачен плат, и представляваха голямо квадратно парче, което се увиваше два пъти около тялото и се завързваше.

— Тези трите бяха приготвени за вас, господарке, но ако цветовете не ви харесват, мога да подготвя други. Има части във всички цветове, които пожелаете.

„Части“, тази дума трябваше да предупреди Тедра, но дори когато се приближи до момичето, за да разгледа трите облекла, не бе подготвена за това, което видя. Тези неща наистина не бяха нищо друго, освен няколко „части“, горници и пола, завързващи се едно за друго и проектирани така, че просто да висят надолу по тялото.

Но всъщност бяха малко по-сложни от това, както забеляза Тедра, щом вдигна горницето на бялата дреха. Беше направено от дванадесет шалчета, които падаха свободно до средата на бедрата ѝ. Думата „подготвя“, която бе използвало момичето, означаваше да завърже всяко шалче на малък възел и на всяко рамо да се получат шест възела. Поотделно всяко шалче беше прозрачно, но когато се поставеха едно върху друго изглеждаха по-плътни, макар че на гърдите все още леко прозираха. Затова и там имаше допълнително парче плат.

Полата обаче, бе съвсем друга работа. И тя се състоеше от дванадесет шала, краищата, на които бяха съшити за тясна, еластична лента и драпирани в кръг около нея. Лентата трябваше да се увие около талията ѝ, като по този начин щеше да остави шаловете леко разтворени. Нито един от шаловете не бе завързан или съшит за някой от останалите, те просто си висяха надолу по краката ѝ, стигайки до глезените. Вероятно се разтваряха при най-лекото движение или вятър, и всеки би могъл да види прасеца, коляното или дори част от бедрото ѝ.

Видя и завързан колан, който се поставяше върху горната част на дрехата, за да я накара да прилепне към тялото и вероятно да задържи шаловете така, че да покрият онова, което трябваше да бъде покрито. Тедра не би могла да бъде по-разголена, дори ако облечеше дрехата, с която бе пристигнала. И тя имаше само една дума за момичето, което стоеше и очакваше решението ѝ, какво ще облече.

— Забрави.

— Господарке?

— Ще трябва да ме убиеш, преди да се напъхам в това, момиче... как ти е името?

— Джалла, господарке. Ако тези цветове...

— Не е заради цветовете, Джалла, макар че никога не съм се обличала в пастелни тонове. Не харесвам този прозиращ материал, да не говорим, че дрехата е направена така, че по-скоро да бъде събличана, отколкото обличана. Трябва да има нещо друго, което бих могла да облека.

— Но...

— Нещо като това, с което ти си облечена. — Бялата, гладка туника и пола, изглеждаха като точно копие на онова, с което бяха облечени мъжете Дараши, и единствената разлика бе, че те носеха панталони, а Джалла дълга до глезените пола. — Това ми се струва прохладно и удобно, и няма да се чувствам така, сякаш играя на гледай-внимателно-и-може-да-видиш-нещо.

— Но това не е *чаури*.

— И?

— Дамите от Кан-ис-Тра носят само *чаури*. Вие може да носите само *чаури*.

А слугите очевидно не носеха такива. Но Тедра не пропусна да забележи, че думите на Джалла се отнасяха за всички дами в страната, а не само в града.

— Какво ще стане, ако откажа?

Джалла изглеждаше истински разтревожена от въпроса.

— Но вие не можете. *Шоданът* няма да го позволи.

Тедра стисна зъби. Не искаше да носи проклетото *чаури*, но и не желаше да се кара с Чалън, след като напоследък се разбираха толкова добре. Тя погледна с копнеж към неговите дрехи, които бяха навсякъде около нея, но знаеше, че няма да посмее да ги облече. Беше сигурна, че още първият воин, когото срещнеше, щеше да ѝ заповяда да ги съблече, а тя нямаше никакво желание да минава отново през същите неприятности.

— Проклятие — изръмжа най-после и посочи с пръст към едно *чаури*. — Това.

Избра светлозелено, тъй като имаше чувството, че синьото и бялото имаха някаква символичност за *шодана*, нещо като негови цветове, ако обзавеждането в замъка бе някаква индикация за това. А точно сега, бе прекалено раздразнена, за да му доставя удоволствие, носейки неговите цветове.

— Чий са тези *чаури*? — обърна се тя към Джалла, която ѝ помагаше да се облече, и видя колко безнадеждно можеше да се оплете горницето, ако човек не внимава, докато го облича.

— Ваши, господарке.

— Но, кой ги е носил преди мен?

— Ваши...

— Няма значение — прекъсна я Тедра, тъй като търпението ѝ се бе изчерпало.

Дрехите бяха тук преди да дойде, затова не можеха да са нейни. А тя наистина не искаше да знае, коя жена е споделяла близостта на Чалън преди нея. Но той със сигурност щеше да чуе какво мисли за това, че трябваше да носи чуждо *чаури*.

Когато погледна надолу към тялото си, изстена. При вида на отражението си в огледалото, простена още по-силно. Беше много по-лошо, отколкото си бе представяла. Вече знаеше защо останалите жени по улиците на града изглеждаха толкова нежни, срамежливи... беззащитни. Нямаше никакъв начин да изглеждаш другояче в този костюм.

Тедра нямаше нищо против да покаже малко плът. Преди беше носила дрехи, които показваха много по-голяма част от тялото ѝ. Но никога досега не бе обличала нещо толкова изящно, толкова ужасно женствено и толкова деликатно. В него тя се чувстваше странно, някак разголена и уязвима.

— *Шоданът* ще бъде изключително доволен, господарке — каза Джалла. Не бе пропуснала да чуе стона на Тедра. — Изглеждате много красива.

— Изглеждам като работничка в Стрес Клиника — отвърна Тедра с отвращение. — Но докато Марта не може да ме види, предполагам, че ще преживея унижението да я нося.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тедра успя да си отмъсти заедно бе принудена да носи *чаурито* и отмъщението беше още по-сладко, тъй като бе съвсем неочаквано.

След като закуси, Джалла я отведе на обиколка из замъка. Всичко й беше толкова интересно, че напълно забрави с какво е облечена, особено при вида на други жени, облечени в подобни дрехи, а и никоя от тях не изглеждаше притеснена от това. Джалла й представяше всяка една, която срещнаха и обясняваше кои са те и защо са тук. Тедра научи много неща за Ша-Ка'анските жени. Много малко от тях й допаднаха, но все пак, не бе дошла, за да променя живота им, а само да търгува с тях и ако имаше късмет да наеме някои от воините им.

Една от стаите, до които не би трябвало да се доближава, бе тази, в която Чалън работеше, но кога думите „не би трябвало“ я бяха спирали да направи каквото и да било? Тя се шмугна вътре въпреки протестите на Джалла, а момичето категорично отказа да влезе с нея. Стаята бе дълга и подобна на пещера, стените и пода бяха от материала подобен на мрамор, но тук цветът им бе син, примесен с черно. Имаше цели редици от бели кушетки, с пътечки между тях. В най-отдалечения край на залата видя Чалън, седнал зад бюро, наподобяващо това на директора в Управляващата Сграда.

Тъй като бе очаквала да види висок трон отрупан с възглавници, Тедра бе истински изненадана от обикновеното бюро. Но тя реши, че това е още една малка Ша-Ка'анска аномалия, която ги отличаваше от нейния народ, такъв какъвто е бил в миналото.

Стаята бе препълнена с мъже и на всяка кушетка имаше по двама, трима здравеняци. Вероятно чакаха своя ред, за да говорят с *шодана*, който в момента бе зает с четирима мъже застанали пред бюрото му.

От това разстояние Тедра не можеше да чуе нищо от разговора им и тъкмо реши да се измъкне незабелязано от стаята, преди някой да е разбрал, че е нахълтала неканена в мъжките владения, когато Чалън улови погледа й и млъкна. Тя реши, че доста е загазила, защото той се

изправи, заобиколи бюрото и тръгна право към нея. Той не се извини за прекъсването, затова мъжете се обърнаха, за да видят какво е привлякло вниманието му, и скоро всички очи в залата бяха насочени към Тедра.

Прииска ѝ се да излезе преди Чалън да стигне до нея, наистина го пожела, но това бе проява на малодушие, затова тя остана на мястото си. Да бъдеш смел, понякога болеше; същото се отнасяше и за гордостта примесена с упоритост. Всичко, което можеше да направи бе да се надява Чалън да не е прекалено ядосан затова, че бе влязла там, където не биваше.

Но когато се приближи, тя видя огъня в очите му и той нямаше нищо общо с гнева. Това я успокои и дори ѝ стана забавно, след като разпозна погледа му. Нейният варварин гореше от страст и Тедра не се съмняваше, че за това е виновно *чаурито*, с което бе облечена, а не тя. Той харесваше проклетото нещо, о, наистина го харесваше.

Когато стигна до нея, Чалън не каза и дума, просто я хвана за лакътя и я изведе от залата. Но не спря до тук, а я поведе надолу по коридора, все още стиснал ръката ѝ.

— Къде отиваме? — попита тя и се ухили знаещо, след като той не се обърна.

— В покоите ми — каза той.

— Е, защо пък ще искам да ходя там?

— Жено...

— Не, сериозно. Ще спреш ли за секунда? — когато той спря и се обърна към нея, тя каза спокойно: — Нямам никаква причина да ходя в покоите ти, Чалън.

— Но аз имам.

— Тогава отивай. Няма да те спирам.

Той успя да сложи страстта си под контрол за миг, но тя нямаше да намалее.

— Ще дойдеш с мен, *керима* — каза ѝ с овладян тон.

— И защо?

— Жено, много добре знаеш защо — гласът му вече не бе толкова спокоен.

Единственото, което можеше да направи, бе да потисне смеха си и да прикрие изражението си, за да не му позволи да разбере колко ѝ е забавно.

— Може и да знам, но ти трябва да погледнеш нещата от моята гледна точка, скъпи. Неочакваната ти нужда за мен, не е ласкателна. Всъщност, ти ме обиждаш, тъй като много добре знам, че това, което те възбуди толкова бързо, е проклетата дреха, която бях принудена да облека. Ако имах избор да нося нещо свое, което между другото бих могла да взема от кораба си, ако ми върнеш комуникатора, нямаше да изоставиш работата си за малко сексуално споделяне. Вероятно, само щеше да ме изгониш от залата, вместо и ти да я напускаш.

Тя му даде няколко секунди, за да осъзнае, че наистина бе *напуснал* зала пълна с воини, които очакваха неговото внимание. Беше доста забавно да наблюдава как на лицето му се редуват раздражение и желание, но отново успя да се въздържа да не се засмее.

Това беше невероятен начин да си отмъсти и тя не желаше да го провали, като му позволи да се досети, че му е *било* отмъстено.

— И още нещо — продължи тя. — Наистина харесвам замъка ти и се насладих на разходката из него, затова не смятам, че точно сега молбата ти е разумна. Веднъж ми каза, че ако сметна някоя молба за твърде неразумна, бих могла да ти откажа. Освен това, не съм длъжна да ти служа някъде, където не спиш, помниш това нали? Е, ако ми кажеш, че спиш в този коридор...

— Достатъчно, жено — срыза я той, без да крие раздражението си. — Ако те занеса до покоите си, този спор ще бъде решен.

— Ами да, можеш да го направиш — каза тя, правейки се на изненадана, преди да отхвърли думите му. — Но ако го сториш, ще нарушиш договора ни и това ще ме освободи от службата ми, доколкото знам. Затова ако искаш да се бия с теб всеки път, щом протегнеш ръка към мен, тогава ме отнеси.

Той се загледа в нея за един дълъг миг и неочаквано тя осъзна, и то без съмнение, че Чалън си припомня последния път, в който се бяха съединили, без да са „там, където спи“, и как му бе признала, че щом веднъж я целуне, вече не би могла и да мисли да му откаже. Тя отстъпи внимателно назад, но тъй като той все още държеше ръката ѝ, нямаше никакъв начин да се измъкне, ако сам не я пуснеше.

— Веднага прогони тази мисъл от ума си, воине.

— Каква мисъл.

— Много добре знаеш за какво говоря. Отговорът ми е „не“, затова ако се опиташ да се възползваш от мен, пак ще нарушиш

правилата — с въздишка той пусна ръката ѝ и тя отново се успокои, дори му каза: — Горещта главатата, бибчо. Не остават много часове, докато луната изгрее, а тогава ще бѳда точно там, където искаш да съм.

— Точно сега, тази мисъл не ми помага особено много, *керима*.

Каза го толкова тъжно, че Тедра едва не си промени решението. Той я желаше така силно, че я накара и тя да го желаше, което бе доста странно, имайки предвид, че много други мъже я бяха пожелавали, без това да ѝ се отрази по какъвто и да е начин. Но нямаше намерение да изпусне възможността да му отмъсти, задето я принудиха да облече омразното *чаури*. Просто и тя като него трябваше да изчака, няколко часа, докато задоволят взаимно страстта си.

Пристъпи към него и след като вече ръцете му не я държаха има смелостта да прокара пръст по гърдите му, от големия златен медальон до там, където се събираше *комтокът* му, точно над ръба на *браките*.

— Трябва да се радваш, че ти влях малко разум, Чалън. Нямаше ли да се почувстваш засрамен, когато се върнеш в залата, където всеки мъж ще знае защо си го накарал да чака? Сега просто ще си помислят, че си ме извел навън, за да ме смъмриш, задето съм влязла там, където не бива.

— Нито един воин от тези, които ме чакат, няма да си помисли, че съм те извел навън за нещо друго, освен точно за това, заради което го направих. Но няма искаш да ми кажеш, че си знаела, че не бива да влизаш в залата?

Тедра се замисли дали да не го излъже, наистина се замисли, особено щом видя, че в погледа му просветна осъзнаването, че му е било отмъстено. Тя отстъпи назад и се намръщи, но бе мълчала прекалено дълго и той вече знаеше отговора.

— Както ти обичаш да запомняш правилата, които на един воин му се иска да си забравила, така и аз ще запомням, кога си нарушила някоя правило.

Тедра зяпна за миг с отворена уста, а после я затвори толкова рязко, че зъбите ѝ изтракаха.

— Ако искаш да ме накажеш, Чалън, проклетие може да го направиш още сега. Не е моя вината, че си се възбудил толкова силно заради проклетото *чаури*, което намразих още от самото начало!

Той се засмя и настроението му се оправи, когато видя намръщеното ѝ лице.

— Макар и да си убедена в противното, *керима*, това няма нищо с внезапната ми нужда да те имам. Всеки ден виждам жени, облечени точно по същия начин като теб, но нито една от тях не ме е накарала да изгарям от нетърпение да я изпълня с горещината си. Така е само с теб.

— Но това нетърпение се появи само защото ме видя облечена така, както *ти* смяташ, че трябва да се обличам, в дрехите, които *ти* настоя да нося. Признай си, Чалън, че за всичко е виновно *чаурито*.

— Не мога да отрека, че те намирам за много красива, когато си облечена като жените в Кан-ис-Тран, но не си по-малко желана и красива, когато си напълно гола — при думите му, по страните ѝ плъзна руменина, но той не бе свършил: — Освен това няма да отрека, че все още ми се иска да преосмислиш решението си и да дойдеш с мен в спалнята ми.

— Ако го направя, ти ще забравиш, че съм сгрешила и няма да ме накажеш, нали? — попита тя, мислейки си с отвращение, че изнудването е добре разпространено във всички светове.

— Не.

Тя не очакваше да чуе този отговор.

— Поне си честен — каза тя намусено. — При тези обстоятелства не съм в настроение да преосмисля предложението ти.

— Разбира се — той кимна и се обърна, за да се върне в залата.

— Чакай малко — тя хвана ръката му. — Наистина мислех това, което казах. Ако ще ме наказваш, направи го сега. Нямам намерение да прекарам останалата част от деня в притеснения за предстоящото наказание.

Една златна вежда се повдигна подигравателно.

— Не беше ли ти тази, която ми каза, че не остават още много часове, докато изгрее луната? Тогава ще уредим всичко, *керима*, не по-рано.

Погледът в очите ѝ не би могъл да се сбърка и тя се обърна, за да си тръгне. Нямахше защо да обсъждат това, че Джалла не я бе изчакала, за да не отнесе част от наказанието ѝ. Умно момиче.

— Жено?

— Какво? — озъби се тя, като се завъртя и го погледна.

— Не аз бях този, който те предупреди, че нямаш място в залата за петиции, а това означава, че ти не си показала неподчинение към мен, нали така?

Това бе спорен въпрос, но тя каза само.

— И?

— И това значи, че не си нарушила заповедта на един воин, а тази на Дараши. Лекото провинение изисква леко наказание. Нямаш никаква причина да се тревожиш от него.

Веднага след това, той се върна отново в забранената-за-жени зала. Тедра гледаше към затворената врата с нарастваща радост. С тези думи, той ѝ бе дал ясно да разбере, че наказанието няма да е нищо повече от плясване през пръстите или какъвто е Ша-Ка'анският еквивалент на това наказание. Той нямаше причина да ѝ го каже, освен ако не искаше тя да се тревожи за наказанието. Тя се усмихна, изведнъж преизпълнена с толкова нежност към своя варварин, че всеки миг можеше да се пръсне като балон на хиляди парченца. Искаше ѝ се да се смее на глас от удоволствие. Искаше ѝ се да повика отново Чалън и да му каже, че си е променила решението. Но не направи нито едно от двете.

Предпочете да се наслади на загрижеността му за нейното спокойствие. В същото време, не забравяше и факта, че ако ясно не покажеше неудоволствието си от някои неща в неговия свят, срещу които сериозно възразяваше — поне онези, които пряко я засягаха — нещата нямаше да се променят. Чалън вече знаеше колко силно мрази *чаурито* и може би щеше да направи изключение и да намери нещо по-приемливо, с което да се облича.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Джалла така и не се върна повече, затова Тедра трябваше сама да довърши обиколката на замъка. Но много скоро се отегчи без обясненията на слугинята за предназначението на стаите и за хората, които срещаше из коридорите. Виждаше само две възможности как да запълни остатъка от деня. Едната бе да се върне в спалнята на Чалън и да не прави нищо, а другата да отиде в стаята, покрай която бе минала по-рано днес и където се събираха свободните жени от всяка възраст. Там имаше сираци, млади вдовици и възрастни жени, надживели децата и съпрузите си. Всички те бяха под покровителството на шодана и по цял ден стояха и си говореха, като шиеха с игла и конец.

Тедра не се виждаше да прави същото, особено след хладното посрещане, което получи, от страна на свободните жени. Някои дори открито я погледнаха с презрение, когато се запозна с тях. И макар да не ѝ бе присъщо да бездейства, тя не се спря на нито една от двете възможности. Беше разгледала замъка. Сега щеше да разгледа града.

Бе взела лесно решението, но ѝ отне известно време, да намери стая на долния етаж, с достъп към външния двор, през отворените прозорци. Следващата ѝ задача бе да се добере до главната порта, но тъй като стаята, от която излезе, бе в другия край на замъка, скоро откри, че има и още един изход. Той не бе толкова голям и нямаше такова движение на хора. В тази задна част на замъка се правеха доставките и се виждаха само Дараши. Мъжете се правеха, че не я забелязват, а жените я поглеждаха с бегло любопитство.

Тедра не си губи времето, а премина през просторния двор и излезе през портата. Не след дълго ѝ се прииска да бяха добавили и някакви обувки към тоалета ѝ, но не смяташе да се връща. След като знаеше, че прави нещо, което не би трябвало и това не я бе спряло, едни разранени ходила със сигурност нямаше да го сторят.

Отвъд задната порта имаше нещо, наподобяващо пазар. Очевидно, това бе търговска улица и търговците бяха изкарали навън поне половината от стоката си, наслагана по маси и каруци, в кошници

и какви ли не съдове, а някъде дори върху одеяла, постлани на тротоара. Разбира се, вътре в магазините имаше още много неща, които човек не можеше да види отвън, вероятно там бяха по-скъпите стоки. До където ѝ стигаше погледът, виждаше най-разнообразни стоки за продан — от храна и дрехи, до бижута и оръжия.

Беше облекчена да види, че повечето хора там са Дараши, които купуваха и продаваха. Но имаше и няколко свободни жени, които пазаруваха, вървяха напред, спираха се, после пак тръгваха и пак се спираха, а прекрасните им наметала, завързани на шиите им се стелеха по раменете им. Тедра също би се зарадвала да носи наметало, ако имаше такова, но сметна, че повечето жени биха били горди да показват своето *чаури*, след като то бе знак, че са свободни жени. Голяма свобода, при положение, че всяка от тях бе придружавана от двама воина. Хрумна ѝ, че може да си има проблеми, заради това, че е сама. Но ако се движеше близо до тези жени, кой би могъл да каже, че ескортът не е неин?

Избра една жена, придружавана от воин, и тръгна след тях. Прецени, че охраната, няма да заподозре, че охранява и нея, затова гледаше да стои близо до гърба му и извън полезрението му, докато разглеждаше всичко, което ѝ се стореше интересно на пазара. Това продължи цели пет благословени минути, преди една голяма ръка да се отпусне на рамото ѝ и да я обърне назад, и още преди тя да види двамата воина, стоящи зад нея, знаеше, че малката ѝ обиколка из града е приключила. Единият гледаше надолу към нея и се хилеше, а другият се мръщеше неодобрително. Не познаваше нито един от двама им, но бяха типичните гиганти — разбира се, не можеха да се мерят с Чалън — но бяха малко по-високи от нея. Тедра прецени, че ако ѝ се наложи, щеше да успее да се справи с тях. Това, което искаше да разбере, е откъде бяха разбрали, че е сама, след като се движеше толкова близо до воина и дамата му. А може би не я бяха разкрили наистина. Може би просто искаха да проведат един приятелски разговор.

С тази мисъл тя каза:

— Да?

— Тя каза „Да“ — ухилено отвърна единият, без да се обръща към някого конкретно, а после ѝ каза. — Жено, дадох ти достатъчно време, да направиш своя избор. Тъй като не помоли за защита нито един от нас, сега аз предявявам правата си върху теб.

— Ох, Звезди, отново ли трябва да преминавам през това? — каза с отвращение Тедра.

Тонът ѝ не прогони усмивката му. Тя все още си бе там, когато воина посегна с ръка към нея, но вместо той да улови нейната, тя хвана неговата и с едно бързо завъртане притисна китката му в една доста неудобна позиция.

— Не го приемай твърде лично, воине — каза тя спокойно на мъжаката, но не му позволи да мръдне дори на милиметър, — но аз вече бях поискана, затова през следващия един месец съм напълно заета. Сега разбираш защо не мога да дойда с теб, нали? Това няма да се хареса на моя воин, затова съм длъжна да те разубедя.

— Буллан! — каза само той, но толкова силно, сякаш издаваше заповед.

Буллан явно беше намръщеният приятел на воина и Тедра се обърна, за да го предупреди само за да разбере, че е изчезнал. Но разбра къде бе отишъл само след миг, когато ръцете му се обвиха около нея откъм гърба ѝ. Бе хванал здраво ръцете ѝ, за да не ѝ позволи да се обърне... или поне така си мислеше той.

— Пусни го, жено — заповяда ѝ Буллан с остър и гневен глас.

— А ако не го направя?

Последва дълга пауза, сякаш мъжът се бореше с шока или просто не можеше да повярва, че тя няма да изпълни нарежданията му.

— Не ме карай да те наранявам.

Това предупреждение леко я разяри.

— Да ме нараниш? О, не, воине, няма да ти позволя да обвиниш мен в случай, че ме нараниш. Не съм молила вие, клоуни такива, да ме задържате и вече ви казах, че не съм свободна, за да ме поискате. Затова, ако ме нараниш, идеята ще си е само твоя, не моя. Разбира се, това важи и за двете страни — добави тя великодушно. — Ако те нараня, ще поема пълната отговорност.

— Буллан! — изкрещя отново воина, който-вече-не-се-усмихваше.

Той вече усещаше част от болката, за която Тедра спомена, и искаше това да свърши възможно най-скоро. Приятелят му явно бе на същото мнение, защото бавно затягаше хватката си около Тедра. Но тя вече бе разбрала, че възнамерява постепенно да увеличава натиска си върху нея, докато освободеше приятеля му или докато припаднеше.

Преди натискът да стане прекалено силен, тя изви още малко китката на пленника си, той изстена и това бе достатъчно да разконцентрира за миг Буллан и той да отпусне леко хватката си. В този миг Тедра завъртя назад свободната си ръка и когато напипа нещо меко, пръстите ѝ се заключиха здраво около него.

След като го стисна леко, Буллан веднага я пусна. Бедата беше в това, че макар сега и двамата да бяха във властта ѝ, и двете ѝ ръце бяха заети. Що се отнасяше до нея, това че контролираше нещата не беше подобрило ситуацията кой знае колко. Честно казано, нямаше никаква идея какво да прави по-нататък.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— И колко дълго смяташ, че ще можеш да ги държиш така, преди някои от останалите воители да забележат и да им се притекат на помощ?

Чувайки думите „някои от останалите воители“, Тедра си помисли, че гласът принадлежи на някой от мъжете Дараши. Но щом погледна през рамо, разбра, че няма толкова голям късмет. Не бе разпознала гласа, но щом видя лицето, веднага разбра, че зад нея е Тамирон, приятелят на Чалън. Просто не знаеше дали е успяла да се измъкне от неудобната ситуация, или е загазила още повече. По-скоро беше второто, ако можеше да се съди по ледения поглед, с който я гледаше.

Тя реши да бъде благоразумна и да освободи жертвите си. Може би едно извинение щеше да реши всичко.

— Процавайте, момчета, но Тамирон може да свидетелства...

Думите ѝ бяха прекъснати от възмутено възклицание. Тя всъщност не бе наранила воина Булан, но го бе изнервила до крайност. Затова той реагира веднага, щом Тедра пусна меките му части, като веднага я обезвреди. Този път само една от ръцете му се обви около нея, но я стисна толкова силно през гърдите, че дъхът ѝ секна. Другата му ръка се погрижи ръцете ѝ да нямат възможност да се докопат до нито една от частите на тялото му, към които бе особено привързан, не че тя имаше достатъчно сила да го направи, след като не можеше да си поеме дъх.

През това време, другият воин масажираше китката си, движеше изтръпналите си пръсти и я гледаше с убийствен пламък в кафявите си очи.

За щастие, Тамирон застана между двамата и възпря мъжа да предприеме някакви действия. Но ако не направеше нещо в най-скоро време, нямаше да я е грижа какво ще стане. Вече виждаше петна пред очите си от липсата на кислород.

— Тази жена си има защитник, Коган.

— Лъжеш, Тамирон Джа-На-Дер! Тя не носи никакви цветове.

— Това се дължи само на невежеството ѝ — думите му донякъде успокоиха Коган. — Тя не е от Кан-ис-Тра и не знае нищо за нашите обичаи. Освен това, е обучавана много по-различно, отколкото нашите жени, както и двамата сами се убедихте. Мислиш ли, че жена от Ша-Ка-Ра би се държала по този начин? — Тамирон не очакваше отговор, нито го изчака. Той погледна строго към Буллан и каза твърдо: — По-добре я освободи, преди да ти се наложи да отговаряш пред *шодана*.

— Няма нужда да замесваме *шодана*.

Въпреки че Тедра бе доста замаяна, много добре чу колко нервно прозвуча отговорът на Буллан. И проклет да е, той я пусна моментално. Тя едва не падна по очи, но Тамирон бе достатъчно близо до нея и успя да я улови.

— Добре ли си, Тедра-Де-Ар?

В момента, тя бе прекалено заета, да си поема въздух, за да му отговори, но когато го направи, започна да се оплаква, докато се отдръпваше от него.

— Същият си като моя андроид — и той ме нарича с пълното ми име. Де Ар е само моята категория, а не последно име, затова можеш да ме наричаш просто Тедра, като всичките ми приятели. Ако ли не, можеш да се обръщаш към мен с „жено“. Вече започнах да свиквам с това.

— Хубаво е да знам, че приемаш *някои* неща в страната ни. Ако беше достатъчно умна да се съгласиш с всичко, нямаше да бъдеш поискана от воин, който смята, че има пълното право да го направи.

— Ще започна да те харесвам, бебчо, ако това е цялото конско, което ще получа от теб.

— Конско? Сигурен съм, че ще получиш много повече от това, Тедра.

— О, стига де, наистина ли смяташ да му разкажеш всичко това?

Преди да успее да ѝ отговори, Коган ги прекъсна.

— Искам да узная кой е нейният защитник, Тамирон, или трябва да приема на доверие думите ти, че има такъв, след като присъствието ѝ сама на пазара и без цветове сочи противното?

Тедра погледна единият, а после и другият. Очакваше да чуе обяснение за това как е изгубила предизвикателство. Все още не бе научила, че арогантността на воините ги прави доста подозрителни и помежду си. И тъй като приемаха това за нещо нормално, думите им

не се считаха за обида. Явно всеки от тях имаше право да се съмнява и да спори без значение кой е замесен.

— Не е нужно да вярваш на думата ми — каза Тамирон, но се ухили, когато добави: — Просто иди до замъка и попитай, който й да е там, къде спи тази жена. Всеки ще ти каже, че тя спи в покоите на *шодана*.

— Това прозвуча твърде грубо — каза тя, докато наблюдаваше как двамата воина побързаха да се отдалечат след тези думи.

— Казах го, за да те накарам да се засрамиш, но като те гледам не виждам да изпитваш срам. Най-добре ще е да оставя да бъдеш наказана от този, който има права над теб.

Тя хвана ръката му и го поведе обратно към замъка.

— Но аз харесвам много повече твоя начин за дисциплиниране. Можеш да продължиш да ми се караш и след това не е нужно да даваш допълнителен рапорт за деня — Тедра чакаше да й отвърне, че няма да каже на Чалън за малкото й бягство, но той запази мълчание. Тя стисна зъби. — Виж, всичко, което исках, беше да разгледам града ви. Нямах да ходя далеч и не се опитвах да избягам, ако така мислиш.

— Вярвам, че си разбрала, че да напуснеш Ша-Ка-Ра сама, няма да бъде много лесно. Не съм си и помислил, че се опитваше да избягаш — той изведнъж се засмя. — Нямах да се вдигне толкова шум, ако си носеше наметалото. Разбира се, аз не възнамерявах да те оставя да се отдалечиш прекалено много от замъка и щях да те спра.

— Ти си ме проследил? — попита го удивена.

Той само кимна и изобщо не изглеждаше засрамен, задето не се бе намесил преди ситуацията да стане прекалено заплетена. Тамирон смяташе, че поне би трябвало да си е научила толкова добре урока, колкото него. Изведнъж Тедра проумя думите му и осъзна, защо е била забелязана толкова лесно и защо му се е наложило да я спасява.

— Заради проклетите наметала е, нали? И след като са различни на цвят, това бяха цветовете, за които говореше воина, за тези на наметалата, нали?

Отново кимване, но този път последва и обяснение.

— Цветът на фамилията Ли-Сан-Тер е синият, но цветът на домакинството на *шодана* е бял. И двата цвята се разпознават като цветовете на Чалън. Щом си напуснала замъка без наметало и обувки,

е било много вероятно да те поискат. Нямахте ли обувки към *чаурито* ти?

Тя погледна намусено към оскъдения си тоалет и голите си крака.

— Ако имаше, мислиш ли, че нямаше да ги обуя?

Той се усмихна, признавайки ѝ, че има чувство за хумор, но все пак поклати глава в явен знак за неодобрение.

— Сигурен съм, че Чалън не би позволил да излезеш от замъка сама, без да може да те придружи лично. Той трябва да научи за това твое неподчинение...

— Хей, спри за миг — прекъсна го тя.

Това не бе леко провинение, изискващо леко наказание. Ако Тамирон не бе там, за да се намеси, последствията можеха да станат много сериозни. Сигурно и наказанието ѝ щеше да е сериозно, след като Чалън узнаеше.

— Ами ако се закълна, че това няма да се повтори никога вече? — попита тя с надежда. — Тогава ще обмислиш ли да не му казваш за случилото се и то да си остане между нас?

— И да рискувам Коган или Буллан да се изнервят и да отидат да се извинят на *шодана* заради намерението си да поискат неговата жена?

— Аз *не* съм неговата жена — озъби се тя, и то само защото разбра, че е прав. Ако Чалън разбереше за случилото се дори с ден закъснение, щеше да бъде много по-лошо. Тя щеше да се чувства виновна, задето бе крила тайната от него *и* задето бе замесила най-добрия му приятел. — Знаеш ли — каза, когато стигнаха до портите на замъка. — За известно време бях забравила, че въобще не харесвам този свят. Трябва да съм благодарна, че ще ми го припомнят доста добре. Членовете на „Откриване на света“ са длъжни да стоят настрана и да са равнодушни към световите, които са открили, за да не се изкушават да останат там. Изследователите обикновено не са особено доволни, ако изгубят някой от пилотите си заради това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Тедра прекара следващите няколко часа от следобеда обхваната от нервност, примесена с гняв — гняв, защото никога досега не се бе чувствала нервна. Каквото и наказание да ѝ бе измислил Чалън, тя трябваше да го приеме, поради простия факт, че много добре знаеше, че ако я хванат извън замъка, ще бъде наказана и въпреки това, го направи. След като си решил да нарушиш правилата, няма смисъл да се оплакваш от последствията, колкото и неприятни да са те.

Тедра не можеше. Но проклетие, поне можеше да се оплаква, задето още от самото начало ѝ бяха наложени толкова нелепи правила. Откакто стана възрастна, никой никога не я бе спирал да влиза и излиза там, където пожелае. Е, вярно е, че не можеше да стигне много далеч, но смяташе, че поне може да се разхожда наоколо. Беше приела това като неизменна част от загубата на предизвикателство. Но службата ѝ не изискваше тя да е на разположение всеки час от всеки ден, а само няколко часа сутрин и вечер, и може би още няколко, ако Чалън я свареше в спалнята си на обед. А това не бе и половината от времето, което прекарваше сама, докато обикаляше из замъка.

Да, тя можеше да се оплаква колкото си иска, но Чалън така или иначе щеше да я накаже, защото той беше варварин, а те очевидно смятаха, че наказанието решава всички проблеми. Е, добре, тя вече го бе приела, но ѝ бе нужен списък за-това-което-щеше-да-последва, за да знае как да се справи. Всяка друга жена на тази планета вероятно щеше да знае какво наказание ще получи за дадено прегрешение. Тедра не можеше да понесе факта, че тя е в неведение за онова, което я очакваше, и точно затова с всеки изминал миг, през който навън се стъмваше и приближаваше времето Чалън да се върне, тя ставаше все по-изнервена.

След като реши да вземе всички предпазни мерки, Тедра се отдалечи възможно най-далеч от входната врата и се озова на някакъв балкон. Искаше да може да го наблюдава, докато се приближава към нея. Както и да види колко е ядосан, и да прецени дали ако скочи от

балкона, за да му избяга, ще му даде достатъчно време да се успокои, или ще влоши положението си. Тя бе достатъчно смела и глупава и макар да нямаше наистина намерение да скача през балкона, все пак искаше да е подготвена тази възможност. Може би, ако си счупеше нещо при падането, тъй като покоите му бяха на повече от шест метра височина, той вероятно щеше да забрави, че е искал да я накаже.

Балконът бе като балсам за сетивата ѝ при всички тези обстоятелства. Имаше много добра гледка към града и прилежащите към замъка земи, дори виждаше пътя извън защитните стени и голямата порта, която стоеше отворена до късно през нощта. Виждаше светлината на гаалските камъни, които сега бяха открити на своите поставки и осветяваха улиците така, сякаш навън бе ден.

И тя самата бе отворила кутиите на няколко от камъните в стаята, както бе сторил Чалън предишната вечер. На всяка от четирите стени имаше тясна издатина, дълга малко повече от два метра, с по няколко малки дървени поставки наредени една над друга. На всяка от поставките лежеше по един гаалски камък, а на всяка от издатините имаше по пет камъка, които осветяваха напълно стаята. Те блестяха по белите стени и тавана и се отразяваха в мраморния под, сякаш вътре бе изгряло слънце. Тя бе отворила кутийките на всички гаалски камъни, освен тези на балкона, защото светлината струяща от стаята бе достатъчна, за да го освети добре.

Тедра отдели само няколко минути да се полюбува на гледката извън пределите на замъка, преди да се обърне, за да насочи вниманието си към входната врата на спалнята. Измина много дълго време, преди тя най-после да се отвори, но Тедра не се бе помръднала от мястото си. Чалън не беше сам. Той задържа вратата отворена за слугата Дараши, който внесе поднос с храна и го изчака да излезе, преди да затвори. И чак тогава погледна към нея.

Не му се наложи да я търси. Стаята бе толкова просторна, че човек нямаше къде да се скрие, освен може би под леглото, но и двамата знаеха, че тя не би се свряла там. А и както бе застанала на балкона, се виждаше добре. Е, не чак толкова добре от мястото му до вратата, но все пак достатъчно. Но цялото ѝ очакване и внимателно подготвяне, се оказа напразно. По лицето на варварина не личеше никаква емоция, докато пресичаше стаята, за да застане пред арката, водеща към балкона. Бе напълно хладнокръвен. Явно това бе

показателно в неговия случай. Нямах я усмивката, с която я поздравяваше обикновено. Липсваше и горещият, страстен поглед, който ѝ бе хвърлил, когато се видяха по-рано днес. Просто я огледа хладно и преценяващо, в продължение на няколко минути.

— Влез вътре, жено.

Дори гласът му бе леден.

— Ще вечеряме ли?

— Ние ще говорим. А аз ще вечерям.

— Значи ще бъда оставена без вечеря?

— Това... заедно с останалите неща.

Само за секунда, бе изпълнена с невероятно облекчение. Без вечеря. Варварско и детинско наказание, и то много леко. А сега въображението ѝ се развихри, карайки я да се чуди какво ли е намислил да ѝ стори. Но тя щеше да приеме всичко, което ѝ бе подготвил. Все пак, бяха на място, където той имаше пълни права над нея.

Чалън я отведе до масата, на която бе поставена храната. Имаше червено и бяло месо, нарязано на ситно и покрито с тъмен сос, който можеше да е направен както от зеленчуци, така и кореноплодни; кошничка със сладки ролца от *крумос*; някакъв печен десерт, гарниран с крем, който ухаеше божествено, и гарафа с вино *йаварна*. Храната бе достатъчна да засити двама, дори трима човека.

Досега, Тедра въобще не бе изпитала какъвто и да е глад, но докато гледаше храната и знаеше, че няма да може я опита, огладня зверски. Чалън се излегна на един от диваните, но с нищо не ѝ даде да разбере, че и тя трябва да стори същото. За нея нямаше никакво значение дали щеше да стои тук и да го гледа как яде, или щеше да иде някъде другаде в стаята, — след като веднъж вече бе зърнала препълнените блюда, коремът ѝ щеше да се свива болезнено. Много по-лесно бе да си легнеш гладен, ако преди това не си нито видял храната, нито си я помирилал.

Тя понечи да се обърне към дивана до прозореца, но гласът на Чалън я спря.

— Ще си свалиш *чаурито*, веднага.

Само един поглед към него ѝ бе достатъчен да разбере, че той няма никакво намерение да свали *браките* си, нито пък страхотният син *комток*, с които бе облечен. Е, не беше ли точно тя, която цял ден

си казваше, че е по-добре да ходи гола, отколкото да носи това проклето *чаури*? А и нямаше да ѝ е за пръв път да стои гола пред него, докато той е напълно облечен.

Тя сви рамене и каза:

— Ти си шефът.

После развърза колана, повдигна плата на едно място, подръпна го на друго и след миг, вече стоеше чисто гола пред него, а *чаурито* се бе превърнало в купчинка плат в краката ѝ. Погледът му бавно и безизразно се плъзна по цялото ѝ тяло, напомняйки ѝ за деня, в който се бяха срещнали. Това накара Тедра да стане подозрителна и да се заучи какво, по дяволите, бе намислил да ѝ стори тази вечер.

— Сега ще седнеш тук — каза той.

„Тук“ беше скютът му, към който ѝ бе посочил, докато внимателно следеше реакцията ѝ. И тя не го разочарова, като се изчерви се силно. Очите ѝ също блеснаха, докато се беше втреничила в него, раздразнена от собственото си неудобство. Ако опитът ѝ от сексуално споделяне бе по-голям от този, който бе имала през последните няколко дни, нямаше да се почувства толкова неловко. Но нищо от краткия ѝ опит напоследък не я бе подготвило за чувството, което изпита при допира на голите си бедра до неговите, все още облечени.

И въпреки това, тя го направи и се опита да му каже с безизразен тон.

— Така ли смяташ да говорим?

— Така ще ме храниш. И през това време, ще говорим.

Двойно наказание: да го гледа отблизо, спомняйки си нощта, прекарана в еротични забавления — а тя нямаше как да не си спомни, след като бе седнала в скута му — и да бъде принудена да докосва и помирисва храната, от която не ѝ бе позволено да яде. Това се казваше жестоко и необичайно наказание. Или това бе само прелюдия към бъдещата дискусия на тема „Колко лошо момиче е тя“?

— Нека да предположа — каза тя, посягайки към чинията с месо и обмисляйки дали да не я нахлупи на главата му. — Приятелчето ти Тамирон май е показал, колко ти е верен и ти е изпял всичко, нали?

— Той отдава верността си на този, на когото трябва. И да, той поговори с мен, ако това питаш, по своя странен Кистрански начин.

— Но не те интересува моята гледна точка, нали?

— Причините, поради които си заслужила наказание няма да го отменят, каквото и да кажеш.

— Нима? — попита тя, пъхайки парче месо в устата му. — Ами ако ти кажа, че някой ме е принудил да напусна крепостта, като ми е опрял нож във врата?

— Така ли се случи?

— Не — тя набута още две парченца месо в устата му, преди да продължи: — Просто исках да разбера дали всички причини са без значение, или само тези, които според теб са истина.

Той ѝ се намръщи и спря следващата хапка, приближаваща се към устата му, като хвана ръката ѝ.

— Няма друг начин, по който да се отнеса към лековерията ти, жено.

— О, съгласна съм с теб от цялото си сърце. Всъщност, това доста ме тревожи и мога да се обзаложа, че е само една част от наказанието ми. Но нека ти кажа нещо — тя подпря чинията с храна на гърдите му, за да може едната ѝ ръка да бъде свободна да го храни, така че устата да му е пълна, докато му кажеше всичко, което бе намислила. — Вашите правила, може да се отнасят за вашите жени, но аз не съм една от тях. Тук аз съм гост и затова трябваше някой да ми разясни какви са правилата, особено след като са напълно варварски, да не споменавам, че са и обидни. Там, откъдето идвам, жените могат да ходят, където поискат, да правят каквото пожелаят, да са такива каквито им харесва и да се обличат както искат. С тях не се държат през половината време като с деца, а през останалото време като с робини.

— Свърши ли?

По тона му тя разбра, че нищо от това, което му каза, не го е накарало да промени решението си.

— Не. И само за протокола, никога не съм се съгласявала да спазвам проклетите ви правила, а само да ти се подчинявам, докато сме в тази стая. Но след като това не значи нищо за теб, както и всичко останало, което ти казвам, по-добре ми кажи нещо. Колко начина имате вие, големите смели воители, за да накажете бедните, беззащитни жени?

Той беше достатъчно нагъл да се ухили на ироничния ѝ тон.

— Прекалено много са, за да ги изредя. С времето жената ги научава.

— С времето, а? За твое добро, се надявам това да е представата ти за шега, скъпи, защото ако си мислиш, че ще минавам през такова мъчение всеки път, щом престъпя линията, значи си напълно луд.

— Правилата за жените ни са създадени заради тяхната безопасност. И за да си в безопасност, ти ще им се подчиняваш.

— Дори и когато сама мога да се защитя?

— Ти не можеш да се изправяш срещу воините, жено. Ако се изправиш сама срещу тях, ще бъдеш поискана. Ако ги предизвикаш, ще загубиш. Тук жените не ходят, където пожелаят, не правят това, което пожелаят, не става това, което пожелаят и не обличат това, което сами пожелаят — защото това е страна, в която воините не позволяват жените да го правят. Ти научи това веднъж, след като загуби предизвикателството, сега ще го научиш, като бъдеш наказана.

— Просто така? — тя махна чинията, която бе подпряла на гърдите му и я остави на масата. Ако това не му бе дало да разбере, че вече се е ядосала, то яростният пламък в очите ѝ, му го каза, а също и пръста, който заби в гърдите му. — И трябва да ти позволя да злоупотребяваш с мен, ти арогантен кретен такъв? Само легни назад и приеми наказанието? Просто бях отегчена и исках да разгледам града ти. Според теб, това ли е престъпление, изискващо наказание?

Тя се надигна на коленете му, с намерението да стане. Обаче ръцете му обгърнаха бедрата ѝ и я принудиха да седне обратно в скута му. После дланите му се спуснаха към коленете ѝ и я дръпнаха към него, принуждавайки я да обвие с крака кръста му. За един миг Тедра забрави защо му бе ядосана. Но Чалън побърза да ѝ напомни.

— Ти си напуснала дома на своя защитник без ескорт — нещо, което една жена от Кан-ис-Тра не би сторила. Точно за това ще бъдеш наказана.

Той говореше тихо, но тя не забеляза никаква следа от съжаление в изражението му, нямаше дори неохота, нито нежелание да изпълни наказанието. Той просто си стоеше, без да показва никакви чувства. И не беше свършил.

— Също така, си излязла, без да носиш цветовете на дома ми, по които би могла да бъдеш разпозната. И заради това също ще бъдеш наказана.

— Не знаех, нищо за това — прекъсна го тя рязко.

— Невежеството не е извинение, тъй като ако бе поискала ескорт щяха да ти дадат и прилични дрехи.

— А щеше ли да ми бъде даден ескорт? Тамирон смята, че нямаше.

Чалън обаче не отговори на това, вероятно защото все още не бе свършил с назидателната си реч.

— Използвала си уменията си, срещу непознати воители, като си ги принудила да се отбраняват срещу теб, а при този сблъсък е имало голяма вероятност да не оцелееш. И за това, ще бъдеш наказана.

— Тогава кажи ми нещо, господин Съдия и Заседател. Трябваше ли да позволя на онези двама мъже да ме отведат, без да протестирам?

— Ако беше направила това, което се очаква от теб, те нямаше да те безпокоят.

Тедра кръстоса ръце на гърдите си и го погледна.

— И след като сме на тази тема, нека да не забравяме и влизането ми днес в залата за петиции.

— Не съм забравил. Заради това, загуби вечерята си.

Колко просто. Той ѝ пробутваше варварската си логика, сякаш бе направил голям жест с това да я осведоми за какво точно ще бъде наказана. Е, на нея вече ѝ бе писнало от всичко това и пожела незабавно да се измъкне от тази проклета планета, дори да се налагаше да прати по дяволите честта си и възможността да търгува с хората тук. За миг дори забрави, че се нуждаеше от наемници, същите воители, които за много кратко време се бе научила да не харесва, но които все още бяха единствената надежда за спасението на Кистран. Ако я предизвикаха достатъчно, тя можеше да забрави честта си, но не и всички Кистрански жени, които бяха превърнати в роби на Ша-Ка'арците, и чиято съдба сега бе в нейните ръце.

— Добре, варварино — каза примирено Тедра. — Ако си свършил с изброяването на всичките ми прегрешения, вади камшика си и дай най-доброто от себе си.

— Искаш да те бия?

— Да — каза тя и наистина го вярваше. *„Но ако си мислиш, че след като свършиш между нас всичко ще бъде по старо му, помисли си пак.“*

Последното не го каза на глас и не защото някаква странна бучка бе заседнала в гърлото ѝ. Просто не искаше да му даде причина да размисли. Не, точно сега, тя искаше той да я нарани. Искеше да изпита болка, която да си спомня, и да я накара да се бои от него, да я накара да не чувства нищо, когато я докоснеше, да я накара да го намрази истински, защото дори сега, тя не можеше да се принуди да го мрази. Би трябвало, след всичко, което ѝ бе наговорил, но тя просто не можеше. Всичко, което чувстваше в момента бе нужда... нужда да плаче. Звезди, колко ужасно бе да си го признае!

Тя не забеляза объркания му поглед, но нямаше как да не почувства, когато той се изправи, за да седне, тъй като лицето му бе само на милиметри от нейното, а гърдите му, се опираха в нейните.

— Сега ще легнеш по корем на бедрата ми, жено. Ако искаш, можеш да подпреш ръцете си на пода.

— Какво? — попита тя, разсеяна от топлия му дъх, галещ устните ѝ. Но след миг се усети. — О, да, разбира се. Върху бедрата ти.

Все още бе малко замаяна, но когато осъзна какво прави, понечи да се изправи отново или поне се опита. Ръката му, притисната към гърба ѝ, не ѝ позволи дори да помръдне. Дори когато подпря и двете си ръце на дивана и се оттласна с всички сили, пак не постигна нищо. Гърдите ѝ достигаха до ръба на дивана, но ръцете ѝ не можеха да докоснат масата пред нея.

Тя нямаше никаква друга възможност, освен да подпре ръце на пода между мебелите. Определено вече не бе замаяна. Всъщност бе доста възмутена.

— Това няма да подейства, воине. Ще ти се наложи да ме завържеш, иначе не отговарям какво ще стане, когато полудея, докато всичко това приключи.

— Не.

— Не? — тя завъртя глава настрани, за да го погледне. — Не се шегувам. Учила съм някои техники, които се задействат от само себе си, като рефлекс. А аз имам достъп до дясната страна на тялото ти. Мога да нанеса сериозни вреди на черния ти дроб и бъбреците, а ако успея да се завъртя може дори да те убия.

— Наистина ли смяташ, че това е възможно, жено?

Той ѝ се подиграваше, беше напълно сигурна и това я разгневи още повече.

— Разбира се, че е възможно. Мога да понеса доста болка, но никога преди това не съм преживявала нещо подобно, затова не знам как ще реагирам. Не бъди толкова проклето арогантен и не мисли, че не съм опасна, когато ме предизвикат, воине. С правилната провокация, всеки може да стане опасен, но аз съм била тренирана точно за това. Не искам да те убия по погрешка, без значение колко ме изкушаваш точно сега.

— Оценявам прямотата ти толкова, колкото и загрижеността ти за безопасността ми, но няма да се наложи да минем прага на издръжливостта ти. Това, което ще направиш, е да стоиш мирно и тихо, докато получиш онова, за което сама помоли. Разбра ли ме?

— Заповядваш ми да се контролирам? — попита тя възмутено.

— Виждам, че си разбрала — доволно каза той.

Но Тедра можеше да се закълне, че и той едва успява да се сдържи да не се разсмее. Тя се обърна към масичката пред нея. Храната там сигурно щеше да я разсее, защото сега погледът ѝ бе горещ и убийствен.

— Свършвай с това, проклет да си — излая тя.

— Както желаш.

След като го каза, ръката му се спусна на голото ѝ дупе и остана там, изчаквайки реакцията ѝ. Това, че той изчакваше реакцията ѝ, трябваше да я направи подозрителна, но не се случи, защото тя стисна очи и зачака първия силен удар. Който така и не последва. Тя бе ужасно разочарована, че не изпита никаква болка, защото все още имаше нужда от нея, за да я накара да го намрази.

— О, за Бога — каза тя провлачено и подигравателно, за да разпали гнева му. — Ухапването на комар боли повече от това твое любовно шляпване. Мислех, че това ще е наказание, а не обида.

— Така по-добре ли е?

Следващият удар бе малко по-силен, но отново въобще не я заболя. И отново ръката му остана отпусната на дупето ѝ, докато тя не проговори.

— Смяташ ли да спреш с тези лиготии и да се захванеш сериозно със задачата.

— Както желаш.

Следващият удар бе още по-силен, но не достатъчно, че да извика сълзи в очите ѝ.

— Защо не опиташ с дясната си ръка? — предложи сухо Тедра.
— Очевидно лявата ти не е много силна.

— Както желаяш.

Тя стисна зъби, очаквайки по-силен удар, но този, който последва бе по-слаб дори и от предишния. Сега и двете му ръце почиваха на дупето ѝ и отново чакаха реакцията ѝ. А реакцията бе бърза и яростна, и след като ръцете му не я притискаха тя се завъртя и му показа колко е разярена.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? По-силно тупам праха от *браките* си!

— След като си получила достатъчно, жено, трябваше да ми го кажеш, все пак това бе твоя идея, не моя.

— Какво?!

— Ти поиска да те набия — напомни ѝ той и тъй като вече не можеше да се сдържа, се ухили. — Помислих, че молбата ти е странна, но след като наказанието ти нямаше да започне, преди да се навечерям, реших да удовлетвори молбата ти.

Тя изкрещя разярено и се опита да го удари, но тъй като тялото ѝ бе в много странна позиция не успя да го стигне.

— Ти, нещастен син на болно *са'або*! Знаеш какво си бях помислила! Как смееш да си играеш така с мен?

— Когато една жена има толкова нелепи предположения, война няма как да се сдържи и да не се пошегува с тях.

Всичките тези „както желаяш“ сега добиха много по-различно значение, той бе говорил буквално, и тя отново изкрещя и се опита да го удари. Този път той хвана китката ѝ и без особени усилия повдигна тялото ѝ и я постави в скута си, точно така, както бе застанала, преди той да започне да си играе игрички с нея.

— Сега ще стоиш мирно, жено.

Той пусна китката ѝ, за да види дали ще му се подчини. И за миг тя го направи, но въпреки това не спираше да го изгаря с поглед.

Той най-нагло ѝ се присмя за втори път.

— Сега вече започна ли да разбираш, че един воин никога умишлено не би причинил истинска физическа болка на своята жена?

Това не е нужно, за да се накаже неправилното поведение. Казах ти го още първия път, когато се срещнахме. Трябваше да го запомниш.

— Отново правиш предположение и много сгреши с това, което стори.

Сега вече не му бе забавно. Дланта му обгърна едната ѝ буза и този път в очите му видя истинско съжаление. Това я изплаши като нищо друго в живота ѝ.

— Не, *керима* — каза той меко, използвайки галеното ѝ име за пръв път тази вечер. — Повече няма да правя предположения. Преди следващия изгрев, ти ще се закълнеш да се подчиняваш на правилата. Ти не само ще молиш за милост, ти ще плачеш за нея. Но сълзите ти няма да размекнат този воин, щом той трябва да изпълни дълга си. Контролът няма да го позволи.

Тедра поклати глава, отричайки казаното от него, защото разбра от думата „контрол“ точно какво бе намислил да ѝ стори. Но нямаше да бъде като последния път. Сега той нямаше да спре, докато тя не започнеше да се моли, да плаче и да обещава всичко, което пожелаеше той. Дори след и това, можеше да не спре. Онова, което бе решил да ѝ стори, бе замислено така, че да я унижи, да смаже гордостта ѝ, да я превърне в отстъпчива, покорна Кан-ис-Транска жена. Нямаше да я заболи. Не, но щеше да я подлуди от желание.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Тедра лежеше напълно неподвижно на ниския диван в дрешника, мечтаейки си да може да заспи отново, за да избяга от ужасния дискомфорт. Но вече бе проспала сутринта и част от обета. Сънят нямаше да ѝ се притече отново на помощ.

В дрешника беше горещо и задушно, но в мига, в който се бе събудила, разбра, че кошмарът ѝ не е свършил. Кожата ѝ все още бе толкова чувствителна, че дори докосването на лекия бриз, влизащ през балкона, бе истинско мъчение. Тя веднага се бе скрила в дрешника, където въздухът не се движеше, и бързо откри, че само когато лежи напълно неподвижно и диша бавно, тялото ѝ не се гърчи от силната нужда.

Звезди, би дала всичко, само и само Корд да дойде при нея за пет минути. Тя бе толкова възбудена и копнееща за сексуално споделяне, че за тези кратки минути сигурно щеше да успее да получи поне дузина оргазми. Същата полза щеше да има и пет минути в Медитеха на Роувъра.

Но, разбира се, тези нейни желания нямаше как да се сбъднат, нито пък стотиците други, които си бе пожелала, повечето от които бяха начини как да отмъсти на варварина. Но поне едно може би тя сама щеше да успее да осъществи. И то бе при първа възможност да открие комуникатора си и да напусне Кан-ис-Тра. Сигурно имаше воини и в другите държави на Ша-Ка'ан, с които би могла да се разбере много по-лесно, отколкото с тези на Кан-ис-Тра. И следващият път нямаше да направи колосалната грешка да изгуби пулсара си, нито пък да дава, приема или дори обсъжда някакво предизвикателство.

Звезди, беше много гладна, но би предпочела да лежи тук и да умре от глад, отколкото да отиде в спалнята, където бяха оставили храната ѝ. Може би все пак щеше да умре от глад. Така със сигурност щеше хубавичко да му натрие носа. Тя се наслади няколко минути на тази мисъл, преди реалността отново да я завладее.

Варваринът не би я оставил да гладува. Той просто щеше да ѝ заповяда да яде и тя щеше да го направи, защото не можеше да му откаже, и то не заради честта си. Честта и достойнството си бяха заминали още предишната нощ и вече не значеха нищо за нея. Не, тя щеше да направи каквото ѝ наредеше той, защото в противен случай отново щеше да я накаже, а тя нямаше да може да преживее отново същото мъчение. Никога вече не би могла.

Само споменът за изминалата нощ я накара да потрепери, а след това изстена, защото тръпките събудиха задрямалите ѝ нервни окончания. Тази нощ бе стенала много пъти, бе правила всичко, което той бе предрекъл, че ще прави. Първо поиска тя да довърши каквото бе започнала и да го нахрани, а Тедра не бе против, защото така щеше да спечели още малко време. Но при мисълта, какво бе намислил да ѝ стори, тялото ѝ започна да се измъчва, още преди да я докосне. Беше изнервена задето седеше в скута му, и докато го нахрани ръцете ѝ вече трепереха. Но когато спря да се храни...

Наистина, това, което последва бе най-ужасното преживяване в живота ѝ. Чалън отново и отново я докарваше почти до истерия, нуждата ѝ бе толкова силна, че ако можеше, щеше да го разкъса на парчета с голи ръце, щеше да направи каквото ѝ нареди, щеше да обещае каквото поиска от нея, само и само да я облекчи поне за миг. Но той не го направи, единствената му задача бе да подклажда нуждата ѝ и да не позволява тя да отслабне дори за миг. Той я оставяше на мира само за няколко минути, и тя всеки път се молеше това да е краят, но не беше, и той се връщаше, ръцете му я обгръщаха и мъчението започваше наново.

Никога дори не бе подозирала, че тялото ѝ бе способно да я накара да забрави волята, инстинктите и гордостта си. Друга част от ужасното изпитание бе, че Чалън я накара да мисли, че това никога няма да свърши, че няма да почувства облекчение, докато трае нощта. Същото казваха и страстните му целувки. Казваха го и ласките му, които бяха повече от безразлични. Беше се надявала, че и той ще е толкова възбуден колко нея и че само железният му самоконтрол му помага да не я обладае. Но много скоро разбра, че това не е така и надигналата се надежда се разби на парчета.

Той не бе засегнат дори малко от това, което ѝ причиняваше, нито можеше да бъде повлиян от нещо, което тя кажеше или

направеше. Пламваше от срам всеки път щом си спомнеше как лазеше върху него, как го целуваше, умолявайки го да се присъедини към нея. Но каквото и да правеше, нищо не можеше да го накара да изгуби контрол над тялото си. Може би това бе нещото, от което я заболя най-много, не агонията на сгърченото ѝ от желание тяло, а фактът, че тя не притежаваше уменията да го принуди да се присъедини към тази игра. Да желаеш един мъж толкова отчаяно, с цялото си същество, и да не можеш да го накараш той също да те пожелае, бе по-ужасно от всичко друго на този свят. Това я бе накарало да се почувства негодна като жена, безполезна, напълно нежелана и толкова нещастна, че дори само споменът бе достатъчен да я разплаче отново.

Звезди, как ѝ се искаше да се махне оттук, и то веднага, преди да ѝ се наложи отново да се изправи лице в лице с варварина. Не можеше да понесе дори мисълта за това, особено след като още я измъчваше разкъсващата нужда да се слее с него.

Но имаше и нещо друго, което я спираше да тръгне да търси комуникатора си, и то не бе физическото неудобство, напомнящо ѝ за изминалата нощ. Наказанието ѝ не бе предназначено само да ѝ покаже какво представлява Адът в продължение на една нощ. По някое време, през онези дълги часове, Чалън я бе уведомил, че през следващата седмица ѝ е забранено да напуска спалнята. И като малък бонус към наказанието, ѝ беше казано, че докато е в спалнята, ѝ е забранено да облича каквито и да било дрехи.

Тя предположи, че след края на седмицата, „бонусът“ трябваше да я накара да пожелае да носи *чаурито*, което толкова ненавиждаше. А урокът от всичко това, сигурно бе, занапред да избягва да си печели наказания. Но това не бе нужно. Тя никога нямаше да забрави, какво ѝ бе причинил. Чалън бе постигнал резултата, който бе търсел, с наказанието си. Тя никога вече нямаше да наруши правилата. Но и Тедра получи това, което желаше. Беше смятала, че е нужен здрав бой, за да я накара да го мрази. Но той го бе постигнал без нито един удар.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Чалън отведе *хатаара* си дълбоко в гората, преди да слезе от него. Тъй като мястото, където спря, бе низина между два хълма, всичко наоколо бе потънало в мъгла и много добре пасваше на мрачното му настроение. Той не бе дошъл тук да ловува, макар местността да изобилстваше от животни. Близко до него подскочиха два сиви *чураки*, вероятно двойка, и побързаха да избягат от него към близките дървета. На едно дърво малък *каррил* прескачаше от клон на клон, търсейки плячка, която да улови. Няколко *кисрака* се размърдаха, тъй като *хатаарът* бе застанал близо до хралупата им, но добре тренираното животно не им обърна внимание, а само размаха опашка.

Чалън избра да седне под дървото, на което бе пропъзлял *каррила*, и почти се надяваше гадинката да падне в скута му. Той се загледа нагоре как животинката подскача по клоните, но всъщност не я виждаше много добре, а се бе съсредоточил към чувствата си и въобще не харесваше това, което виждаше. Не му харесваха и рано тази сутрин, когато черните му мисли и липсата на контрол го бяха накарали да напусне замъка.

Дори бе стигнал дотам, че бе обмислял възможността да предизвика *шодана* на Шалах за някаква нелепа причина, която сега дори не можеше да си спомни, и всичко това само защото жена му го бе накарала да съжалява за това, което ѝ причинява. Бе го накарала да чувства гняв, объркване, раздразнение, вина и чувство на безизходица и, Дрода да му е на помощ, нито едно от тези усещания не намаляваше. Половината от тези чувства го изпълниха още когато Тамирон му каза за случилото се.

Беше ядосан, по-ядосан отколкото е бил някога през живота си, задето тя се бе изложила на такава голяма опасност, използвайки необикновените си умения. Освен това, изпитваше необичайно раздразнение, заради това, че тя не носеше цветовете, които щяха да покажат на всички, че му принадлежи. Но за това можеше да обвинява само себе си, че не е бил достатъчно внимателен да ѝ обясни как би

трябвало да се облича. Все пак носенето на цветовете беше правило, което спомагаше да се избегнат объркванията и да попречат на воините да се опитат да поискат жена, която има покровител, и която точно в този момент, по една или друга причина, се бе отдалечила от покровителя мъжа си или ескорта си.

Но за Чалън още по-важна бе причината, че Тедра Де Ар просто не се интересуваше, че той не желае други воители дори да се доближават до нея.

След това се почувства объркан, защото не разбираше нещата, които чувстваше напоследък и най-вече, защото бе започнал да се отвращава от това, че трябва да бъде непреклонен. Жената заслужаваше да бъде наказана. Никой не би могъл да възрази срещу това и задължението да я накаже бе негово. Но той не искаше да го прави. И това нежелание беше нещото, което никога не му се бе случвало.

Още откакто стана достатъчно възрастен, за да отговаря за някоя жена, той прилагаше наказания, но най-вече заради неразумното им поведение, а не заради нарушаване на правилата. Жените уважаваха и спазваха правилата, които им бяха наложени, тъй като знаеха, че те са създадени за тяхната безопасност и за тяхно добро. Повечето жени не обичаха да бъдат наказвани, ето защо се стремяха да се държат добре, затова не бе и наказвал много от тях. Когато го бе правил, ги наказваше така, че никога повече да не ги сполети същата съдба. И беше просто нещо, което трябваше да бъде свършено. Но бе наказвал само няколко жени така, както бе наказал своята Кистранка, и то само защото по онова време споделяха леглото му.

И все пак, това бе най-често използваното наказание, което един воин налагаше на своята жена — онова, което той предпочиташе да използва, ако изпитваше към нея повече от обикновена загриженост, тъй като то не я нараняваше по никакъв начин и приключваше бързо. Ако за наказание воинът спреше храната на жена си, само щеше да се безпокои за здравето ѝ. Ако я накажеше да стои сама, щеше да накаже и двамата, но последното наказание бе да се отнасяш с жена си като със слуга Дараши, а това причиняваше изтощение, схващане на мускули, които се използват рядко, и още куп дълготрайни и неблагоприятни ефекти. Ако им се дадеше право на избор, жените също предпочитаха да бъдат наказвани чрез възбуждане, защото

знаеха, че още на следващия ден, техният воин ще им се реваншира и ще посвети всичките си усилия, за да ги задоволи напълно.

И тъй като *беше* предпочитано наказание от повечето жени, той реши, че и Тедра ще избере него. Но въпреки всичко не му се искаше да го направи. А това убеждение доведе и до глупавото решение да вземе двойна доза сок от *дхая*, защото реши, че по този начин ще направи наказанието й по-лесно. Е, така и стана. В известна степен повлия и на ума му, поради което сега много реално си спомняше наказанието, както и че бе напълно лишен от загриженост и не бе проявил дори капка милост по време на изпълнението му.

Спомни си тези неща, но дори не го беше грижа, тъй като и двете чувства бяха помогнали на самоконтрола му. Освен това бе изгубил всякакво чувство за време, но го разбра едва след като част от въздействието на сока от *дхая* бе започнало да отминава на сутринта. Този факт бе достатъчно да осъзнае, че наказанието бе продължило много по-дълго, отколкото трябваше.

И тогава, вината, която почувства бе толкова силна, че се зачуди дали някога ще успее отново да се изправи лице в лице с жена си.

Неочаквано *каррилът* падна от дървото на няколко крачки от крака на Чалън. Беше най-добре да не стряска отровната гадинка, затова той остана напълно неподвижен, докато животното се шмугна в близкия храст. Но неочакваното му падане, отклони вниманието на Чалън от мислите му към Кистранската говореща кутия, която държеше в ръката си.

Той не бе много сигурен, защо я бе взел със себе си. В началото бе напълно решен да я унищожи, но не бързаше да го стори. Може би се бе надявал кутията да му проговори и да му помогне да разбере по-добре жена си. Но той не знаеше как да я накара да работи, а и не бе сигурен дали тя ще комуникира с някой друг, освен с Тедра.

Кутията бе бяла, с малки сиви неща, които изпъкваха върху нея — някои бяха кръгли, а други правоъгълни. От задната страна, или поне той смяташе, че е задната, кутията бе черна и имаше окръжност, изпълнена от множество ситни дупчици. Отпред пък, имаше дълбок цилиндричен отвор и по цялата кутия бяха изобразени дребни странни символи, подобни на тези, изписани в свитъците, които притежаваха Пазителите на вековете.

Чалън разклати кутията, но от нея не се чу никакъв глас. Беше видял как Тедра я насочва и безшумно бе обезвредила както *таранът*, така и него самия. Тя го бе нарекла зашеметяване, но той не можеше да разбере как бе успяла да накара кутийката да изпрати онзи червен лъч, който бе обездвижил както него, така и плячката му. Също така бе видял, че тя удря странния предмет, за да накара гласа да замлъкне. Дали той би могъл да го накара да говори?

Чалън удари кутията и бе толкова изненадан от червения лъч, който прелетя покрай главата му, докосвайки дървото зад него, че я изпусна на земята. Но веднага щом я пусна, лъчът изчезна. Сега стоеше и гледаше кутията, без да има желание да я докосне, но знаеше, че трябва да го направи. Беше успял да зашемети дървото. Значи щеше да успее да я накара и да говори.

Отново я вдигна, но този път внимателно завъртя далеч от себе си малката конусовидна дупка, от която бе излязъл червеният лъч. След това, една по една, започна да докосва сивите издатини, за да види коя от тях бе накарала лъча да се появи. Първата издатина, вместо да хлътне надолу, се плъзгаше напред и назад, но само на около два сантиметра. Той помръдна издатината напред и назад няколко пъти, но не се случи нищо. Поигра си малко с нея, като я местеше напред-назад. След това притисна надолу следващата издатина и лъчът се завърна. И с това си поигра малко, защото му се видя доста интересен фактът, че червеният лъч се появява само когато упражнява натиск върху издатината. Следващата издатина бе кръгла и имаше малки чертички, сочещи към различни знаци. Тя се въртеше, но както той забеляза много скоро, не правеше нищо. Следващата издатина също се хлътваше навътре и когато той я натисна, от кутията прозвуча толкова силен шум, че Чалън се стресна и я изпусна отново на земята.

— Къде беше, по дяволите?! — изкрещя му женски глас откъм странния предмет, след което замлъкна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Чалън знаеше, че жената в кутията, чака да ѝ отговори. Но тъй като бе сигурен, че въпросът не е отправен към него, той не го направи. Освен това, вече не бе толкова сигурен, че иска да говори с нея. Все пак, имаше ли нещо, което би могла да му каже и което щеше да прогони вината му заради това, което бе сторил на жена си?

Изведнъж гласът се чу отново, но този път, говореше много по-спокойно.

— Проследих колана ти. Не можеш да си представиш колко бях разочарована, задето не го носиш — последва кратко мълчание. — Тедра, можеш ли да говориш?

Последвалото мълчание го разтревожи, защото продължи много по-дълго. Ако не проговореше сега, гласът можеше да си тръгне, а той не бе сигурен дали след това, ще пожелае да се върне.

— Тедра не е тук.

Отговорът бе незабавен.

— Кой си ти?

— Чалън Ли-Сан-Тер.

— Да, все едно това ми говори нещо — измърмори недоволено гласът. — Виж приятелче, бъди добро момче и върни свръзката на Тедра. Ти знаеш коя е тя, нали?

— Да.

— А знаеш ли къде се намира?

— Определено.

— Определено, а? Защо ли имам чувството, че тази дума има повече от едно значение?

— Ти ли си Марта?

— Да, аз съм. Значи познаваш Тедра достатъчно добре, че тя да ти каже за мен. Това е добро начало. Ще направи нещата много по-лесни. А сега защо не вдигнеш свръзката и не я обърнеш към себе си? Тревата на планетата ви е интересна, но бих искала да видя с кого говоря.

— Ти вътре в кутията ли си?

— Образно казано, да. Или поне малка част от мен е в кутията и тя ми позволява да говоря с теб и да те виждам. Ако завъртиш свръзката, ще видиш какво имам предвид. Давай, няма да те ухапя... не и ако не докосваш никой от бутоните или превключвателите — след като измина цяла минута и не се случи нищо, Марта имитира много успешно въздишка. — Това беше шега, момчето ми. Какво си е мислила Тедра, че ти е дала свръзката, без да те научи как да боравиш с нея?

— Не ми я е дала. Аз я взех от нея.

— Разбирам. Е, това определено обяснява много неща и ми дава бегла представа кой може да си ти. Сега вдигни свръзката и ми позволи да видя дали предположенията ми са верни, както винаги. Не хапе, обещавам ти. Най-много да те зашемети, но ти вече знаеш за това, нали? — звукът, който последва не можеше да се сбърка, това беше кикотене и открито го предизвикваше.

Чалън вдигна кутията, завъртя я... и за малко не я изпусна отново. Малкият черен квадрат вече не беше черен. На него се виждаше стая, в която имаше голяма кутия, на която проблясваха хиляди малки разноцветни светлинки. Нима бе възможно да има стая в кутията? Невъзможно. Но все пак, макар гласът вътре да бе невъзможен, той можеше да го чуе, Чалън му говореше и гласът му отговаряше.

— Знаех си, че си ти, воине — сега гласът звучеше самодоволно. — Все пак винаги съм била много добра в предположенията.

— Нима можеш да ме видиш?

— При това, перфектно.

— Тогава защо аз не те виждам, жено?

— Ха, това беше забавно, сладурче. Не знаеш ли, че говориш с компютър? Компютрите не приличат на хората по нищо друго, освен по гласа. А ти ме виждаш. Аз съм прекрасната машина с просветващите светлинки, срещу която се мръщиш така. Не, не ме завъртай отново. Още не си ми казал къде е Тедра, нито пък как е тя.

Изречението на Чалън стана неразгадаемо. Той не й отговори. Зачуди се какво ли прави Тедра в момента, още ли изпитва нужда и дали щеше да му позволи, да потуши нуждата й, когато се прибере. Искаше да разкаже всичко това на гласа, или каквото там беше, и да

признае какво е направил. Гласът би могъл да му каже дали Тедра ще му прости, или не.

— Хайде, войно, имам нужда да ме успокоиш — чу се неочаквано нетърпеливият глас. — Нека бъдем честни един с друг. Аз ти позволих да задържиш Тедра за цял месец, през който да ти служи. Не знам дали знаеш, но не бях длъжна да го правя. Още същият ден, можех да я върна на кораба при мен и ти нямаше да можеш да направиш нищо по въпроса.

Самата възможност го ужаси, дори не би могъл да си представи какво би било да не може да задържи своята жена до себе си, но това не пролича в гласа му, когато попита.

— От къде знаеш, че тя ми служи?

— Бях там, не помниш ли? Тя ме изключи, затова не можех нито да ви виждам, нито да говоря, но все пак ви бях прихванала и можех да чуя всяка дума, която си разменяхте. А слухът на толкова развит компютър като мен, е равен на зрението при вас, хората. Облада ли я?

Той почти се почувства обиден от този въпрос, но после си спомни, че Тедра трябваше да докаже, че е била обладана, затова каза.

— Ти ли си тази, която трябва да запише, че това е било сторено?

— Да.

— Сторено е.

— Хареса ли й?

— Да.

— Обзалагам се, че е така. Тя чака много дълго да се появи някой като теб, но това така и не се случи. Наложил се да отиде в друг свят, за да те намери. Затова кажи ми, смяташ ли да се върнеш с нас?

— Да се върна?

— На Кистран — изясни Марта. — За да отнемете контрола на Ша-Ка'арските войни, вашите родственици от преди триста години.

— Не знам за какво говориш.

— Тедра нищо ли не ти каза?

— Реших да не обсъждаме причините, които са я довели тук.

— Е, не си длъжен да се интересуваш от това. Предполагам, че е твое право. А ти си точно това, от което се нуждае тя, затова, що се отнася до мен, ако остане с теб, няма да е загуба на време, но не съм сигурна, че тя ще го види по този начин. Моето момиче гледа на живота прекалено сериозно. Работа, тренировки, за да върши по-добре

работата си, само това знае. А сега, се е обявила за спасител на Кистран... но това не е твой проблем. Стига да се наслаждава на престоя си при теб, аз ще съм доволна и няма да правя нищо по въпроса.

— А ако не се наслаждава?

— Е, сега защо ме питаш това или наистина не е доволна? Какво се е случило, воине, изглеждаш ми много гузен.

Чалън се изчерви, задето гласът бе успял толкова добре да види вината, която така упорито се опитваше да скрие. Ако не искаше тя да се рови в ума му, щеше да му се наложи да внимава какво говори също толкова добре, както внимаваше да не издаде чувствата си, иначе тя щеше да узнае всяка негова мисъл. Но не го направи. Гласът очакваше отговор от него и ако той искаше да научи нещо от гласа, трябваше да му отговори.

— Жената наруши някои много важни правила и си заслужи наказание. Аз бях този, който я наказва.

За миг потънаха в мълчание и после Марта каза.

— Мисля, че току-що с мен се случи това, което вие, хората, наричате шокиране. Направила съм грешка, но аз не съм програмирана да греша. Как, по дяволите, съм могла да сгреша толкова за теб, воине? Мислех, че я желаяш?

Чалън не знаеше дали да се почувства обиден, заради тези думи, или пък виновен.

— Не си сгрешила за това — каза най-после той.

— Тогава как си могъл да я нараниш? И по-важното, колко зле е ранена? Нуждае ли се от Медитех?

— Не знам какво е това, но жената не е наранена. Наказанието бе да я накарам да се възбуди и да изпита огромна физическа нужда, но да не я удовлетвори.

— Затова ли се чувстваш толкова виновен? Аз пък си мисля, че си бил прекалено нежен към нея. Е, това е нещо различно, но ако си сторил само това, за да я накажеш, защо се чувстваш толкова виновен, че да ме включиш и да говориш с мен?

— Аз... взех нещо, което да направи дълга ми по-лесен — той имаше нужда да разкаже всичко. — Но не съм се връщал при нея, откакто я оставих рано сутринта. Сега не знам дали ще е преодоляла

всичко и ще ме посрещне както преди, или няма да ми позволи да я докосна.

— Забъркал си се в доста голям проблем, момчето ми. Първо, никой не наказва Охранител 1 — каза му поучително Марта. — Те са извън закона.

— Тук тя е само една жена и трябва да се подчинява на правилата като всички жени.

— О, обзалагам се, че тя е очарована от това — гласът вече говореше сухо и саркастично. — И само един варварин може да измисли това, да използва тялото на една жена срещу нея, за да я накаже. Но предполагам, че ти и грамадните ти приятелчета сте го измислили, за да не се страхувате, че можете да убиете жените си, използвайки тези ваши мощни юмруци — след тези думи последва кратък смях, в който не се долавяше и капка симпатия към трудностите, с които се сблъскваха мъжете от Ша-Ка'ан. — Значи ме питаш какво можеш да очакваш, след като си дал на Тедра да опита една голяма лъжица от местните ви обичаи?

— Предположих, че ти би трябвало да я познаваш много по-добре, отколкото аз — отвърна той.

— Много умно от твоя страна да се сетиш за това.

Чалън се наежи, долавяйки много добре скрития сарказъм. Желанието му да даде урок на този глас как трябва да се отнася с един воин беше наистина силно, но това щеше да се окаже напълно безполезно. Как можеше да поучава някой, който се криеше в кутия, с която той не знаеше как да работи, нито как да я отвори? Гласът бе в безопасност, заради което си позволяваше такова свободно поведение и затова, каквото и да направеше щеше да се окаже безполезно.

Чалън се постара да потисне раздражението си.

— Ако е истина, че познаваш жената толкова добре, тогава ще ми кажеш какво да направя, за да я успокоя и какъв е най-добрият начин да се справя с нея.

— Така ли ще направя? Ако така си командорил и Тедра, нищо чудно, че е нарушила правилата ти. Но си прав за едно, наистина имаш нужда от помощта ми. Програмирана съм да я познавам по-добре, отколкото някой човек може да я опознае, и мога да ти кажа, че тя би реагирала само по два начина на това, което си й сторил. Ако ти се разкрещи гневно, значи няма нищо, за което да се тревожиш. Тя ще се

кълне, че ще ти го върне тъпкано, и то по начини, по които едва ли би искал да чуеш, но така тя се освобождава от натрупалите се в тялото ѝ емоции. Което обаче не значи, че гневът ѝ не е истински.

— Надявах се, че ще предложиш нещо, което мога да направя, за да избегнем това — промърмори Чалън.

— Предложението ми е дори да не се опитваш. Ако си се опитвал да я ласкаеш преди това, което си сторил, щеше да ѝ дадеш да разбере, че ще ѝ причиниш нещо, което няма да ѝ хареса, и тогава щеше да си навлечеш още повече проблеми. Вече трябва да си разбрал, че тя много лесно се пали, има ужасно избухлив характер. Но това, което едва ли си се сетил е, че тя не харесва да е ядосана на някого. Това е и едно от моите задължения, да насочвам гнева и раздражението ѝ към себе си, защото е много по-лесно да крещиш на машина, която няма чувства за нараняване.

— Значи трябва да ѝ позволя да се държи непочтително с мен?

— Ако това е нещо, което не би могъл да направиш, войне, най-добре ми я върни още сега. Но си мислех, че търсиш начин да изкупиш вината, която чувстваш — напомни му тя.

— Но да ѝ позволя...

— Не можеш да получиш удовлетворение, без да дадеш нещо в замяна, здравеняко, а както виждам, си си заслужил цялото неуважение, което тя би могла да изсипе на главата ти.

Последва дълга пауза, преди Чалън да попита.

— Ако ѝ го позволя, колко време ще ѝ отнеме да прогони гнева си?

— Ако не е празно самохвалство и тя наистина обича да прави секс с теб, може да се смяташ за щастливец. Досега е издържала да бъде ядосана само два дни, и то, защото никой не беше достатъчно умен, че да говори с нея, след като бе избухнала. Но тя смята, че ще остане с теб само временно, затова няма да иска да губи време в цупене.

Чалън много добре знаеше, че жената смята, че ще е при него само временно. Това, че той нямаше никакво намерение да я пусне, след като службата ѝ свършеше, бе нещо, което предпочиташе да запази за себе си, и определено нямаше да го каже на някой като Марта, който притежаваше толкова големи сили.

— Не спомена ли, че има две възможности?

— Втората е много проста, момчето ми. Тя мълчи. Ако Тедра няма какво да ти каже, то можеш да заложиш стоманените си мускули, че тя е решила, че не иска нищо друго от теб, освен кръвта ти. Ако се случи това, искам веднага да ми я върнеш, тъй като вече няма да имаш никаква полза от нея.

— Не.

— Защо имам чувството, че според теб втората възможност няма да е проблем? Сигурно е така, защото успя толкова лесно да я победиш в предизвикателството, нали? Надявам се, че не си толкова арогантен и си допуснал възможността, че си я победил само защото не е искала да те убие, а само да те надвие. Има голяма разлика, когато тя не се тревожи, че опонентът ѝ би могъл да пострада сериозно и още по-голяма, когато си е поставила за цел да убие противника си.

— Може би това е така, защото нямате воини на Кистран. Жената ми каза, че там не могат да се бият. А предполагам, че и ти не можеш да се биеш с оръжие като воин. Не влагам никаква арогантност, когато ти казвам, че една жена не може да ме победи, без значение колко е добра.

— Може да е така, но ти пропускаш най-важното. Ако тя жадува за кръвта ти, ще ти се наложи да се биеш с нея всеки път, щом я доближиш, и всеки път ще трябва да отбиваш атаките ѝ. Вече няма да се забавляваш с нея, по никакъв начин. Сигурна съм, че само, за да те ядоса, постоянно ще нарушава правилата, ти постоянно ще я наказваш, а аз не съм я оставила тук, за да се възползват така от нея. Ако реша, че е нужно, ще я изведа от тук.

Гневът му избухна с пълна сила, но този път той не го потисна, а ѝ го показва.

— Тази жена е моя за цял месец и е дала думата си за това. Сега ще ми дадеш *твоята* дума, че няма да се намесваш.

— Отново ме караш да се смея, сладурче. Постоянно забравяш, че аз съм компютър. Не съм програмирана да бъда почтена.

— Това значи ли, че няма да удържиш на думата си, ако я дадеш?

— Означава, че ще направя това, което е най-добре за момичето ми, без да се съобразявам с абсолютно нищо.

— Ами ако унищожа тази кутия?

— Тедра не се нуждае от нея, за да се прибере. И аз не се нуждаю от нея, за да стигна до момичето си, просто трябва да я засека както

сега съм засякла теб. Когато се прибереш, ти ще ме отведеш при нея.

— Не можеш да ме излъжеш, компютре. Ако можеше да ме проследиш, за да стигнеш до нея, нямаше да я изгубиш по начало и нямаше да ти се налага да зависиш от мен, за да си я върнеш.

— Схванал си го, а? Е, нали не смяташ, че бих ти дала каквато и да е информация, без да имам причина?

— Каква причина?

— Истина е, че бих могла да те изгубя, ако се смесиш с тълпата и може да не успея да те намеря, ако нямам голям късмет, но компютрите не са създадени да разчитат на късмета. Трябва да знаеш, че ще се разправя с теб, ако злоупотребиш с Тедра, без значение какви ще са последиците. Затова смятам да склуча сделка с теб. Вече разбрах, че дадеш ли дума за нещо, няма да се отметнеш, затова искам да ми обещаеш, че няма да я нараниш, ако в гнева си, се опита да те убие.

Чалън се разсмя.

— Кълна се в гаалските камъни, жлъчта, която притежаваш, е поразителна.

— Само джентълмен може да се изрази толкова мило. Имаме ли сделка?

— За какво се пазариш?

— Даваш ми думата си, че каквото и да направи, няма да бъде заплашена от реакцията ти. В замяна, аз ще си държа ръцете далеч от вас и ще ти позволя да я задържиш за един месец преди да си я върна. Ако е нужно дори ще ти давам някои съвети и тъй като познавам много добре своята Тедра, съветите ми ще са ти от голяма полза.

— Ти вече ми каза, че не мога да ти имам доверие. Ако говоря с теб, докато съм някъде около нея, късметът да я засечеш няма да ти е нужен и може да промениш решението си и да ми я отнемеш.

Откъм кутията се чу сумтене.

— Този път ме хвана натясно, воине. Но размишляваш прекалено много. Ако Тедра е ядосана, но не достатъчно, че да те убие, тогава можем да предположим, че тя не е размислила и ще продължи да ти служи. Ако е така, няма значение дали аз ще реша да я взема или не. Дори да го сторя, тя ще направи веднага нов трансфер и на бегом ще се върне при теб, за да довърши службата си. Все пак, според мен, й харесва да ти „служи“. Но това, което мога да направя, ако не

пожелаш да си сътрудничиш с мен, е да предизвикам такива опустошения на планетата ви, каквито дори не би могъл да си представиш. Мога да накарам цели градове да изчезнат и така да наплаша хората, че да си помислят, че света отива към своя край. Разбира се, не бих го направила, без да знам в кой град е Тедра. Но ако унищожа посевите ви, ще постигна почти същия ефект, ще предизвикам паника и страх. Дори само ако се появя пред погледите ви, ще успея да постигна същото. За да ме разбереш по-добре, ще ти кажа, че Роувъра е с размерите на малък град. Какво смяташ, че ще си помислят хората ти, като видят нещо толкова огромно да се носи над градовете и селата ви?

— Лесно е да заплашваш с нещо, което не можеш да докажеш — възрази Чалън. — Ако това, което казваш, е истина, покажи ми се.

— Ако го направя има голяма вероятност и някой друг да ме види и ще предизвика паниката, която предрекох — последва кратка пауза. — Какво ще кажеш за това?

Неочаквано на няколко метра от Чалън земята експлодира, разхвърча се пръст и трева, принуждавайки Чалън да потърси прикритие.

— Дрода — прошепна той шокиран. — Ти наистина си Бог, както ми каза жената.

— Не, аз просто активирах оръжейната система на Роувъра. А и това беше само слаб лъч, който се използва, за да прочиства космоса пред Роувъра от носещи се срещу него астероиди. Влязох в атмосферата ви, за да го използвам, тъй като не е толкова дълго обхванен като истинските оръжия на Роувъра. Ако бях използвала лазерното оръжие, пред теб щеше да има една много, много по-голяма дупка, и всяко растение около нея щеше вече да е в пламъци. Но все пак смятам, че и с това ти показах, че не говоря празни приказки... не мислиш ли така, войне? Вече започваш ли да осъзнаваш, че Тедра ти е казала истината за произхода си?

Определено го бе осъзнал, но нямаше намерение да го признава на никой, най-малко на Тедра. Той искаше тя да бъде от неговия свят, да е маловажна и свободна за поискване. Ако тя бе от друг свят, тогава от нея щяха да започнат да се интересуват всички *шодани* в Кан-ис-Тра.

— Никога не позволявай на някой да каже, че компютър Мок II не е способен да направи перфектна симулация на милост и състрадание — думите го изтръгнаха от мислите му. — Вероятно ми е изгоряла някоя платка, но смятам да ти издам една малка тайна, войне, която със сигурност ще те накара да се почувстваш малко по-добре. По някакво странно стечение на обстоятелствата, аз съм на твоя страна. Ти може и да не вярваш на всичко, което ти казах, защото е още прекалено ново за теб и аз го знам. Но в крайна сметка, ти си точно това, от което се нуждае Тедра, това, което ѝ е липсвало през целия ѝ живот, а моят главен приоритет е да се погрижа тя да получи това, от което има нужда.

— Аз я притежавам, компютре, не тя мен — каза той войнствено.

— Арогантността ти, не може да ме впечатли, момче, затова защо не се поуспокоиш малко? *Знам*, че вече си я обявил за своя, но трябва да приемеш факта, че първо тя бе моя. Аз бях създадена специално за нея, моята задача е да се грижа за здравето ѝ, за пълното ѝ щастие, за добруването ѝ. Всичко, което правя, е за нейно добро. Знаеш ли колко много светове подминах, за да може след чакането тя пълноценно да се наслади на откритието си? Аз не се задоволявам с половинчати неща. Знаех, още преди тя да го осъзнае, какво е необходимо, за да завърши мисията, която стана толкова важна за нея. Затова ѝ намерих майката планета на войните, които е решена да победи, и нека да ти кажа нещо, въобще не ми беше лесно да ви открия. Дадох ѝ възможност да постигне целта си и ще направя всичко, което е нужно, за да ѝ помогна да го стори. Което значи, войне, че тя трябва да се върне на Кистран, без значение дали ти харесва, или не. Но това не значи, че ти трябва да я загубиш. Можеш да дойдеш с нас. А какво ще се случи след това, е нещо, което може да решите помежду си.

— Щом задачата ѝ е толкова важна, колкото за нея, толкова и за теб, тогава защо позволи да бъде предизвикана и да загуби? Тя каза, че си можела да се намесиш и да предотвратиш това да се случи.

— Разбира се, че можех, но видях, че със загубата си, тя може да направи така, че да се изпълни една от моите цели. Нещо, за което трябваше да се погрижи преди доста време, затова нейните желания за момента не бяха мой приоритет. Понякога трябва да я предпазвам и от

самата нея. Тя е толкова упорита и противоречива. А и вече ти казах, че ти си „нещо“, от което тя се нуждаеше.

— Но ти не ме познаваш, компютре? Не знаеш нищо за характера на воина, в чийто ръце я остави.

— Шегуваш ли се? — последва кратък смях. — Ти прие предизвикателството ѝ и я остави да те удря където свари, без дори да посегнеш към нея. Това ми каза всичко, което исках да знам за теб. Освен това, сексуалното ѝ либидо направо пощуря, щом те видя за пръв път. Що се отнасяше до мен, това решаваше всичко. Обаче, това твое въздържание ме изнерви до крайност, защо не я облада веднага щом се докопа до нея? Нещо ми подсказва, че тогава ти не си бил напълно себе си, също както не си бил напълно ти и миналата нощ. Сещам се, че призна, че си взел „нещо“ вчера и предполагам, че това „нещо“ е отговорно за всичко.

Той се зачуди дали да не отрече, но не сметна, че има смисъл да я лъже.

— Да.

— Тя знае ли за него?

— Не.

— Звезди, как ми се иска да съм там, когато научи, но това е друг сценарий. Е, сключваме ли сделка? Все още искам да ми дадеш думата си, че няма да злоупотребиш с нея, ако нещата излязат от контрол. И все още си я искам обратно, ако тя е охладняла към теб.

— Не е нужно да ти давам думата си. Воините не злоупотребяват с жените си, без значение каква е причината. И ако тя трябва да се върне при теб, ще взема решение.

— Става. Тогава връщай се, за да видиш дали ще ти се наложи да взимаш решение.

— Как... да те отпратя?

Той я чу да се кикоти.

— Тъкмо си помислих, че ще забравиш за това. Много добре, натисни кръглия бутон точно под монитора и аз ще изчезна. Натисни го отново и ще се върна. И не забравяй, че ще искам да ми докладваш как вървят нещата, когато ти е удобно, разбира се. Но преди да ме изключиш, трябва да те предупредя, че може да мине доста време, преди да се върнеш при Тедра, ако не включиш пулсара на безопасен режим. Това е правоъгълникът, който се мести напред-назад. Разчитам,

че пулсарът все още е настроен на максимума си, така както го нагласи Тедра, защото не искаше да предприема повече рискове с теб. Ако без да искаш се зашеметиш, ще бъдеш извън строя минимум десет часа. А е много възможно да стане инцидент, когато бутонът за сигурност не е включен, и този, който държи пулсара, не знае как да го използва. Разбра ли ме?

— Да.

— Тогава успех, войне. Ако познавам своята Тедра, наистина ще имаш нужда от него. А аз я познавам най-добре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Удобно ли ви е, господарке?

— Да ми е удобно във водата? Докато съм мокра? *Смяташ ли*, че ми е удобно?

Тя изкрещя последните думи и Джалла доби нещастна физиономия. Това се повтаряше откакто момичето пристигна с храната, подготви ваната на Тедра и я накара да се изкъпе.

— Казват, че след някои наказания ваната успокоява тялото — промърмори Джалла.

Тези думи накараха Тедра да се намръщи.

— Всички ли знаят, че съм била наказана?

Веднага осъзна, че въпросът ѝ е глупав, щом си спомни колко силно пищеше от раздразнение, когато положението миналата нощ бе станало непоносимо. Но въпреки това, Джалла кимна и Тедра се намръщи още по-силно.

— Направо страхотно. Точно от това имах нужда — да науча, че съм била много по-унизена, отколкото предполагах. А ти не ми помагаш много, Джалла, затова защо не се разкараш от тук? Поне в *това* те бива, нали?

Физиономията на Джалла стана още по-нещастна и очите на слугинята се напълниха със сълзи.

— Знам, че вината е моя, господарке. Може да ме накажете както пожелаете.

— О, не говори глупости — сръза я Тедра, още по-ядосана от това, че си бе изкарала яда върху момичето. — Сама отговарям за действията си. Ако не бях излязла от замъка предишния ден, то рано или късно щях да го направя. Но защо *ти* се измъкна така вчера? Да не би да се изплаши, че и ти ще изгубиш вечерята си?

— Лоуден Ли-Сан-Тер няма да бъде толкова снизходителен, колкото *шоданът*, ако постъпя неправилно и той разбере. Щеше да ме накаже да се занимавам поне седем дни с най-неприятната домакинска работа, която въобще не харесвам.

— Това ли е всичко?

— Може да ми се надсмивате колкото желаете, господарке, но ще ви кажа, че въобще не е приятно да те събудят посред нощ, за да печете хляб за сутрешното хранене. Още преди слънцето да изгрее сте отпаднали заради жегата, идваща от голямата пещ, ръцете ви болят толкова много, че се страхувате да не се откъснат — толкова са изтръпнали от месенето на тестото. Само Дарашите, които имат силни мускули, месят и пекаат хляб. Когато те трябва да бъдат наказани им се измисля друга работа, която *не обичат* да вършат. Господарят Лоуден е изключително добър в това да разбира кой, кое задължение мрази най-много.

Тедра успя само да поклати глава. Варварският начин на мислене бе просто очарователен. Бе достойно за възхищение, че могат да откриват толкова безобидни, но неприятни наказания.

Тя не можа да се сдържи и се усмихна при следващата мисъл.

— А какво става, ако има задача, която *всички* мразят да изпълняват? Кой я върши?

— В замъка има много слуги Дараша, както и много жени под закрилата на *шодана*. Затова винаги има един или няколко човека, които са си заслужили наказание.

— Което е гаранция, че никой от тези воители няма да се съгласи да се пазари за робочистач — и тази мисъл накара Тедра да се засмее още по-силно.

Точно така я намери Чалън, когато влезе в спалнята. Не точно това бе очаквал, но получи това, което очакваше в мига, в който тя го забеляза. Веселието й се изпари и още по-лошо, тя му обърна гръб, като се престори, че не го е видяла да влиза.

Чалън се почувства обезсърчен. Беше предположил, че тя ще го посрещне с викове и обиди, както бе предрекъл компютърът, а не с проклетото мълчание, което Марта също бе предположила, че може да очаква. Това мълчание, сякаш сложи тежък товар на плещите му.

Той освободи Джалла с едно кимване, но не пристъпи към басейна, дори и след като момичето излезе. Стоеше и гледаше Тедра. Очакваше да види, че тя изпитва нужда той да я задоволи, особено сега, след като ефектът на двойната доза от сока *дхая* бе отминал. Но явно възбудата й си бе отишла, а по-скоро гаалските камъни щяха да

изгубят светлината си, преди той да наложи нуждата си на жена, която бе наранил толкова много през изминалата нощ.

Тедра остана във водата, но не защото ѝ харесваше. А по-скоро защото според наказанието ѝ бе забранено да облича дрехи или дори да се покрива със завивки. Ето защо прикритието на водата бе за предпочитане от това, да застане гола пред него. А може би варваринът щеше да реши, че ѝ е забранено да бъде покрита и с вода? Ха! Нека само си позволеше да ѝ каже това и тя щеше да има извинение никога повече да не се къпе.

Тя знаеше, че рано или късно Чалън ще се върне, но се надяваше това да се случи, след като възвърнеше контрола над собственото си тяло. Помисли си, че той щеше да се възползва от това, но Чалън я изненада. Без значение дали бе възнамерявал или не, той ѝ даде достатъчно време да възвърне нормалното си състояние и нужди, без да са умишлено подсилени от него. Потребността ѝ от мъж бе изчезнала. Но това, за което не се бе сетила бе, че тя ще се завърне в мига, в който го видеше. Поне сега можеше да я контролира. Проклятие, наистина бе хубаво да контролира собствените си желания.

— Цяла вечер ли смяташ да останеш в банята, *керима*?

Въпросът му привлече вниманието ѝ до толкова, колкото да му отвърне.

— Обмислям го.

Последва кратко мълчание, докато той се придвижи през стаята до масата, на която слугите бяха сложили храна и вино.

— Знам, че не обичаш водата. Излизай оттам.

— Това заповед ли е, господарю? Ако е, със сигурност ще се подчиня. Ако ли не...

Тя загреба с шепи вода и я изсипа върху себе си, оставяйки я да се плъзне между гърдите ѝ. За всеки случай загреба още една шепи вода, макар първата да беше достатъчна, ако той я гледеше. Но тя нямаше намерение да се обръща, за да разбере дали я наблюдава.

— Не беше заповед, жено. Можеш да правиш каквото пожелаеш.

— Много сме любезни тази вечер — каза сухо тя. — Щом е така, ще изляза. Не аз съм тази, която прави тънки намеци, но все пак ги разбирам. Аз лично предпочитам да говоря направо, без заобикалки.

— Свободна си да го сториш.

Това вече привлече вниманието ѝ и я накара да се завърти толкова бързо, че разплиска вода навсякъде.

— И за това да си спечеля още едно наказание? Не, благодаря.

После проследи с поглед как се приближава към нея, само за да ѝ подаде една суха кърпа. Тя я пое, щом излезе от басейнчето, с ясното съзнание, че няма да може да я задържи, след като се изсуши. Да се разхожда гола пред варварина не бе нейната идея за забавление или поне това не бе Кистранската идея за забавление. Е, ако искаше да получи малко Ша-Ка'анско забавление, положението щеше да бъде коренно различно, щеше да си струва малкото отмъщение, но тя не го искаше. Предишната нощ бе показал, че голотата ѝ не може да го засегне по никакъв начин. Освен че я бе наказал, я и унижи.

А това унижение нарастваше и в момента, докато Чалън просто си стоеше и я гледаше. А начинът, по който я гледаше, внимателно и с очакване, доказваше, че той се надява да се случи нещо определено.

Това я раздразни изключително много. Каза ѝ, че иска да е искрена с него, но тя нямаше да се хване на този трик. Искреността ѝ щеше да подпали ушите му, а тя не забравяше и за миг, че воинът щеше да реши, че това е неуважително държание. Предложението му беше клопка. Явно миналата нощ си бе прекарал страхотно, докато я наказваше и сега се опитваше да направи така, че тя отново да си изпроси наказание.

Но тя нямаше да се поддаде. Дори и това да я убиеше, щеше да съдържи темперамента си. Но заради факта, че трябваше да го направи, тя бе толкова бясна, че захвърли хавлията още преди да се е подсушила напълно. Тедра тръгна към дрешника, отказвайки да остане в една стая с него, освен ако не ѝ заповядаше.

Преди да измине и половината път, гласът му я спря.

— Ще се присъединиш към мен за вечеря.

Беше благодарна на Звездите, че можеше да му отвърне.

— Вече ядох.

— Тогава ще стоиш до мен, докато се храня.

Тя се обърна, запазвайки спокойствие.

— Това заповед ли е, господарю?

Той стисна зъби, когато чу отново да го нарича така.

— Това е молба.

— Тогава отказвам.

— В такъв случай е заповед — изръмжа той.

— Значи ще се подчиня.

Без значение колко сладко звучеше, докато се съгласяваше, движенията ѝ му казваха нещо съвсем различно. Тя се движеше сковано и рязко, докато крачеше към масата. Чалън стигна там пръв и застана пред нея, принуждавайки я да го погледне в лицето.

— Щом толкова държиш да ми се подчиняваш, жено, тогава искам да ми говориш искрено. Позволявам ти да го сториш.

Изречението на лицето му раздразнение ли бе? Ако беше така, това бе нищо в сравнение с нейното.

— Позволяваш ми да го сторя? Много добре, сам си го поиска, воине, и ще започна с това. Нямам нужда от разрешение да говоря каквото пожелаея. Преди да дойда тук, винаги съм можела да кажа свободно и на глас това, което мисля. Не съм се страхувала да изкажа мнението си дори пред шефа си, а той е много важен, тъй като от него зависи работата ми. Тук всичко, което една жена може да каже, е това, което *ти* желаяш да чуеш. Е, можеш да завреш това там, където слънцето не те огрява, воине. Никога няма да казвам само онова, което искаш да чуеш от мен.

— Не съм искал това от теб.

— Така ли? Не си ли? Проклетие, а какво смяташ, че са глупавите ти заповеди, които искаш да изпълнявам постоянно? Никога ли не си се замислял, колко е арогантно от твоя страна да налагаш на някой да те уважава, след като уважението е нещо, което не се изисква, а се печели?

— Това, което говориш, всеки го знае, жено. Също така знаеш, какво ще се случи, когато една жена толкова ядоса воина с неразумните си приказки, че той може да изгуби контрол и да я удари, за да я накара да замълчи. Тогава и двамата ще страдат, тя ще е сериозно наранена, а той ще чувства вина, задето я е наранил. Уважението се налага на жените, заради собствената им сигурност.

Тя не се интересуваше, колко логични са думите му.

— Да изгуби контрол? Да се ядоса? Сигурно се шегуваш с мен — подигра му се тя. — Вие, хора, имате контрол, който трябва да бъде изследван в някоя научна лаборатория. Имате емоциите на обикновен робот и го казвам от опит.

— Воините *могат* да изгубят контрол. Борят се това да не се случи, но все пак е нещо, което не могат да избегнат напълно.

Докато казваше това, той се ухили. Това бе достатъчно да накара Тедра съвсем да полудее.

— Тогава защо не ми покажеш? — каза тя, преди да го удари с всичка сила. — Покажи ми, колко ще пострадам, ако ме удариш.

Чалън посочи брадичката си, като се приведе към нея.

— Аз не съм голобрадо момче, което може да бъде провокирано толкова лесно.

Вече не ѝ се хилеше, но имаше нещо в погледа му, една искра, която показваше, че все още му е забавно и дори, че се наслаждава на това, което тя правеше. Тедра не бе много сигурна. Може би разчиташе грешно изражението му. Но кога това я бе спирало?

— Тогава нека опитам по-силно — тя го удари отново, достатъчно силно, че да го накара да завърти настрани лицето си. — Сега ще ме удариш ли?

— Можеш да правиш това цяла нощ, *керима*, но аз няма да ти отвърна.

— Дори и ако аз го поискам?

— Това, което искаш, е да се чувствам виновен, ако го направя — отвърна меко той. — Но това не е нужно. В момента се чувствам толкова виновен, че в мен няма достатъчно място за тази вина, която искаш да ми добавиш.

— Лъжец! — изкрещя тя и го удари още два пъти, след това започна да го удря по гърдите с юмруци. — Проклет да си, задето ме лъжеш, безчувствен гадняр такъв! Не би разбрал какво е вина, дори тя да се блъсне в лицето ти. И защо трябва да чувстваш вина? Изпълняваше *дълга* си! Ти го каза! Не ме докосвай! — тя се дръпна назад, когато той опита да я прегърне. — Да не би да си мислиш, че някога отново ще ти позволя да ме докоснеш?

— Да — отвърна той напълно убеден. — Дори сега го искаш, имаш нужда да те утеша. Само инатът ти пречи да го признаеш.

— Ти си мислиш, че знаеш всичко — обвини го тя, но вече много по-тихо. Още с първия удар, който му нанесе, голяма част от гнева ѝ се изпари. Сега този гняв, който бе останал, я задушаваше. — Не искам да е ме утешаваш. Всичко, което искам, е да се махна оттук и никога повече да не те видя.

— Не.

Той не изкрещя, но в гласа му имаше повече чувство, отколкото някога бе чувала от него.

— О, не се тревожи, воине. Не съм забравила, че си ме победил в предизвикателство. За известно време си мислих, че мога, но честта ми не ми позволи да забравя, че съм ти дала думата си. Ще остана тук, както се разбрахме. Ще скачам, когато ми кажеш да скачам. Но ще мразя всяка минута от това.

— Не.

— Отново, не? Какво ти става днес? — поиска да узнае тя. — Да не би да не се изразявам достатъчно ясно? Вече не те харесвам, воине. Трябва ли да те ударя още няколко пъти, за да го разбереш?

— Защо вместо това не използваш уменията си върху мен?

Предложението бе придружено с една нагла усмивка, която я накара отново да се разкрещи.

— Защото това, което стори, го стори на мен — не на Охранител 1, а на мен!

— А ти, все пак, си само една жена?

— Мразя те — бе всичко, което успя да му каже в отговор, но думите заседнаха в гърлото ѝ и дори в нейните уши не можаха да прозвучат искрено.

— Достатъчно, че да поискаш кръвта ми?

— Не ставай смешен — сръза го тя по навик. — Ако исках кръвта ти, вече щях да съм я получила.

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна какво е изрекла. Точно по тази причина не обичаше да разговаря с никого. Така не ѝ се налагаше да казва истината дори на самата себе си. Все още не бе успяла да намрази проклетия глупак. По дяволите! Защо последиците от наказанието бяха изчезнали напълно и я бяха оставили без нищо, което да подкладе гнева ѝ? Истината бе, че наказанието бе ужасно само докато се изпълняваше и след това не оставаше никаква следа от него, освен желанието за отмъщение.

И все пак, тя не бе забравила, че *беше* ужасно, задето я бе накарал да моли и да плаче, забравяйки напълно за гордостта си. Още по-лошо бе, че и той щеше да помни какво е направила и казала; от сега нататък всеки път, като го погледнеше, щеше да се чуди дали той *си* спомня за случилото се и дали не злорадства. Но сега, след като

погледна по-обективно на нещата, си позволи да приеме, че онова, което ѝ бе сторил, за него бе нещо нормално, така се процедираше в Ша-Ка'ан. Това, че тя не можеше да го приеме, си беше неин проблем. Фактът, че бяха унищожили чувствата ѝ към воина, също си беше неин проблем. Просто ѝ се искаше да не съжالياва толкова много за това.

Но той не изглеждаше така, сякаш се интересуваше от нещо друго, освен тя да му служи. Или пък го беше грижа? По някаква странна причина, тя имаше чувството, че той просто искаше да изтъкне, че нищо между тях не се е променило. Това можеше да обясни веселието му, както и факта защо той не приемаше на сериозно нищо от онова, което му казваше.

А тя имаше *неужда* да го убеди в противното. Той много скоро щеше да го разбере, когато започнеше да получава от нея само неохотно подчинение. Но ѝ бе казал, че може да говори каквото си поиска, а тя все още не му бе изброила и половината от това, което чувстваше. Може би останалото щеше да му даде да се разбере и може би ако се доближеше малко до него, това само щеше да помогне.

— Виж, воине, за да бъдем честни, трябва да ти кажа, че не те мразя наистина. Ти не можеш да се заставиш да не се държиш, като безчувствено животно, точно така, както и аз не мога да се сдържа да не ми харесва. Никой от нас не е перфектен и аз първа ще призная, че дори не се доближавам до това определение. Все още трябва да ти служа. Е, аз съм тук и можеш да ме вземеш, но не приемай думата „вземеш“ буквално. От сега нататък, няма да стоя и да ти се подчинявам покорно.

Той леко повдигна едната си златиста вежда.

— Може би си забравила каква е службата ти, жено. Не можеш да ми откажеш нищо. Ако ти заповядам да ме желаеш, ще се подчиниш ли?

Тедра се изчерви от раздразнение и темпераментът ѝ се завърна.

— Има разлика между това да те желая доброволно и да ме принудиш да те желая. Преди ти се отдавах, защото го желяех... защото желяех теб. Но вече не те искам, затова сега наистина ще ти се наложи, да ми заповядаш. Няма да се бия с теб. Не това имах предвид. Не, ще ти се подчинявам, точно както се подчинявам и сега на проклетите ти нареждания, защото повярвай ми, ти *наистина* ми даде да разбира какво искам от мен миналата нощ, воине. Направи го само

час, след като започна. Останалите пет часа, прекарани във варварското ти наказание, само ме накараха да оценя родния си свят, културата ни, там, където жените не са само обект, на който мъжете да налагат волята си. Накараха ме да видя колко глупава съм била през всичките тези години да търся мъж, който не мога да победя и да си мисля, че това искам. Предполагам, че трябва да ти благодаря за това, задето ми показа, че все пак не искам това. Бих предпочела да мога да счупя пръстите на мъжа, който си позволи да направи с мен онова, което направи ти. Следващият път ще гледам да не забравя това, на което ме научи.

— Това значи ли, че ще се опиташ да ми счупиш пръстите?

Все още му беше забавно!

— Не твоите, глупако — изкрещя тя разярена. — Говоря за следващия мъж, който ще съм достатъчно глупава, да пожелая. Звезди! Просто обожавам да си хабя думите на вятъра, наистина обожавам го!

— И си мислиш, че ще ти повярвам, след като голяма част от това, което ми казваш не е истина.

— Добре, напълно ме обърка. Как точно твоята варварска логика заключи, че не казвам истината?

— Все още ме желаш.

Отне ѝ миг да обърне внимание на арогантния му поглед и да осъзнае думите му. *Не можеше* да знае. Само предполагаше. Дори тя не можеше да игнорира чувствата, които пораждаше близостта му. Така че, как той би могъл да го стори?

— Аз не те...

— Искаш ме и сега.

— Не! — проплака тя.

Направи крачка назад, само за да бъде спряна от дивана зад себе си. Клатеше глава, отричайки лъжата. Но тя не бе наясно, че той може да помирише възбудата ѝ, затова не бе чудно, че посегна към нея, въпреки отказа ѝ. А веднъж щом бе обгърната от тези мускулести ръце, щом устните му страстно плениха нейните, вече нямаше място за думи. Тя все още немощно клатеше глава, но само защото се самосъжаляваше. Все още желаше този грамаден кретен. Умът ѝ може и да го отричаше, но тялото ѝ бе прекалено щастливо, за да я опровергае.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Изминаха няколко часа, прекарани в неземно блаженство, преди Тедра отново да може да мисли ясно. Но преди да успее да се възмути, задето бе победена по този начин, варваринът се просна на леглото до нея и вече въобще не му беше до смях. Той бе напълно изтощен. Беше изцеден. И въпреки това, изражението му бе напълно сериозно.

— Това доказва всичко — каза той.

Не бе нужно тя да пита кое е доказано. Наранените чувства и засегнатата гордост не издържаха дълго след първите му целувки; същото се случи с решителността, гнева ѝ и всичко останало. Трябваше да си го признае. Тя просто бе прирастена към великолепното му тяло. Бе достойно за презрение и за оплакване, но така или иначе, бе доказан факт. Само бе изненадана, че Чалън не ѝ го натякваше. Но той не го правеше. В изражението му нямаше триумф, а само неохота, че трябваше да каже нещо, за което явно не бе готов да говори.

— Сега е мой ред да кажа истината. Ще се постарая да съм напълно откровен.

Това бе придружено от половинчата усмивка, сякаш се опитваше да се пошегува, но си личеше, че не му е забавно. Съмняваше си, че той знае, как истински да се наслади на нещо — за него всичко бе черно-бяло. Беше убеден във всичките си вярвания и нямаше място за съмнения или натякване. Искаше ѝ се и тя да беше поне наполовина толкова решителна.

— Добре, войне. Слушам те — каза тя с въздишка. — Но първо искам да ти кажа, че единственото, което направи, бе да докажеш простия факт, че тялото ми обича сексуалното споделяне с теб. Това не значи, че не съм говорила истината за онова, което ти казах. Просто точно сега, тялото ми не е подредило правилно приоритетите си.

И *точно* сега това бе добър пример, защото ѝ се искаше той да се отдръпне от нея, щом смятаха само да говорят. Чалън се бе прилепил напълно към дясната страна на тялото ѝ, почти излегнал се върху ѝ.

Тъй като тя лежеше по гръб, а той на едната си страна и се подпираше на лакът, мъжът буквално се бе надвесил над нея. Голите му гърди бяха притиснати плътно до нея и бе достатъчно леко да наведе едното си рамо, за да я покрие цялата. И макар че свободната му ръка не я докосваше, а почиваше спокойно на бедрото му, той изглеждаше така, сякаш бе готов да я сграбчи на мига. Позата му я разсейваше, опъваше нервите ѝ и тъй като бе подчертано доминираща, за нея бе очевидно, че го прави умишлено. Освен това я принуждаваше да чака по-дълго, за да чуе каквото бе намислил да ѝ каже. Тя се почувства леко обидена от очевидната му тактика и това ѝ помогна да запази мълчание, докато той се наканеше да говори.

— Обикновено, на война му е забавно — започна той, — когато неговата жена казва и прави разни странни неща, при положение, че той знае, че му е ядосана.

— Ти беше развеселен — напомни му тя.

— Бях облекчен, *керима*, и невероятно щастлив, че не съм ти нанесъл толкова голяма вреда, която не би могла да бъде поправена.

— Ето, отново изопачаваш всичко, което казах. Това, което стори, *не може* да бъде поправено, Чалън. Ти превърна едно просто наказание в демонстрация на варварското милосърдие. Преигра.

— Знам.

Тедра се намръщи. Бе сигурна, че го е чула правилно, но имаше чувството, че е пропуснала нещо.

— Я повтори? Какво имаш предвид с това „знам“?

— Наказанието ти продължи много по-дълго, отколкото трябваше.

— Признаваш, че си садист, така ли? — попита тя подозрително. — По някаква причина, вече се бях досетила.

Той се намръщи също като нея.

— Признавам, че бях толкова отвратен, от този свой дълг, че имах нужда от помощ, за да го довърша. Взех нещо, което да ми помогне, но нямах идея, че резултатите ще са такива.

— Чакай малко. Под помощ, имаш предвид нещо като лекарство? Помощ, която да те промени? Проклятие, да не си взел дрога?

— Да, може и така да го наречеш.

Тя можеше само да стои и да го гледа, без да знае дали иска да се разсмее или да се ядоса. Големият, смел варварин имаше нужда от

помощ, за да накаже една дребна жена? Това беше много забавно. Дори тази причина бе малко трогателна. Да направи това... *хей, я поспри*, скастри се тя. Това нямаше никакво значение, нали? По дяволите, не.

— Значи не ти е било приятно да ме накажеш? Не ми се прави на глупак, бибчо. Така или иначе, бях наказана, тъй че според мен има голяма разлика в това да мразиш нещо и да го направиш.

— И според мен има „голяма разлика“ както се изрази. Съжалявам, че трябваше да те накажа. Но това не значи, че можех да игнорирам дълга си.

— Не ми ги говори тези. Ти си този, който коли и беси тук, ти си *шоданът*. Можеш да направиш всяко проклето нещо, което пожелаеш.

— А това, което желая, *керима*, е да се грижа за безопасността ти. Ако това значи, да се погрижа да спазваш правилата, които са създадени за твое добро...

— Не искам да те слушам повече, войне — сръза го Тедра. — Когато решиш какво искаш, удоволствие или отвращение, можеш да ме уведомиш и отново ще поговорим за това. Или като се замисля, няма да говорим. Вече не желая да обсъждаме тази тема.

— *Ще* ме изслушаш — каза той с такова раздражение, че гласът му прозвуча строго и заповеднически. — Още не съм те помолил за прошка. Правя го сега.

— Това да не е някакъв вид варварска шега? Искаш прошка, след като току-що призна, че не съжаляваш? Извини ме, но въобще не ми е забавно.

Той очакваше тя да кимне, приемайки извинението. Но Тедра нямаше никакво желание да кима, а той нямаше да продължи, докато тя не го направеше. Търпението му бе много по-голямо от нейното, което почти се бе изчерпало. Тя кимна, но остана със стиснати устни и не проговори. За него обаче, това бе достатъчно.

— Воинът ще направи това, което се очаква от него, без значение какви са чувствата му. Заслужиш ли си наказание, жено, не се заблуждавай, ще го получиш. Но няма да бъде направено отново толкова небрежно и без липса на емоции, като миналата нощ — тя понечи да каже нещо, но той сложи пръст на устните й. — Няма никакво извинение за липсата ми на загриженост и за това, че не бях наясно, че онова, което сторих, премина всички граници. Бях

безотговорен, че не помислих по-рано какво може да последва, след като пих отварата, за да ми помогне. Вината е моя. И съжалявам за това. Съмнявам се, че дори прошката ти, може да ме избави от тази вина, но все пак те моля за нея. Ще ми простиш ли, *чемар*?

Той махна пръст от устните ѝ и зачака да му отговори, но Тедра не знаеше какво да каже. Значи кошмарът, който я бе накарал да изживее, не е бил умишлен? Не е искал да ѝ причини всичко това? Можеше ли да е истина? Щеше ли да ѝ го каже, ако не бе така?

Той признаваше, че не е перфектен, че също като обикновените хора, правеше грешки. Това наистина я изненада, но той ѝ призна, че съжалява, и проклет да е, звучеше напълно искрен. И все пак, не каза, че няма никога повече да я наказва, а точно обратното. Дори ѝ обеща нещо повече — следващия път да ѝ поиска прошка, за онова, което щеше да ѝ стори. Още нещо, което я объркваше. Той бе помолил за прошка. *Помоли!* Дали това трябваше да бъде изкуплението за наранената ѝ гордост? Всичко, което бе направил, бе да ѝ напомни, че никога нямаше да забрави как му се молеше през изминалата нощ. А в сексуален аспект, как *би могла* някога да забрави?

Тя се поизправи. Въобще не ѝ харесваше пода под краката ѝ да се клати така. Трябваше ли да му позволи да смята, че може да ѝ причини всичко, щом след това, щеше да ѝ се извинява. Обаче... обаче той я нарече *чемар*. Любима. Разбира се, за Ша-Ка'анските воини думата не бе нищо повече от знак за привързаност. Но все пак ѝ бе приятно да я чува. За нея тя имаше едно особено значение... за един миг... и тя... тя наистина ли смяташе да позволи на сладките му приказки да я разубедят толкова лесно?

Сякаш трябваше да се оправдае за нещо, тя каза:

— Как така не си бил наясно какво ми причиняваш и все пак си го спомняш? Откъдето и да го погледна ми звучи невъзможно, Чалън.

— Наистина е невъзможно. Помня много малко от това, което ти сторих. Осъзнах колко е сериозно, след като видях реакцията ти. И знам, че слънцето почти бе изгряло, докато успея да се възстановя и да остана в съзнание достатъчно дълго, че да се отдалеча от теб.

— Нима искаш да ми кажеш, че не помниш какво ми стори? — попита тя, повишавайки тон.

— Не помня... но все пак бях сигурен, че съм направил това, което трябваше да направя.

Арогантността му, че е свършил онова, което според него е трябвало да стори, я ядоса много повече от всичко останало досега.

— Тогава нека перифразирам въпроса си. Казваш ми, че не помниш *моята* роля в снощното фиаско?

— Нищо, след като ме нахрани. Помня, че разпалих гнева ти, както и всичко, което се случи от момента, в който се присъединих към теб, до мига, в който ме нахрани. На сока, който пих, му е нужно известно време, за да подейства напълно. Но не мога да си спомня, кога съм започнал наказанието, нито някоя част от него.

И тя би трябвало да се хване на тези лъжи?

— Значи не помниш заплахата ми, че ще скоча от балкона и ще се самоубия, не помниш, че заплаших да отрежа това безполезно парче месо... което е между... твоите...?

Тя не довърши. Неподправеният ужас в погледа му, ѝ даде да разбере, че той наистина вярва, че му е наговорила всичко това миналата нощ. Доказа ѝ, че той наистина не помни нищо, от това, което му бе казала и направила. Може би миналата нощ щеше да му каже всичко това, но по онова време бе прекалено заета да плаче и да го умолява да я люби и дори не се бе сетила да заплашва или блъфира.

Тя почувства как дъхът, засяда в гърлото ѝ. Основите, поддържащи гнева и възмущението ѝ, се сринаха. Само предположението, че е направил, това, което се е очаквало от него, не бе същото, като да помни, че го е извършил. Той не си спомняше срама ѝ и колкото и да си представяше какво се е случило, имаше вероятност даже да не успее да се доближи до реалността. Можеше дори да успокоява гордостта си с увереността, че вероятно би издържала нормалната продължителност на подобни наказания... и ако Чалън не бе под въздействието на наркотика, сигурно щеше да спре, когато тя започна да плаче и да го умолява. И дори малко сълзи и молби нямаше да променят това, което искаше да направи, а то бе да се разсмее, защото щеше да *имаше възможност* да му прости и все още ще *може* да му се наслаждава напълно, докато свършеше службата ѝ. Затова може би, в действителност бе благодарна, че е взел помощното средство, макар и заради него да бе удължил ненужно страданието ѝ. За нея най-ужасното бе това, че се бе унижила и посрамила и се зачуди колко ли дълго щеше да си спомня случилото се, след като знаеше, че той не го помни.

Но нима щеше да го остави да си отдъхне толкова скоро? Грешката му не бе по-лоша от нейната, но за своята тя бе изтърпяла наказание. Кой наказваше воините, когато сгрешаха? Тя можеше — помисли си с известна доза задоволство. Какво по-добро от това да използва вината му срещу него. Не ѝ се налагаше да го излъже, за да го направи. Всъщност, той все още изглеждаше доста разстроен от мисълта, че тя е прибягнала до насилие, и то не само срещу него, но и срещу себе си, а това въобще не се бе случило.

— Не познаваш ли гнева, когато го чуеш, войне? Никога не съм ти казвала това през миналата вечер. Дори не съм си го помисляла.

— Значи това е било само за да засилиш вината ми?

— Не, просто за да видя дали ми казваш истината, или не.

— Значи, ако все още си ядосана, трябва да предположа, че истината не ти е повлияла по никакъв начин. Ако е, можеш да ми простиш...

— Не съм казала това — прекъсна го тя, стараяйки се да прозвучи неохотно.

Но той го прие буквално и реши, че щом може да му прости, значи вече му е простила и на момента по цялото му тяло се плъзна истинско облекчение. Тя не бе разбрала колко много го бе тревожило това, докато не усети как тялото му се отпусна върху нейното. Но не оцени усмивката, която се разля по лицето му, заедно с облекчението.

— Искаш много от мен, без да ме компенсираш за стореното, войне — нацупено каза тя, надявайки се да попречи на веселието му да се завърне.

Не успя.

— Нима? — той се опита отново да изглежда сериозен, но просто не успя. — Ами ако ти кажа, че съм ти донесъл един малък подарък, с който да изкупя част от вината си към теб?

Това разпали любопитството ѝ, особено след като се бе появил, без да носи нищо със себе си. Зачуди се каква ли бе варварската представа за подарък, който можеше да изкупи вината. Но каквото и да беше, едва ли би могла да си го представи.

— Подаръците може и да успокояват вашите Ша-Ка'ански жени, но не и мен. Там, откъдето идвам, е око за око, зъб за зъб.

— Това не го разбрах, обясни ми.

— Значи, че трябва да получиш същото като мен, бибчо, да си сменим местата... да кажем до края на вечерта.

— Искаш да лежа по гръб, докато ти ме гледаш от позицията, в която съм сега?

Тя едва не се засмя заради объркването му.

— Не, не физически да си сменяме местата.

— Значи да си сменим статута? — заключи той, видимо развеселен. — Искаш да бъдеш *шодан*?

— Не... имам предвид това, аз да бъда победителя, а ти — победения в предизвикателството, и да ми дадеш всички привилегии, които произтичат от това.

Той застина за миг и тя си помисли, че сигурно дори е спрял да диша. Вече не му се налагаше да гледа сериозно. Всъщност, той дори изглеждаше малко шокиран.

— Искаш да ме поставиш в позиция, в която аз да се подчинявам на твоите заповеди?

— Вече схвана, бибчо, и няма да има никакви ограничения, ако се согласиш на това. Без значение какво ти наредя да направиш или какво ти направя аз, няма да ми отказваш. Трябва да приемеш всичко, като истински победен, и да ми дадеш същата служба, която ти давам и аз.

— И ще ми простиш?

— Напълно.

— И ще ми служиш доброволно?

— Безусловно.

Той не попита нищо повече. Изминаха няколко дълги минути, без да направи нищо друго, освен да стои и да я гледа. Инстинктивно, тя знаеше, че вътре в него се борят нещо повече от желанието да я успокои и нежеланието да го направи по нейния начин. Тедра едва не промени решението си, знаейки, че за него бе напълно непознато чувството да изпълнява нечии други нареждания, особено ако са давани от жена. А да се согласи да изпълнява заповеди, без да знае какви ще бъдат те, щеше да бъде непосилно за него. Никога нямаше да се согласи.

— Ще получиш своето „око за око, зъб за зъб“, *керима*.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Очите на Тедра се разшириха, изразявайки шока ѝ от думите на Чалън. Правилно ли бе чула? Нима той наистина щеше да ѝ даде пълна власт над него?

— Ти... си съгласен?

— Не искаше ли да бъда?

— Е... да, но...

Тя млъкна, преди да бе казала нещо, което не бива. Беше готова да заложи всичките си разменни жетони, които бе спечелила през последните десет години, че той ще ѝ откаже или поне щеше да я помоли да му измисли друго наказание. Дали не бе пропуснала нещо — някоя малка незначителна дума, която да го накара така лесно да приеме условията ѝ?

— Сигурен ли си, че разбираш правилата на тази игра, Чалън? Без значение какво ще ти кажа, ще трябва да го направиш. Не можеш да ми откажеш, нито пък можеш да използваш силата си срещу мен, за да ми попречиш да ти дам заповед. Разбираш ли всичко това?

— Да.

— И все пак си съгласен?

— Да.

В гласа му не се долавяше колебание, но въобще някога долавяла ли го бе в държанието му? Трябваше да е сляпа, за да не разпознае вида на пълното поражение. Това не бе изненадващо, тъй като подчинението бе против природата на човек, който сам обича да доминира. Но внезапно, тя разбра, че има и още нещо. Стана ѝ ясно, че той очаква тя да го унижи и засрами, а най-вероятно и да го накаже по същия начин, по който той го бе сторил с нея. Това очакване ѝ даваше властта да го направи така или иначе.

Звезди, нима той се чувстваше *чак толкова* виновен? Или правеше това, само за да ѝ докаже, че е готов на всичко, за да ѝ се реваншира? Той я бе помолил да му прости. Дали вярваше, че е длъжен да го направи? Е, нямаше да му навреди да мисли така, поне

известно време. Също така, нямаше да го заболи, за известно време да очаква най-лошото. Не бе възнамерявала да му отмъсти по този начин, но за нищо на света не би изпуснала това възхитително стечение на обстоятелствата и щеше да си поиграе с него.

— Сега, след като зависиш от моята милост, войно, смятам първата ми заповед към теб да бъде свързана със собствената ми безопасност. Дай ми думата си, че утре няма да бъда наказана по никакъв начин за това, което ще се случи тази вечер.

Това го накара да реагира моментално, защото заповедта ѝ, бе голяма обида за него.

— Никога не бих постъпил така — наежи се Чалън.

— Може би — съгласи се тя. — Но все пак искам да ми дадеш думата си.

— Имаш я.

Младата жена се ухили на начина, по който ѝ се озъби той.

— Горкото ми сладурче — измърмори Тедра и се усмихна още повече, защото знаеше колко мрази той това обръщение. — Ако това е толкова трудно за теб, представям си колко ужасно ще се чувстваш да изпълняваш останалите ми нареждания. Но след като нямаш избор, защо не преминем към следващата заповед? Лягай пред мен, сладурче, по гръб.

За миг, реши, че няма да ѝ се подчини, но явно той бе разбрал, че не му остава друг избор. Тедра му помогна, като постави ръце на гърдите му и го бутна назад, изправяйки се над него, като така в действителност размени позициите им. Сега гледаше надолу към него и това, което видя, бе един вдървен и притеснен варварин, който се страхуваше от следващата ѝ заповед.

За да не го разочарова, тя му каза:

— Разтвори си леко краката, сладурче.

Той отново изглеждаше така, сякаш ще ѝ откаже. Беше стиснал зъби. И юмруци. Изминаха няколко дълги секунди преди да повдигне единия си крак и да го отдалечи на няколко сантиметра от другия. Тедра едва не се разсмя. Чалън мразеше всичко това, *наистина* го мразеше, и досега от очите на някой друг мъж щяха да хвърчат искри, но не и от тези на нейния варварин. Той показваше само няколко малки признака за това, което чувстваше, и макар да не му бе никак приятно,

очите му останаха неразгадаеми. Трябваше да помисли какво да направи, за да промени това.

— Няма да ме докосваш, воине, освен ако не ти наредя да го сториш. И за да не забравиш какво съм ти заповядала, ще сложиш ръце на тила си и ще ги държиш там.

Този път той се подчини без колебание, вероятно защото вече бе обмислил да сложи ръцете си върху нея... или по-точно, около врата ѝ. Но тя знаеше, че с него е в пълна безопасност. Надвеси се арогантно над тялото му, по начина, по който досега той правеше това с нейното, с което го изнерви още повече. Да лежи така под нея, без да може да стори нищо, за Чалън бе повече от ужасно и вероятно затова не разбираше, че тази позиция бе много по-добра за него. Но тя нямаше намерение да му го каже. С нищо нямаше да му навреди, като го подложеше на изкусителните сексуални докосвания, както той обичаше да прави с нея. А да има власт над огромното му, прелестно тяло, та дори и само за малко, бе опияняващо.

Звезди, обичаше дори само да го гледа, да изпива с поглед тези мускулести гърди и рамене, два пъти по-широки от нейните, тези могъщи ръце, криещи сила, която дори не би могла да си представи, с мощни, мускулести бицепси, по-големи от бедрата ѝ. Коремът му бе твърд и стегнат, сякаш под кожата му се криеха стоманени плочки, а и тя знаеше от собствен опит, че ако го удари, няма да може да му причини никаква болка. Дори камъните не бяха толкова твърди, колкото корема му. А дългите му, силни крака бяха също в толкова добро състояние, както и останалата част от тялото му.

А то винаги успяваше да я разтрепери и сега не бе по-различно. Да има власт над него, практически ги поставяше на равна нога, каквито би могла да очаква от сексуалния си партньор на родната си планета. Тя вече бе готова за него, въпреки че само преди броени минути бе изживяла и последния от шестте последователни оргазма. Но това въобще не я изненада. Вече бе достатъчно, той само да влезе в стаята, за да я накара да го пожелае. Бе ѝ нужен един-единствен негов поглед, на който тялото ѝ откликваше с невероятна бързина. Не ѝ допадаше, че той има такова влияние над нея, но изглежда нямаше какво да се направи по този въпрос. Нямаше да е лошо и тя да има същото влияние над него, но за голямо нейно разочарование това не бе така.

И след като си напомни това, задоволството ѝ напълно се изпари, виждайки доказателството пред себе си. След като бе достигнал три пъти до върха, сега плътта на Чалън бе мека и отпусната, а тя въобще не го искаше в това състояние. Това пък доведе до още един дразнещ факт, който бе, че ако пожелаеше, той можеше да остане в това състояние.

Голата истина бе, че тя *не можеше* да го накаже по същия начин, по който я наказваше той, дори и да го искаше. Да му заповяда да се възбуди бе напълно абсурдно. Нямахме как да стане и тя го знаеше. За разлика от жените, мъжете трябваше да бъдат предразположени и да се чувстват комфортно, за да се възбудят, а Чалън бе далеч от което и да е от тези условия. Но варваринът имаше още едно оръжие. За разлика от останалите мъже, той можеше да контролира възбудата си. Проклет ад. Нямахме да бъде никак забавно, ако той се контролираше, а тя не се и съмняваше, че той го прави. А по-лошото бе, че нейната възбуда продължаваше да нараства, въпреки собствените ѝ желаниа. Звезди, да не би сама да се бе подложила отново на това ужасно наказание?

— Отпусни се, войне.

Притаеният гняв в гласа ѝ го изуми, но само за миг.

— Невъзможно е да го сторя.

— Добре, ще се хвана на това. Но ще опитаме нещо друго. Няма да използваш нечовешкия си контрол тази вечер, нито за миг. Искам реакциите ти да са искрени и *да реагираш спонтанно*, а не просто да ми показваш тези реакции, които искаш да видя.

Той изръмжа в отговор, а тя примигна изненадано. Нима бе толкова лесно да го накара да изгуби контрол? Тедра веднага реши да се пробва, наведе се и не много нежно захапа едно от голите зърна на гърдите му. Ръмженето му се превърна в стенание, доказвайки колко лесно може да го възбуди, когато той не се стараеше да се контролира. Беше го направила напълно безпомощен, заповядвайки му да ѝ откликва, и той нямаше какво да стори, защото бе обещал, че ще ѝ се подчинява без значение какво ще му заповяда. Разбира се, той не бе очарован, че тя му бе отнела единствения начин, по който можеше да се защити. Тя обаче бе повече от доволна. Вече нищо не можеше да я разстрои.

Тедра се засмя и облиза зърното му. Докато го правеше, го гледаше, но той затвори очи, сякаш това, че не гледа щеше да спре

опустошителния ефект от действията ѝ. Тя се ухили и смени позицията си, плъзвайки се нагоре към него. Подпря ръце от двете страни на главата му, за да застане лице в лице с него. За тази цел, трябваше изцяло да се излегне върху тялото му. И само това обикновено действие накара зърната на гърдите ѝ да се втвърдят болезнено.

— Погледни ме, бебчо.

Тя се ухили, когато той изпълни нареждането ѝ. Сега в очите му се четеше гореща страст, но дали бе от гняв или от желание, Тедра не успя да разбере. Не че това бе от някакво значение. На нея ѝ стигаше, че е го бе накарала да реагира по някакъв начин.

— Сега ме целуни и нека бъде толкова горещо, че да изпари всички мисли, които имам в ума си — Чалън повдигна ръце, за да ги включи в играта. На ум му бяха дошли много повече порочни мисли, отколкото някакви целувки. Искаше да докосне не само устните ѝ, а и гърдите ѝ, цялото ѝ тяло. Но тя поклати глава. — Не, не, все още не можеш да докосваш Тедра.

— Как тогава да те целуна?

— С устните си, сладурче, само с устните си.

Жената се ухили на намръщеното му изражение и зачака търпеливо той да се досети, че трябва да повдигне глава, за да я целуне и да ѝ се подчини. За него нямаше да бъде особено удобна позиция, но тя нямаше да удължи много целувката. Вече имаше нова идея за това, как щеше да продължи.

Когато Чалън най-после повдигна глава и плени нежно устните ѝ, всички мисли за кратка целувка се изпариха от ума ѝ. Както му бе присъщо той притисна устните ѝ, така че безмълвно да ѝ заповяда да му отвърне, което тя и направи, а после без думи поиска от нея да отвори уста и тя отново му се подчини. В корема ѝ се оформи огнено кълбо, но това бе само първата от реакциите на тялото ѝ. Имаше и още, много по-мощни, като тази, която последва, след като езика му нежно се плъзна в устата ѝ, за да погали нейния.

Звезди, обожаваше да усеща вкуса му. Опиянена, Тедра несъзнателно плъзна ръце зад врата му, подкрепяйки го, за да направи позата по-приятна за него. Не че тези силни мускули, от които бе изтъкан вратът му, щяха скоро да поддадат, но тя не желаше да поема никакви рискове целувката да свърши, преди сама да ѝ се наслади пълноценно. Също така не усети как ръцете му се обвиваха около

китките ѝ, за да я задържат там, където бе, тъй като и той нямаше желание да прекъсне скоро целувката им.

Целувката продължи невероятно дълго, което обаче при тях бе нещо съвсем обикновено, тъй като щом устните им се докоснеха, те напълно забравяха за всичко друго. В един момент обаче, тя я прекъсна. Цялото ѝ тяло сякаш бе обхванато от пламъци. Желаше го толкова силно, колкото и миналата нощ. А всичко, което бе направил той, бе да я целуне.

В следващия миг осъзна, че ръцете му са на кръста ѝ. А нейните са обвити около врата му. Тедра го пусна незабавно. Същото направи и той. Не можеше да става и дума за това да му спомене, че е нарушил заповедта ѝ, тъй като от една страна, едва успяваше да си поеме дъх, а от друга, на практика сама бе поставила ръцете си в неговите, за да му даде опората, от която той всъщност не се нуждаеше.

Тя седна назад, отдалечавайки се от него. Прищя ѝ се да се да си повече с ръка, за да прогони горещината, но тъй като бе сигурна, че той я гледа, не го направи. Вместо това си даде достатъчно време, дишането ѝ да се поуспокои, преди да се обърне отново към него, само за да усети как дъхът засяда в гърлото ѝ. Вече нямаше никакво съмнение, че страстта в очите му е предизвикана от желание. Твърдото му тяло бе достатъчно доказателство... много твърдо доказателство.

Тедра едва не запрати по дяволите всичко, което си бе наумила да прави с него. Не беше честно това как възбудата му, пораждаше неистова нужда в тялото ѝ. А дали това, че го бе възбудила толкова лесно, не бе още един от неговите начини, по които искаше да ѝ се реваншира за миналата нощ? Бе му заповядала да се откаже от контрола си, но бе напълно наясно, че той може и да не го стори и тя нямаше какво да направи за това. Чалън можеше просто да ѝ каже, че не чувства нищо и Тедра щеше да му повярва, тъй като нямаше да може да направи нищо, за да промени това, ако беше истина. А тя нямаше да се усъмни в него, защото вече го бе изпитала на собствен гръб неведнъж, а цели три пъти. И все пак, той ѝ бе позволил да го възбуди, макар че със сигурност подозираше, че младата жена би могла да го остави на сухо. Но също така, съществуваше възможността, той да я е опознал много добре и да знае, че тя не би му сторила това, дори и да искаше, че тялото ѝ ще я принуди да задоволи страстта си, като така задоволи и неговата. Може би наистина го знаеше, или поне

подозираше, и това бе достатъчна причина да го накара да се съмнява за известно време и дори да добави още нещо към съмненията му.

Тя му се усмихна доста дяволито.

— Не знам за теб, бибчо, но аз наистина си прекарвам много добре. Всъщност, следващия път като те предизвикам, ще трябва доста да се постарая, за да те победя, след като опитах част от властта, съпътстваща победата.

Направи се, че не забелязва смръщеното му лице и легна върху него, полагайки буза на гърдите му. Пръстите на ръката ѝ се заиграха със зърното, което се намираше точно пред лицето ѝ, наблюдавайки го как с всяко докосване става все по-твърдо. Когато той изстена, тя остави напрегнатото зърно на мира и започна да измъчва останалата част от тялото му, използвайки този път и двете си ръце. Разпери пръсти на гърдите му, и почувства как мускулите му потръпват и се стягат под дланите ѝ, слушайки как сърцето му бие до ухото ѝ.

— Звезди, да те докосвам, е най-голямото удоволствие за мен, скъпи.

Не искаше да изрича мислите си на глас и то с толкова силни чувства, но не съжали, че се бе издала, защото чу един много дълъг стон от негова страна. Тя завъртя глава, за да целуне средата на гръдния му кош и след това повдигна глава, за да го погледне, докато облизваше същото място, на което го бе целунала. За него всичко това не бе никак лесно. Лицето му бе потъмняло от силната нужда, която бе превзела тялото му. Челото му се ороси с капчици пот, а по ъгъла, в който бе извил ръцете си, личеше, че ги е стиснал една за друга зад тила си, в опит да ги задържи там, където са. Трябваше да му даде малък бонус. Този път той не си затвори очите, а я погледна толкова напрегнато, че Тедра или трябваше да извърне поглед от него, или да сложи край още тук и сега на игричките си.

Но тя не бе готова да приключи, макар тялото ѝ да молеше именно за това. Не, тя искаше той да опита поне малко от онова, през което бе минала предишната нощ. Но нямаше да стигне дотам, че да го нарани и да го накара да моли за освобождение. Не би могла да го стори на мъж като него, дори и да го искаше. Просто щеше да го накара да се помъчи още малко с тази мисъл.

— След миналата нощ — каза тя и започна да прокарва пътечка от целувки към корема му, — открих колко дълго мога да отлагам

неизбежното, макар и да знаех, че няма да умра, ако не го получа.

— Жено...

— Не! — срязва го тя и го ухапа леко, но рязко за корема, за да му покаже, че не е доволна от него. Знаеше, че той иска да я предупреди, че не му се нрави разговорът, който започва, но тя нямаше да му позволи да я изплаши. — Не ти е позволено да говориш, воине. Не го ли споменах по-рано? Сега дойде моето време да си поиграя с теб, а Тедра иска да играе... с всяка твоя част.

Тя се опита да засмуче кожата на корема му, докато казваше това, но той бе толкова твърд, че ѝ се наложи вместо това само да го ухапе на мястото, където преди това го бе близнала. А щом го обличеше, той ставаше доста нервен. Тя го чу да стене и ръмжи и се усмихна на себе си. Дали се чудеше колко още ще може да понесе? Надяваше се да е така.

— Не се тревожи, бебчо — каза тя, докато го близваше, приближавайки се до най-чувствителното място на тялото му. — Няма да ти сторя нищо, което ти не си ми правил.

Тедра бе напълно наясно, че това, *няма* никак да го успокои. Всъщност, щом го чу, от гърлото му излезе звук, сякаш се бе задавил. Тя би се засмяла на реакцията му, ако собственият ѝ дъх не бе заседнал в гърлото ѝ. Нарочно забави движенията си, плъзвайки ръка по крака му, после по вътрешната страна на бедрото му, драскайки го нежно с ноктите си. Усети го как потрепери, когато лицето ѝ се спусна под корема му. Нейното тяло също настръхна. Наведе се над твърдата му, пулсираща мъжественост и я обхвана с ръце. Варваринът застина неподвижно. Тя предположи, че е затаил дъх. Все пак, достатъчно добре му даде да разбере какво си е наумила.

И сега лицето ѝ се озова пред онази част от него, която ѝ доставяше толкова много удоволствие. Голям и дълъг, пращящ от сила, като всяка част от тялото му, и който обикновено се подчиняваше само на волята на Чалън. Но тази вечер щеше да се подчинява на нейната воля и засега се справяше много добре.

— Обожавам тялото ти, Чалън — тя почувства, че отново трепери. — Обичам силата и нежността му. Изумявам се всеки път как, макар и толкова мощен, никога не ме нараняваш. Знам, че би могъл да ме нараниш... и ти го знаеш. Но когато си с мен, ти си изключително внимателен, нали? Единствено когато се любиш не си напълно нежен,

но това е преднамерено. Понякога това ме плаши... колко невнимателен може да бъдеш, ако го поискаш. Направо се ужасявам. И мисля, че ти го знаеш много добре. Мисля си, че точно това е причината да го правиш...

Това бе единственото предупреждение, което той получи, преди тя да се наведе и нежно да прокара зъбите си по дължината му, както той няколко пъти бе правил на гърдите ѝ. Но нямаше как да се получи същото, след като не можеше да покрие голяма част от него, нито да го поеме в устата си, докато го мачкаше с ръце, както той бе правил с гърдите ѝ. Затова реши да го ухапе малко по-силно, както той бе постъпвал със зърната на гърдите ѝ, но това го накара да подскочи толкова рязко, че едва не я събори на земята.

— Спокойно, скъпи — нареди му тя. — Би трябвало досега да си разбрал, че още не съм свършила с теб.

Все още не го бе измъчила достатъчно, затова повтори движенията, но този път вместо със зъби — с език. Стонът му бе много дълъг. Тялото му отново се изви. Но този път действията ѝ имаха непредвидим ефект, защото повлияха и на нея. Докато го подлудяваше, осъзна, че измъчва и себе си, а не бе и наполовина толкова издръжлива колкото бе той. Всъщност, тя не смяташе, че ще успее да издържи дори минута повече.

Повдигна се на колене и го погледна, осъзнавайки, че не желае да се покатери върху него и да се спусне над възбудената му плът, сякаш *сама* се набива на кол. Можеше да му заповяда да я люби, но се страхуваше, че и това няма да я удовлетвори. Искаше Чалън я да прегръща само защото *той* самият го иска, а не защото му е заповядала. Истината бе, че вече се бе пристрастила към доминиращия му маниер. Безпомощността, която произлизаше от това, я накара да осъзнае, че като ѝ заповядваше и се грижеше за нея, той я караше да се чувства... обичана.

А тя искаше именно това. Не че щеше да се скрие в ъгъла и да плаче, ако не го получеше, но все пак...

— Аз... аз мисля, че си играхме достатъчно, Чалън. Благодаря ти, че ми се подчиняваше, но сега пак ти си победителят в предизвикателството, а аз победената. Можеш да...

Тя дори не успя да довърши, той се изправи бързо на колене, дръпна я към себе си и я притисна срещу тялото си, обгръщайки я

здроаво с ръце.

— Прости ли ми, жено? — поиска да узнае.

— Да — задъха се тя, и се задъха, тъй като Чалън вече проникваше в нея.

— Сложи ръце на тила си.

Тя не се поколеба и за миг.

— Сега ще се отпуснеш назад — каза й той.

Назад ли? Краката му бяха широко разтворени и тялото й бе отпуснато на бедрата му. Той бе заровен дълбоко в нея, едната му ръка бе на гърба й, а другата на дупето й, карайки я да почувства, че й липсва докосването на ръцете му около кръста й. Но ако се отпуснеше назад нямаше да се отдалечи много от него.

Тедра го направи и веднага разбра защо го бе поискал от нея. В тази позиция гърдите й се озоваваха точно пред лицето му, позволявайки му да притисне лице към едно от меките хълмчета. Той не я ухапа, но засмука връхчето толкова силно, че тя си помисли, че е решил да я погълне цялата. Младата жена проплака от удоволствие. Чалън застина в нея и експлодира, разтърсващо и... О, Звезди, каква красота, какъв екстаз!

Тя беше толкова замаяна, че дори не усети как той я положи нежно на мекото легло, нито когато я целуна за лека нощ — нещо, което се бе превърнало във вечерния им ритуал. А единственото, което забеляза той, бе, че за първи път тя сама обви ръце около него и го прегърна, преди да заспи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Беше прекрасно да се събудиш сутринта, чувствайки се напълно освежен, или поне Тедра се чувстваше така след всичко, случило се през изминалата нощ. Тя се изчерви от ярките спомени и почувства леко безпокойство, но не помръдна, защото не искаше да събуди Чалън, който бе обвинил тежката си ръка около нея.

Звезди, откъде бе намерила смелостта да стори това, което бе причинила миналата нощ на своя могъщ воин? Нима бе полудяла? Нима искаше отново да бъде наказана? И откъде, в името на звездите, ѝ бе хрумнала проклетата идея, че харесва над нея да доминира един мъж, който бе толкова арогантен и непреклонен, че бе невероятно близо до това да си спечели, и то напълно заслужено, прозвището тиранин? А когато реши да му даде малко „око за око, зъб за зъб“, какво си бе мислила, че ще получи?

Той ѝ бе обещал, че действията ѝ няма да имат негативни последици за нея, но ако трябваше да бъде честна, тя му бе заповядала да ѝ обещае. Тя не би уважила клетва, която бе дала под натиска на принудата, затова защо той би го направил?

Тедра простена и ръката на Чалън се помръдна. Дланта му се отпусна на едната ѝ буза и завъртя лицето ѝ към него.

— Добре ли се чувстваш *чемар*?

— Аз... да не те събудих?

— Не — каза той просто, което моментално я накара да се зачуди, дали я бе наблюдавал през цялото това време?

Тя погледна в тези негови тъмни очи, с цвета на небе в безлунна нощ, надявайки се, че в тях ще успее да прочете нещо, но както винаги те бяха черни и непроницаеми. Не за пръв път Тедра си пожела да притежава неговото спокойствие, способността му да изглежда необезпокоен дори и когато вътрешно кипи от емоции.

— Смяташ ли да останеш тук... по някаква определена причина?
— попита тя.

— Не.

След този отговор, тя отново не разбра какви са чувствата му, затова се престраши да попита.

— Чалън, ядосан ли си ми?

От мястото, където бе застанала, ѝ се стори много интересно как той повдигна едната си златиста вежда.

— Трябва ли да бъда?

Тя се изкуши да му каже, че много добре се бе подчинявал на заповедите ѝ, но успя да се спре навреме и се зачуди откъде ли се появи това желание сама да си навлича проблеми. Сигурно вината за това идваше от единия от двата донора, които бяха дали материал за създаването ѝ. Един от тях е бил много небалансиран... вероятно мъжът.

— Ако не си ми ядосан, войне, нямам намерението да повдигам тема, която би могла да те накара да размислиш. Но ако си ядосан, бих искала да го обсъдим.

— Добра стратегия — каза той, смеейки се.

— Е?

— Ще оставя на теб да решиш дали трябва да съм ядосан, или не.

— Нима ти изглеждам толкова глупава?

— Както винаги, за мен изглеждаш невероятно привлекателна.

Тя се намръщи за две секунди преди да го дари със сияйна усмивка.

— Наистина не си сърдит, нали? Радвам се, тъй като не мога да кажа, че не се насладих на... ах... на изживяването. И ако не ти е чак толкова неприятно, може би някой път отново ще си сменим местата.

— Абсолютно не.

— А? — тя се ухили, наблюдавайки го как сяда от своята страна на леглото и я гледа с неприкрито високомерие. — Трябва ли да ти напомням, че няма да е игра, ако реша да те предизвикам отново... и ако победя?

— Свободна си да опиташ — отвърна той с най-висша форма на увереност в гласа си.

— Ами благодаря ти... или поне така мисля. И след като си в толкова добро настроение, защо не ми дадеш една дължина преднина? Имайки предвид размера и силата ти, бих казала, че това ще е честно.

Той се обърна към нея, а в погледа му се четеше само леко любопитство.

— Какво е „една дължина преднина“?

— Преимущество. Да съм една стъпка пред теб на старта. Или ако трябва да го представя по друг начин — нещо от сорта на това ти да си с една ръка, завързана на гърба.

Той се замисли за миг.

— Добре, каква е тази преднина, която искаш?

— Елементът на изненадата ще свърши работа. Искам да мога да те нападна, без да се налага да те предупреждавам за това. Ще се съгласиш ли?

— Ти току-що ме предупреди за това, само като ми каза. Откъде ще получиш елемента на изненадата?

— Не съм казала, че смятам да те предизвикам веднага, бибчо. А ти не можеш да се пазиш от мен всеки миг през деня и нощта, нали?

Воинът се намръщи и поиска да узнае.

— И смяташ да ме нападнеш, докато спя?

— Не, не бих прекрачила тази линия.

Тедра имаше чувството, че той обмисля думите ѝ, тъй като не ѝ отвърна веднага. Не бе очаквала това. Тя просто искаше да се пошегува с него. Разбира се, ако бе достатъчно глупав да обмисля думите ѝ, нямаше да го спира. Точно сега бе прекалено доволна от своя варварин, но това много лесно можеше да се промени и да има преимущество над него, щеше да бъде една много приятна промяна.

— Всъщност думите ти звучат разумно, *керима* — той изглеждаше доста доволен, докато казваше това, което въобще не допадна на Тедра. — Разрешавам ти да не ми искаш позволение, ако решиш да ме нападнеш — той се наведе към нея и я целуна сладко, преди да продължи: — Но се надявам, че няма да намериш причина отново да ме предизвикаш.

— Продължавай все така и определено няма и да помисля да те предизвикам.

Те се усмигнаха един на друг, преди Чалън да седне на леглото. Тедра мразеше да го гледа как си отива, особено когато тя бе затворена в тази стая и трябваше да стои сама цял ден.

Тя хвана ръката му, преди да се бе изправил.

— Тази сутрин си пълен с изненади. И тъй като обичам изненадите, май снощи ми каза, че имаш подарък за мен?

— Така е — съгласи се той и я придърпа през леглото, поставяйки я да седне до него. — Облечи се и ще те заведа да видиш подаръка си.

— Казвайки да се облека, имаш предвид да си сложа дрехи?

И двете му златни вежди се повдигнаха.

— Според теб има ли нещо странно в думите ми?

— Не, нищо странно. Аз съм напълно „за“. Но не искам да си заслужа още едно наказание, след като изглежда си забравил, че ме наказва.

Тедра бе толкова раздразнена, че и Чалън започна да се изнервя.

— Обясни какво говориш, жено — заповяда той.

— Какво да обясня? Само ти напомням за останалата част от наказанието ми. Никакви дрехи, помниш ли? За целия ми престой, докато съм тук?

Тя очакваше обяснението ѝ да го накара да се почувства засрамен, задето бе забравил, но той поклати глава.

— Вече започвам да разбирам, че миналата вечер не си парадирала нарочно пред мен с голото си тяло.

— Да съм парадирала? — младата жена се опита да се засмее, но от устните ѝ излезе само сумтене. — Сякаш бих го направила.

— Да, сега разбирам, че ти никога не би се държала толкова безсрамно, макар на един воин да му се иска да бъде точно така.

— Чалън...

— Само се шегувам с теб, *керима*, и няма да се извинявам за това. Но за останалото ти казах истината, не помня да съм ти налагал толкова наказание. Признах, че това, което сторих бе пресилено, и допълнително наказание би било напълно незаслужено. Ще забравиш какво съм ти казал онази вечер и ще приемеш отново извинението ми.

— Ще игнорирам казаното от теб през онази вечер, но това дали да приема, или не извинението ти, си е мое решение.

— Както това, че ти дадох думата си миналата вечер, бе мое решение?

— Квит сме! — побърза да извика тя. По-късно, когато заповедите, които му даде, нямаше да са толкова пресни в съзнанието му, тя щеше да поиска да ги обсъдят. — Нека заровим всичко това и да

засадим дърво върху него, съгласен ли си? Извинението е прието, както нареди. Сега, нека се върнем към това, че ще ме заведеш да видя подаръка си.

Той се засмя, докато я поставяше в скута си и я притисна за миг леко към гърдите си.

— Стоя прекалено дълго до мен, *керима*. Да те гледам толкова безсрамно разголена, ме накара да преосмисля следващите си действия. Подаръкът ти ще трябва да почака, докато се погрижа за нещо много по-важно.

— И какво е то? — попита ухилено тя, сякаш не знаеше.

Чалън не ѝ отговори. Вместо това ѝ демонстрира.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Тедра още се усмихваше заради доброто настроение на варварина, докато той я водеше надолу по коридора. Бе решила да сложи кистранската си огърлица и да облече бяло *чаури*, след като Чалън я информира, че тази сутрин ще закусват с останалите обитатели на замъка. Той ѝ даде да разбере, без обаче да го признава на глас, че би искал тя да си създаде приятели сред обитателите на дома му. Воинът гледеше напред в бъдещето, докато за нея това все още бе само нещо временно... и това включваше да *не* се замесва с Ша-Ка'анците. Тя вече бе направила колосална грешка по този въпрос. Щеше да бъде глупаво да прави още. Но когато господарят заповядаше, загубилият в предизвикателството трябваше да се подчини.

Бе сложила огърлицата си за кураж. И макар вече да не бе ядосана на Чалън, нямаше как да пропусне възможността да го „ужили“, затова пред него помоли кристалите да сменят цвета си. Беше доста доволна от реакцията му.

Изражението му, докато наблюдаваше как бистрите червени кристали се превръщат в блестящ аквамарин, беше доста комично. Той не знаеше как се случва това, но бе решен да разбере. Бе взел огърлицата ѝ, без да я попита, дори без да я погледне, и внимателно бе започнал да изучава всеки един от кристалите. Въпросното занимание му бе отнело доста време и въпреки това не бе намерил нещо, което да накара кристалите да сменят цвета си.

— Как го направи? — бе поискал да узнае той.

— Къде ти бяха ушите, сладурче? Не ме ли чу, че наредих да смени цвета си?

— Значи огърлицата е компютър, като твоята Марта и прави това, което ѝ наредиш?

— Това е *програма* — ухили се тя, предполагайки, че е споменавала тази дума пред него. — И не, не е компютър, нито е машина, която можеш да включиш или изключиш. Кристалите биха

сменили цвета си за теб, защото знаят, че са красиви и обичат да го показват. Те са живи, сладурче.

Изражението му казваше „Да бе, да“. Но Чалън нямаше намерение да я обвини, че е лъжкиня, нито пък щеше да я попита как се променят цветовете. И все пак, той наистина искаше да узнае как става това. Беше очарован и искаше да види как отново се сменят, гледката беше удивителна. Може би по-късно, тя щеше да се опита да го убеди, че те работят точно така, както му каза, но засега щеше да прибави това към графата истории-от-Кистран-за-които-не-бива-да-се-говори.

Скоро, след като излязоха от стаята на Чалън, спряха пред една врата, която бе висока само два метра и половина — доста малка, в сравнение с останалите врати наоколо. Той ѝ посочи да я отвори и тя го направи. Откри, че е много лесно, само с едно бутване успя да я откряне. Вътре видя познатите сини килими, белите стени и поставките с гаалски камъни, но познатото свършваше дотук.

Това бе най-малката стая, която бе виждала, откакто бе в замъка — поне четири пъти по-малка от спалнята на Чалън. По Кистранските стандарти обаче, тя все още си беше една доста голяма стая. Мекият килим се простираше от едната стена до другата. Имаше няколко дивана, които бяха сложени така, че от вратата се виждаха само облегалките им. Също така имаше няколко стола, отново обърнати с облегалките към вратата, които изглеждаха доста меки и удобни.

В единия ъгъл бе подпряно нещо, което приличаше на музикален инструмент, макар Тедра никога да не бе виждала нещо подобно. *Фембеърът Шарм*, който не бе виждала скоро, се бе изтегнал пред единия от диваните. Тя бе изненадана да го види, но се изненада още повече, щом зърна миниатюрното му копие, спящо в единия ъгъл на дивана. В другия ъгъл бе поставен странен апарат, с който Джалла ѝ бе казала, че правят дрехите.

На едната стена имаше рафтове, пълни с различни по големина и форма вази, и някои от тях изглеждаха така, сякаш са направени от злато. Под рафтовете на пода имаше отворен сандък, който бе пълен с различни цветни камъни, цветни метали и разноцветни скъпоценни камъни, с които можеха да се направят цветя, за да се украсят вазите. В едно сандъче, инкрустирано със злато и сребро, имаше още бижута, а от двете страни на сандъчето имаше вериги, които служеха за дръжки,

ако някой решише да пренесе сандъка другаде. Друга кутия бе пълна с различни по големина, форма и цвят шишенца. Някои от тях бяха пълни, други празни и не беше трудно човек да се досети, че се използват за направата на парфюми.

— Това е стая, в която можеш да се занимаваш с хобито си, нали? — попита Тедра, след като прегледа съдържанието и на последния сандък. — Аз имам само компютърен терминал и колекция от записи на Древните, тъй като историята ми е хоби.

— Предполагам, че би могла да намериш нещо, с което да се занимаваш, тъй като от днес, тази стая вече е твоя.

— Моя?

— Място, където можеш да дойдеш и да бъдеш сама, или пък да не си сама. Можеш да разполагаш с всичко, което е в тази стая, както пожелаеш. Не ми ли каза веднъж, че за теб е важно да имаш място, където да се усамотиш?

— Да — тя бе изненадана, че го е запомнил, но още по-изненадана бе от загрижеността му. — Прекрасен подарък, Чалън. Бях започнала да се чудя как ще предотвратят полудяването си, след като нямам нищо за вършене, което да отвлича вниманието ми. Но трябва да те предупредя, никога през живота си не съм сътворявала нещо със собствените си ръце. Дори не знам какво да правя.

Той се усмихна.

— Сега имаш възможността да откриеш скритите си таланти. Жените ще ти покажат как се правят нещата. Но не това е моят подарък, *чемар*. Ти просто имаш нужда от тази стая, за да се забавляваш, когато не мога да бъда с теб.

— Така ли? — изсумтя тя, подозирайки, че той се шегува с нея. — Добре, ще се хвана на това. Какво може да бъде по-добро от стаята?

— Синът на Шарм.

— Какво на Шарм...? — още преди да довърши мисълта си, осъзна думите му и очите ѝ веднага се преместиха към дивана, на който все още спеше малкият *фембеър*.

— Ооо! — и тя се разплака, просто нямаше как да се въздържи. — Домашен любимец, подаряваш ми домашен любимец, жив домашен любимец! Ооо, Чалън — прошепна нежно.

Тедра обви ръце около врата му и притисна лице към гърдите му, затваряйки очи. Чалън я прегърна колебливо. Беше напълно объркан от

реакцията ѝ.

— Това прави ли те щастлива, *чемар*?

— Да, много!

— Тогава защо плачеш?

— Не знам! — изхлипа тя.

Сега вече той разбра.

— Ах, женска реакция. Не очаквах да открия в теб нежна жена или поне не очаквах да я освободиш толкова скоро.

— Преживявам срыв, затова покажи малко съчувствие — тя се отдръпна от него и го погледна укорително. — Аз съм Охранител 1. Охранителите не са нито нежни, нито женствени. Работата не ни го позволява — Тедра изтри сълзите от бузите си и погледна към мокрите си пръсти. — Не мога да повярвам, че се разревах.

Той се опитваше да не се разсмее.

— Жените често плачат, когато са щастливи. Трябва да призная, че смятах, че при теб няма да е така.

— Точно така, позабавлявай се на мой гръб — изръмжа тя. — Само една малка грешка... — тя млъкна и въздъхна, беше забравила защо реагира толкова емоционално. — О, Чалън, наистина ли е мой и мога да го задържа?

Този път той не потисна смеха си.

— Да. Тъкмо го отбихме, вече не суче, но както виждаш, Шарм все още е много привързан към малкото си. Няма да е лесно да ги разделим.

Тя пропусна скрития смисъл на думите му, тъй като бе нетърпелива да разгледа отблизо прекрасния си подарък.

— Как да го нарека? — попита тя, докато седнаше на дивана, за да го вземе на ръце. Щом го прегърна, от устните ѝ се изтръгна още една въздишка. — Звезди, такова ли трябва да бъде новороденото животинче? — тялото на мъничето изпълни ръцете ѝ и тежеше поне тринадесет килограма.

— Размерът му има ли някакво значение? — намръщи се Чалън, тъй като не разбра въпроса ѝ. — Той ще порасне, ще стане много по-голям.

Тя погледна надолу към Шарм, който внимателно я наблюдаваше как държи сина му.

— Колкото него ли ще стане голям? Ще ми се наложи да разширя къщата си. Както знаеш, живея в града.

Що се отнасяше до Чалън, тя нямаше нужда да разширява каквото и да било, тъй като тук имаше достатъчно място, но не ѝ го каза. Той я гледаше как докосва с буза главичката на бебето *фембеър* и това действие накара мъничето да започне да издава доволни звуци. Котето изрази доволството си само за кратко, преди да започне да се извива в опит да слезе на пода.

Чалън се усмихна, виждайки, че Тедра не желае да пусне животинчето. Но след това тя го погледна и виждайки топлотата в погледа ѝ, той почувства, че му е трудно да си поеме дъх. Зад намусеното изражение се криеше нежен, женствен пламък. Това за него бе очевидно, а някой ден той щеше да успее да разгадае всичко в нея. Дрода, тази жена истински го очароваше със сложната си природа. И повече от всичко на света, той желаше именно тя да бъде майката на децата му.

Тедра стопа разстоянието помежду им, застана пред него и той забеляза, че очите ѝ отново са влажни.

— Благодаря ти отново за подаръка, Чалън.

— За мен беше удоволствие да ти го подаря, *чемар* — каза той пресипнало.

Тя обгърна с длани лицето му.

— Ти си толкова сладък варварин. Нищо чудно, че...

— Какво?

Тя отдръпна ръцете си и отвърна очи от настоятелния му поглед.

— Няма значение.

Той не я притисна за повече. Все още не бе готова да му признае истинските си чувства. Но много скоро...

Чалън я прегърна и я изведе от стаята.

— Ела, сега ще отидем да се нахраним, после трябва да отида да инспектирам мините за Гаалски камъни. Може би ще искаш да дойдеш с мен?

Тя го погледна изумена. Знаеше, че той е наясно с интереса ѝ към Гаалските камъни. Никога не го бе крила. Дали това не беше нещо повече от загриженост от негова страна?

— Разбира се, много ще се радвам. И обещавам да не си водя бележки — пошегува се тя.

Но все още бе изумена от щедростта на Чалън. Когато варваринът имаше гузна съвест, той *наистина* се чувстваше виновен.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Кой притежава тези мини?

— Аз.

Тедра се обърна изненадано към него. Спускаха се по един стръмен склон, дълъг повече от сто метра. Чалън ѝ обясняваше как се добиват Гаалските камъни, как се транспортират, продават и всички опасности свързани с тях. Беше изумена да научи, че всички миньори са мъже, които по един или друг начин са загубили зрението си. Разбира се, нямаше много такива миньори, но бе важно те да са слепи, защото, за разлика от обикновените каменни мини, жилата на гаалските камъни светеше толкова ярко, че зрящите миньори със сигурност биха ослепили. Ша-Ка'анците явно все още не бяха открили начин да избегнат този риск или просто не искаха да го направят. Все пак, добивът на Гаалски камъни бе добре заплатена работа за хората с увредено зрение.

— Какво имаш предвид с това „аз“? — попита тя. — Искаш да кажеш, че ги управляваш във функцията си на *шодан*?

Чалън се засмя на объркването ѝ.

— Това, че съм *шодан* не ми носи много облаги, освен, че живея в хубава къща. Мините са собственост на семейството ми, което от стотици години притежава северната страна на планината Раик.

— Но градът е от северната страна, нали? Това означава ли, че притежаваш и Ша-Ка-Ра?

— По-голямата част от него, да.

— Е, по дяволите, нищо чудно, че си *шодан*. Как стана така, че досега не си споменал колко могъщ земевладелец си?

— Не съм сметнал, че е нужно да го правя. Но и тук грешиш, *керима*. За *шодан* се избира най-силният воин или постът се получава, когато един воин предизвика и победи настоящия *шодан*.

— А как беше в твоя случай?

— По малко и от двете. Воините, които ме следваха искаха титлата да бъде моя. *Шоданът* се ядосал, след като чул слухове за

това, и ме предизвика.

— Сигурно това е била страхотна победа за теб.

— Не напълно. Когато нямах толкова задължения, имах повече време да се забавлявам.

Тя се изчерви, но не заради думите му, отнасящи се за сексуално споделяне, а заради страстния му поглед.

— Горкият ми той — измърка тя. — Не съм забелязала напоследък да си ограничил забавленията.

— Не бих и могъл, след като до себе си имам такава красавица, загубила предизвикателство, която да ме изкушава.

Тедра се завъртя, за да не гледа собственическия му поглед, който я изпиваше от глава до пети.

— Изправени сме пред една леко неудобна тема, скъпи. Все пак тези мини не са „мястото, където спиш“.

— Това има ли някакво значение?

Нямаше, не и сега, но тя не би му го признала. Колкото бе порочен, можеше да стане доста неудобно, ако решише, че тя би му позволила да я люби на едно толкова странно място. Все пак, ескортът му от воини ги чакаше навън и се зачуди колко ли време щеше да им отнеме да се разтревожат и да влязат да ги потърсят.

— Какво ще инспектираш, след като не можеш да влезеш в района, където е жилата?

Чу го да въздъхва, преди да й отговори.

— Тунелите, поддържащите греди. Има воини, които вършат това ежедневно, но два пъти в година обичам сам да направя инспекция.

Таванът и лявата стена бяха заковани с дъски, за да покрият остатъците от главната вена, която преминаваше през този район. Ако дъските ги нямаше, щеше да е много светло. Дебелите греди, за които бе споменал, минаваха през средата на цялата пещера и всяка от тях беше подкрепена от няколко двуметрови дървени стълба.

— Наистина ли сега е времето точно за една от тези инспекции?
— попита Тедра.

— Не — призна той и въобще не изглеждаше засрамен. — Просто реших да задоволя любопитството на жена си.

Тя се ухили, поглеждайки нежно към него.

— Какво ще правя с теб, воине? Наистина трябва да спреш да бъдеш толкова мил, в противен случай мога да реша да те взема у дома със себе си — тя не му остави време нито да отговори, нито да осмисли думите ѝ. — Хайде, тук си да инспектираш, нали така? Аз ще ти помогна — тя тръгна към следващата греда. — Тази тук изглежда здрава, колкото и останалите.

Тя ритна един от поддържащите стълбове, и то доста леко, но проклетото нещо помръдна. Тедра отскочи назад, когато от покрива започна да се сипе пръст. Поемайки си трудно въздух, тя каза:

— Съжалявам за това...

Чалън я издърпа назад, преди да успее да довърши мисълта си.

— Върни се към изхода, жено, веднага!

Той я избута в тази посока. Тя направи две стъпки, преди да се обърне и да види, че Чалън отива към гредата, която бе ритнала.

— Ами ти...

Шумът, който последва, заглуши думите ѝ. Планината притискаше надолу дъските, заковани за тавана. Поддържащата греда не успя да издържи на натиска и се строши. Без подкрепата на гредата, дървеният покрив също започна да се троши и в следващия миг Тедра с ужас видя как голяма част от покрива се срива. Всичко това се случи само за няколко секунди.

Младата жена бе ударена от вълна пръст и прах и веднага започна да кашля. Облакът бе толкова гъст, че не можеше да види нищо поред себе си, дори силния блясък на гаалските камъни не можеше да го пробие.

— Чалън, нищо не виждам. Ела при мен. Чалън? — обля я студена вълна, когато осъзна, че той не кашля като нея, чуваше се само шумът от пръст и ситни камъни, падащи по земята... и тогава осъзна, че той беше точно под мястото, където таванът се бе срутил. — Чалън!

Паникьосана, Тедра влезе в облака прах и се блъсна в нещо, падайки върху голяма купчина отломки... и тогава чу стон, идващ изпод тях. Тя веднага отскочи, отдалечавайки се от отломките. Купчината бе ужасно висока, невероятно тежка.

Като луда, тя започна да копае с ръце. Отместваше камъни и пръст, плачеше и се давеше, като повтаряше безспир името му, и крещеше, когато не можеше да отмести някоя от по-големите отломки. Тедра дори не можеше да види какво прави. Знаеше само, че докосва

дърво, камъни, пръст и нищо друго. Тогава нещо се опита да я издърпа, затова тя се обърна и го атакува.

— Спокойно, Тедра — една силна ръка се обви около нея, преди да успее да нанесе някаква сериозна вреда. — Ние можем да работим по-бързо от теб.

Тамирон и останалите воители от ескорта им. Благословени Звезди! Или бяха чули виковете ѝ, или част от облака прах бе достигнал до тях, за да ги предупреди.

— Излез навън и...

— Ще чакам тук.

Тонът ѝ не търпеше възражения, затова и той не настоя. Просто я премести на безопасно място, докато другите вече се залавяха за работа.

След няколко агонизиращи минути се чу нов стон. Тедра едва не припадна от облекчение, изтласквайки настрани най-големия си страх. Чалън все пак щеше да се оправи. Не беше ранен лошо. *О, Звезди, моля ви, моля ви, не му позволявайте да е ранен лошо!*

И тогава го изнесоха. Шестимата воители, които бяха нужни, за да го изнесат, не спряха пред нея, за да го види. Едва не счупи пръстите на Тамирон, тъй като той не я освободи достатъчно бързо, за да ги последва. Но дори и когато ги настигна, все още не можеше да види Чалън, заради воините, които го носеха. Тя се опита да се шмугне между двама от тях, но те не ѝ позволиха.

— Да не се опитваш да ги забавиш? — попита остро Тамирон, ядосан заради това, че едва не бе счупила пръстите му.

— Не, аз просто...

— Стой настрани, жено, колкото по-скоро го изнесат, толкова по-скоро ще се погрижат за него.

Тедра знаеше, че думите му са разумни, но точно в този миг тя не разсъждаваше трезво. Явно и Тамирон бе стигнал до същото заключение, защото продължи да я стиска за ръката и не ѝ позволи отново да се опита да се намеси. Когато най-после напуснаха тунела, Чалън вече лежеше на земята отвън.

Тя се откъсна от хватката на Тамирон и хукна към Чалън, но един от воините, който го бе носил се обърна и не ѝ позволи да се доближи. Само един поглед към лицето на мъжа накара Тедра да изпищи и да почувства такава тежест в гърдите си, че започна да се

задушавя. Но не припадна. Тя буквално подивя, нападна война, събаряйки го на земята за секунда, след миг обезвреди и следващия, който се изпречи на пътя ѝ. Бяха нужни четирима от тях, за да я задържат, и те застанаха около нея, като стоманена стена, отказвайки да ѝ позволят да премине, отказвайки да ѝ позволят да види какво бе останало от нейния воин.

— Просто искам да го прегърна! — изкрещя тя на стоманената стена, падна на колене и започна да удря земята с юмруци, докато не разрани до кръв ръцете си. — О, Звезди, неее! Неее! Не ми го отнемайте! Върнете ми го, моля ви, моля ви, моля виии!

— Тедра, трябва да спреш — Тамирон застана на колене до нея и я прегърна. — Той чу гласа ти и опитва да се събуди. Нима искаш да страда, преди да умре?

Тя се отдръпна назад и го погледна шокирано.

— Той все още не е мъртъв? Държете ме далеч от него, а той не е мъртъв?

Тя събори Тамирон в бързината да се изправи, но той улови крака ѝ, когато мина покрай него и я събори на земята. Наложил му се да легне върху нея, за да я задържи на земята. Но това бе почти невъзможно, тъй като се бе доближила до Чалън и знаеше, че е още жив.

— Достатъчно, жено! — трябваше да ѝ изкрещи, за да я накара да го чуе. — Не можеш да сториш нищо за него, не го ли разбираш? Нищо! Той ще е мъртъв, преди слънцето да залезе. Остави го да си отиде в мир, преди истерията ти да го събуди и да му причини само болка.

— О, глупаци такива! — изкрещя му тя. — Аз мога да го спася!

— Не си го видяла — каза той, този път по-нежно.

— Защото не ми позволяваш!

— Жено... Тедра... костите му са строшени. Има смъртоносна рана на гърдите си. Не може да се направи нищо, без значение какво мислиш.

— Мога... мога! — проплака тя. — Казвам ти, мога да го спася, само ако намеря комуникатора си... Тамирон, моля те, трябва да ми повярваш. В Чалън има една малка кутия, тя е моя. Къде може да я е сложил... къде я е скрил? Къде може да е скрил нещо?

— Не бих ти казал.

Тя не може да повярва на ушите си.

— Не... бъди... идиот! — изкрещя му тя. — Трябва ми кутията. Трябва да я намеря, веднага! Нима искаш той да умре?

— Не бъди глупава...

— Проклет да си, защо не ми вярваш? С тази кутия, мога да спася приятеля ти. Ако изпитваш нещо към него, как може да поемаш риска, как може да си сигурен, че не ти казвам истината?

— Как може тази кутия да го спаси?

Благословени звезди, най-после започна да я слуша.

— Аз ще...

— Не.

Тедра възкликна, когато чу гласа му толкова слаб, но все пак заповеднически. Тя се опита да обърне глава, за да го види, но не можа.

— Чалън, не разбираш! Трябва да ми кажеш къде е...

— Не — повтори той, но не говореше на нея. — Тя не... трябва да... го има, Тарн. Ако й го дадеш... тя ще ме напусне... и никога няма... да се върне.

— Няма да го направя! — проплака Тедра, опитвайки се да накара Тамирон да я пусне. — Чалън, няма да те напусна. Ще те отведе някъде, където ще се излекуваш и ще се върна заедно с теб. Ще ти върна и комуникатора, кълна се!

— Той не те чу — каза й Тамирон. — Отново загуби съзнание.

Тедра простена и след това изръмжа.

— Махни се от мен, войно. Сама ще се върна до града и ще го намеря. Но кълна се, ако той умре, след като си могъл да ме упътиш къде да търся, ще те убия.

— Чу го, Тедра. Няма да получиш кутията. Заповедите му трябва да се спазят, без значение...

— Той не знаеше какво говори! Не знаеше, че умира... нито това, че бих могла да го спася. Ако го знаеше, нямаше да го интересува дали ще остана или не, не мислиш ли? Но ще ти кажа какво има значение. Аз бях причината този тунел да се срути. Ако той умре, значи аз съм го убила. Ще оставиш ли една беззащитна жена да живее с тези последици? — когато той се опита да се усмихне, тя изръмжа: — Това трябваше да задейства варварския ти манталитет, не да те забавлява. И ако не се махнеш от мен, ще те нараня.

— Какво може да направи тази твоя кутия за него?

Нима най-после се бе осъзнал?

— Ще го Трансферира... там, откъдето идвам. Ще Трансферира Чалън направо в медитеха и там той ще оздравее — не можеше да вини Тамирон за скептичния му поглед, но този път не можеше да си позволи да не го убеди. — Проклет да си, казвам ти истината. Ако не ми се доверяваш, можеш и ти да дойдеш, но не ми губи повече времето, Тамирон. Върни се в замъка и намери кутията, преди да е станало прекалено късно.

— Това няма да е нужно. Тя е у мен.

— Какво?

— Чалън ми я даде и ме предупреди да не ти я давам. И тъй като знам за склонността ти да ходиш там, където не трябва, реших, че е най-безопасно да я нося със себе си. Серрен — Тамирон повика един от воините, които не бе наранила, когато изгуби контрол над себе си. — Донеси торбата, закачена на *хатаара* ми.

Той помогна на Тедра да се изправи, но отново не й позволи отиде при Чалън.

— Все още не бива да го виждаш...

— Не се прави отново на глупак — сръза го тя. — Няма значение как изглежда сега. Преди денят да свърши, той ще бъде като нов — няма да има дори белег, който да свидетелства за случилото се.

— Това ще бъде истинско чудо — каза невярващо той.

— Да. Е, там откъдето идвам има много неща, които на теб ще ти се сторят истинско чудо.

— Тогава наистина ли си от друг свят?

— Не просто от друг свят, а от напълно друга звездна система. С малко късмет, някой ден може да я видиш. Но само след минута ще получиш доказателство за това; чувствай се предупреден воине, за да не се изненадаш от нещата, на които ще станеш свидетел.

След това го игнорира, за да се обърне към Чалън, и повече не помръдна. Те се бяха опитали да й спестя тази гледка. Тамирон не й бе казал и малка част за нараняванията на Чалън. Имаше скъсани мускули, висящи парчета кожа, зеещи кървящи рани, дори по лицето му... имаше кръв навсякъде. От гръдния му кош стърчеше дървена летва дълга повече от половин метър и поне четири пръсти широка. О,

Звезди, сигурно е изпитал ужасна болка, когато се събуди, и все пак единствената му грижа бе тя да не го напусне.

Отново се разплака неудържимо. Посегна към него, но я бе страх да го докосне. Искаше да постави главата му в скута си. Искаше да го прегърне. О, раздираше се от толкова много емоции, че я бе страх да не го нарани още повече. Колко ли време имаше още... дали беше жив?

— Побързай, по дяволите! — изкрещя тя през рамо.

Тамирон вече бе до нея и поставяше комуникатора в ръката ѝ. Тедра едва не го целуна, но вместо това избърса мокрите си бузи в ръкава си, преди да включи комуникатора.

— Марта, имам спешна ситуация, затова ми спести коментарите си. Тук ли си?

— Какъв е проблемът, кукличке?

— Моят воин е... той умира. Искам да отвориш медитеха и да го трансферираш там веднага щом ти кажа. Разбра ли ме?

— Разбира се, двама за трансфер.

— Не. Аз си имам комуникатора, ще се трансферирам сама и ще взема още някой с мен. Ти трябва да се концентрираш над Чалън. Локализира ли го?

— Ако той е този с ниските енергийни нива, значи да — отвърна Марта. — Но най-добре кажи на всички около него да се отдалечат, за да не стане грешка.

— Само момент. Първо трябва да махна нещо — и се обърна към Тамирон. — Кажи на приятелчетата си да не изпаднат в шок, когато той изчезне.

Каза го, само за да го разсее, тъй като бе сигурна, че той ще я спре да направи това, което бе намислила, това, което трябваше да направи. Но не успя да се справи, Тамирон се върна, преди да успее да извади дървото от гърдите му.

— Не — той улови ръката ѝ и я спря. — Това задържа кръвта. Ако го махнеш той ще е мъртъв само след няколко секунди.

— За много по-малко време Чалън ще е извън опасност. Трябва да го махнем, преди да отиде в медитеха, иначе капакът няма да се затвори и няма да може да го излекува. А горе на кораба няма кой да го махне, освен Корд, но той може да не е наблизно.

— Кораб... там горе?

— Не ми задавай въпроси точно сега, Тамирон. Нямаме време. Пусни ми ръката.

— Не, аз ще го направя. Заседнало е между ребрата му. Няма да имаш силата да го издърпаш.

— Благодаря ти — въздъхна тя облекчена. — Но в секундата, в която го махнеш трябва да отстъпиш назад.

Той кимна, макар и неохотно. Доверяваше ѝ се и това бе всичко, от което тя имаше нужда. Не бе сигурна, че ако бе на негово място, би повярвала на всичко, което му бе казала. Не, знаеше, че не би повярвала.

В мига, в който Тамирон отстъпи назад, Тедра извика:

— Сега, Марта! — тя хвана ръката на Тамирон и му каза: — Всичко, което ще почувстваш, е лека тръпка, войне, това не бива да те тревожи.

Тя не си направи труда да го попита дали е готов. Беше прекалено нетърпелива да последва Чалън, който вече бе изчезнал. И те също изчезнаха.

— Добре дошла у дома, момичето ми.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Тедра бе забравила да нагласи координатите за трансфера, затова се озова там, откъдето бе напуснала кораба. А контролната зала беше доста далече от медитеха. Също така бе забравила колко силен е гласът на Марта, щом не бе пречупен през комуникатора. Силният звук бе стреснал Тамирон, но това бе преди той да отвори очи и да види къде се намира. „Шокиран“ щеше да бъде слаба дума. Все пак, се надяваше той да приеме по-леко случващото се, тъй като го бе предупредила порано.

— Само за малко съм тук — отвърна Тедра на поздрава на Марта.

— Вече се досетих за това. Кой е гостът ни?

— Казва се Тамирон Джа-На-Дер, приятел е на Чалън. Бъди добро момиче и отговори на въпросите му, докато аз...

— Няма смисъл да хукваш към медитеха, момичето ми. Голямото момче е здраво залостено вътре и повярвай ми, не беше никак лесно да го напъхам в медитеха. И като се има предвид вида, в който ми го доведе, ще мине доста време, преди отново да стане като нов.

— Все още имам нужда да разбера дали не го докарахме твърде късно.

— Тогава защо не ме попита? Да не би да си забравила на какво съм способна?

— Престани с тези опити да впечатлиш воина — каза раздражена Тедра, тъй като наистина бе забравила, че Марта е свързана с всичко, намиращо се на Роувъра. — Той дори не ни слуша.

Това наистина бе така. Всичко, което можеше да направи Тамирон, бе да се оглежда ужасено наоколо. Можеше да се включат сирените, но той нямаше да забележи.

— Е? — каза тя, този път раздражено. — Какво чакаш, позволение ли? Свържи се.

— Вече се свързах, момичето ми. Следя медитеха от мига, в който трансферирах твоя воин — поне този път Марта реши да не кара

Тедра да я моли за информация, а веднага ѝ разказа всичко. — Вече е извън опасност, тъй като най-сериозните рани бяха излекувани и тялото му понесе трансфера, което в неговото състояние си е истински подвиг. Единственото неизвестно бе дали ще може да приеме чужда кръв. Досега няма проблем с това и всички вътрешни наранявания се лекуват. Показателите му са добри, главните органи функционират и пробитият дроб вече не е проблемен.

— Имал е пробит дроб? — попита ужасено Тедра.

— Искаш ли пълен списък с нараняванията?

— Не... Няма да е нужно. Само ми кажи може ли всичко да бъде оправено?

— Както сама би трябвало да знаеш, има много малко неща, които медитехът не може да поправи, едно от тях е да върне някой към живота, но учените работят върху това. Твоят воин ще бъде като нов.

Тедра се отпусна на най-близкия приспособяващ се стол и въздъхна облекчено.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— Всичко, което направих, бе да го доведе на борда.

— Не говорех на теб, Марта — отвърна по навик Тедра, след като вече можеше да диша по-спокойно. — Звезди, имам нужда от баня, от истинска баня — каза тя, забелязвайки за пръв път колко окаяно изглеждаше. *Чаурито* и наметалото ѝ бяха целите мръсни и висяха като стари парцали по тялото ѝ, след като бе изнесла демонстрацията „как изглежда една луда жена“. — Ще бъда в стаята си, ако има някакви промени в състоянието на Чалън. Дръж под око Тамирон.

— Само това ли ще ми кажеш, след като изчезна така, че да нямам никаква вест от теб?

— О, това беше добро. Ти ме изостави, но не е моя вината, че си изгубила следите ми.

— Все още ли искаш да претопиш проводниците ми?

— Може би — пред себе си признаваше, че вече не е ядосана, задето бе оставена на милостта на варварина, но точно сега бе измъчвана от друга дилема.

— Няма за какво да се тревожиш, кукличке — каза Марта, правилно разчела мислите ѝ, както обикновено. — Няма да го загубиш. Той няма да го позволи.

— Ти не знаеш какво се случи, Марта, затова не ми се прави на специалист, след като не си наясно с фактите.

— Не смяташ, че той ще се върне на Кистран заедно с теб?

— Той няма да повярва на нищо, което му кажа. Дори не ми позволява да му докажа. Мъжът е напълно непреклонен.

— Няма да бъде такъв, щом се събуди тук — засмя се Марта.

— Това ще значи да се възползвам от ужасните обстоятелства, а аз няма да го направя. Не искам той да разбира, че е бил тук. Погрижи се медитехът да го държи упоен, докато се върнем на планетата.

— А кой ще попречи на приятелчетата му да му разкажат за случилото се?

— Искаш да кажеш, ако Тамирон не реши, че е сънувал всичко това?

— Не се прави на остроумна.

— Няма да има значение. Чалън така или иначе няма да му повярва. Казвам ти, този мъж е невероятно твърдоглав.

— Е, ти решаваш. Предполагам, че това твое „Само за малко съм тук“ означава, че възнамеряваш да постъпиш честно и да си довършиш службата?

— Защо си решила, че няма да е така? — попита подозрително Тедра.

— Без определена причина. Просто се чудех дали ти харесва там долу.

— Е, може да продължиш да се чудиш. Аз...

— На кого говориш, Тедра?

Тя се обърна, за да види, че Тамирон се е върнал в света на чуващите, тъй като той упорито се оглеждаше наоколо, търсейки човека, с когото говореше Тедра.

— Ти, аз и Чалън сме единствените хора на кораба, Тамирон. Марта има глас, но към него няма тяло.

— Много моля — сухо каза Марта. — Аз си имам тяло.

— Не го обърквай допълнително, Марта — каза Тедра и се обърна към Тамирон. — Тя говори за своята конзола, огромната машина в средата на стаята. Конзолата не е нейна, а принадлежи на компютъра на кораба, но тя го превзе. Може да се каже, че тя е сърцето и душата на кораба, тъй като управлява всичко. Но е просто един компютър, една много скъпа и модерна, свободно мислеща машина, и

по тази причина звучи като човек. Това добива ли някакъв смисъл за теб?

— Не, но нищо тук няма особено голям смисъл.

Тедра се ухили.

— Не се тревожи за това. Не е нужно да знаеш как работи всичко, а само какво може да прави. Марта ще отговори на всичките ти въпроси за кораба или за каквото и да е друго. Аз ще се върна след малко.

— При Чалън ли отиваш?

— Не, не можем да го видим, докато е в медитеха. Но вече е извън опасност и скоро ще бъде като нов. Няма да има и драскотина по него, Тамирон.

— Щом вече не си разтревожена, значи наистина е така.

Тедра се изчерви. Наистина доста се бе отнесла, изпадайки в истерия, а Охранителите не биваше да губят контрол, без значение какви са обстоятелствата. За щастие, поне Чалън не беше в съзнание, за да стане свидетел на това, как тя буквално се бе разпаднала.

— Е, ами добре, както казах, няма да ме има за малко, ще отида да се почистя. Отпусни се и се наслади на малкото си приключение в космоса. Веднага щом Чалън бъде излекуван, ще се върнем на Ша-Ка'ан.

Тедра тръгна към изхода и остави Тамирон да гледа опулено как вратите се отварят и затварят след нея, без да ги е докоснала. Но ако бе решила, че ще има няколко минути насаме, бе сгрещила. Гласът на Марта я последва надолу по коридора, чрез интеркома на кораба.

— Не трябваше да го оставяш сам. Може да нанесе сериозни щети, ако започне да пипа всичко наоколо и не слуша какво му говорят.

— Не се изненадвай, Марта, но мъжът не е глупав.

— Той е варварин. Всеки знае, че те са агресивна раса, която прави каквото си пожелае. А ти го остави в Командната зала. Ако се озовем в дълбокия космос, не вини мен.

— Престани да се оплакваш. Твоята задача е да го изумиш със знанията си, а не да се влачиш след мен.

— Мога да правя хиляди различни неща по едно и също време и ти много добре го знаеш. Отговарям на всичките му въпроси и *ти* също ще бъдеш изненадана, ако чуеш какво го интересува.

— Не се и съмнявам, че това си ти.

— Ни най-малко — каза тя имитирайки сумтене. — Пита само и единствено за кораба, колко струва, колко мъже може да събере на борда, колко време ще му отнеме да се *научи* как да го пилотира.

— Е, той е воин. Без съмнение вече обмисля как да завладее други светове.

— Саркастична си, но гледай това да не те удари право в носа, кукличке.

— Той може да мисли каквото си иска, но няма идея какво се случва навън. Когато разбере, ще предпочете да си търгува, вместо да завладява светове.

— И като стана въпрос за това, там долу има ли нещо, за което си заслужава да търгуваме?

— Културата им е странна смесица от ново и старо, няма нищо, което да се сравни с нашето еволюционно равнище, но за примитивна култура, не им липсват удобствата. И да, имат нещо подходящо за търговия — енергиен източник, който може да се окаже по-добър и от нашия крисиллиум.

— Ами, поздравления, момичето ми. Как се чувстваш, работейки по специалността, която избра на второ място?

— Просто си искам старата работа. И не съм казала, че съм сключила някаква сделка, Марта. Казах ти, моят варварин не желае да разискваме световете, които са далеч от неговия, да не говорим за възможността да търгува с тях.

— Е, той да не би да е единственият на тази планета?

— Що се отнася до мен, да.

Когато стигна до спалнята си, тя откри Корд, да седи на приспособяващия се стол. Изглеждаше така, сякаш седи там, откакто бе тръгнала.

— Здравсти, Корд. Какво правиш тук?

Той веднага скочи на крака.

— Липсваше ми, Тедра Де Ар. Нямахте те много време.

— Нямахте ме малко повече от седмица, въобще не е много време.

Седмица? Звезди нима само толкова време й бе нужно, за да се влюби?

— Ще останеш ли?

— Не, аз... ами... все още имам работа, за която трябва да се погрижа на планетата. И всъщност, сега бих искала да остана малко насаме.

Той се подчини почти така, както би се подчинил старият Корд, преди Марта да реши да му даде малко темперамент, но си пролича, че се почувства доста разочарован, задето трябваше да си тръгне. Щеше да ѝ се наложи да си поговори с Марта да му върне оригиналните настройки, но точно сега имаше прекалено много други неща, за които да мисли.

След като даде заповеди на робочистачът, тя се шмугна в соларната баня... небеса какво блаженство! Но тогава се върна Марта и гласът ѝ огласи стаята.

— Наредила си тези парцали, с които беше облечена, да се почистят? Какво лошо има в това да се преоблечеш в нещо свое, докато си на кораба, някоя дреха с колан и проследяващ чип?

— Няма да го направя, защото на Чалън няма да му хареса, а засега съм само една загубила предизвикателство жена, която трябва да се подчинява на заповедите му.

— Значи отново ще изгубя следите ти?

— Трябваше да помислиш за това, преди да откажеш да ми изпратиш Корд, за да ме предпазиш от това да предизвикам варварина и да загубя.

— А ти можеше малко повече да се постараяш да спечелиш предизвикателството.

— *Разкарай се*, Марта.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Първият път бяха трансферирани пред входа на мината, но Тедра помоли Марта да направи обратния трансфер на Чалън някъде другаде, по-далеч от мястото, където земята бе напоена с кръвта му. С малко късмет, Чалън дори нямаше да разбере, че е напуснал планетата... само дето всичките му воини бяха все още там, чакаха ги да се завърнат и гледаха толкова изумени, колкото можеха да бъдат едни варвари, виждайки как някой се материализира пред очите им.

— Можеш ли да говориш с тях, Тамирон, и да ги помолиш да не казват на никого това, което видяха днес?

Не беше сигурна, че Тамирон я е чул. Той гледаше изумено към съвсем здравия Чалън. Това беше първият път, когато го видя след трансфера на кораба. По тялото му нямаше дори белег, нямаше нищо, което да покаже, че Чалън е бил толкова зле ранен, че досега щеше да е мъртъв, ако не бяха чудесата от един друг свят, и Тамирон все още не можеше да повярва, че това, което вижда, е истина.

— Ами костите му?

— Какво? — намръщи се Тедра. — Какво за костите му?

— Много от тях бяха строшени.

— Всичко е излекувано, Тамирон. Казах ти, като нов е и всеки миг ще се изправи, за да го докаже. Чу ли ме какво ти казах за воините?

— Разбира се, но случилото се трябва да се обсъди с *шоданът* — отвърна той.

— Всъщност, единственият, който не искам да научава, е *именно* Чалън. Наистина ли трябва да научава за раните си? Не може ли просто да мисли, че е изгубил съзнание за известно време?

— Защо?

— Не искам да мисли, че съм му спасила живота.

— Но ти направи точно това.

— Не съм. Просто направих това, което трябваше.

— Не можеш да имаш тайни от *шодана*, жено.

Тя бързо бе научила да разпознава изражението това-е-краят-на-тази-дискусия.

— Добре, поне ме остави да му кажа сама, става ли? Искам още един шанс сама да го убедя за това, откъде съм, без ти и приятелчетата ти да ми дишате във врата.

— Ако попита...

— О, Звезди, остави ме с него до края на деня — каза тя раздражена. — Вие си тръгвайте, връщайте се в града. Няма да ви се наложи да го лъжете, ако не сте тук, за да ви попита, и така няма да пазите тайна от него.

Вместо да ѝ отговори, той отново погледна надолу към Чалън и тя бе сигурна, че Тамирон ще полудее, задето не може веднага да сподели с приятеля си чудесата, които бе видял. Също така знаеше, че той все още не е напълно убеден, че Чалън е добре и нямаше да се успокои, докато не говореше с него. Но тя нямаше да има друга възможност да убеди своя воин, че никога не го е лъгала и всичко, което му е разказала за живота си, е истина. И по-важното бе, той да чуе за случилото се именно от нея.

— Виждаш ли, той диша? — каза тя раздражена. — По-рано ми се довери, Тамирон, защо не ми се довериш и сега? Преди да се стъмни, ще съм го върнала в замъка. Само няколко часа. Толкова ли много искам, след като спасих живота му?

Веждите на воина се повдигнаха, чувайки я как се възползва от ситуацията, но Тедра беше готова да използва всяко преимущество, което щеше да ѝ помогне да постигне своето. И този път се получи.

— Много добре, но трябва да се върнете не по-късно от смрачаване — каза ѝ Тамирон.

— Не се тревожи — ухили се Тедра, тъй като бе спечелила. — Дори можеш да пратиш някой да ни търси, ако се забавим малко повече.

— Това ще бъде безполезно, ако използваш кутията за връщане-отново-горе-в-кораба. Затова я искам обратно.

Тя сви рамене и му я подаде.

— Не се ли тревожиш за реакцията му, когато разбере, че си ми я дал? Все пак, ти никога не нарушаваш директните му заповеди, дори и да са за негово добро.

— След като ти си тук и все още си под неговата власт, няма за какво да се тревожа. Всичко беше така, сякаш ти си поискана жена.

Това „под неговата власт“ я накара да простене и да признае:

— Не ми допада да пукам този твой самоуверен балон, в който си се настанил, воине, но докато не напусна този район, Марта все още може да ме засече и да ме Трансферира на кораба, както направи с Чалън. Затова ще ти се наложи да приемеш думата ми, че нямам намерение да изчезвам, преди да платя дълга си на загубила предизвикателство.

— *Шоданът* те нарича жена-воин. Той не би те нарекъл така, ако ти липсва воинска чест, затова, като ми дадеш думата си, това ми стига.

Тедра се опита да не се възгордее от комплимента.

— Когато решиш да се довериш, го правиш докрай, нали? Благодаря ти, Тамирон. Но сега най-добре тръгвай или няма да е нужно да ми се доверяваш.

Той кимна и подбирайки останалите, тръгна към града. Тя ги наблюдаваше, докато се изгубиха зад завоя на пътя, водещ към Ша-Ка-Ра. Тогава се обърна, за да погледне големия си варварин. Изглеждаше много спокоен и безобиден под въздействието на упойката на медитеха.

През тялото ѝ пробяга тръпка, когато си помисли, колко близо бе до това да го изгуби. И сега, след като го имаше само за себе си, бе решена да го събуди, защото се нуждаеше да си поговори с него. Тедра се разходи напред-назад за няколко минути, но накрая седна и повдигна главата му в скута си.

Той веднага се изправи и седна, сякаш го бе разбудила от лека дрямка. Огледа се наоколо и попита:

— Защо сме тук навън?

— Наслаждаваме се на следобедното слънце? Ще се хванеш ли на това? Ами ако ти кажа, че ти си дремваше и аз стоях тук да те гледам как спиш? Бих могла, но предполагам си спомняш, че тунелът се срути върху теб.

— Правилно предполагаш.

Медитехът бе почистил не само тялото му, но и *браките*. И тъй като и тя бе чиста, може би той нямаше да се зачуди защо не са целите в пръст. Но това не означаваше, че го лъже, а просто, че заобикаля истината.

— Какво мога да ти кажа, скъпи? Главата ти не е толкова твърда, колкото смятах.

Той ѝ хвърли един бърз, укорителен поглед. Мъжът не беше глупав, дори паметта му можеше да си съперничи с тази на компютър Мок II.

— Помня болката, *керима*, но не беше в главата ми. Защо не чувствам нищо сега?

— Божествена намеса? Не? Добре, трябва да ти призная, че получих малко помощ. Тъй като не можех да понеса да гледам как някой страда, особено ако този някой си ти, убедих приятелчето ти Тамирон да ми позволи да говоря с Марта. Помниш ли Марта, моя богоподобен компютър, който може да прави куп чудеса? Е, тя те взе горе на кораба ми, поработи малко върху теб и те върна, с тази разлика, че вече нямаш рани. Ще ми повярваш ли?

Вместо както винаги да я погледне със съмнение, Чалън я грабна и я отнесе до чакащия му *хатаар*. Тя не знаеше какво е намислил, но след миг вече язدهа към града и той бързаше доста. Всичко, което можеше да направи, бе да се държи за него, за да не падне.

— Да не полудя? — успя да попита тя, преди ръката на варварина да покрие устата ѝ. И той не я пусна, докато не преминаха през улиците на Ша-Ка-Ра, за да достигнат до замъка му.

През това време Тедра вече бе решила да не обяснява на Чалън, че е от друг свят. Вече не бе сигурна дали искаше да говори за каквото и да е било с побъркания варварин. А той все още не ѝ казваше, защо толкова бързаха да се върнат в града. Чалън влезе направо в замъка, но дори тогава не я освободи, внесе я в сградата и без да спира, се насочи към спалнята си. Чак когато стигнаха там, най-после я освободи.

Тедра започна да става нетърпелива. Скръсти ръце и закрочи напред-назад пред воина, който явно едва сега успя да се поуспокои.

— Да не ни дебнеше още някоя *са'або*? — предположи тя. — И до града ли ни проследи? Не? Може би са се задействали противопожарни аларми, които само ти можеш да чуеш? Или просто си си загубил ума?

— Беше наложително да се смесим с тълпата, за да не може да те проследят — отвърна много спокойно той, сякаш не ѝ беше изкарал акъла. После каза на един дъх. — Не е нужно да ходя на кораба ти, за да знам, че е там горе.

— Какво?

— Говорих с твоята Марта. Тя ми доказа, че съществува, като направи дупка в земята. Не е нужно да ходя...

— Чух те и първия път! — изкрещя Тедра. — *Кога* говори с моята Марта?

— След като те наказах. Имах нужда от съвет от някого, който те познава по-добре, отколкото аз.

— И получи ли съвета? Да, разбира се, че си. Нищо чудно, че ми направи толкова много подаръци.

— Не тя ми каза за подаръците, *керима*. Тя предложи да ти позволя да освободиш гнева си, без значение колко неуважителна може да станеш. Беше добър съвет, за който съм благодарен, но не се доверявам на твоята Марта, затова трябваше да направя така, че тя да не може да те „засече“.

Очите на Тедра се разшириха.

— Защо си помислил, че тя ще ме засече?

— Нали ми каза, че си говорила с нея? — попита той.

— И ти ми повярва? Предполагам, че сега ще ми кажеш, че приемаш всичко, което съм ти казала за истина, просто защото си говорил с Марта. *Тя* може да те убеди, но не и аз?

— Защо си ядосана, жено?

— Ти не би *ми* повярвал! Показах ти какво може да стори пулсарът ми, показах ти какво мога да правя *аз*, дори ти показах живите Кистрали, дадох ти толкова много доказателства, но не, ти отказа да ми повярваш. А Марта ти показа само един лазерен лъч и ето, ти вече си убеден. Е, много ти благодаря, но вече не се интересувам в какво вярваш и в какво не.

Той отиде при нея и я прегърна, без значение, че тя се бореше с него. Така притисната към него, тя започна да мисли за други неща. Мразеше го, но се случваше всеки път, когато той я прегърнеше така. Не беше честно как можеше толкова лесно да я подлуди, но тя трябваше да го приеме. На този свят нямаше справедливост за жените.

— Не ми харесва това, което трябваше да ти призная — каза той със своя спокоен тон, който нито потвърждаваше, нито отричаше думите му. — Също така не ми харесва и фактът, че нямаше да си го призная, ако това не се бе случило, но не мога повече да го пренебрегвам. Сега, като *шодан* на Кан-ис-Тран, аз ще трябва да науча

какви причини са те довели тук, какво можеш да предложиш и какво ще поискаш в замяна. Сега, ти няма да си задължена да общуваш само с мен, а ще можеш да говориш с всички *шодани* в Кан-ис-Тра. Това, което искам да кажа, жено, е, че досега се опитвах да не вземам предвид произхода ти. Дори пред твоята Марта не бих признал, че още от началото подозирах, че ми казваш истината.

— Не каза... защо се опитвах да пренебрегвах произхода ми? — попита тя, вече усмихвайки се спокойно, защото имаше бегла представа каква може да бъде причината.

— Предположих, че това може да попречи на службата ти. И отново реших да го пренебрегна.

Тя се дръпна назад, за да го погледне недоволено.

— И защо? Това ли е единствената ти причина?

— Искаш ли да чуеш, че ми се ще да си от моя свят и да бъдеш свободна за поискване?

— За това се досетих и сама — каза му тя. — Какво още?

— Искаш ли да чуеш, че съм развил собственическо чувство, което е необичайно за един воин?

Тя се надяваше, че той само се шегува с нея, но имаше само един начин да разбере дали е така.

— Това е добре. И след като си призна толкова много неща и аз искам да ти призная нещо. Влюбена съм в теб, Чалън.

— Знам.

— Как така *знаеш*?

— Беше неизбежно, но съм доволен, че се случи за толкова кратко време.

Тя го погледна удивена. Това ли беше? Той беше доволен? Всъщност той наистина изглеждаше доволен, но не й каза това, което имаше нужда да чуе. Осъзна, че никога не е чувала той да изрича на глас чувствата си, бе забравила огромното откритие, което бе направила скоро след пристигането си, и то бе, че варварите не са способни на силни чувства, не и когато се отнасяше за нещо важно. Беше крайно време да запомни това, след като бе позволила на емоциите да я водят.

— Можеш да забравиш глупавото ми признание, войне. Излъгах те.

Той има наглостта да покаже, че намира думите ѝ за забавни.

— Това е реакция на жена с големи очаквания. Но трябва да знаеш нещо, *керима* — добави той нежно, — жените изпитват любов, но воините — не. Жените на Ша-Ка'ан отдават свободно любовта си и очакват в замяна само защита и грижи от своя мъж. Ще ти се наложи да приемеш това.

— Да се обзаложим ли? — тя се измъкна от ръцете му и му обърна гръб. — Виж, това така или иначе няма никакво значение — каза тя. — Всичко е само временно, затова не е кой знае какво. Сега ще забравим ли тези глупости, за да се заемем с важните неща? Искам да се разберам какво ще правим, след като службата ми свърши, защото не искам да се застоявам на тази планета.

Ръцете му отново я обгърнаха, но този път бе застанал зад гърба ѝ и я стисна толкова силно, че тя не можеше дори да помръдне.

— Това, което те наранява, не е глупост, *керима*. Няма да позволя да бъдеш наранена, от каквото и да е.

— Няма да позволиш? — тя се засмя и се задави. — Ти ме убиваш!

Натискът намалая, но само защото тя отново се завъртя с лице към него.

— Ще спреш да приемаш това като нещо временно, жено. След като службата ти свърши, няма да ме напуснеш. Аз ще дойда с теб в твоя свят, ще свърша това, което трябва да бъде свършено, защото знам, че е важно за теб, и тогава ти ще се върнеш тук с мен и ще останеш завинаги.

— А ако откажа?

— Тогава няма да получиш помощта, от която твоята Марта настоява, че имаш нужда.

— Проклятие, условия ли ми поставяш? — попита тя войнствено.

— Да.

Тя се вгледа в него, борейки се между желанието да изкрещи и това да се засмее. Да не би да бе полудяла през последните няколко минути?

— Имаш ли някаква представа за какво се пазариш и в какво ще се замесиш?

— Това няма значение. *Разбираш ли*, че никога няма да ти позволя да ме напуснеш? Ти ми даде любовта си...

— Взимам си я обратно... — тя се опита да се обърне, но безуспешно.

— Ти ми я даде и сега е само моя, не можеш да си я вземеш. В замяна, аз ти давам своя живот — той е твой до деня, в който умра.

Тя имаше чувството, че това са думите, които воинът изрича, когато се врича на една жена. Също така, чувстваше с цялото си същество, че големият идиот я обича и дори не го осъзнава. Ако тези варвари се нуждаеха от нещо, то бе да се превъзпитат и да променят убежденията си, особено това, че воините не са способни да изпитват силни чувства. Нейният воин влагаше толкова чувства в това, което казваше, че ако вложеше още малко, щеше да ѝ счупи костите. Защо въобще се бе опитала да се предаде, та тя никога не се предаваше? Ако той *не я обичаше* сега, много скоро щеше да го накара да я обикне.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

През един следобед, няколко дни по-късно, апетитът за нещо сладко отведе Тедра в кухнята. След като бе обяснила на Чалън ситуацията в нейния свят и какво трябва да се направи, вече не го виждаше толкова често. Дните му бяха изпълнени с работа. Опитваше се да свърши всички дела, които не можеха да дочакат завръщането му, а заради пътуването трябваше да се срещне с останалите *шодани*. За да съберат всички шодани, бяха разпратили пратеници, но се налагаше да изчакат няколко дни, докато пристигнат тези от по-отдалечените райони, ако въобще решаха да дойдат. Трансферът можеше да съкрати това време наполовина, но Чалън бе отказал дори да го обсъдят.

Тедра не настоя, тъй като знаеше, че решише ли нещо, не можеше да го разубеди, затова предпочиташе да се наслади на времето, преди да заминат, и да научи повече за тази планета. Но тази сутрин бе страшно раздражена. За нея нямаше никаква работа, тъй като воините бяха заети с Марта, която общуваше с тях и им правеше разни демонстрации. Марта обичаше да се перчи и затова съдействаше напълно и за всичко.

Меко казано, Тедра въобще не бе доволна от решението на Чалън. В интерес на истината, тя бе направо бясна. На срещата щеше да се определи дали щяха да ѝ бъдат предоставени воините, от които се нуждаеше, и дали *шоданите* щяха да се съгласят да търгуват с хора от друга Звездна система. Тя имаше право да бъде там. Но нейният варварин не смяташе така. Не, той не искаше тя дори да се доближава до воини, които имаха власт равна на неговата. Собственическото му чувство нарастваше с всеки изминал час, а той дори не го осъзнаваше. Но сега не бе време да се занимават с това, тъй като случващото се имаше огромно значение за нея.

Тя все още бе решена да го накара да размисли по този въпрос, но за целта, щеше да се наложи той да се прибере по-рано вечерта, а не след като вече бе заспала. Но сега се опита да изтика тази мисъл

някъде назад в съзнанието си. Странният глад, който я бе обзел, приковаваше цялото ѝ внимание.

По това време кухнята бе препълнена и в нея кипеше усилена дейност, тъй като се приготвяше храната за вечерята. Тедра не би го признала на глас, но намери мястото за доста очарователно, всичко в кухнята се извършваше от хора, Дарашите бяха навсякъде, жените се наслаждаваха на това, което вършеха и тя си помисли, че ако бяха на Кистран, за тях нямаше да има никаква работа. Но реши да не им разваля удоволствието, като им кажеше това. А и фактът, че тя бе от друга планета, все още не бе обявен публично и само воините на Чалън бяха наясно с това. Кан-ис-Транките така и не бяха повярвали, че бе загубила предизвикателство и си мислеха, че е пленница.

Тедра бе успяла да се сприятели с още няколко от тях, освен с Джалла, тъй като Чалън бе настоял преди няколко дни тя да се храни с останалите обитатели на дома, които се събираха в една от стаите в предната част на замъка. Помещенията там, всъщност не бяха отделени едно от друго, както си бе помислила в началото, но можеха да станат отделни, ако разговорът налагаше воините да се уединят, което се случваше понякога. В този ден, една жена се бе приближила и бе седнала до Тедра седнала, започвайки разговор не за какво да е, а за градинарство. Нищо не би могло в по-голяма степен да накара Тедра да хареса жената, защото тази тема представляваше огромен интерес за нея, тъй като копнееше да научи всичко за растенията.

Името ѝ беше Дани Хал-Дар, вдовица от почти две години, и от нея Тедра научи, неща, които Джалла дори не би си помислила да ѝ сподели, като например, че в Кан-ис-Тра няма никаква длъжност, която една жена би могла да изпълнява и да ѝ плащат за това, за да може сама да се издържа. Тази бе причината всички сираци и вдовици да търсят защитата на някой воин, това бе и причината един воин да не може да откаже закрила, ако някоя жена му я поиска, а домът на *шодана*, разбира се, бе най-предпочитаното домакинство, където жените търсеха убежище.

На Тедра ѝ стана много смешно, защото този закон не само, че беше доста странен, но беше и доста глупав, и само *шоданът* щеше да бъде този, който щеше да получи главоболие от толкова много жени под покрива си. Помисли си, че в галактиката имаше много новоколонизирани планети, които страдаха от голям недостиг на жени.

Тези жени, можеха да отидат там, където отново щяха да бъдат пълноценни и дори можеха да си намерят добре платена работа. Разбира се, вече се бе досетила, че това няма да се възприеме много добре от хора с толкова строго възпитание, но нямаше да навреди да сподели мислите си с Чалън. Можеше да го направи, когато престанеше да му се сърди.

Дани не беше в кухнята, тъй като тук се трудеха само слугините, а не дамите. Въпреки това Марел, една от по-младите жени, бе там и не бе трудно да разбереш, че е наказана, тъй като тя белеше зеленчук на име *фалаа*, странно растение, което сурово миришеше ужасно, но когато се сготвеше, ароматът му бе много приятен и бе доста вкусно.

Ако можеше да се съди по изражението на Марел, тя мразеше да върши това и както винаги Лоуден бе намерил идеалното наказание. Тедра не си направи труда да попита защо е била наказана. Марел бе една от групата жени, които гледаха Тедра с презрение, а понякога и открито враждебно. Това никога не я бе тревожило, но един ден, Дани ѝ обясни, че много от жените са се надявали *шоданът* да им обърне внимание и дори някои от тях, са споделяли леглото му, в опит да се обвържат с него.

Ето това вече успя да разтревожи Тедра, макар тя да не позволяваше да си проличи. Нека сега някоя се опиташе да го прелъсти, щеше да получи доза от пълния гняв, на който бе способен един Охранител. Първата задача на Чалън, щом се върнеха от Кистран, щеше да бъде да намери партньори на по-красивите жени. Звезди, какво си мислеше? Да се върне в тази лудница? Не, Ша-Ка-Ра, трябваше да си намери нов *шодан*. Тя щеше да говори с Чалън да останат в нейната част на вселената. Разбира се, това щеше да се случи, когато престанеше да му се сърди.

— Да не би да търсиш едно от тези?

Тедра сръчно хвана малкия лилав плод, който Джалла ѝ подхвърли с усмивка.

— Откъде знаеш? — попита тя и само гледката на му изпълни устата ѝ със слюнка.

— Длъжна съм да знам какво иска господарката ми и от какво се нуждае — отвърна ѝ Джалла.

— Разбира се, това, че вчера буквално полудях по тези *вечери* няма нищо общо с правилното предположение.

— Със сигурност няма — надуто каза Джалла, но след миг се разсмя.

Тедра я последва в килера, където на високи стелажи бяха наредени бутилки вино *яварна*.

— Още предположения да имаш? — попита тя.

— Търговци от Шалах — призна Джалла. — Има слух, че им е била отказана голяма поръчка за гаалски камъни, нещо, което много искат. Сега ще им се наложи да прекосят много *рейзи*, за да открият нов доставчик и никой не знае защо *шоданът* не е пожелал да търгува с тях. Сандъкът, който донесоха със себе си, беше пълен с *тобрази*, които да изтъргуват, а ти знаеш колко ценни са тези сини камъни.

Тедра не знаеше, но можеше да предположи защо Чалън е отказал да търгува и не успя да сдържи усмивката си. Все още не бяха говорили за търговия, но той знаеше, че камъните я интересуват и очевидно гледаше да се погрижи да има достатъчно количество от тях.

— Нима това ви забавлява? — попита озадачена Джалла.

Марел бе дочула разговора им и неочаквано се намеси.

— Тя намира всичко за много забавно, след като сокът от *дахя* е прибран вече на сигурно място. Но не мисля, че ще остане дълго неизползван.

— Ако това трябваше да ме обиди, Марел, страхувам се, че не схванах смисъла, тъй като нямам ни най-малка представа за какво говориш. Не че въобще ме е грижа. Може би чичо Лоуден трябва да бъде уведомен, че не ти е осигурил достатъчно работа, тъй като намираш време да се месиш в чуждите дела.

Жената се обърна, зачервена от унижението, след като няколко от слугите Дараши се засмяха. Тедра не искаше да я засрами пред всички, затова не каза нищо повече, а излезе от кухнята. Джалла побърза да я последва по коридора и ако Тедра не бе чула потракващите брилки, за да разбере, че тя е зад нея, то кикотенето ѝ със сигурност я издаде.

— Тя си го заслужи, господарке. Лейди Марел се държи така, защото завижда, а тя по принцип завижда на всеки за всичко.

— Още една емоция, с която са наказани само жените, а?

— Какво?

— Няма значение. Но *какви* бяха глупостите, за които ми говореше? Какво общо има сервирането на сока от *дахя* с моето добро

настроение? Аз си мислех, че от *дхая* се прави вино, от което само на воините им е позволено да пият.

— Така е, но... как е възможно да не знаете предназначението на *дхая* като сок или вино?

— Това да не е още нещо, което всяка жена трябва да знае? Е, аз не съм запозната, затова моля те, просвети ме, за да мога да вляза в клуба на Аз-знам-всичко.

Джалла поклати усмихната глава.

— Това, което казвате, няма никакъв смисъл, господарке. Изобщо няма мистерия в сока от *дхая*, но вероятно вие го познавате под друго име. Това е нещо, което воинът пие, когато отива на война...

— Пак ли това? — прекъсна я Тедра. — Много е странно, че постоянно слушам за нападения, но тук няма нищо такова, не виждам смисъл в това.

— Чували сте, защото преди последното пълнолуние *шоданът* нападна Кар-А-Джел — каза ѝ Джалла, изненадана, че Тедра не знае и за това. — Но разбира се, *шоданът* на Кар-А-Джел, Фалдер Ла-Мар-Тел вече е минало. Падна в краката ни, след като нападна няколко наши ферми в долината. Той нямаше куражът да се изправи в предизвикателство срещу нашия *шодан*.

— Значи обичайният трън в задника, а?

Джалла се изкиска отново.

— Това е истина. Та, нашите воители обикновено ходят два пъти в годината, за да си върнат жените и *хатаарите*, които са им били откраднати.

— Ами ако е отвлечена другарката в живота на някой воин? Той трябва ли да чака с месеци единствено заради това, че Чалън изпълнява тази процедура едва два пъти в годината?

— Той може да отиде сам, за да си я върне, или да я откупи. Или може да почака, тъй като винаги има коя да заеме мястото ѝ — в Ша-Ка-Ра няма недостиг на жени.

— Въобще не трябваше да питам — каза отвратено Тедра. — Е, сега какво за сока от *дхая*?

— Воинът го пие, когато отива на война, за да не се поддаде на похот и да нарани някоя жена. Освен това воините го пият, когато отиват за много изгреви на лов, за да не се разсейват от мисли по жените. Пият го и ако им предстои дълго пътуване и тяхната другарка

в живота не е до тях, а те не искат да бъдат с други жени. Воинът пие от сока и ако иска да накаже собствената си жена.

— Какво може да стори този сок, че да помогне на воина, когато иска да накаже жена си? — попита Тедра едва успявайки да се контролира, защото почти бе сигурна, че знае за какво става въпрос, но искаше да го чуе от устата на Джалла.

— Да не би да мислите, че воинът може да се сдържи да не задоволи нуждата ви, ако не е пил от сока? — ухилено попита Джалла, без да забележи, че Тедра всеки миг ще експлодира. — Воините са прекалено енергични в това отношение. Сокът премахва всички техни желания, без значение как го стимулирате или провокирате. Той дава на воина контрол, който не би имал, ако се опита да накаже жена си, без да е пил от сока.

Контрол? Проклет да е! Този проклет лъжец! Този проклет, арогантен мъж! Воински контрол? По-скоро трябваше да се нарича доза импотентност!

Тедра заскърца разярено със зъби, проклинайки наум мъжкия род. Докато свърши, бе проклела варварина на седемдесет и девет езика, но не се почувства ни най-малко по-добре. И тогава си спомни деня, в който го срещна, и как я бе подлудил, карайки я да се чуди дали някога ще я обладае, и през цялото време, докато се опитваше да заспи, тя си бе останала недокосната. Спомни си и думите на един от воините на Чалън, че било голяма загуба задето са я заловили, докато са били на лов. Това бе една тяхна шега, която тя най-после бе разбрала и отново започна да проклина варварина.

Когато най-после забеляза, че Джалла я наблюдава разтревожено, тя се упокои, но само за да попита.

— Сокът от *дхя* действа ли по същия начин и на жените?

— Не знам, господарке. Защо една жена би пила от него?

— Защо ли, наистина — каза Тедра и се усмихна широко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

— Сега пък какво си сторила на *шодана*, жено?

Тедра, която стоеше на балкона, очаквайки да види Чалън да тръгва на сутрешното си пътуване, се обърна, щом чу тези думи. Тамирон стоеше пред вратата и гледаше раздражено.

— Не е ли редно първо да почукаш на вратата, преди да влезеш?

— Направих го, и то няколко пъти.

— О, добре, бях се замислила, явно не съм те чула... или пък ти не си чукал достатъчно силно. Какво питаше?

Не му допадна равнодушието ѝ. Сигурно зъбите му вече не бяха толкова остри, след като ги беше стиснал толкова силно.

— Току-що ме информираха, че приятелят ми е прекарал изминалата нощ с бутилка *яварна* — каза той. — И ако това не ти е достатъчно, той отложи и пътуването си. Просто седи и гледа в празното пространство и говори само, когато го попитат нещо. Той...

— Схванах картинката, воине. Това се нарича депресия.

— Не ме е грижа как му е името. Искам да знам, кое го е причинило.

— И, естествено, ти реши, че аз съм виновна?

Той дори не се замисли, а веднага отвърна.

— Да — изражението му я предизвикваше да го отрече.

Тедра сви рамене, за да изрази безразличието си, макар да не го чувстваше наистина. Спомените ѝ от миналата нощ не бяха много, но онова, което помнеше, въобще не бе приятно. Беше се случило това, което искаше. Но изражението на Чалън, когато най-после осъзна, че тя не го желае, почти я уби. Ако това трябваше да бъде отмъщение, то рикошира право в нея и ѝ отвърна по най-жестокия начин. И все пак, тя продължаваше да се оправдава пред себе си за стореното. Чувстваше се зле, но се мъчеше да се убеди, че просто е раздражена. И единственото, което можеше да направи, бе да застане в отбранителна позиция.

— Искаш да знаеш какво съм направила? — озъби се тя на воина. — Е, това, което сторих, бе да пия малко сок от *дхая*. Разбира се, не си направих труда да го кажа на Чалън, също така както той не счете за нужно да ме информира какво е взел, за да ми устои. Накара ме да мисля, че само железният му контрол му помага да не се възбужда. Излъга ме!

— Излъгал те е, след като всяка жена знае за какво се използва сокът от *дхая*? Той се е пошегувал с теб, смятайки, че ще знаеш, че се шегува. Обичайно е воините да се шегуват, че контролът, който имат, е техен, а не предизвикан от сока от *дхая*. Когато един мъж направи така, той показва на жената, че без помощ не би могъл да й устои.

— И предполагам, че тя трябва да се почувства поласкана? Я престани, воине. Няма нито един комплимент, който може да направи подобно наказание по-леко.

— Така е за теб, но ти не си от Кан-ис-Тран.

— Не, аз съм от Кистран и никога не съм чувала за проклетия ви сок от *дхая*. И няма да се извинявам заради това си незнание. Щом вие мъжете взимате нещо такова, заслужавате да постъпят с вас по същия начин, за да видите какво причинявате на жените си.

— Значи си искала да ме накажеш?

Чувайки гласа, Тедра се завъртя, за да види Чалън, застанал до една от другите врати. Тя повдигна брадичка и се подготви за битка, тъй като и Чалън, подобно на Тамирон, не си направи труда да скрие колко й е ядосан.

— И как ти хрумна това? — извика тя, заставайки пред него. — Всичко, което направих бе да ти дам малко от безразличието, с което ме удостояваш ти, същото, което ми показва още в деня, в който се срещнахме. Откъдето й да го погледнеш, това не може да бъде наречено наказание, дори не се доближава до него. Безразличието при теб спира цялата машина и няма какво да се стори за това. А при мен — забавя двигателя. Но, разбира се, на *теб* това не ти пречи да се позабавляваш, нали?

— Никога не бих ти го причинил това.

Тя го знаеше. Дълбоко в себе си бе убедена, че той не би я любил, ако тя не го желае. В такъв случай, тя наистина го бе наказала и той имаше пълното право да й се ядоса. *Да й бъде ядосан*. Освен това,

той бе прекарал нощта с мисълта, че тя вече не го желае, а това я разкъсваше отвътре.

— Няма да се почувствам виновна за това! Няма! Ти ме накара да мисля, че си безчувствен, нечовечен идиот, който има способността да изключва чувствата си с едно мигване на окото. Затова получи малко „око за око, зъб за зъб“, и тук ключовата дума е „малко“. Ти не плачеше и не молеше, както правех аз. Дори не опитах да те възбудя повече, отколкото вече бе възбуден. Затова, какво толкова е станало, по дяволите?

— Въобще ли не се разкайваш за стореното?

— Нямам намерение да се извинявам, ако това имаш предвид — заяви упорито тя.

— Е, значи няма какво повече да си кажем.

Чалън се обърна, като я остави сама с вината, която тя отричаше, остави я да страда, тъй като бе прекалено горда да признае, че е сгрешила. Особено след като контролът, който той твърдеше, че притежава, *може би* е бил само на шега, както ѝ каза Тамирон. Отдалечи се от нея, защото не можеше да я принуди да му каже, че съжالياва; не можеше да я принуди да изпита вина, както я принуждаваше да върши всичко друго, което поискаше. Но не и този път. Не, когато *тя* искаше той да я принуди, той си играеше с Кистраните, уважаваше я и ѝ даваше права, които никой в дома му нямаше.

Реакцията на Тедра бе чист импулс. Тя го нападна. Скочи към него, обви с крака кръста му и стисна с ръце гърлото му. Само след миг воинът трябваше да е на пода, а тя да успее безопасно да се отдалечи от него. Разбира се, тази сутрин нищо не ставаше както тя го искаше и това не бе изключение. Въпреки че не го предупреди, въпреки перфектния ѝ замисъл, Чалън не падна на пода, и всичко завърши така, че след миг, той я носеше на рамото си.

Тедра се озова легнала по гръб. Когато успя да си поеме въздух, тя отвори очи и откри, че Чалън намества огромното си тяло върху нейното.

— Победена си.

Тя премигна. Той вече не изглеждаше нито ядосан, нито разочарован. Всъщност, изглеждаше доста доволен, сякаш е бил

намислил нещо и то се е случило, точно както го е искал. Не й се наложи да умува дълго, за да разбере какво точно бе станало.

— Много умно — каза тя и устните й се извиха подигравателно. — Но няма да си тук да се възползваш, нали? Или смяташ да оставиш всичките тези *шодани* да те чакат, без да знаят какво да очакват?

— Предполагаш, че ще поискам още един месец служба ли? Въобще не съм мислил за това, *чепар*. Не, смятам да ти намеря нещо по-тежко за вършене, което ще те държи достатъчно заета, че да нямаш време да измисляш начини, с които да ме тормозиш... нито пък ще имаш време да се забъркаш в някакви неприятности. Докато ме няма, ще се подчиняваш на чичо ми. Ще следваш заповедите му и ако не му се подчиниш, за него ще е удоволствие да те накаже. Тази твоя нова служба ще продължи, докато се върна. Разбра ли ме?

— Но теб може да те няма цели седмици!

— Да, наистина е възможно.

— И аз ще бъда наказана през цялото това време? Според теб това честно ли е?

— Ще бъдеш наказана само ако не се подчиняваш на чичо ми, жено. Твоите задължения ще са като задълженията на жените Дараши и няма да са по-различни от това, което правеше за мен досега. Не виждам нищо нечестно, след като аз трябва да кажа каква е службата ти, а ти да я изпълниш. Не е ли така?

— Ако си мислиш, че не зная, че ме наказваш за миналата нощ, значи си луд. Не си мисли, че ще те чакам с отворени обятия, когато се прибереш.

— Ти *ще* бъдеш тук, жено...

— Разбира се, че ще съм тук — сряза го тя, усмихвайки се кисело, — но докато се върнеш, първата ми служба ще е свършила. И можеш да заложиш проклетото си тегло в злато, че няма никога повече да те предизвикам, затова можеш да забравиш за каквото и да е проклето служене занапред. Получавам отново правата си и смятам да ги задържа и това включва правото да ти кажа...

Той затвори устата й по най-лесния начин, за който се сети. След няколко минути, през които той опустошаваше устните й, притискайки страстно останалата част от тялото й, всички мисли за правата й се изпариха.

— Надявам се, че това е прелюдия към сутрешния ни ритуал за сбогуване. Ако е така, няма ли да е по-добре да кажеш на публиката ни да си върви?

— Той вече си отиде. Това значи ли, че все още ме желаяш?

— Винаги те желая, скъпи. Просто твоят проклет сок от дхая временно промени програмата ни и аз... съжалявам за това. Не биваше да ти го причинявам, но го направих, и трябваше да ти го кажа още миналата нощ.

Той я целуна отново, вдигна я на ръце и я отнесе в леглото си. Извинението ѝ не я отърва от новата служба, но всичко останало бе толкова прекрасно, че тя бе убедена, че нейният варварин ще бърза да се прибере у дома.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Тедра никога не би го признала, но си прекарваше страхотно на новата служба. Чичото на Чалън, също като нея, бе предположил, че физическият труд няма да ѝ допадне, затова не ѝ бе възложил някоя лесна задача, като сервиране или готвене, макар че ако го стореше, не се знаеше каква каша щеше да забърка тя. Не, той ѝ възлагаше потрудоемка работа — като да мие цял ден чинии или да чисти с четка стените и подовете... поне стени и подове в замъка имаше доста и работата ѝ нямаше да свърши и за месец... караше я да тупа килими и да чисти кожи.

О, разбира се, след цял ден усилена работа, тя беше невероятно изморена, но тази умора ѝ бе приятна. Чичо Лоуден нямаше как да знае, че през по-голяма част от живота си е била подлагана на изпитания, за които е била нужна много по-голяма сила, а точно силовите упражнения ѝ липсваха най-много, откакто срещна варварина.

Това наистина го объркваше, затова той ставаше доста изобретателен. Някои от идеите му бяха безценни, като един ден, в който я накара да размести цяла планина от тежки мебели, за да се почисти под тях. Той се бе върнал след около половин час, вероятно предполагайки, че няма да е свършила нищо, защото мебелите бяха ужасно тежки, но бе много изненадан да види, че те вече бяха преместени и подът под тях се почистваше.

Тедра не се предаде и пред горещината, както бе предполагал той. Нито пък започна да се препъва, след като я накара да разнася нагоре-надолу една много тежка стълба. Не остана и на колене, след като я накара да изтърка подовете. Тя вдигна толкова много прах, докато тупаше огромните килими, по които минаваха всички в предната част на замъка, че на Лоуден му се наложи да намери някой друг да го свърши, такъв, който не полагаше, чак толкова старание, като нея.

И без значение какво я караше да върши, *той* не получаваше резултатите, към които се стремеше, защото целта му бе тя да започне да се оплаква и да показва признаци на изтощение. Най-сетне Лоуден успя да намери нещо, което наистина не ѝ допаднаше, да помага в градината за зеленчуци, където работата бе лека и бавна и бяха нужни много внимателни ръце. Звездите го обичаха, най-после бе открил нещо, което да не ѝ се нрави, но тя нямаше намерение да му го признае.

Дори и с новия си статут на слугиня, Тедра намираще с какво да се забавлява. Само две от жените в къщата бяха наказани да изпълняват задълженията на слугите Дараши и Марел също бе намерила начин как да се позабавлява, докато работи. Тя изчака Тедра да почисти пода пред женските стаи за отдих и след това излезе с няколко от приятелките си.

Тедра не би им обърнала внимание, ако не бе видяла, че Марел носи дълга тънка пръчка. Младата жена не се и съмняваше, че съперницата ѝ смята да накаже някой с тази пръчка. Дори Дарашите го бяха осъзнали. Нямаше нужда да се използва бой за наказание, след като имаше толкова много други начини. Но когато Марел започна да се оплаква, че Тедра не работи достатъчно бързо, Тедра разбра в каква посока щеше да поеме този сценарий, а тя нямаше настроение за това.

Преди жената да се ядоса достатъчно, че да посмее да я удари с пръчката, Тедра я издърпа от ръцете ѝ и я счупи, но не на две, а на десетки малки парченца, което не бе никак лесно, тъй като дървото бе все още зелено. Марел, разбира се, започна да пици, крещейки името на господаря Лоуден. Докато той дойде, повечето от жените бяха излезли в коридора, за да видят какво става, но никоя, освен Марел, не издаваше и звук. Самата тя бе доста изненадана, че след като се оплака на чичото на Чалън, никой не я подкрепи. Все пак, какво би могъл да стори той на Тедра, затова, че се бавела с работата си, след като тя всъщност вече привършваше със задачата, която би трябвало да ѝ отнеме цял ден? Но когато Марел я обвини, че я е нападнала, *Тедра* бе тази, която остана изненадана, след като чу, че повечето от жените застанаха на нейна страна и отрекоха това да се е случвало. И тъй като нито една от приятелките на Марел не я подкрепи, горкото момиче отново се оказа наказано... в кухнята да бели *фалаа*, нещо, което тя мразеше да върши.

Това бе денят, в който се върна Чалън. Фактът, че работата му отне само пет дни изненада всички, освен Тедра. Тя бе сигурна, че той няма да се бави по време на срещата и сега на нея ѝ оставаха още цели две седмици, за да довърши първата си служба. Но щом разбра, че той е наближил замъка, сложи край на второто си служене, заряза работата си и се запъти към двора, за да го посрещне.

Още щом го зърна обаче, доброто ѝ настроение напълно се изпари. Пред Чалън на *хатаара* му седеше една невероятно красива блондинка, облечена... с нищо. И това, което Тедра успя да види, въпреки воините пред тях, бе, че жената буквално се бе увила около Чалън и *той* очевидно нямаше намерение да направи нищо, за да сложи край на този жалък спектакъл, който двамата разиграваха.

— Още една пленница ли, *шодане*? — попита Лоуден вместо поздрав.

Чалън се засмя при вида на измъчения поглед на чичо си.

— Трябва да се грижиш за тази само докато Тамирон се върне, чичо. Тъй като я откраднах по негово настояване, реших да му я дам.

— Но, *шодане*... — понечи да се оплаче момичето и бе срязана веднага.

— Достатъчно. Вече ти казах, Лаина, че аз имам жена — тази, за която говорехме на срещата. Нямам нужда от друга, нито пък майката на децата ми ще позволи някоя жена да влезе в спалнята ни.

— Твоята *какво*? — попита Лоуден повече от изненадан.

— Прости ми, чичо, бях решил да не го казвам на никой, преди родителите ми да пристигнат. Тук ли са вече?

— Не... не, но, Чалън, защо реши да я накажеш толкова жестоко, след като си я взел за своя другарка в живота?

— Да я накажа? — Чалън буквално замръзна неподвижно — Чичо...?

Но Лоуден вече изглеждаше повече от разкаян, той беше ужасен.

— Дрода, тя работеше толкова много, че всяко дете, което може да е носела, ще е напълно загубено — ужасено каза той. — Ако се е случило нещо такова, майка ти никога няма да ми прости. Тя чака толкова дълго да си намериш другарка в живота. Защо ми нареди да се погрижа за нея, след като не си искал да бъде наказана?

— *Казах* ли ти да я накажеш?

— Каза ми да я държа заета, макар че тя е загубила предизвикателство и не е моя грижа. Единствената причина, за която можех да се сетя, бе...

— Успокой се, чичо — Чалън сложи ръка на рамото му, за да го успокои. — Вината е моя, трябваше да ти обясня по-подробно. Не съм искал да я... наказвам. Сигурно ти е надула главата от оплаквания.

— Оплаквания? — изсумтя Лоуден. — Ще ми се да имах поне един Дараш, който да работи толкова здраво и ефективно като нея, и то без да се оплаче дори веднъж.

— Не се и съмнявам, че е спестила всичките си думи за моите уши. Къде е тя? Може би добрите ми новини ще успеят да понамалят гнева ѝ и да я накарат да не ми се сърди.

— Днес почиства пода на големия коридор.

Но тя не бе там, където я бе оставил Лоуден и макар че първоначално това не го изненада, скоро започна да се тревожи, тъй като претърсиха целия замък, а от нея нямаше и следа. Чалън бе извън себе си от тревога, когато внесоха при него Серрен, който обясни, че Тедра го е помолила да я придружи на разходка до пазара. Там попаднали на засада от воините на Кар-А-Джел и при схватката Серрен бил ранен, а Тедра отвлечена.

Чалън вече не бе разтревожен. Той бе разярен.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Фалдер Ла-Мар-Тел не бе толкова страшен, колкото си бе мислила Тедра, след като Джалла ѝ го бе описала. Бе си представяла грозен воин, може би малко мърляв и със сигурност доста избухлив, донякъде лаком и доста лукав. Но не бе предполагала, че ще е огромен гигант, висок около два метра и тридесет сантиметра, с толкова силно и мощно тяло, каквото не бе виждала досега. Нима този звяр, се страхуваше да се изправи срещу нейния воин в предизвикателство?

Бе видяла града му на път за къщата му, която бе толкова голяма, колкото приемната в дома на Чалън. Градът също бе доста малък в сравнение с Ша-Ка-Ра. Беше очевидно, че *шоданът* на Кар-А-Джел не държи много воини под свое командване. Виждаше се, че и не е особено умен, след като предизвикваше някой много по-силен от него, без да има причина да го прави. Джалла ѝ бе казала, че тези двама *шодани* имат навика да се нападат един друг, но последиците никога не са били достатъчно сериозни, че да предизвикат война. Очевидно и двамата оправдават тези свои нападения, като казват, че го правят само за забавление.

Но защо я бяха отвлекли? Всичко бе обмислено. Воините, изпратени за нея, знаеха кого отвличат, бяха чули всичко за нея на срещата и тя ги улесни, като напусна замъка само с един воин за ескорт. Разбира се, тя не се бе дала лесно на похитителите. Дори си помисли, че Чалън не е казал на *шоданите*, че в нейния свят тя също е воин, тъй като похитителите ѝ се тревожеха само за Серрен, но не и за нея. Не бе чудно, че тя влезе наперено в дома на Фалдер, докато хората му куцукаха след нея.

Но защо я бяха отвлекли? Може би за отмъщение? Или може би *шоданът* на Кар-А-Джел искаше да притежава единствения пришълец на планетата? Каквато и да бе целта му, той не бе никак очарован да види четирима от най-добрите си воини почти извън строя.

— Толкова ли бе трудно да изведете жената от дома му? — попита той, когато мъжете застанаха до нея, по двама от всяка страна.

— Наложително ли беше да се биете, за да влезете...

— Жената беше *извън* дома му — каза един от воините, застанали вдясно от нея. — Ти ни нареди да не я нараняваме. Но не ни каза, че ще се наложи ние да пострадаме.

— Да не би да ми казваш, че *тя* ви е подредила така?

Когато не получи отговор, а само гневни изражения, грамадният воин отметна глава назад и се засмя с цяло гърло. Тедра, която бе само със завързани китки, и то отпред, а не зад гърба ѝ, просто обожаваше начина, по който така лесно изненадваше варварите, преди да започнат да гледат сериозно на нея. Без дори да се замисли, тя изкриви крак зад Фалдер и просто леко го ритна. Прозвуча така, сякаш той е разбил пода. По-вероятно бе да го е напукал. Мъжът вече не се смееше, но не бе и ядосан. Той просто седеше на пода и гледаше към Тедра със страхопочитание.

— Значи той е казал истината — изненада се Фалдер, докато се изправяше и бавно изтупваше *браките* си.

Воините му побързаха да се отдалечат от обсега на Тедра. Тя се досети, че Чалън явно е споменал нещо за уменията ѝ по време на срещата. Този грамаден гигант очевидно вярваше, че тя може да го победи. Е, наистина го бе съборила на пода, докато бе завързана и изглеждаше беззащитна, затова не можеше да го вини, че си бе помислил нещо такова. А и нямаше намерение да разсейва заблудата му.

В този момент ѝ хрумна нещо и побърза да попита.

— Да не би онази хубавка русокоса пленница, която Чалън доведе у дома, да е твоя?

Той, разбира се, чу само това, което искаше да чуе.

— Значи той вече се е върнал у дома? Тогава не след дълго, ще се присъедини към нас.

— За да разменя пленници ли?

— Не, никак даже — огромна усмивка разтегна лицето му. — Може да задържи Лайна. Когато Ли-Сан-Тер дойде за жена си, в замяна ще поискам гаалските му мини, така небесните хора ще дойдат да търгуват с този воин.

На Тедра изобщо не ѝ допадна чутото.

— Аз съм единственият небесен човек наоколо, *шодан* Ла-Мар-Тел. Аз съм единствената, която откри планетата ви, което значи, че

само аз ще търгувам с някой от тази планета. А какво ви кара да мислите, че искам гаалски камъни?

Той продължи да се усмихва.

— Те са единственото ценно нещо в Кан-ис-Тра. Вие притежавате живи бижута. Какво друго бихте могли да искате от нас? Притежавате невероятни оръжия. За какво ще използвате нашите мечове *Торено*?

— Чалън не ви ли каза, че всички вие ще спечелите от това?

— Той излъга и аз го казах на съвета. Нашите градове няма да спечелят нищо от това.

— Защо ли имам чувството, че не си останал до края на срещата.

— След като той открадна жена ми буквално от ръцете ми? Да, наистина си тръгнах по-рано.

Обиденият му поглед наистина беше забавен, но на Тедра не ѝ бе до смях. Вместо това, тя реши да каже част от истината.

— Съжалявам, но няма да се съглася с разсъжденията ти, захарче, които впрочем са наистина брилянтни, но гаалските камъни са просто сурова енергия, а ние имаме толкова много източници на енергия, че ти дори не можеш да броиш до толкова. Не казвам, че не бих искала да го проуча, но има много други неща, за които искам да търгувам, някои от тях дори са тук, в залата ти. Например тези чаши на масата ти, не са ли направени от злато?

— Мисля, че говориш глупости жено. Никой не би търгувал с евтини метални съдове.

— Значи не са златни?

— Разбира се, че са — изсумтя той. — Но той е мек, безполезен метал, подходящ само за бижута, малки вази и... чинии.

— Само ти така си мислиш, но дори и да е така на цялата планета, това е защото имате изобилие от злато. Там, откъдето идвам, то въобще не е много. Моята планета не се нуждае от него, но има планети, чиято икономика зависи единствено от златото. За теб е безполезно. Но те го използват за пари. И това не е всичко. Веднъж щом съобщя за откриването на Ша-Ка'ан, ще започнете да получавате предложения за търговия с всички планети от Лигата Сентура и те ще пожелаят всичко — от храната и виното ви, до бижутата и минералите, както и растенията и дърветата ви. Дори почвата ви ще е полезна на

планети, чиито земи не съдържат минерали. Затова не си мисли, че само гаалските камъни представляват интерес за търговия.

— Почва, дървета и злато? — той се разсмя. — Предполагам и цветя, а? — попита и се разсмя още по-силно. — Ние не сме глупаци, жено, без значение какво мислиш — изръмжа той и се обърна към хората си. — Оковете я... и внимавайте с тези нейни крака.

— Аз не бих го направил, ако съм на твое място, Фалдер.

Този глас Тедра нямаше как да сбърка. Тя се обърна, както направиха и останалите, за да види Чалън, застанал на вратата на залата и стиснал за врата един от воините на Фалдер. Очевидно мъжът се бе опитал да му попречи да влезе в залата. Докато го наблюдаваха, той освободи воина, който се срина в несвяст в краката му. Още преди мъжът да се строполи, Чалън бе извадил меча си. И вече вървеше напред, право към Фалдер.

Не беше сам. Зад него имаше много от воините му. Но и те бяха доста заети, тъй като хората на Фалдер не седяха мирно, оставяйки врага да се добере до *шодана* им. Тедра за пръв път получи нагледна демонстрация, защо тези мъже се наричаха воини. Ако досега си бе мислила, че мечовете им са безполезни, сега осъзна колко е грешала. А Чалън, Звезди, никога не го бе виждала такъв. Той не спираше дори за миг, за да стигне до нея... не, за да се добере до Фалдер, който бе дръзнал да отнеме нещо негово. Само с няколко ловки движения, всеки мъж, изправил се на пътя му, падаше покосен.

Фалдер веднага схвана посланието. Бе изгубил твърде много воини, докато стоеше, без да предприеме нищо. Сега имаше два избора. Можеше да хване Тедра и да я използва като щит или да се опита да разубеди Чалън, което си бе истинска лудост. Естествено, той погледна към Тедра. Но тя го държеше под око и когато той се насочи към нея, тя се завъртя и се отдалечи от обхвата му. Дори за неин късмет, докато се завърташе, успя да бутне двама воини, които тъкмо се изправяха на крака, и ги запрати отново на пода. Но двамата мъже се оказаха последната преграда между Чалън и неговата мишена. И макар мъжете да бяха бързи и да скочиха на крака, тя бе по-бърза и отново ги събори. Чалън най-после спря, когато се озова пред нея. Огледа я бързо, за да се убеди, че не е ранена, и в следващия миг вече я заобикаляше... проклетие, нямаше да го позволи.

— Достатъчно, Чалън! — тя изкрещя толкова силно, че гласът ѝ отекна в залата. — Той смяташе, че желае гаалските ти мини, но аз го убедих, че не ги иска. Ако имаш някаква друга причина да го убиеш, давай. Но *не го прави* за моя сметка.

Фалдер беше достатъчно близо, за да чуе това.

— Нима си готов да умреш заради нея, Ли-Сан-Тер?

— Да — отвърна Чалън, гледайки към Тедра. — Аз ѝ отдадох живота си.

— В името на гаалските камъни, защо не го спомена на срещата?

Чалън погледна с отвращение изненадания мъж.

— Ти беше там само за да се съмняваш във всяка моя дума, без да зачетеш доказателствата, които донесох.

— Съмнявах се в думите ти, но... жената успя да ме убеди за някои неща. Отказвам се от правата върху пленницата. Можеш да си я вземеш. Така или иначе, тя е прекалено опасна, за да се навърта наоколо — добави гигантът, потърквайки корема си.

След тези думи, те започнаха да се държат като най-добри приятели, а Тедра бе отвратена от тях.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Тедра седеше пред Чалън по обратния път до Ша-Ка-Ра, мръщеше се мълчаливо и от цялото ѝ същество се излъчваше негодувание. Беше ядосана на този глупак Фалдер, задето я бе отвлякъл, а после я бе пуснал толкова лесно. И все още не разбираше защо боят бе свършил толкова внезапно. Със сигурност не беше заради нещо, което *тя* бе казала. Изобщо не биваше да се бият. Нали ѝ бяха казали, че един воин не се бие заради жена? Обикновено или я откупваха обратно, или я отвличаха, но Чалън не беше тръгнал с намерение да направи нито едно от двете.

А само след миг, се държеше така, сякаш бе отишъл на светска визита! Дватама *шодани* бяха обсъдили дискутираните на срещата въпроси и тя успя да научи за какво са говорили, но само защото ги бе подслушвала. Фалдер дори предложи известен брой воители, които да се присъединят към контингента от наемници, които доброволно бяха решили да участват и вече бяха готови да тръгнат за Кистран. Щеше да е хубаво да узнае какво щяха да ѝ струват тези наемници, но *това* не бе споменато в разговора. Чалън се бе заел да уреди всичко и дори нямаше намерение да я пита за мнението ѝ. Да я въведат в плана? Да се поинтересуват от колко мъже има нужда и колко от тях може да побере Роувъра? О, ако *не се* нуждаеше от тях, веднага щеше да се махне от тук и да ги зарече сами на тяхната първобитна, недоразвита планета.

Чалън бе достатъчно разумен да запази мълчание по време на тричасовата езда. Той знаеше, че за дискусиата им се налагаше да останат насаме, а държанието на Тедра не му оставяше и съмнение, че ще го пече на бавен огън. Той изчака само докато стигнат до спалнята им, макар практически да я бе завлякъл до там. Тя отиде направо до дивана, върху който спеше нейният *фембеър*, седна и взе главата на котето в скута си.

- Имаш пълното право да ми бъдеш сърдита, Тедра.
- Дяволски прав си.

— По-добре говори за това...

— Марта невинаги е права, воине. *По-добре* ме остави на мира.

Той седна до нея и тя побърза да се премести в края на дивана, влачейки тежкото коте със себе си. Кое то си бе доста трудна задача.

— Не си ли доволна, че вече имаш армията, която искаше?

— Искаш да кажеш твоята армия, нали, под твоето командване?

— Така трябва да бъде. Воините не биха се сражавали под командването на жена.

— Точно както не биха се сражавали за една жена?

— И за това ли си съгласна?

— Не съм искала живота ти! Да не би да мислиш, че го спасих само за да го загубиш, хвърляйки се така необмислено в битка? Вече бях овладяла ситуацията. Фалдер щеше да се съгласи да ми даде цял товар от съдове.

— Сега ти говориш безсмислици.

— Нали ти казах да ме оставиш на мира?

— *Чемар...*

— Не ме наричай така! Щом не можеш да изпиташ пълното значение на тази дума, не искам да я използваш!

Чалън прокара раздражено пръсти през косата си.

— Не мърдай от тук, жено. Ще доведе чичо си да ти обясни всичко, след като не желаш да ме изслушаш.

— Не си прави труда. Той може единствено да ми каже къде си я скрил. Но нека ти кажа нещо, воине. Няма да се съглася да сме тримата. Само опитай да доведеш тази жена близо до мен и ще й издере очите!

— Коя?

— О, много забавно! Коя друга се е катерила днес по теб, и то гола?

— Лаина? — Чалън неочаквано се усмихна, а след миг се засмя.

— Всичко това е заради Лаина?

Той се разсмя отново, толкова силно, че не видя как Тедра се засили срещу него и след миг той се прекатури от дивана. Но дори и на земята, не спря да се смее.

— Продължавай в същия дух, воине — изръмжа Тедра, — и ще получиш същото, както преди. *Това* ще те накара да спреш да се смееш, не мислиш ли?

— Тедра, *чемар* — усмихна ѝ се той. — Няма нужда от тази женска ревност. Нима не спрях да пия вино от *дхая*? Нима не ти дадох живота си?

— Какво е това с даването на живота ти? Не те спря да доведеш друга пленница в дома ни, нали?

— Тя бе взета само като средство, за да сложа край на спора с Фалдер, а не защото я желая. *Не* я желая. Тя е на Тамирон.

— Тогава защо седеше в *твоя* skut?

— Тя яздеше с мен само защото Тамирон отиде да организира хранителните провизии за пътуването ни до Кистран. Сега, след като вече имаш армия, няма смисъл да отлагаме заминаването си.

— На Роувъра има провизии, които са достатъчни за две армии — каза вече много по-спокойно Тедра, чувствайки се доста глупаво.

Чалън заобиколи дивана, за да я прегърне и тя покорно се сгуши в обятията му.

— И Марта ни каза същото, но вие нямате истинско месо, а воинът се нуждае от него. Ще трябва да включите и нашите провизии, иначе няма да мога да накарам воините си да се качат на Роувъра.

— Конзолата за храната дори няма да знае как да сготви това ваше месо — каза нежно Тедра, целувайки бавно шията и брадичката му.

Тя не забеляза двойката, която в следващия миг влезе през свода на балкона, но Чалън ги видя. Тедра проследи само как на лицето на варварина се появи леко притеснено изражение.

— Преди това да стане по-неудобно отколкото е, най-добре е да се покажем, за да знаете, че сме тук.

Тедра се обърна, разбра какво бе разтревожило нейния воин и въздъхна шумно.

— Не знаех, че имаме публика — каза тя. — Може би трябва да се извиня, задето те бутнах от дивана?

— Не.

— А задето ти крещях?

— Не.

Тя се намръщи.

— Тогава *какво* те тревожи? Това е просто чичо ти. Нима не мислиш, че той знае какво вършим тук?

Той простена в отговор и Тедра се обърна, за да погледне Лоуден и жената с него. Тя се усмихваше, а Лоуден, за пръв път, откакто го познаваше, не я гледаше с неодобрение. Всъщност, Тедра можеше да се закълне, че той едва сдържа смеха си.

— Не се ли виждахме достатъчно през тази седмица, чичо Лоуден? Колкото и да ми допада да си общуваме, имам други неща за...

Чалън побърза да я накара да замълчи, като постави ръка на устата ѝ.

— Жено, това *не* е чичо ми. Това са родителите ми! — прошепна ѝ той, преди да я пусне.

— Но той е същият като Лоуден — възрази тя, сякаш Чалън не го знаеше. — Нима клонирате хора тук и не си ми казал?

— Лоуден е моят брат близък — намеси се Чадар Ли-Сан-Тер. — Нека ти представя Халесте, майката на моите деца. Приветстваме те в нашето семейство, дъще.

— Благодаря, но вече съм голяма и нямам нужда от родители.

Възрастната двойка се засмя, а жената каза.

— Тя говори много странно, Чалън.

— Това е дълга история, майко.

— Майко? — попита изумена Тедра. — Тя ти е *майка*? Истинска майка? — после се обърна към Халесте — О, горката жена.

— Чалън? — попита объркана Халесте.

— *Дълга* история, майко — повтори натъртено той, и се замисли дали отново да не запуши с ръка устата на Тедра, но предпочете първо да ѝ опресни паметта.

— Родители? Роднини? Спомняш ли си, че когато за пръв път срещна чичо ми, говорихме за това?

— Направих връзката, скъпи. Просто забравих, че тук все още правите такива неща.

— Неща?

— Жените да раждат бебета. Това е...

— Което ще направиш и ти, като майка на децата ми — довърши вместо нея Чалън.

— Какв... Ооо, не — тя започна да клати глава с разширени очи. — Там, откъдето идвам аз, жените не го правят.

Три чифта очи я погледнаха, сякаш бе объркана.

— Тогава кой го прави? — попита най-после Чалън. — Мъжете ви ли?

— Много сладко — изсумтя Тедра. — Никой не го прави, разбира се.

— Тогава как се увеличава расата ви?

Тя най-после осъзна какво ѝ говорят.

— Не ме разбирайте погрешно. Ние имаме деца, просто не ги носим в телата си.

— Чалън от къде идва тази жена, че там не раждат деца? — поиска да узнае баща му.

Но Халесте го прекъсна, хвана ръката му и го поведе към вратата.

— Сигурно наистина е дълга история, Чадар, както каза синът ни, и ще гледаме скоро да я чуем. Но сега нека да ги оставим, за да решат въпроса с нашите внуци.

Чалън почти не забеляза, че те си тръгнаха. Беше изгубил търпение, но искаше да довърши темата.

— Жено, противоречиш си. Не може да имате деца, ако никой не ги ражда.

— Можем — каза просто Тедра, след като останаха сами. — Възрастна жена може да произведе от две до дванадесет деца на година, в зависимост от това, колко ще бъдат нужни... звеното Контрол на Популацията отговаря за това. Всичко, което трябва да направи тя, е да дари яйцеклетки, когато ѝ кажат да го направи, и това е.

— *И ти* ли си го правила?

— Не. Взимат се яйцеклетки само от най-интелигентните жени. Аз не спадам в тази категория.

— Не бих повярвал, че ти липсва интелигентност.

— Благодаря, но когато казах най-интелигентна, говорех за внимателен подбор на гени. Не съм създадена, за да взимат от мен гени за деца. За тези цел има по-добри от мен.

— Но как... кой ражда децата ви?

— Не кой, а какво. След като можем да произведем перфектна симулация на мъже и жени, създавайки андроида, не мислиш ли, че можем да произведем перфектната утроба? Бебетата са в юрисдикцията на звеното Контрол на Популацията. В началото се развиват и се раждат в изкуствени утробы, а след това за тях поемат

грижи социалните служби. Обучението им започва още преди да се родят и после продължават да се учат в Детските Центрове, докато пораснат достатъчно, за да се докаже какви са интересите и талантите им и дали съвпадат едни с други. Това се случва между третата и петата година на детето. Тогава те се изпращат в подходящите училища, където биват подготвяни за бъдещите си кариери.

— И ти ли си била отгледана така, в един от тези детски центрове?

— Да. Така е отгледан всеки на Кистран.

— Но не е начинът, по който ще бъдат отгледани *нашите* деца.

Тя получи един от неговите погледи, казващи това-е-краят-на-тази-дискусия.

— Добре, щом е толкова важно за теб, когато стигнем на Кистран, заедно ще дарим материал за бебе. Не е правено досега, но предполагам, че бихме могли да направим нещо, за да може да ти дадат детето, когато е готово.

— *Ти* не го ли искаш?

— За какво ми е? Казах ти, звеното Контрол на Популацията се занимава с това, а не донорите.

— Не — каза той равно. — Няма да го направим по този начин. Ще го направим така, както трябва да бъде направено. Ще носиш детето ми вътре в теб. Ще го родиш. Ще му бъдеш истинска майка.

— Да не си луд? Да не искаш да съм първата Кистранка, от векове насам, която ще роди сама дете? Не съм тъпа, нали знаеш. Причината да се спре тази практика е, че не само е много опасно, но и дяволски болезнено.

— И какво от това? Ще понесеш малко болка, но така децата ти ще израснат правилно, знаейки, че родителите им ги обичат.

Това, което винаги ѝ бе липсвало, бе любов, любов във всичките ѝ вариации. Тедра седна, защото изведнъж се почувства обърквана.

— Аз... аз трябва да помисля върху това, Чалън.

— Да, наистина ще го направиш, но няма значение какво ще решиш — той я придърпа нежно в скута си и я прегърна любящо, преди да ѝ каже. — Ти вече носиш детето ми, *чемар*.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Чалън проучваше кораба. Това трябваше да го държи зает няколко часа или поне така се надяваше Тедра. Освен това, се надяваше, че той ще държи Марта заета. Те се трансферираха горе заедно. Той не се бе съгласил да го направят отделно. Понякога имаше чувството, че варваринът не ѝ вярва. И може би имаше право.

Тедра се заключи в медицинския център и включи медитеха, който щеше да ѝ даде отговорите, от които се нуждаеше... не, не отговорите, а отговорът. Тя вече се бе досетила *как* е забременяла, но не знаеше техническата част на нещата. Предпазването от забременяване бе нещо, което, като още много други неща, бе вземала за даденост. В модерните светове, нещо толкова важно не се оставяше на случайността. В нейния свят, *всяка* жена бе предпазена от забременяване, без значение дали го иска или не. Предпазните средства бяха в храната им, във всичко, което Кистранките консумираха. Но напоследък, Тедра не бе яла Кистранска храна, не и откакто се бе запознала с варварина. А ако трябваше да взема някакви други предпазни мерки, докато бе извън кораба, то в училището за „Откриване на света“, не я бяха научили какви са те.

Не можеше да е бременна. Но Чалън бе сигурен, че е. А той базираше твърдението си на факта, че е спрял да пие от виното, което го предпазваше да има деца. Проклет да е. Но през последните няколко дни, откакто ѝ бе стоварил тази новина, тя бе научила някои доста интересни неща. Като например това, че за да предпазят жената от забременяване, мъжете пиеха вино от *дхая*. То се пиеше само от воините и затова само от тях зависеше дали една жена ще забременее или не. Но за това си имаше причина, тъй като воините избираха майката на децата си, и ѝ отдаваха живота си. Точно това бяха означавали тържествените му думи, когато ѝ бе заявил, че животът му сега е неин. Наистина бяха тържествени. Чалън се бе оженил за нея, по своя варварски модел, а тя дори не бе разбрала!

Не можеше да е бременна. Вероятно обаче беше. Медитехът щеше да ѝ каже истината. Но тя не искаше да я узнае, защото тогава щеше да ѝ се наложи да *направи* своя избор — избор, за чието съществуване варваринът дори не подозираше; избор, който тя не искаше да прави. Звезди, нямаше никакво решение за взимане. Не би могла да премине през нещо толкова варварско, като раждането на дете. Самата мисъл я ужасяваше.

Жените умираха. Но това е било преди векове, прошепна ѝ един вътрешен глас. Щеше ли да бъде толкова опасно и сега, след като технологиите се бяха променили толкова много за последните две хиляди години, след като имаше под ръка Медитех? Но все пак, щеше да боли.

Защо трябваше да минава през всичко това, след като Чалън не я обичаше... все още? Но тя го обичаше. И той искаше тя да роди това бебе. *Неговото* бебе.

Тя влезе в Медитеха, преди да се бе побъркала съвсем и натисна копчето за гинекологичен преглед, преди вратичката да се затвори. Не измина дори и половин минута, когато вратичката се отвори. Тедра не можеше да събере смелост да погледне резултата. Щеше да програмира медитеха да изпрати разпечатка от изследванията в стаята ѝ и щеше да ги погледне по-късно, когато нямаше да е толкова притеснена от резултата.

— Вече можеш да погледнеш, момичето ми — чу се гласът на Марта през интеркома, който накара Тедра да подскочи стреснато. — Това не е новина, която се чува всеки ден. Не съм сигурна, че въобще имам такава база данни, толкова е старомодно.

— Трябва ли да чета мисли, за да знам какво ти се върти в главата, Марта?

— Не, наоколо само аз чета мисли. Ти си Охранител 1, която е забременяла. Та, смяташ ли да изпратиш това семенце в правилния контейнер?

Тедра пресече стаята, за да застане пред интеркома.

— Всъщност, то е в правилния контейнер. Тези утробы са изкуствени и ние ги намираме за нещо съвсем нормално, но ми напомниха, че те *не са* истински.

— И нищо от това не дава отговор на въпроса ми. Кистранските жени не раждат бебета.

— Ша-Ка’анските го правят — отвърна Тедра.

— О, да, вярно, ти ще бъдеш Ша-Ка’анка нали? Всъщност, ти вече си, ако може да се вярва на думите на този твой варварин. Между другото, той току-що осакати един от нашите адаптиращи се столове. Седна на него, почувства как столът се раздвижва, за да се нагоди към огромните му пропорции, и реши, че е жив. Насече го на парчета, преди да успее да му кажа, че столът само си върши работата.

— О, спри — закиска се Тедра. — Той не би направил нещо такова.

— О, направи го. Разбира се, той ми се извини след това, но извинението му не спаси горкия ми стол. Трябваше да видиш лицето му, момичето ми, когато столът започна да мърда под задните му части. Никога не съм виждал някой да се движи толкова бързо като него, докато ставаше.

На Тедра ѝ се наложи да се подпре на стената, толкова силно се смееше.

— Тогава довечера, когато го заведе в леглото си, ще имаме голям проблем. Ще се наложи *доста* адаптиране, за да направи място, достатъчно голямо, че да поеме огромния му размер.

— А ти смяташ ли да направиш място за неговия син? — попита Марта.

Това отрезви Тедра и тя се вгледа в монитора с информация от медитеха. Не бе осъзнала, че би могла да разбере *какво* ще бъде бебето.

— Медитехът може да разбере пола на бебето, нали? Момче ли е?

— Това прави ли решението по-трудно?

— Не — усмихна се Тедра. — Вече реших да го задържа. Просто за разнообразие, ще е хубаво да знам нещо, което варваринът не знае, ако успее да запазя известно време тази тайна. Звезди, въобще колко време трябва да измине, докато се роди бебето?

Марта имаше възможността да използва раздражения си глас.

— Честно казано, наистина смятам, че не съм длъжна да знам отговора на всеки въпрос.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Малко по-късно, Тедра все още се усмихваше, докато влизаше в стаята си. Тя се бе засякла с Чалън, бе го подкачила, задето убива мебелите и го бе оставила да гледа намръщено и малко объркано след нея, той така и не разбра от къде е научила за случилото се, след като не беше там. Тя спря само за да го предупреди, че Марта обича да се бърка навсякъде, дори и това да не я касае и имаше очи и уши във всяка стая.

Чалън нямаше да се присъедини скоро към нея, защото в момента Марта трансферираше войните му на борда на кораба. И той трябваше да се заеме с различните степени на шок и учудване, които мъжете проявяваха, без да споменаваме неговите собствени. На всички им бе казано какво да очакват, но да го видят с очите си, бе нещо съвсем друго и някои от тях не го приемаха особено добре. За щастие, войните щяха да имат няколко седмици, за да се адаптират, преди да пристигнат на Кистран.

Корт я очакваше в стаята ѝ. Както и нейният *фембеър*, който обикаляше наоколо, и се чувстваше като в клетка, защото стаята бе много по-малка, отколкото бе свикнал. За краткото време откакто го имаше, той беше пораснал и сега достигаше до коленете ѝ. Със скоростта, с която растеше, тя се тревожеше колко ли голям щеше да стане, докато корабът се приземеше на планетата ѝ. Но просто не можа да го остави. Все още се надяваше, че ще успее да придума Чалън да останат да живеят на Кистран.

— Корт, Марта каза ли ти какво се случва тук?

— Да. Тя предложи да стоя настрана. Щастлив съм, че осъществи целите си, Тедра Де Ар.

— Е, да, предполагам, че да се снабдя с армия *беше* главната ми цел. След това да победим Ша-Ка'арците и Крад Се Моер ще бъде много лесно. Би ли ми поръчал нещо за ядене, докато се преоблека? Знаеш какво харесвам, но добави и нещо плодово за десерт... не, чакай малко. Марта, тук ли си?

— Винаги, кукличке.

— Консултирай се с Медитеха дали храната е безопасна, имайки предвид състоянието ми.

— Безопасна е, но прясната е по-здравословна.

— Но прясната е толкова... прясна — отвратено каза Тедра. — Тя *кърви* Марта. Надявах се, че ще получа нещо нормално за хапване.

— Както казах, няма да ти навреди, но все пак запасите на воините ще са много по-здравословни за теб.

— И предполагам, че си уведомила Чалън за това?

— Правилно предполагаш.

— Много ти благодаря — измърмори Тедра, натискайки панела, за да повика дрешника.

Тя направи своя избор, но се намръщи, когато вместо това, което бе избрала, се появи корабната ѝ униформа в една част. Нямах да успее да я носи дори и няколко секунди, ако Чалън я видеше с нея, макар и да бе на своя територия, затова избра пола и блуза. Веселото ѝ настроение се върна, когато видя колко оскъдни са дрехите ѝ. Накрая отиде до устройството за сменяне на цвета на косата и очите и се преобоядиса така, че да прилича повече на Ша-Ка'анка.

Разсмя се, като си представи колко ли изненадан щеше да бъде нейният воин, при вида на промяната, която бе направила. Блестящата ѝ пола в златисто и черно бе дълга само тридесет сантиметра, с широк колан, и покриваше краката ѝ, само до средата на бедрата, оставяйки много малко на въображението. Блузката без ръкави свършваше малко под гърдите ѝ и подобно на полата прикриваше съвсем малко от тялото ѝ. Косата ѝ сега бе златиста, като тази на Чалън, и бе хваната на опашка. Очите ѝ, с цвета на нежен кехлибар, още бяха изпълнени с искрици смях, когато нареди на стените на банята да се приберат.

— Какво е толкова забавно, Тедра Де Ар? — попита Корд, появявайки се зад нея.

— Приличам ли ти на воин?

— Изглеждаш така, че според мен трябва да те отведе в леглото.

Тедра остана с отворена уста за няколко секунди, преди да изкрещи.

— *Марта!* — но както и очакваше, виновницата за това държание на Корд не отговори.

— Нередно ли беше това, което казах?

— Да, Корд, нередно беше — намръщено каза Тедра. — Марта не ти ли каза, че вече имам мъж, един от воините?

— Да. Името му е Чалън.

— Е, тогава защо, по дяволите, не ти е сменила програмата.

— Защото аз не ѝ позволих.

— Ти какво?

— Шегувам се — ухили се Корд. — Марта ми даде чувство за хумор.

— О, металната дама изживява най-хубавите дни в живота си, докато се занимава с теб, а? Но *на мен не ми харесва това!*

— Искаш да махне моя нов хумор?

— Не ми се прави на остроумен, сладурче. *Знаеш* какво искам да бъде махнато.

— Но нуждата ми да те задоволя няма да бъде проблем, докато Чалън те задоволява.

Може би щеше да се засмее на това, ако не бе толкова раздразнена. Не беше лесно да се аргументираш срещу един толкова разумен довод, но тя бе свикнала да го прави, откакто бе взела Марта в дома си. И точно с Марта трябваше да поспори за това фиаско, не с Корд. Какво си мислеше тази ръждясала тенекиена кутия, че да остави андроида с новооткритата му сексуална агресия, след като знаеше какво е положението с Чалън?

— Добре, Корд, вината не е твоя — Тедра се премести към частта за хранене, но храната, която бе поръчала, вече не ѝ изглеждаше особено изкусителна. — Май трябва да се поизморя малко, за да засиля апетита си, бибчо. Ела тук и се защитавай. След като корабът е пълен с воини, по-добре да тренираме тук. Много ми липсваха тренировките ни.

Андроидът се подчини и Тедра го атакува. Щом първото тяло удари пода, *фембеърът* побърза да се скрие. Тедра скочи бързо на крака и се ухили. Корд притежаваше силата да я прекърши на две, но никога не би я използвал срещу нея. За тренировките им, той бе програмиран спрямо нейните умения, което значеше, че тя получава толкова силни удари, колкото сама нанасяше. Тя не можеше да го победи, но не това бе целта на упражнението.

Когато вратата се плъзна безшумно, за да се отвори, Тедра тъкмо блокираше един висок ритник и се обръщаше да отвърне със същото.

Тя погледна изумена как Чалън стои и ги гледа, сякаш го бе ударила гръмотевица, докато в същия миг Корд вдигна ръка, за да блокира удара ѝ, но вместо това я удари леко в гърба. Тя се препъна назад, Чалън скочи напред обезумял, а Корд, разбира се, се защити. В следващия миг, нейният воин се бореше да си поеме въздух. Корд го бе сграбчил в смъртоносна хватка, използвайки допълнителна сила, за да го задържи. Единствено това, че го държеше толкова здраво, наистина обърка Чалън.

— Пусни го, Корд.

Естествено той се подчини на секундата. Чалън обаче не можеше да бъде контролиран толкова лесно. В мига, в който се почувства свободен, той издърпа меча си. Тедра никога не се бе движила толкова бързо, както докато заставаше помежду им.

— Той е машина, Чалън. Нямах намерение да убиеш още една машина, нали?

Ако се съдеше по изражението на Чалън, този аргумент не подейства. Проблемът бе в това, че Корд, не *изглеждаше* като машина. А Чалън не гледаше към нея, а към Корд, с твърдото намерение да го насече на парчета, което вече щеше да се е случило, ако тя не стоеше помежду им.

Със строг тон, тя се опита да му обясни.

— Виж сега, воине, не можеш да се разхождаш наоколо и да унищожаваш каквото поискаш, само защото не си наясно, че машините ми, просто си вършат работата. Корд не правеше нищо, което да не съм му наредила. Ние просто тренирахме, нещо, което обичам да правя всеки ден. Нали знаеш тренировката-води-до-съвършенство? *Ти* тренираш с меча си, нали? Е, и аз също тренирам уменията си и само Корд може да направи така, че никой да не пострада.

Той откъсна погледа си от Корд само за да каже.

— Той те нараняваше, жено.

— Не, не ме е наранявал. Само пропиляваш страшния си поглед за една машина, Чалън. Той не се интересува дали си ядосан или не. Той е програмиран да ми достави удоволствие. А ти откога показваш, че си разгневен? Къде изчезна контролът ти напоследък?

С това тя си спечели изсумтяване и отвратен поглед, макар и той да не свали меча.

— На един воин му е много трудно да се контролира, след като има за жена някоя като теб.

— О, колко сладко. Обвинявай ме за всичко...

Неочаквано ръцете му обгърнаха лицето ѝ.

— Какво си направила със себе си.

— Аз промених...

— Ще се промениш пак, както си беше преди.

— Е, сега, чакай мал...

— Веднага, жено!

— И да ви оставя вас двамата насаме? Няма начин — каза тя, скръствайки ръце на гърдите си в поза, казваща няма-да-отстъпя-потози-въпрос.

Той се огледа наоколо и забеляза леглото.

— Това не е ли мястото, където ще спя аз?

Тя отпусна ръце.

— Чалън!

— Ще направиш това, което ти наредих, *керима*, нали така?

— Добре! — примири се тя. — Отивам. Но ще те видя какво ще правиш, когато службата ми свърши и вече няма да ми се налага да скачам при всяка твоя команда.

— И за целия ни бъдещ живот смяташ, че няма да ме предизвикаш отново?

Тя понечи да потвърди, но се замисли дали това наистина щеше да се случи? Ако нещата вървяха както досега, тя сигурно щеше да го предизвика минимум веднъж месечно!

За щастие, ѝ отне само няколко минути, за да си върне собствения цвят на косата и очите. Бе стигнала до решението, че Корд ще успее да удържи фронта, особено след като Чалън се бе залисал, виждайки за пръв път движещите се стени — стени, които се затваряха напълно и нямаха врати. И докато той успее да осъзнае, че не би могъл да влезе при Тедра без чужда помощ, тя свърши с пребоядисването и накара стените отново да се приберат.

— Удобство, Чалън, помниш ли? Удобство и възможност човек да живее практично в по-малко пространство. И не се безпокой, ще имаме достатъчно време, за да ти покажа как действа всичко, за да не може неща като това да ти правят впечатление, докато сме на Кистран.

За тези думи, тя получи още едно смръщване.

— По-добре повикай тези стени обратно, жено. Не си свършила.

— Но аз свърших — протестира тя.

— Ще махнеш тези дрехи и ще облечеш това, което е уместно.

Сега тя се усмихна.

— Не съм взела никакво *чаури* с мен, скъпи.

Неговото „Но аз взех“ накара усмивката ѝ да изчезне.

— Ако си мислиш, че ще се разхождам с тези дрехи в моя свят...

— Когато трябва да се държиш като Охранител 1, може да носиш своите дрехи.

— Звезди, кой е капитанът на този кораб, въобще? — възмути се Тедра.

— Марта твърди, че е тя.

— Е, Марта все още е отговорна пред мен, макар да обича да се преструва, че е обратното. А аз дяволски добре зная, че не си имал време да разопаковаш нещата си, затова, защо не направиш един малък компромис и не ме оставиш да нося своите дрехи, докато оправиш багажа си.

— Щом един воин започне да прави компромиси...

— Чалън! По дяволите, поне веднъж бъди разумен!

— Ако Чалън те разочарова, Тедра Де Ар, аз ще...

Тедра изтича към андроида.

— Стой настрана от това, Корд!

— Не — каза веднага Чалън. — Искам да чуя какво смята да направи този мъж.

Тедра изтича обратно при своя воин.

— Той не е мъж. Защо не можеш да разбереш нещо толкова просто? Той е машина, компаньон, андроид за развлечение. Той е тук, за да ме забавлява и за нищо друго. Той е като домашен любимец, Чалън. Това добива ли *някакъв* смисъл за теб?

— Освен всичко това, аз съм и напълно функционален сексуален партньор — за ужас на Тедра посочи Корд.

— Чалън... — извика тя, когато той тръгна отново към андроида. — Никога не съм го използвала за това. Ти по-добре от всеки друг би трябвало да го знаеш.

— Нито пък ще имаш възможността да го използваш за сексуален партньор, след като свърша с него.

— Спри! Не може да ревнуваш от машина! — и тогава очите на Тедра се разшириха, когато попита: — Така ли е? Ревнуваш ли, войне?

Погледът, който ѝ отправи бе безценен, пълен с раздражение, гняв и... смущение. Воините не би трябвало да изпитват ревност. Това беше женска емоция. И все пак, той ревнуваше и не можеше да го отрече, Тедра бе толкова доволна, че всичко, което искаше, бе да се хвърли към него и да го нацелува.

— Корд, защо не отидеш да посетиш Марта в контролната зала? — предложи Тедра, правейки всичко по силите си да прогони идиотската усмивка, която упорито напираше на устните ѝ. — Смятам, че сега, след като злят ѝ план постигна резултати, ще има нужда от някой, с когото да си побъбри. Нали така, Марта?

— Определено — чу се самодоволен глас от голямата конзола на една от стените.

Гласът и включването на екрана за малко разсеяха Чалън и Тедра побърза да заповяда на Корд да се изнесе от стаята, а после застана зад своя воин и обви ръце около него.

— Знаеш ли, много отдавна се заклекх, че един ден ще те вкарам в соларната си баня. Но ти не си мръсен, дори не си мъничко потен. Но аз знам един начин, по който ще те изпотя, и то доста. Искаш ли да ти разкажа за него?

Той се завъртя към нея и сега и неговите ръце я прегръщаха.

— По-добре вместо това ми покажи.

Идиотската усмивка, която съдържаше, най-после се разля по лицето ѝ, когато свали блузата си и я хвърли върху екрана на конзолата.

— Само запомни, скъпи — каза тя, докато се увиваше около тялото му, а ръцете му я обгръщаха нежно. — Ако леглото се раздвижи... игнорирай го.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Ох, Звезди, довели сте тези големи момчета чак дотук, а не сте си направили труда да ги облечете подходящо — възкликна Рурк Се Дел, преди да осъзнае, че мъжете се намират във всекидневната му. — Чакайте малко. Как се озовахте тук?

— Той е с мен, сладурче — каза Тедра и излезе иззад гърба на Чалън.

— Тедра! — Рурк скочи към нея, прегърна я и я завъртя из стаята. — О, скъпа, страхотно е да те видя отново! Но кога ти... защо... проклятие, Тедра, прекалено рано се върна. Тук все още нищо не се е променило.

Преди тя да успее да отговори, бе издърпана назад от него, докато все още я прегръщаше.

— Ще бъдеш изненадан *какво* се е променило, Рурк. Той не е един от тях, той е мой и там, откъдето идва, има още много като него.

Това веднага привлече вниманието на Рурк.

— Какво искаш да кажеш с това, че е твой? Кой е той, Тедра?

— Чалън Ли-Сан-Тер, *шодан* на Ша-Ка-Ра на планетата Ша-Ка'ан.

— Искаш да кажеш Ша-Ка'ар?

— Не, искам да кажа Ша-Ка'ан. Ти предложи да направя малка обиколка из неоткритите планети, помниш ли? Е, познай какво открих?

След като хвърли още един поглед към Чалън, който изглеждаше като един от воините, които владееха Управляващата Сграда, само че без униформа, Рурк се ококори.

— Планетата майка? Нима наистина си открила родната им планета? Къде?

— Със сигурност не и в Звездната Система Сентура. Ако не се лъжа, кръстихме тяхната звездна система Нива, но те не я наричат по никакъв начин, не знаят много за останалите светове, нито за другите

планети. Разбираш ли, аз бях едва вторият пришълец, който е посетил света им.

— А кой е бил първият?

— Онзи глупак, който е решил, че може да залови Ша-Ка'ански воители и да ги пороби. Между другото, според бащата на Чалън, който е пазител на историята, цял град е бил отвлечен. Всичко, което знаят, е, че преди тринадесет години един град просто изчезнал. Разбира се, те не били особено разстроени, че най-лошите от тях, са изчезнали.

— Престъпници? — засмя се Рурк. — Ша-Ка'арците произхождат от престъпници? Нищо чудно, че *те* не пазят никаква информация за миналото си.

— Да. Е, те може и да са били престъпници, но все пак са били Ша-Ка'ански воители. И техните потомци може да не са били запознати с новите технологии, но сегашните Ша-Ка'арци също не са. Все още се бият с мечове, а как по-добре можеш да победиш един воин, размахващ меч от...

— Друг воин, размахващ меч — довърши вместо нея Рурк. — Наистина ли имаш още като този?

— Този си има име — сухо се обади Чалън.

— О, да, разбира се, Чалън — заекна Рурк. — Извинявам се, ти просто си стоеше така мълчаливо, че... аз...

— Не се хаби — засмя се Тедра. — Моят воин не говори много, защото в момента изживява културен шок. Показах му кадри от модерните градове на борда на Роувъра, но не е същото, като това наистина да попаднеш в центъра на един такъв град. Трансферирахме се направо пред входната ти врата, но той пак успя да види някои неща...

— Вече се изказа, жено — сърдито каза Чалън, дори малко по-сърдито, що се отнасяше до Рурк, който леко се стресна.

Кистранецът бе забравил как по-рано Чалън се държеше прекалено интимно с Тедра и сега я дръпна настрани, за да я попита.

— Луда ли си? Как може да се държиш така с него? Мъжът е проклет гига... Хей!

Този път Чалън издърпа Рурк, повдигна го във въздуха и го разтърси. Тогава Тедра се ядоса.

— По дяволите, воители, плашиш до смърт най-добрия ми приятел! Пусни го веднага!

— Тедра, наистина няма проблем — настоя Рурк, притеснен от тона ѝ, който подсказваше, че тя е готова-за-бой. — Остави го да върши това, което го прави щастлив.

— Това, което ще ме направи щастлив, е, ако си държиш ръцете далеч от моята жена — каза Чалън и го освободи.

— Разбира се. Както кажеш. Аз дори не познавам жена ти.

— Млъквай, Рурк — изръмжа Тедра. — А що се отнася до теб — каза тя, забивайки пръст в гърдите на Чалън, — ще трябва да се постарая да се овладееш, преди някой да пострада. Вярно е, че обожавам способността ти да изпитваш ревност, но точно сега, това е безполезно. Рурк е за мен това, което Тамирон е за теб — нито повече, нито по-малко, затова смятам, че му дължиш извинение.

Рурк едва не се задави, чувайки това.

— Тедра, моля те...

— В името на Звездите, Рурк — сръза го тя раздражена. — Ще спреш ли да мислиш, че той ще ме нарани? Няма да го направи, ясно ли е? Той би умрял, преди дори да ми направи една синина.

— Наистина ли?

— Точно така — каза раздражен Чалън.

Тогавя Рурк се намръщи и към двамата.

— Какво, по дяволите, става тук? И какво е всичко това, с тези чувства за собственост? Да не би да си го осиновила, Тедра?

— Много сладко, бебчо. Дай малко увереност на някой мъж и той полудява. Не, не съм го осиновила. С него сме в двойно съжителство.

— Не може да е вярно! Наистина ли? С него?

— Не съм сигурна, че харесвам тона ти, Рурк.

— Но, Тедра, той е...

— Да? — погледна го тя предупредително.

— Той...

— Да? — тонът ѝ стана направо заплашителен.

— Е, не знам как си могла да не го забележиш. Той е проклет гигант!

— Без майтап? Мале, как съм го пропуснала? Виждаш ли колко е сляпа любовта?

— Нима и го обичаш?

— Знаеш ли, вече се замислям, как да те убия, Рурк.

Чалън се засмя, придърпа я към себе си и обви ръце около кръста ѝ.

— Сега вече повярвах, че сте само приятели. Иначе не би си позволил да се шегува с теб.

— *Ти* постоянно се шегуваш с мен — посочи тя. — А ние сме много повече от приятели.

— Жено, няма да се опитваш отново да подклаждаш ревността ми, ясно ли е?

— Никога няма да спреш с този твой вреден навик да ми казваш какво да правя, нали? А службата ми, заради загубеното предизвикателство, вече приключи.

— Искаш ли да ме предизвикаш отново?

— Може и да го направя.

— Не мога да повярвам на ушите си — каза Рурк удивен. — Каж ми, че не си го предизвикала, Тедра.

— Разбира се, че го направих. Той не е много по-голям от онзи воин Коуан, а аз го победих, нали?

— Не много по-голям? — ухили се Рурк. — Да, само половин метър по-висок е, според мен. Колко бързо те победи?

— О, я млъкни.

— Кой е този воин Коуан? — поиска да узнае Чалън, чиято ревност отново се разпали.

Тедра завъртя очи, а Рурк сложи ръка на устата си, за да заглуши смеха си. Но Чалън все още чакаше отговор.

— Не ти ли казах за Коуан, скъпи? Кълна се, бях сигурна, че съм ти споменала за красивия воин, който се опита да ме пороби. Но ако искаш да се докопаш до него, ще трябва да влезеш в Управляващата Сграда, затова защо не започнем да обмисляме как да стане това, вместо да се занимаваме с глупости? Все пак, точно за това сме се събрали тук, нали помниш?

— О, Звезди. Тедра, току-що ми хрумна, че ако тук имахме малко повече мъже, като Чалън бихме могли да успеем да влезем в Управляващата...

Той отстъпи назад, а Чалън задържа Тедра.

— Много смешно, идиот такъв — кресна тя на приятеля си — *Сега* вече можем ли да бъдем сериозни? Каква е ситуацията? Крад Се Моер успокои ли се достатъчно, че да започне да излиза навън?

— Не, все още е прекалено предпазлив. А ситуацията е такава, каквато и очаквахме. През първите три седмици, жените изчезваха безследно. Нещата започнаха да се позабавят, но всяка седмица оттук излиза кораб за Ша-Ка'ар. Докато дойде време за отлитането му, товарът се пази в Управляващата Сграда.

— А останалите жени Охранители, които бяха в другите области?

— Успяхме да предупредим само четири. Съжалявам, Тедра, те се добраха до всички останали.

Тя махна с ръка.

— Ще си ги върнем, както и всички останали Кистрански жени.

— Как?

— Имам идея, но първо ще трябва да освободим Гар. Чул ли си нещо за него? Добре ли се отнасят с него?

— Не смеят да го наранят. Само заради него, мъжете Охранители все още се подчиняват. А Охранителите, които са извън града, получават фалшиви съобщения, благодарение на Мок II на Управляващата сграда, и все още не знаят какво се случва. Ако опитат да се трансферират, могат само да дойдат тук, но не и да се махнат. Много жалко, че компютърът не е бил програмиран, за да може да се свързва сам с Директора. Ако беше свързан така, както Марта е свързана с теб, Гар отдавна, щеше да е свободен.

— Да, сякаш така щяхме да успеем да спрем войната или пък да победим. Нима забрави за воините и техните мечове от стоманата „Торено“?

— А, това е добър въпрос, който ме подсеца да попитам, *твоите* воители имат ли оръжия от стоманата *Торено*?

— Откъде смяташ, че Ша-Ка'арците са взели рецептата за тази стомана? Доведох воители с мечове, за да победят другите воители с мечове, а моите са по-големи, по-силни, и не харесват робството.

— Ами какво мислят за това, че трябва да се бият със свои прароднини?

— Смятам, че триста години са предостатъчни, за да унищожат тази роднинска връзка — отвърна сухо тя. — Освен това, те следват Чалън, а той...

— Следва теб?

— Не точно — ухили се Тедра. — Мъжете, които са големи, колкото него, не приемат лесно чуждите заповеди... освен ако предварително не са обещали да ти се подчиняват.

— Извинявай, какво каза? Нищо не разбрах!

— Това е една шегичка между мен и моя мъж, Рурк — побърза да каже тя, когато чу ръмженето на варварина зад себе си. — Чалън е тук, защото... как да се изразя... обича да ме прави щастлива. Винаги се престараваш до колкото касе до моето щастие.

— Това, което иска да каже моята жена, е, че това, което е важно за нея, е важно и за мен — обясни Чалън.

— Виж го само колко ми е сладък, Рурк — разнежи се Тедра.

— Да, още малко сладост и ще надобелеем — пошегува се той и добави тихо: — И трябва да добавя, че си ударила джакпота, сладурче.

— Знаем.

— Значи си ни довела армия? Сега трябва да измислим начин, да влезем в Управляващата Сграда. Това вече няма да е лесно. Крад е впрегнал всички наемници да пазят сградата, освен тези, които все още обикалят, за да събират жените, нарушили закона. Никой не влиза в сградата, без да има добра причина.

— Забравяш за Роувъра, бибчо. Марта просто ще ни Трансферира в сградата.

— Не нас — намеси се Чалън. — Ти жено, няма да се доближаваш до мястото, на което ще се бият мъжете.

— Чалън!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Бяха нужни три часа спорове и крясъци и Тедра бе на крачка да го предизвика отново, преди варваринът да отстъпи. Когато тя опита да бльфира и се свърза с Марта, противоречивият ѝ компютър, неочаквано застана на нейна страна. Марта заяви, че няма да прави никакъв Трансфер, ако Тедра не е включена, и това наклони везните в полза на Тедра.

Чалън изобщо не беше доволен от решението. Той се бореше с нуждата си да защитава Тедра и с желанието си, да я остави да бъде самата себе си. Бе осъзнал, че точно това го бе привлякло в нея от самото начало — че е толкова различна от останалите жени, които познаваше. За нея бе важно, да бъде част от тази борба. Съгласието на Марта му го напомни. Но не бе длъжен да харесва това положение.

Тедра нямаше да му даде никакъв шанс да промени решението си. Тя бързо обсъди всичко с Рурк, който трябваше да се свърже с хората си в съпротивата, работещи усилено, но без особен успех. За щастие не бе нужно цивилните да бъдат замесвания в борбата, която щеше да последва в Управляващата Сграда, но навън в града все още имаше воители, за които някой трябваше да се погрижи. Или поне да ги държи заети, докато хората на Чалън си свършат работата, преди да се заемат с тях.

По-малко от час, след като напуснаха дома на Рурк, Марта трансферира всички в различни части на Управляващата Сграда. Тедра, Чалън и още шестима воители, се появиха направо в офиса на Директора. Бе голям късмет, че Молекулярният Трансфер бе мигновен, защото Крад Се Моер не беше сам, провеждаше среща с няколко воители, десетима по-точно, и всеки от тях беше въоръжен. Ако Трансферът беше по-бавен, докато успееша да се пренесат, групата на Тедра щеше да се окаже с мечове опрени в гърлата.

Но тъй като Трансферът беше невероятно бърз, се случи точно обратното. Ша-Ка'арците бяха прекалено изненадани, за да извадят оръжията си и бяха обезоръжени за няколко секунди. Само един успя да извади оръжието си, но направи ужасна грешка, защото Тамирон бе съвсем близо и се справи с него само за миг. Крад Се Моер от своя страна, успя да задейства алармата. На Тедра ѝ се прииска да се скрие, задето не се сети за това. До тук с лесното завладяване на Управляващата Сграда.

— Не знам за кои, по дяволите, се мислите — каза надутото Крад, въпреки че воините му бяха пуснали вече оръжията си, — но няма да се измъкнете живи от тук.

— Би трябвало това да е моята реплика — отвърна Тедра като се приближи и бутна диктатора отново да седне на мястото си. — С тази разлика, че аз знам кой си ти, тинеста топко. Веселието ти свършва до тук.

— Защото *ти* казваш така? — изсумтя той. — Може би не знаеш срещу какво се изправяш. Имам стотици воители, точно тук, в тази сграда.

— Както и аз — каза му самодоволно Тедра. — Но няма да си наоколо, за да ги видиш. Марта? — тя отвори свръзката си. — Трансферирай този глупак в килията на Роувъра. Ще оставим на Гар удоволствието да се разправи с него по-късно.

— Не може...

Диктаторът изчезна, преди да успее да довърши думите си, и това накара Тедра да се почувства страшно доволна, преди да се огледа из стаята за мъжете, с които все още не се бяха справили.

— Къде държите Гар Се Берн? — попита тя най-близкия Ша-Ка'арец.

— Алармата се включи, жено. Досега той трябва да е мъртъв.

— Лъжеш — изкрещя тя разярена. — Той е единственият коз, който имате, нима не го знаете?

— Защо тази жена говори вместо теб? — обърна се един воин към Чалън, който стоеше зад Тедра.

— Това е нейният свят и нейната отговорност. Аз съм тук, само за да се погрижа тя да бъде защитена, докато прави това, което трябва да бъде сторено. Най-добре отговори на въпроса ѝ.

— Защита? — изсумтя Тедра и се завъртя към варварина, лакътят ѝ се заби с всички сила в гърлото на мъжа и го просна на пода. — Нямам нужда да бъда защитавана от идиоти, които няма да знаят какво да правят с една жена, ако тя не е робиня. Защита? — тя изсумтя отново. После се обърна към един друг Ша-Ка'арец. Наложил ѝ се само да изръмжи. — Гар Се Берн?

— Долу — веднага каза воинът, при вида на това как другарят му се търкаля по земята, мъчейки се да си поеме въздух. — В килиите.

— Благодаря ти — отвърна Тедра, докато крачеше към вратата. — Хайде, защитнико. Все още не сме свършили.

— Нямах причина да бъдеш ядосана, чемар — каза Чалън, като ѝ попречи да отвори вратата, преди той сам да е погледнал навън, за да види каква опасност го грози. Но там нямаше никой.

— Не съм — призна тя, докато бързаше надолу по празния коридор. — Съжалявам. Просто съм разтревожена и трябва да изразходя част от адреналина, който кипи в тялото ми. Те наистина биха убили Гар, само защото проклетата аларма се включи, нали?

— Не искам да ти вдъхвам напразни надежди, но наистина не мога да предположа какво може да се върти в умовете на тези воители.

— Кой би могъл? О, Звезди, искам да изтичам там долу, Чалън, но ако те са решили да го убият, вече ще е сторено. А ако все още е жив, алармата ще ги е предупредила, затова ще бъде най-умно, ако се съберем повече, преди да предприемем нещо. А от това, което виждам, Ша-Ка'арците или са напуснали сградата, или...

— Са се събрали на едно място и чакат да ги нападнем.

— Именно.

За радост на Ша-Ка'анските воители, вярно се оказа второто предположение. Бяха дошли тук да се бият, но досега нямаша много възможности да го сторят. Като се изключеха няколко разхвърляни из стайте наемници, повечето Ша-Ка'арци се бяха барикадирали на ниските етажи. Ако Гар не беше там, Тедра с радост щеше да остави наемниците да изгният долу, тъй като имаше само един начин да излязат, и той бе като минат през Тедра и Ша-Ка'анците.

Докато стоеше и наблюдаваше шестте асансьора, които нямаше да успеят да поберат всички воители, на Тедра ѝ идеше да си оскубе косата.

— Няма да се получи. Пространството пред асансьорите тук е толкова голямо, колкото и пространството пред асансьорите долу. Те може просто да стоят и да чакат вратите да се отворят. Предпочитам Марта да ги Трансферира в открития космос.

— И да изпратиш твоя Гар с тях? Марта не може да разпознае кой от всичките мъже е той, но може да разпознае нас — посочи й Чалън.

Тедра спря да крачи и застана пред него.

— Сигурно съм си забравила мозъка на Роувъра. Предлагаш Марта да ни спусне измежду тях, нали?

— Да. Иначе защо снабди всеки от нас с тези устройства?

— За да можем да бъдем Трансферирани в сградата едновременно — отвърна тя с усмивка. И щом успяхме да го сторим веднъж, защо да не пробваме отново? Марта?

Организацията отне само няколко минути. Сега пред тях имаше солидна стена от Ша-Ка'арски воители, които гледаха към асансьорите. Това, което не бяха предвидили бе числеността им.

— О, Звезди, май ни превъзхождат числено — каза тя много тихо, но Чалън я чу.

— Тогава нека да изравним числеността си.

Той каза това на висок глас, което накара Ша-Ка'арците да се обърнат назад. Тедра би предпочела да имат някаква друга опция, но вече бе късно за това. Чалън я избута зад себе си, после воинът зад него я избута също зад себе си, и така сториха и всички останали воители, избутвайки я най-отзад, без да я попитат дали иска да бъде там, или не. Сега тя нямаше как да използва оръжието си, защото пред нея бяха воините на Чалън. Просто трябваше да стои и да слуша шума, който вдигаха щом се сблъскаха мечовете им, без да прави нищо, с което да помогне, освен ако...

— Марта, какво ще кажеш, да ме пренесеш от тази страна на стаята в другата?

— Забрави момичето ми, няма да те изпратят там, за да умреш.

— Но не ме изпрати и тук долу, за да стоя със скръстени ръце! — възрази Тедра.

— Защо не опиташ да намериш Гар, докато твоите приятелчета са заети?

Тедра се нацупи.

— Ама ти наистина забрави да ми изпратиш мозъка, като ме трансферира тук долу, нали?

Отговорът на Марта бе симулация на смях. Тедра не губи повече време в размотаване. Тя се обърна с лице към затворените врати зад себе си. Знаеше, че всяка стая е с различна големина, и бе наясно, коя стая може да бъде превърната в постоянно убежище за един много важен затворник. В момента, тази стая бе точно пред нея и съдейки по специалния заключващ механизъм, вътре наистина трябваше да бъде Директорът на Кистран. Тедра се усмихна на себе си. Глупаците бяха използвали това, което им е било под ръка. Заклучващият механизъм се отключваше и заключваше с визуална идентификация, била тя устна команда и отпечатък от длан, а достъп до подобни ключалки имаха само стражите... и всички Охранители 1, които някога бяха влизали в Управляващата Сграда. И след като Ша-Ка'арците не бяха предположили, че някой Охранител 1 ще посмее да се появи, тя бе сигурна, че и идентификациите на ключалките не са сменени.

Тя постави длан на разпознавателния панел и след две секунди вратата покорно се плъзна встрани. Гар беше там, седнал на стол в центъра на стаята. Зад него стоеше воин, опрял острието на меч в гърлото му с вдигнат *Торено* щит, който да го защити от нападение. Тедра се облегна на стената до себе си и скръсти ръце на гърдите си, като насочи пулсара си към целта. Макар да бе наясно, че няма да постигне особен успех срещу стоманата *Торено*. А и все още не искаше да убие воина.

— Я, виж ти, здравей, Коуан. Колко приятна изненада е да те срещна тук.

Горкият, той изглеждаше така сякаш не може да повярва нито на очите, нито на ушите си. Не бе очаквал през вратата да влезе жена, не и такава, в униформа на Охранител 1, и определено не тази, която той толкова добре си спомняше. Гар, от друга страна, не бе изненадан ни най-малко.

— Със сигурност изживяваш най-хубавото време в живота си, Тедра — ухили й се той.

— Да, но за целта трябваше да се разходя до една друга Звездна Система — усмихна му се в отговор тя.

Коуан успя да се съземе достатъчно, за да каже:

— Ще пуснеш веднага оръжието си, жено, или ще го убия.

— О, хайде, воине, няма да се правиш на глупак, нали? Хвърли един поглед зад мен. Моите варвари вече накълцаха твоите приятелчета. Това не са Кистрански Охранители, а воини от родната ти планета. Ша-Ка'ан да ти говори нещо? Не? Е, това не е от значение. Но повярвай ми, пред тези момчета нямате никакъв шанс. Освен това, аз вече залових вашия безстрашен водач и го набутах там, откъдето няма да може да се измъкне, затова фермата за роби затвори врати. Защо не постъпиш умно и не се предадеш, докато все още имаш шанс?

— Да се предам на една жена? — изсумтя той.

— Е, щом за теб е толкова голям проблем, мога да доведем някой Ша-Ка'ански воин, на който да предадеш мечата си. Но преди да съм жена, аз съм Охранител 1 и не искам да развалям удоволствието ти, Коуан, но вече те повалих веднъж... никога ли не си се чудил, защо нямаш спомени за времето, което прекарахме заедно, след като стигнахме целта си?

— Лъжеш. Аз се напих.

— Аз те дрогирах, сладурче, и то след като те...

— Тедра, пази се! — извика Гар.

— Не! — чу се иззад нея.

Тя се обърна, но всичко, което видя, бе светкавица синя стомана, която се спускаше върху нея. Успя само да се дръпне назад, за да предпази главата си от връхлитащото я острие. Но не и да избяга от нападателя. Почувства как острието я прониза. Болката сякаш избухна в гърдите ѝ. Тя се озова на земята, опитвайки да се изправи. Но така или иначе, Ша-Ка'ареца не се интересуваше от нея. Той отчаяно се опитваше да се добере до Гар, предполагайки, че той ще бъде единствената му защита. А тя просто се бе оказала на пътя му. Но той не стигна до Гар. Зад него през вратата се втурна Чалън, крещейки като луд. Мечът му прониза наемника с такава сила, че го запрати в другия край на стаята. Това бе последното, което Тедра видя, преди да затвори очи от болка.

След това някой я повдигна внимателно, невероятно внимателно, и все пак, от самото движение я заболя ужасно. Тя се опита да бъде силна, но от устните ѝ се изтръгна стон. Движението моментално спря. Последва нов стон, който не беше неин и това я накара да отвори очи. Това, което видя, нямаше как да е истина. Чалън се беше надвесил над нея със сълзи на очи. Сълзите мокреха бузите му. Нима той плачеше?

— Хей, недей... скъпи.

Тя повдигна ръка, за да докосне бузата му, но силите ѝ свършиха, преди да го стори. Звезди, чувстваше се толкова слаба... беше ѝ студено.

— Не... не умирай, защото и аз ще умра с теб. Моля те, *чемар*, моля те! *Няма* да умреш! Не може да умреш!

— Не... няма.

Но Чалън си помисли, че тя му казва само това, което той искаше да чуе. Мъжът се взираше в гърдите ѝ, покрити с кръв, и вътрешно умираше. Тя осъзна това в същия миг, в който разбра, че той е забравил за медитеха.

Тя се опита да му напомни.

— Само ме занеси в... — звукът, който издаде той, бе звук на човек, изпитващ агонизираща болка, и тя не успя да довърши изречението си. Реши, че Гар ще трябва да му каже за медитеха. Тя нямаше достатъчно сили, за да надвика шума, който издаваше Чалън. Но не би пропуснала тази сцена за нищо на света.

Последната ѝ мисъл, преди да изгуби съзнание, бе: „*Този мъж определено ме обича*“.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Чалън се намръщи отново. Тедра се изкиска. Тя се чувстваше страхотно, дори нещо повече — чувстваше се великолепно. Нейният варварин я обичаше и преди да напуснат старата ѝ стая в Управляващата Сграда, той ѝ го каза.

— Опитах се да ти напомня за медитеха, честно, опитах се. Но ти беше прекалено зает, за да ме оплакваш и не можеше да ме чуеш.

Той се смръщи още повече. Държеше я в скута си и се бяха настанили на един приспособяващ се стол, който се бе разширил, за да им бъде удобно и на двамата. Тя се бе увила около него и не носеше никакви дрехи, но това, че бе е гола, а той облечен, вече въобще не я смущаваше. Първата му задача, щом се добраха до стаята ѝ, бе да я съблече гола и да прегледа всяка част от тялото ѝ. Не бе останала и следа от нараняването ѝ, нямаше дори розов белег. Медитехът я бе излекувал напълно и тя също се бе уверила, че синът им въобще не е бил обезпокоен по времето, през което бе ранена и после, докато се лекуваше. Нищо чудно. Той щеше все пак да бъде воин, точно като баща си.

Сега, бащата на сина ѝ каза.

— Воините не оплакват никой.

— О? Тогава ти как би го нарекъл?

Неочаквано той я прегърна по-силно и притисна лице към шията ѝ.

— Мислех, че те губя — каза той прочувствено и стопли сърцето ѝ. — Жено, не бива никога да ме напускаш!

— Няма — увери го тя и от своя страна също го прегърна силно. Но въпреки това, след миг пак се усмихна. — Но защо е толкова важно за теб да не те напускам?

— Защо? — той се отдръпна леко и за кой ли път отново се намръщи. — Не съм ли ти казал?

Тя прокара нежно пръсти по брадичката му.

— Каза нещо за това, че ако аз умра и ти ще умреш, но... защо се чувстваш така?

— Защото ти си по-ценна от живота ми.

Пръстите ѝ спряха да се движат, когато цялото ѝ същество се изпълни с топлина. Тя забрави за това, че искаше да чуе същите думи, които и тя бе казала. Това, което чу току-що, беше напълно достатъчно.

— О, Чалън, обичам те толкова мно...

— Прекъсвам ли нещо? — попита Рурк Се Дел, който тъкмо се бе появил на вратата.

— Да, по дяволите — каза Тедра полуръмжейки и полустенейки. — Как влезе тук?

— Очевидно никой не си е направил труда да смени идентификацията ти за отключване, когато се изнесе оттук, миличка, а тогава, ако си спомняш, имах позволение да влизам тук, когато си поискам. Пробвах и ето, отпечатъкът на дланта ми още е в регистрацията на ключалката ти.

— Тогава нека задам въпроса иначе — намуси се Тедра. — Какво *искаш*?

— Просто да поздравя героите — ухили се той. — Между другото, облякла си удивителен тоалет.

Лицето на Тедра пламна.

— Ах, ти идиот, проклет идиот.

Тя изтича да намери нещо за обличане, оставяйки двамата мъже да се смеят след нея. Когато се върна, бе навлякла удобна роба, но все още бе обидена, а те все още се смееха.

— Това не беше смешно.

— Напротив, беше. Ти дори не *знаеше*, че стоиш там чисто...

— Ако знаеш кое е добро за теб, Рурк, веднага ще смениш темата.

— Много добре — каза той, но трябваше неистово да се бори, за да не се засмее отново. — Чух, че имаш вече двеста затворника и че пристигат още, тъй като воините ви прочистват града. Гар възнагради ли те както се полага?

— Той беше много щедър и с двама ни. Ти не се ли отби да го видиш, за да разбереш, какво е решил за теб? Казах му, че никога нямаше да успея да избягам без твоята помощ.

— Казала си му това? — попита той изненадан.

— О, хайде, Рурк, без теб сега сигурно щях да бъда робиня на Ша-Ка'ар.

— Вместо да си в двойно съжителство на Ша-Ка'ан?

— Кой казва, че ще се върна там?

— Няма ли?

— Ще го направя, но мразя, когато хората взимат нещо за даденост — намуси се тя. — Наистина го мразя.

— Виновен — въздъхна той.

— Както и аз — най-после му се усмихна тя.

Когато двамата погледнаха към Чалън, той изсумтя.

— Аз никога не взимам нищо за даденост.

— Как ли пък не — подигра му се Тедра, но все още се усмихваше. — Никога не си се съмнявал, че твоите воители биха могли да не победят? Признай си.

— Така е, но не съм го взел за даденост, тъй като не можеше да се случи нищо друго.

— Той е доста арогантен, не мислиш ли? — обърна се Тедра към Рурк.

— На мен ми звучи просто като увереност.

— О, той направо бутилира увереността си, но кой би го винил? По-голям мъж от него не се е раждал, или поне не в Сентура.

— А какво става със задачата да си върнем жените? — попита Рурк, за да разсея смръщената физиономия, която заради Тедра, започна да се оформя на лицето на мъжа й. — Гар свърза ли се вече?

— О, да.

— И? Ще има ли някакъв проблем? Не би трябвало, след като държите воините им за заложници.

— Всъщност, те са склонни да жертват момчетата си, за да запазят жените ни. Но по мое предложение, Гар реши да блъфира.

— Как?

Тедра се изкиска.

— Каза им да върнат жените, иначе Ша-Ка'ан ще обяви война на Ша-Ка'ар. Мнозина от тях помнят откъде са дошли и се решиха на размяната, от страх да не бъдат посетени от варварите от родната им планета.

— Това блъф ли беше? — обърна се Рурк към Чалън.

— Не. Тук всичко трябва да бъде свършено, преди да отведе жена си у дома. Ако това значи, че ще трябва да отидем преди това до Ша-Ка'ар, значи ще го сторим.

— Е, аз *мислех*, че беше блъф — каза Тедра, усмихвайки се на своя воин. — Наистина ли би водил война с цяла планета, заради мен, Чалън?

— Не знаеш ли, че бих сторил всичко, за да те направя щастлива?

— Аз... хм... мисля, че е време да си тръгвам — каза Рурк.

— Чао, сладурче — отвърна Тедра, без дори да го погледне и вече отново седнаше в скута на Чалън.

— Нима казах нещо, което ти хареса? — попита Чалън, нагласяйки я в предишната ѝ поза.

— Какво те кара да мислиш така? — пошегува се тя. — Между другото, Гар ми позволи да задържа Роувъра.

— Мислех, че той е твой.

— Не, двете с Марта го откраднахме. Но сега е мой, което означава, че можем да отидем навсякъде във Вселената. Дисциплината „Откриване на света“ беше вторият ми избор за кариера.

— Няма ли да ти липсва да бъдеш Охранител 1?

— Винаги ще съм Охранител 1, скъпи. Просто вече няма да работя като такава. Все пак, си имам един варварин, който става изключително нервен, щом си помисля да се сбия с някой мъж. Разбира се, той е много доволен, когато искам да се бия с него.

Чалън се засмя.

— По-добре гледай да не забравиш какво се случва, щом решиш да се биеш с него.

— В момента единственото, което помня, е колко нежен е той, докато ме кара да плача от желание. Защо правиш така?

— Защото за мен няма по-голямо удоволствие от това, да покривя тялото ти с моето, *чемар*. И знам колко доволна си от това.

— Не е така — промърмори тя и се опита да се отдръпне, но само малко.

Чалън ѝ се усмихна палаво.

— Жено, ти ме лъжеш. Мога да помириша желанието ти.

— Не можеш! Можеш ли? Ето това не е честно, войне. Ти ми даваш толкова малко от себе си, а аз ти давам *прекалено* много.

Чалън поклати глава.

— И това не те прави щастлива? Искаш ли да чуеш, че ти си ме пленила, че си ме омагьосала? — докато говореше, той започна да сваля робата ѝ. — Искаш ли да чуеш, че се чувствам цял, само когато ти си до мен, и че се чувствам празен, щом сме разделени? — успя да сваля *браките* си, без да я помръдне от скута си. — Искаш ли да чуеш, колко копнея да се слея с теб, колко много се нуждая от теб?

Той проникна в нея бавно, прекрасно и Тедра вече не можеше да чуе нито една негова дума. Тя буквално се разтопи около него. А той се разтопи в нея. Слети в едно, съединени, неразделни... заедно. Звезди, колко много го обичаше и как обичаше да го обича. Но той много добре го знаеше, любимият ѝ идиот. И имаше пълното право да бъде арогантен и самодоволен, нали? Погледнете го. Къде във Вселената имаше друг мъж като него? И той бе само неин.

Тя остана, където беше, дори след като дишането ѝ се успокои. Обичаше да заспива така, докато той все още бе в нея, докато силните му ръце обгръщаха тялото ѝ, докато чуваше как сърцето му бие до бузата ѝ. Денят бе прекалено изтощителен.

— Това не беше честно от твоя страна, воине. Направи го, за да ме разсееш, нали? Защото знаеш какво искам да чуя и просто не желаяш да ми го кажеш.

— Може би, ако ми кажеш какво искаш да чуеш, аз ще ти го кажа.

— Искам само да чуя, че ме обичаш.

— Но воините не обичат.

— С *това*, воине, си заслужи да бъдеш предизвикан! — изръмжа тя, вдигайки глава, за да го погледне.

Но ръцете му обхванаха лицето ѝ и той я целуна, преди да е успяла да каже още нещо. Тази целувка струваше повече от хиляди думи, изпълнена с цялата страст, която изпитваха един към друг.

И тогава чу думите, за които копнееше, прошепнати срещу устните ѝ.

— Воините не обичат... не би трябвало... но все пак, има един воин, който обича. Обичам те, жено. Моето сърце е изпълнено с любов към теб.

— О, Чалън! — изплака Тедра.

Той въздъхна.

— Това трябваше да те направи щастлива.

— Щастлива съм — проплака тя.

— Както беше щастлива, когато ти подарих *фембеъра*?

— Да!

Воинът можа само да поклати усмихнат глава, но Марта се смееше в контролната си зала, докато екранът зад тях почерня и изгасна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.